

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHERINE HARBOUR

KARANLIK MASAL

ARTEMİS MİLENYUM

YAYIN NO: 2553
MİLENYUM: 113

Karanlık Masal
Katherine Harbour

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Çeviren: Damla Atamer
Editör: Mihrban Onur
Son Okuma: Hasan Ozan Elma
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Kasım 2024
ISBN: 978-625-6205-22-2
Sertifika No: 43949

Karanlık Masal

©2024, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti
The Dark Fable

© 2024, Katherine Harbour

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc. ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievazlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KATHERINE HARBOUR
KARANLIK
MASAL

@ayisigikitap

Çeviren: Damla Atamer

Okurlarım, bu kitap sizin için.

Biz, La Fable Sombre, yani Karanlık Masal'ız
Bizler devrimin ve intikamın ruhlarıyız.
Yanınızdaki diken, bardağınızdaki acı tadız.
Biz, tiranların hikâyelerine dökülen mürekkepleriz.

@ayisigiki tap

BAŞLANGIÇ

Bir anı değil artık. Bu bir kâbus olabilir ancak. Çünkü nasıl gerçek olabilir ki?

Sekiz yaşındayım. Yağmurun gölgelerinin kapladığı odamda oturmuş, babam ve annemin tartışmalarını dinliyorum. Bir gök gürültüsü kükrüyor.

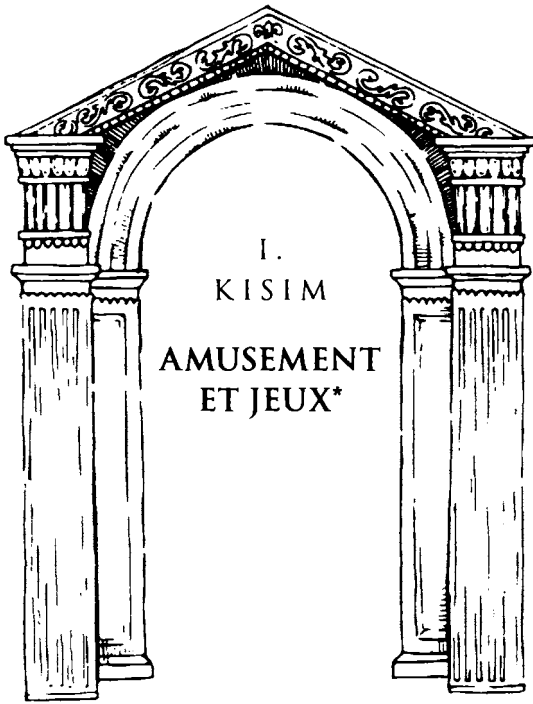
Yarı açık kapıdan içeri bakıyorum. Canavarı görüyorum. Başının üzerinde kıvrılarak bir taç şeklini almış olan kemikleri görüyorum. Beyaz derisi, bende ağlama ve saklanma isteği uyandıran simgelerle dolu. Sadece gözleri güzel, yakıcı bir mavi. Beni öldürmek için gelirken, yüzü babamın yüzünün şeklinde.

Beni ele geçirmiyor. Buna izin vermiyorum. (O benim babam değil.)

Sonra benim yerime küçük erkek ve kız kardeşime doğru ilerliyor. (O benim babam değil.)

Onları koruyamıyorum. Onları kurtaramıyorum.

İşte o zaman siz her kitapla www.yuksayan.org

BÖLÜM BİR KABÜL

Evie'nin en sevdiği renk siyahtı. Siyah, gölgeler ve gece kadar rahatlatıcıydı. Tıpkı bir mürekkebin dökülmesi ya da karanlığın çökmesi gibi kuralları değiştirirdi. Büyünün ve zarafetin rengiydi. Simyasal dönüşümün. Yıldızlar veya hikâyeler doğmadan önce, evrendeki gizemli mekânların rengiydi.

Siyah kıyafetlerinden oluşan galaksisine bakarak, üniformasını almak için dolabına uzandı. Beyaz elbisesini ve önlüğünü üzerine geçirdi. Çalıştığı yemek şirketi, çalışanlarının sanki sessiz bir filmde çıkmış gibi görünmelerini tercih ediyordu. Karanlık aynada solgun yüzünü gördü. Gözlerinin altındaki morluklar trajikti.

Üzerine ceketini geçirdi ve bir yıldan fazla bir süredir yasa dışı olarak oturduğu apartmandaki çatı katından aceleyle çıktı. Yağmur yağıyordu ama bu gece çalışacağı otel olan Plaza La Mer çok uzak değildi. Böylece mahallenin içinde, rehlin dükkânlarının ve salkım saçak palmiye ağaçlarının arasından koştu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Simsiyah ve açık yeşil renklerde, tamamen Art Nouveau akımının son dönemleri tarzındaki otel, tahta kaldırımın sonunda yükseliyordu. Çalışan girişinden içeri girdi. Yoğun tuzlu konserve et ve eski peynir kokularının geldiği mutfığa doğru ilerlerken, beline bir önlük takmış olan beyazlar içindeki ince yapılı amiri Tyrone'ı gördü. O da kendisi gibi on sekiz yaşındaydı, fizik alanında uzmanlığını yapıyordu ve iki tane yarı zamanlı işte çalışıyordu.

“Evie. Geç kaldın.” Tyrone mezelerle dolu tepsileri işaret etti. “Bu zenginleri bekletemeyiz.” İki tepsiyi omzunun hizasına kaldırıp siyah örgülerindeki hafif pembe parıltıyla süzülerek yanından geçti. “Bol şans.” Kaliforniya seçkinlerinin sanata, fosillere ve ölmüş uygarlıklara önem veriyormuş gibi davrandıkları Silver Cove Müzesi'nin galası için kapıdan geçip içeri girdi.

Evie, kısa ve saçlarının, yüzünün iki tarafından yılan gibi sarkan perçemlerini bir toka ile tutturdu ve meze tepsisini eline alırken, parmaklarının her birine taktığı antika yüzükler gümüşe çarpıp tıngırdadı. Diğer iki garsonu takip ederek saten kokteyl elbiselerinin ve ipek kravatların ışıldadığı devasa balo salonuna girdi. Yüzüne bile bakmayan konuklara meze ikram etti. Kolları altın bileziklerle dolu bir kadın parmağını şıklatarak Evie'yi uzaklaştırdı.

Fransız Vogue dergisinden fırlamış gibi görünen bir kadın kürsüye çıktı. Üzerinde simsiyah bir elbise vardı ve altın rengi saçları kıvrılmıştı. Göğüs dekoltesi boyunca kıvrılarak uzanan, tamamı altın ve siyah opallerle, safirlerle bezenmiş muhteşem kolyesi kobra şeklindeydi ve kobranın başı kadının kalbinin üzerine denk geliyordu. Konuşmaya başladı, sözcüklerinde hafif bir aksan vardı: “Hepiniz hoş geldiniz. Ben, Lila Pearce. Kocam, desteklediğimiz bu müzeyi çok severdi. Geldiğiniz için de cömertliğiniz için de teşekkür ederim. Açık artırmaya çıkacak ilk parçamız **Kraliçe Kobra**.” Kolyesine dokundu. “Bir

zamanlar bu kolye Mısır Kraliçesi Kleopatra tarafından kullanılmıştı. Müzayedeye anonim olarak bağışlanmıştır.”

Evie tam arkasını dönerken birine çarptı. Ona çarpan kişi yüzünden önlüğünün üzerine pembe şampanya döküldü.

Evie, üzerinde dikişleri mükemmel siyah bir takım elbise olan, koyu kahverengi saçları 1960’ların idollerinin saçları gibi toplanmış genç beyaz bir adamın keyifli bakışları ile karşılaştı. Gümüşü gözleri onu baştan aşağı süzdü. Adam ona hiçbir şey söylemeden boş bardağını tepsiye koydu ve yürüyüp uzaklaştı.

Önlüğünden şampanya damlayan Evie, öfkeden âdeta köpürerek ortada dururken, adamın kafasına bir şarap şişesi fırlattığını hayal etti. Öfke problemi vardı; geçen ay bir adam bahşiş olarak yüz dolarlık bir banknotu yüzüne fırlatınca, o da adamın önünde parayı parçalamıştı. O gecenin ilerleyen saatlerinde paranın yırtık parçalarını bir araya getirmek için bir saat harcamış ve fevri öfkesi yüzünden kendine küfretmişti.

Kollarını kavuşturarak bir duvara yaslanmış bir şekilde ona bakan Tyrone’a doğru ilerledi.

“Hey, patron.” Boş tepsiyi bıraktı.

“Şu insanlara bak. Hepsi mirasyedi. Şu pencerenin yanındakiler, hepsi kendi çabalarıyla piç olmuş tipler. Şu ortalıkta boş boş dolaşanlar da popüler heriflerle iyi anlaşmaya çalışanlar. Peki ya kimseye karışmayıp sadece gözlemleyenler? Onlar da en faydalı olabilecek kişinin kim olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Sosyal mühendislik kaos teorisi gibidir. Bir şeyin düzenini anlarsan, onu kontrol edebilirsin. Hangilerinin bahşiş vereceğini bulmaya çalışıyorum.”

“Ya şu?” Evie, boynunda yılan şeklinde kolye olan kadına doğru başını salladı. Gümüş rengi sakalı olan bir adamla konuşuyordu. İki de Rolexlerden ve eski incilerden oluşan bir mozağin ortasında sık bir kibirle öne çıkıyordu.

“Lila Pearce. Dünya genelinde birçok tatil köyünün sahibi. Bu kutlama onun.”

“Buradaki herkesten nefret ediyorum, Ty. Bu da benim momlam.”

“Tadını çıkar. Ama lütfen geri dön.”

Evie geri dönüp yeniden çalışmaya başladığı sırada, beyaz elbiseli ve gösterişli bir tavşan maskesi takan esmer bir kız, elinde pembe kâğıttan birkaç küçük küre yapıp bunları havaya fırlattı. Pembe kâğıt açıldı ve içinden simler saçıldı. Pahalı bir takım elbise giymiş ve kaplan maskesi takmış başka biri, aynı şekilde kâğıttan küreler fırlattı havaya. Kalabalığın üzerine biraz daha sim yağdı. İnsanlar şaşkınlıkla güldüler. Hafif bir alkış koptu. Evie tuvalete doğru giderken sim yağmurundan kıl payı kurtuldu. Tuvalette şampanya lekesini kâğıt havluyla silip derin bir nefes aldı. Çığlık atmak istiyordu. Gerçi hep çığlık atmak istiyordu.

Tuvalet gümüş rengi bir kokteyl elbisesi ve pembe tüylü kısa bir ceket giymiş olan bir kız girdi. Pembe çizgili sarı saçlarında elmas tokalar parlıyordu. Aynanın karşısında dudak parlatıcısını sürerken, siyah kalem çektiği gözlerini Evie’ye kaydırıp, “Ne kadar büyük gözlerin var,” dedi.

“Teşekkürler.” Evie de kızın gözlerinin kurtlara benzediğini düşünüyordu.

Kız dudak parlatıcısını kapattı. Dönüp lavaboya yaslandı ve Evie’nin üniformasına bir göz attı. “Bu kıyafetle Küçük Bo-Peep’e benziyorsun.” Evie’ye doğru eğildi, gizemliydi, kurt bakışlarında bir sinsilik vardı. “Zor zamanlar geçirdiğini görebiliyorum.”

“Çalışıyorum, yani evet.”

“Üzgünüm. Kimse bunu hak etmez.”

Evie ona baktı. “Neyi hak etmez?”

“Sözleşmeli köleliği.” Kız başını eğdi. “Ben, Mad.”

Evie bunun kızın adı olduğunu fark etti. “Evie.” Zengin bir kızın neden onunla konuşma zahmetine girdiğini merak ediyordu. Bu işi gerçekten sevdiğini söyleyerek cevap vermek istedi.

“İşte.” Kız -Mad- üzerindeki küçük ceketini çıkardı. “Al şunu. Lekeyi kapatacaktır.”

Evie isteksizce ceketini kabul etti. Etiketinin üzerindeki tasarımcının adını gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. “Emin misin...”

“Bir sürü kıyafetim var. Peki, bunun dışında bir şeyler yapıyor musun?”

Kız sıkılmıştı herhâlde. “İki işte daha çalışıyorum.” Evie birden utandı. Omuz silkti. “Bir de resim yapıyorum.”

“Gerçekten mi?” Mad’in umursamaz ifadesi yerini ilgiye bıraktı. “Sanattan anlar mısın? Sanat üzerine mi okuyacaksın?”

Evie’nin boğazı düğümlendi. “Okumuyorum.” Sertçe ekledi: “Ama sanattan anlarım.”

“Harika. Ön Raffaello ve sürrealistler favorimdir. Sürrealistlerin yaptığı muhteşem filmler de var.” Mad bileğindeki şık saate baktı. Sonra bakışlarını kaldırdı. “Sana lüks bir içecek ve biraz kaz ciğeri ezmesi getirmemi ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Evie güldü. Bu barok tarzı tuvalette, çoğu zaman çalışırken dönüştüğü saat gibi çalışan bir yaratık olarak hissetmiyordu kendini. Aynada dağılmış saçlarını ve akmış göz kalemini kontrol etti. “Geri dönsem iyi olur.”

“Kendine iyi bak, güzel elf.” Kurt gözlü kız süzülerek tuvaletten çıkmak için ilerledi. Kapının eşiğinde durdu ve arkasına bakmadan, “Şu uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam cüzdanının nereye gittiğini merak edecek. Umarım parayı alıp timsah derisi cüzdandan kurtulmuştur.” Kapı arkasından kapandı.

Evie hareketsiz kaldı. Üzerine şampanya döken muhteşem pisliğin cüzdanını çalmıştı. Paraları da sütyeninin içine sıkıştırmıştı.

Telefonuna bir mesaj geldi: *Eğlenmeye hazır mısın?*

Bilinmeyen numaradan gelen mesaja gözlerini kısarak baktı.

“Yanlış numara, deli herif.” Telefonu tezgâha koyup aynaya baktı. O zengin piçlerin yanına dönme düşüncesi midesinin kassılmasına neden oldu.

Tekrar mutfağa girdi. Boştu. Herkes neredeydi? Yemek alanına adım attı ve bir tepsiyi aldı. Koridorda ilerlerken balo salonunun sallanan kapılarının ötesinde bir gürültü duydu. İçeri girdi.

Ve durdu.

Konuklar arasında bir kargaşa çıkmıştı. Smokinli bir adam diğerine yumruk atarken, şık elbiseli iki kadın tatlı masasına çarptı. Dökülen şampanya beyaz mermerin üzerinde pembe kan gibi parlıyordu. Sanki eski kinler kötü bir büyü gibi yükselmiş, gösterişli kıyafetler ve medeni sohbetler unutulmuştu. Evie bir kolunu savurarak, fırlatılan bir şişeyi yakaladı. Salonun diğer tarafında maskeli -biri tavşan, biri baykuş maskeli- iki kız hızla kavganın ortasından kaçtılar.

Daha önce Evie'nin üzerine şampanya döken yakışıklı genç adam sahnedeki lahitlere yaslanmıştı ve güvenlikler kalabalığı yarıp geçerken kendine bir kadeh şampanya doldurdu.

Evie uçan pastadan kaçmak için bir adım geri attı. Yakın dövüşü dehşete düşmüş bir neşeyle izlerken, garson arkadaşlarından birinin bağırarak bir adamı gümüş tepsiyle dövdüğünü görünce irkildi.

Lahitin yakınındaki muhteşem adam doğruldu, bardağını bir kenara koydu ve metal bir ejderha maskesini yüzüne indirdi. Ardından herkesi bağırarak çağıran Lila Pearce'ın yanına giderek

gizlice boynundaki kobra kolyesini çıkardı. Bakışları Evie'nin arkasında birini aradı. Evie omzunun üzerinden baktığında kaplan maskeli kahverengi tenli bir adamın bir kolunu kaldırdığını gördü.

Evie'nin telefonuna bilinmeyen numaradan yine bir mesaj geldi. Evie hızla mesaja bir göz attı. *Başarırsan: en iyisi sensin. Başaramazsan: hapse girersin.*

Ejderha maskeli adam kolyeyi Evie'ye fırlattı.

Evie hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak uzanıp kolyeyi yakaladı. Kolye düşündüğünden daha ağırdı.

Lila Pearce, "Kolye!" diye bağırdı.

Dört maskeli kişi çatışmanın ortasında kaybolmuştu.

Takım elbiseli ve sert görünümlü iki güvenlik kargaşasının içinden geçerek Evie'ye doğru yöneldi. Evie paniğe kapıldı. Lila Pearce gibi insanları iyi tanırdı; onlar Evie gibi zaten sicili pek temiz olmayan birine inanmayan hak sahibi, sabırsız insanlardı. Bu büyük hırsızlık nedeniyle kaç yıl hapis cezası alabileceğini merak ederken, *beni görme, beni görme*, diye geçirdi aklından.

Karanlık, etrafını bir yılan balığı gibi sarmıştı. Sanki bir tutulma gelmiş de sadece onun üzerinde asılı kalmıştı. Etrafındaki herkesi tek renkli, tüm renkleri solmuş olarak görebiliyordu. Sesleri duyabiliyordu ama etrafta sessizlik hâkimdi. Ve aniden öylesine *soğuk* oldu ki... gölge perdeleri çekilirken, anlayamadığı fısıltılar duydu. Sanki dünyanın dışına adım atmış gibi esrarengiz bir sessizlik içinde duruyordu. Neler oluyordu? Panikatak mı geçiriyordu? Belki de felç?

İki genç güvenlik ona hiç bakmadan yanından geçip giderlerken, Evie hâlâ kobra şeklindeki kolyeyi elinde tutuyordu.

Hem gölgeler hem de soğuk, bir kabuk misali uzaklaştı Evie'den. Gürültü baş döndürücü bir dalga hâlinde tam bir patlamayla geri döndü.

Kolyeyi cebine sokuşturup koşmaya başladı. Birbirleriyle boğuşan iki adamdan uzak durarak karides kokteyllerinden oluşan piramitlerin ve küçük kek kulelerinin arasından geçti ve bir masanın üzerine çıktı. Ardından zemine atlayıp salon boyunca koştu.

Sonra biri ile çarpıştı; özel dikim takım elbiseli, mavi renkte diken gibi saçları ve zalim bir gülümsemesi olan Asyalı bir gençti. “Sende sana ait olmayan bir şey var.”

Evie içgüdüsel bir şekilde bu yabancıнын güvenlik görevlisi olmadığını bilincinde olarak geri çekildi. Genç adam onu kolumdan yakaladı. Evie kolunu çevirerek ondan kurtuldu.

Etrafında yine gölgeler dolanıyordu, sanki bu dünyanın yüzeyinin altındaki başka bir dünyanın derinliklerine doğru kaçıyordu. O soğuk ve fısıldayan karanlıkta gizlenen Evie şaşkınlıkla kaçtı.

Başka bir salonda, bir sütunun arkasına süzüldü ve dondurucu havada buğu olarak çıkan nefesini düzene sokmaya çalıştı. Karşısında aynalı bir duvar vardı.

Kendini aynada göremedi. İleri doğru bir adım atıp bir elini kaldırdı.

O sırada mavi saçlı yabancı sinsice koridorda belirdi. Evie sütunun arkasına saklandı.

Yabancı, “Burada olduğunu biliyorum,” diye seslendi. “Burada olduğunu *biliyorum*.” Yaklaştı. “Anladım,” dedi. “Sen yenisin. Güvenlik seni yakalamadan seni buradan çıkaracağım. Seni güvende tutacağım. Bu da bir şey çünkü insanlar genellikle *benden* kaçar...”

Evie sütundan uzaklaşıp hızla koridora doğru koştu. O sırada bir kızın, “Knife, ne *yapıyorsun*?” diye seslendiğini duydu.

“O kızı arıyorum,” diye yanıtladı Knife.

Evie mutfak kapılarını hızla geçerek tezgâhın arkasına çömeldi. Telefonuna uzandı, inledi ve alnını dizlerine bastırdı. Telefonunu bir yerde düşürmüştü.

Kapının açıldığını duyduğunda başını kaldırdı. Tyrone, önlüğünü kalçalarına sararak ağır ağır içeri girdi. Hemen ayağa kalkan Evie, onu yakalayıp tezgâhın arkasına sürükledi. “Neredeydin?”

Tyrone’ın gözleri büyüdü. “Arabamda ders çalışıyordum. Tüm bu gürültü de *ne...*”

Evie parmağını dudaklarına götürdü. Doğrulduğunda kapıların açıldığını ve maskeli üç figürün içeri girmek üzere olduğunu gördü: ejderha, baykuş ve kaplan. Baykuş maskeli kız doğrudan Evie’ye baktı.

Evie tezgâhın arkasına çömeldi. “Sanırım soyuluyoruz,” diye fısıldadı.

Tyrone, “Silaha ihtiyacımız var,” diye fısıldayıp çılgınca bıçak çekmecesine uzandı.

Evie onun elini itti. “Biz bıçaklı insanlar değiliz.” En yakın dolabı işaret etti. “*Saklan.*”

Dolabın içine sıkıştılar. Evie kapağı kapattı ve karanlık üzerlerine çökerken Liverpool aksanıyla konuşan bir erkek sesi duydu. “Onu göremezsek, nasıl bulacağız?”

İkinci erkeğin sesi derin ve kadifemsiydi. “Onu bulmamız henüz şart değil. Sadece Nara ekibinin onu yakalamayacağından emin ol yeter.”

“Nara ve Fenrir ile olan şu rekabetin artık gerçekten durması gerekiyor.”

Liverpool aksanlı adamın sesinde sanki bir rahatsızlık vardı.

“Silence ve Night bunun bizi tetikte tuttuğunu söylüyor.” Kızın sesi... Evie hemen tanıdı. *Mad*. Ceketini giydiği sarışın kız.

“Geyikler ve Kurtlar bizi asla yenemeyecek.” Liverpoollunun sesi çok yakından geliyordu. “Hile yapıyoruz.”

Dolap kapakları hızla açıldı. Kaplan maskeli hırsız içeri bakarken Evie, Tyrone’ın elini tuttu. Teni buz gibiydi. Kulaklarında tuhaf bir uğultu vardı. Kafa derisi diken diken oldu. Görüşü bulanıklaştı ve ağzına bakırımsı bir tat doldu.

Hırsızın bakışları üzerlerinden geçti. Evie, o geri çekilip dolap kapılarını kapatana kadar nefesini tuttu. “Burada hiçbir şey yok.”

Tyrone’ın tuttuğu elinin sıkılaştığını hissetti Evie. Midesi bulanırken o acımasız can alıcı noktayı bekledi. Elbette hırsız sadece bir oyun oynuyordu. Dolabın kapaklarını bir anda açıp onları dışarı sürükleyecekti...

Üçlü ayrılırken sesler azaldı.

Tyrone’ın karşısında duran Evie, karanlıkta onun gözlerinin parıltısını gördü. Ne kadar süre beklediklerini bilmiyordu, zorlukla nefes alırken, ölüp ölmeyeceklerini merak ediyordu.

Sonra başlangıçta zayıf olan sirenlerin giderek yaklaştığını duydu. Nefes verdi. Tyrone da sonunda nefes verdi.

Dolap kapaklarını iterek açtılar. Otoparkın tavanında mavi ve kırmızı ışıklar dönüyordu. Polis gelmişti.

Evie’nin Silver Cove Polis Departmanı ile karşılaşması bir prosedür ve otorite karmaşasıydı, ki Evie bunların ikisinden de hiç hoşlanmazdı. Ama Evie tam bir kaçınma ustası olmuştu. Anne ve babası sorulduğunda, “Öldüler,” diye cevap verdi. Onunla görüşen kadın memur önce şaşırsa da sonradan sempati ile yaklaştı ama bu Evie’yi daha da sinir eden bir şeydi.

“Ne olmuş?” Evie’nin bu gece tam olarak ne olduğunu bilmesi gerekiyordu. “Herkes delirmiş gibiydi.”

Memur mutfağa akın eden polislere baktı. Tyrone karşı tarafta oturmuş başka bir polisle konuşuyordu. “Şampanyanın içinde bir şey olduğu düşünülüyor. Kanıtlarla ilgili sonuçlar adli tıptan gelene kadar bilemeyeceğiz.”

Hayır. Şampanya değildi. Evie, koyu renk saçlı, kırmızı bir kıyafet giymiş olan kızın havaya attığı simli kâğıt toplarının düşüşünü hatırladı. Nefesi titriyordu. Kargaşa yaşanırken sarışın kız -Mad- Evie'nin *dikkatini dağıtmıştı*. Bu sinir bozucu bir farkındalıktı.

Dört kişiydiler. Ve her nedense Evie'yi seçmişlerdi. Daha kolye ona fırlatılmadan önce hem de. Bir de telefonundaki tuhaf mesajlar vardı... Onu hedeflemiş, bir suç ortağı hâline getirmişlerdi.

Bu fikir çok korkutucuydu. Eğlenmek için Ouija tahtasıyla oynamak, sonra birinin gerçekten çok tehlikeli bir şeyi çağırdığını fark etmek gibi.

Memur başka bir meslektaşıyla konuşmak için oradan uzaklaşırken Evie iki eliyle sandalyesini kavradı. Evie, insanların onu neden göremediğini hâlâ merak ediyordu. Bu saatlerdir aklını kurcalıyordu. Ne olduğunu anlayamamıştı. Önce güvenlik görevlileri, sonra da Knife ve kaplan maskeli onu nasıl olmuş da görememişlerdi? Ve aynadaki yansımasının kaybolduğu o dehşet ânı... Çocukluğundan beri aynalarla ve bazen saçını tararken veya dişlerini fırçalarken arkasında gördüğü gölge kızla zorlu bir ilişkisi vardı zaten. Büyüdükçe solup giden o hayalî arkadaşıyla.

Ama... bu akşam olanlar... *kolye* sayesinde miydi? Kraliçe Kobra onu bir şekilde etkilemiş miydi?

Görünmez olmamıştı.

Yoksa olmuş muydu?

Evie, onu sorgulayan polis memurunun genç bir adamla konuştuğunu gördü. Memur, yabancı ona doğru yürürken

kaşlarını çatan Evie'yi işaret etti. Kaşmir ceket ve ayakkabıları pahalı gibiydi. Atletik bir zarafetle hareket ediyordu ve kara gözlerinde müthiş bir zekâ parıltısı vardı. Yaka kartında "Jason Ra" yazıyordu.

"Sen Evie Wilder mısın?" Sesindeki buğulu tınıda gösterişli bir İngiliz aksanı parlıyordu. Memurdan boşalan sandalyeye oturdu. Klasik biçimde yandan ayrılmış ve biraz şahin yüzünü vurgulamak için şekillendirilmiş koyu renk saçları ışıktaydı. Dudaklarının kıvrımına ve burnundaki sevimli siyah çillere rağmen ancak bir buz sarkıtı kadar sıcaktı. "Sana birkaç soru sorabilir miyim?"

"Ra." Evie rahat görünmeye çalıştı. "Mısır Güneş Tanrısı'nın adı."

"Bugünlerde de herkes mitolojiyi biliyor." Evie'yi inceledi. "Soyadım Korece ama Londra'da doğdum."

"Polis olmak için biraz genç değil misin?"

"Ben polis değilim." Pek keyif alıyor gibi durmuyordu.

Evie, "Ya nesen?" diye sordu şüpheyle.

"Özel dedektifim."

"Bu yaşta dedektif mi olur?"

"On dokuz yaşındayım ve evet, olur. Babam Interpol'de çalışıyordu. Seninle konuşan polis memuru Los Angeles'tan. Babamı, ortağının trafik kazasıyla ilgili bir vakadan tanıyordu."

Evie gözlerini kıstı. "Şüpheli miyiz? Güvenlik kameraları..."

"Tüm görüntüler bozuk. Tanık olarak elimizde sadece sen ve arkadaşın var."

"Polis memuruna her şeyi anlattım." Evie, kendisini sorgulayan genci dikkatle süzdü.

Genç adam gülümsedi, gülümsemesi nefes kesiciydi. "Bana da anlatman sorun olmaz, değil mi? İki erkek gördün. Bir de yanlarında bir kız vardı."

“Evet.” Evie havaya kâğıt topları atan koyu saçlı kızı hatırladı. Simleri. Ama bu konuda sessiz kaldı.

Jason Ra küçük bir not defteri çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. “Yüzlerini görmedin, sadece giydikleri şeyleri mi gördün?”

“Hayvan maskeleri takmışlardı. Oldukça süslü maskeler.” Evie ona iki adamın konuştuğunu anlattı. “Şiirsel bir soyguncu jargonuyla konuşuyorlardı.”

Gencin dudakları kıvrıldı; hafif, anlamlı bir gamzesi vardı. “İsim?”

“Yok.”

Jason Ra not defterini kapattı ve pahalı görünümlü kalemi ile birlikte ceketinin içindeki bir yere koydu. Evie’yi soğuk bir ilgiyle inceledi. “Onlarla hiç konuşmadın mı?”

Evie’nin aklına Mad geldi. “Dolabın içine saklanmıştık. Soyguncularla neden konuşayım ki?” Kaçamak cevaplar verebilmesinin yanı sıra iyi bir yalancıydı da.

“La Fable Sombre’u hiç duydun mu?”

Evie gözlerini kırptırdı. “Fransızca mı?”

“*Karanlık Masal* anlamına geliyor. Dünya çapında soygunlar yapan bir hırsız çetesinin ismi, gerçi bazıları bunun şehir efsanesinden ibaret olduğunu söylüyor. Tuhaf soygunlar, genellikle gizli değerli eşyalar ve antik objeler.”

Evie kaşlarını çatarak dinledi. Kolye cebini yakıyordu. Üzerini arayacak olurlarsa...

“Bu gece Kraliçe Kobra isimli bir kolye çalındı. Ptolemaik* hanedanının kraliçesi Kleopatra’ya ait bir kolye. Olağanüstü derecede değerli.”

“Öyle mi? Belki de müze böyle bir eşyaya sahip olduğuna dair reklam yapmamalıydı.”

* Mısır’daki Helenistik Dönem kraliçesi - <https://rantey.org>

“Bu bir müzayedeydi.”

“O zaman daha kötü.”

Dedektifin bakışları Evie’nin yüzünden hiç ayrılmıyordu. Evie, genç adamın onun bir şeyler sakladığının farkında olduğunu düşündü. Aniden ayağa kalktı. “Seninle konuşmak güzeldi, dedektif. Ama çış yapmaya gitmem gerek.”

Tyrone, Ford Ranchero’sunu sürerek Ocean Bulvarı’ndaki otellerin önünden geçerken, Evie yolcu koltuğunda derin düşüncelere dalmıştı. Bir şapelin üzerindeki pembe neon haç ve bir içki dükkânı tabelasının kırmızı uyuşukluğu, gecenin rahatsız edici karmaşık atmosferine katkı sunuyordu sanki. Silver Cove şehir merkezi köhne bir yerdi; bir zamanların gösterişli Art Nouveau otelleri artık eski apartmanlara dönüştürülmüştü. 1920’lerin film yıldızlarının ve gangsterlerinin ilgisini çeken gösteriş artık lekelenmişti.

Tyrone, Evie’nin *Pembe Afet* adını verdiği apartmanının önünde durdu. Çevresindeki saray ahalisi gibi etrafına toplanmış dükkânlarla ona yıpranmış bir kraliçeyi hatırlatıyordu.

Evie arabadan inerken, Tyrone ona seslendi. Dümdüz ileri bakarken, direksiyonu tutuyordu. “Bugün de ölmedik.”

“Evet, ölmedik.” Ranchero’nun kapısını kapattı. “Görüşür, Ty.”

Tyrone, onun arkasından, “Başka bir iş aramayı düşünüyorum,” diye seslendi.

“Seni özleyeceğim.” Ama Evie, onun ertesi sabah döneceğini biliyordu.

Pembe Afet’in merdivenlerinden çıkarken arkasından laf atan bir grup erkeği duymazlıktan geldi. Görünmez olmaması onu hem rahatlatmış hem de hüsrana uğrattı. Gerçeklik ile hayal dünyasını ayırt edemeyen kadar yorgundu.

Hırsızlar o kolyenin peşine düşeceklerdi. La Fable Sombre. Ve peşine düştüklerinde, Evie'nin çok iyi bir yalancı olması gerekecekti. Anahtarlarını karıştırdı, sonra da koridora adım attı.

Arkasından birinin apartmana girdiğini duyduğunda arkasına bakmadı. Önünde, iç merdivenlerin üzerinde bir kız oturuyordu. Ekose tayt ve deri ceketıyla zarif bir görüntüsü vardı. Koyu kahverengi saçları bir omzunun üzerine dökülmüştü, iki parmağının arasında kiraz kırmızısı renginde, parıldayan bir elektronik sigara tutarak Evie'yi izliyordu. Kalkık burnu ve alaycı gülümsemesi ona kurnaz bir görünüm kazandırmıştı.

"Hey." Evie'nin arkasından bir erkek sesi duyuldu. "Seninle konuşmak istiyorum. İspiyoncu."

Evie'nin midesi altüst oldu. Alt komşusuydu. Uzun boylu alaycı bir tavırla yordakçılılarıyla birlikte apartmanın merdivenlerinde sinsice dolaşıyordu. Barbar. Evie'nin bakışları kızın bakışlarıyla buluştuğunda, Evie onun eğlendiğini gördü. "Yerinde olsam, acele ederdim," dedi kız.

Evie onun yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Arkasına baktı.

Barbar, kızın dudaklarından çıkan duman bulutu nedeniyle bulanıklaşmıştı. Alışılmadık derecede duman vardı. Adam öksürüp tökezledi. Kız ayağa kalkıp mavimsi dumanın içinde kaybolurken, Evie'yi kendi başının çaresine bakması için yalnız bıraktı.

Evie tereddüt etti. Barbar, kollarını sallamayı bırakarak ona dik dik baktı.

Evie arkasını dönüp koştu. Önce üçüncü katın koridoruna, sonra çatı katına çıkan merdivenlere ulaştı. Kapısını açtı. Sonra çarparak kapattı ve hızla sürgüleri çekti.

Kapı şiddetli bir darbeye sarsılınca geri tökezledi. Sarhoş kahkahalar ve müstehcen kelimeler duydu. Kapı yumruklandı.

“Sürtük! Ev sahibine gidip seni rahatsız ettiğimi de söyleyecek misin?”

Bunu yapamazdı, ev sahibi onun burada olduğunu bile bilmiyordu. Üstelik ev sahibinin kim olduğunu da bilmiyordu.

Kapı daha fazla tekme nedeniyle sallanırken, Evie sırtını kapıya dayayıp yere çöktü ve kollarını başının üzerine kaldırdı. Gözlerini kapatırsa, gecenin karanlığında okyanusta yüzüyormuş gibi hissedebilirdi. Bazen, ruhunun gizli bir parçası olan, on yıllık istikrarsız koşullar ve belirsizlikten doğan bir kendini savunma mekanizmasına sahip başka bir kız, içinde kırırdanıyormuş, *Seni daima seveceğim. Daima seninle ilgileneceğim*, diye fısıldıyormuş gibi hissediyordu.

Işıklar titredi. Erkek kardeşini ve kız kardeşini düşündü; öyle olmasaydı... yani isimsiz bir mezarda yatıyor olmasalardı, şimdi biri on yedi, diğeri on altı yaşında olacaktı. Bunu kendine her gün hatırlatıyordu.

Şans getirsin diye taktığı, üzerinde bir kafatasına çizilmiş, koyu saçları güllerle kırmızı renge boyanmış bir kız yüzü olan madalyona doğru kaldırdı elini. *Bu seni koruyacak*, diye söz vermişti Evie'nin annesi.

Köprücük kemiklerinin arasındaki boşluğa dokundu. Madalyon gitmişti. Bu akşamın karmaşasında kaybolmuş olmalıydı. Gözyaşlarından görüşü bulanıklaştı.

Evie, hayatının büyük bir kısmını koruyucu ailelerde, bitmek bilmeyen bir *savaş ya da kaç* durumları içinde geçirmişti. Değişmeyen tek şey kendisinden sorumlu olan, onu okul için gerekli malzemeleri almak üzere alışverişe ve doğum kontrolü için doktora götüren sosyal hizmetler görevlisi Amy Rodriguez olmuştu. Evie'nin o yıllarda neyi göstermesi gerekiyordu? Yüksek öğrenim yok. Ölü rüyalar. Berbat işler. Sadece şans ve avarelik dolu bir gelecek. Kardeşlerinin büyüdüğünü görmediği bir gelecek.

Barbar sonunda gitti.

Evie tavan arasına baktı. Küçük yarım banyosuyla bir zamanlar bir sanatçının atölyesi olan bu yer, şimdi unutulmuş durumdaydı. Evie, yağmur yağdığında birkaç yere kova koymak zorunda kalıyordu. Bazen de farelerle uğraşıyordu. Buna rağmen elektrik ve su vardı, ayrıca kira yoktu çünkü Evie'nin burada olduğunu bir tek komşusu Ava biliyordu. En azından şimdiye dek.

Ayağa kalkıp ışıkları açtı, sahip olduğu tek aynadaki yansımasından ve banyo lavabosunun üzerindeki güneş ışığından kaçındı. Siyah duvarlar ve kurtarılmış birkaç mobilya bu akşamın şokundan sonra rahatlatıcıydı. Polaroid fotoğraflarının asılı olduğu ilan panosuna doğru yürüdü. Avucunu Ezra ve Juliet'in altı ve yedi yaşlarındaki fotoğrafına bastırdı.

Evie'nin dünyası, o sekiz yaşındayken, babası önce annesini sonra kendini vurduğunda son bulmuştu, kardeşlerini de bir daha hiç görmemişti. Bu olay olduğunda odasından çıkmamıştı, dolabında kıvrılmış, kolları başının üzerinde bir hâlde bulunmuştu. Yıllar sonra bile, manşetler hâlâ gözlerinin önündeydi: Üç çocuk babası yerel müzisyen, karısını öldürdükten sonra intihar etti. Kayıp iki çocuğun öldüğü düşünülüyor. Diğer çocuk hayatta.

Üç yıl önce Evie, kendisini dinlemeye istekli bir özel dedektif tutmaya yetecek kadar para biriktirmişti. Dedektif, Evie onu kandırıp evlerine bir katilin girdiğini söylediğinde ona inanmıştı...

Şüphe duyduğu, babasının öfkesini ve annesinin yatak odasında sessizce ağladığını hatırladığı geceler vardı. Babası hiçbirine elini kaldırmamıştı ama Los Angeles'taki bungalovda, babasının ruh hâlinin ve annesinin buna karşı inatçı direncinin işareti olan kırılmış ve onarılmış nesneler vardı. Evie, bazen psikiyatristlerin söylediklerinin doğru olup olmadığını merak

ediyordu: *Tipik savunma mekanizması. Gerçek ile baş edemediğin için babanın yerine bir canavar koymuşsun...*

Küçük kardeşlerini tekrar görmek, yabancı olsalar bile onları büyümüş hâllerıyla kucaklamak için her şeyi yapardı. Bazen kendini kandırdığını düşünüyordu, rüyalarındaki canavarın hiç olmadığını...

Titreyen elleriyle cebinden çıkardığı Kraliçe Kobra'ya baktı. Banyodaki aynanın önünde durdu. Gözlerini kapattı. Etrafındaki gölgelerin gerçeklik içinde görünmemesini sağlayacak bir kırılma noktası bulmasını diledi. Soğuk, tenini ürpertti.

Gözleri aniden açıldı ve arkasında bir gölge titreşip kaybolduğunda nefesi kesildi. Aynadaki yansıması, göz bebekleri kocaman olmuş bir hâlde ona bakıyordu. Ne yapacaktı?

Hırsızlar -La Fable Sombre- Kobra için geldiklerinde Evie'nin çok ama çok dikkatli olması gerekecekti.

Evie için geldiklerinde.

Ava Dubrowska, her zaman köşedeki Polonya fırınından leziz bir babka alır ve yanında çay içerdi. Evie, bir balerin gibi ince kemikleri ve bir bohem gibi canlı tavırları olan Ava'nın yaşından pek emin değildi. Evie onun gümüş çiçekler ve tavus kuşlarıyla süslenmiş deniz mavisini duvar kâğıdı olan, antikalar ve dünyanın her yerinden gelen nesnelerle dolu dairesinde dolaşmaktan hoşlanıyordu. Ava'nın konser piyanisti olduğu dönemden olan fotoğrafları kesinlikle sinematikti. Şimdi de Evie'ye şarkı söylemeyi öğretiyordu.

"Nasıl gidiyor?" Gümüş saçları her zamanki gibi zarif bir topuz yapılmıştı. Sandalyesinde oturan Ava, çayına bir kesme şeker attı.

"Gece çalıştığım partide tuhaf bir soygun oldu."

Ava tek kasını kaldırdı. "Tüm haberlerde vardı."

Evie fotoğraf duvarına döndü. “Sadece zengin misafirlerden çalışıyorlar. İş arkadaşlarımdan biri cebinde yüz dolarlık bir banknot buldu.”

“Ne kadar da hayranlık verici.”

“O partide bir sürü pislik vardı.”

Ava iç çekti. “Vahşi olma, Evie. Sana yakışmıyor.” Oysa Evie, bunun kendisine çok yakıştığını düşünüyordu.

“Müzeden mi çaldılar?” diye sordu Ava.

“Kobra isimli bir kolye çaldılar.”

“Hiç tarihi eser falan çalmadılar mı?”

“Sanmıyorum.”

“Maske mi takmışlardı?”

“Evet. Hayvan kafaları.”

“Ben senin yaşındayken, Romanya’da bir hırsızlar çetesi-nin olduğuna dair söylentiler vardı. Bir Babil mezarlığından taç çalmışlardı. Greta Garbo’nun tilki bileziklerini çalmışlardı. Prusya kraliyet mücevherleriyle ilgili bir olay bile yaşanmıştı galiba. Kendilerine La Fable Sombre diyorlardı. Onlarla yolu keşişen herkes pişman olurdu. Savaşın diğer dehşetlerinin altında gizlenen öcüler gibiydiler.”

Evie dikkatle dinlediğini belli etmemeye çalıştı. Başını eğip Ava’nın kocasıyla birlikte çekilmiş gençlik fotoğraflarına baktı. Ava safirlerden ve gümüş deniz kızlarından oluşan bir kolye takıyordu. “Kocan çok yakışıklıymış, Ava. Kolyen de muhteşem.”

“Alexander kuyumcuydu. Kolyeyi benim için o yapmıştı. Annemin kaybettiğim kolyesinin bire bir aynısıydı.” Özlemle gülümsedi. “Bana deniz kızım derdi.”

Evie oturdu ve bir dilim tarçınlı babkaya uzandı. Ava’nın gösterişli tekir kedisi yanına kıvrılmıştı. Evie onu dikkatle okşadı. Kendisinin evcil hayvanı yoktu çünkü herhangi bir şeyi sevmekten korkuyordu. Korkuyu annelerinden biri olan Betty

Gordan'ın kedileri vardı. O kadın dokuz yaşındaki Evie'yi ihmal etmişti ama o lanet kedileri hiç ihmal etmemişti. Gerci Evie de o kedileri çok seviyordu. Geceleri perdeli odasında uyurken kediler etrafına kıvrılarak hamam böceklerini ondan uzak tutardı.

Başını kaldırıp ciddiyetle konuşan Ava'ya baktı. "Askerler bizi almak için geldiklerinde tüm mücevherlerimizi aldılar. Annemin kolyesi... şu anda Avusturya'da bir müzede." Fotoğrafa baktı. "En azından fotoğraflar var. Ve Aziz Stanislaus. Ah, Tanrım." Güzel bir aziz heykelciğini eline alıp kaşlarını çattı. "Yüzünde çatlak var. Bu yeni."

Evie uzanıp elini Ava'nın elinin üzerine koydu. "Bir dahaki sefere bana Kükreyen Yirmiler'den* bir şarkı öğretebilir misin?"

"Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun sen?" diyerek güldü Ava. "Sana bildiğim güzel bir melodiyi öğreteceğim. Gençlere yönelik bir şeyler."

Evie çay fincanını eline alarak arkasına yaslandı. "Üzgünüm, Ava. O piçler annenin kolyesini çaldığı için."

"Bu sadece birçok şeyden biriydi."

Evie çayına baktı. "Bunu nasıl atlattın? O kadar güçsüz olmayı?"

"Güçsüz?" Ava gururla gülümsedi. "Güçsüz değildim. İzledim. Bekledim. Öğrendim. Zayıf noktalarını buldum. Güçlendim. Ben bir hayatta kalan değilim, Evie. Ben kurban değilim. Ben galip olanım."

Evie galip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü.

Evie dairesine döndüğünde pembe sandığının üzerine oturdu ve bitmemiş son tablosunu inceledi. Duvarlara yığılmış her

* Kükreyen Yirmiler Batı toplumunda müzik, moda ve kültürde 1920'lerin on yılını ifade eder. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

boyutta tuvalin ve fırçalarla dolu kavanozların bulunduğu köşede duruyordu. Yarısı tamamlanmış tabloda, altın lekeli kırmızı zeminin üzerinde kırmızı kanatlı bir oğlan çocuğu vardı. Şekilleri, kaosun içinden, renklerden oluşan bir mozaikten ortaya çıkıyordu. Resim yapmayı on üç yaşındayken keşfetmişti. Resimlerin öfkesini ve kaosunu seviyordu. Hatta birkaç tanesini ek gelir için satmıştı. Pembe sandığın yanına diz çöktü. Çocukluğundan beri ayda en az bir kez içindeki nesneleri, tılsımları ayırmak için sandığı açardı.

1. Babasına ait, aralarında en sevdiği albüm olan Prince'in *Purple Rain*'i de dâhil olmak üzere dokuz müzik albümü.
2. Babasının içinde bir Hermes madenî parasının ve ebeveynlerinin oldukça genç oldukları dönemde, arkalarında batan güneş, yanlarında beş arkadaşları ile çekilmiş bir polaroid fotoğrafının olduğu deri cüzdanı. Fotoğrafta mutlu görünüyorlardı.
3. Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* kitabının kırmızı deri kapaklı bir nüshası. Kitabın kapağında şu yazıyordu: *Hile için, bunu öğren.* Kıvrımlı bir B harfi ile imzalanmıştı.

Kraliçe Kobra'yı sandığın en dibine koyarken, Kobra'nın gözleri, ona göz kırparcasına parıldadı. Kirli pencereden aşağıdaki bulvara baktı. Pembe Afet'in karşısına eski model bir Rolls-Royce park etmişti.

Endişe, omurgasından yukarı doğru bir ürpertiye neden oldu. Ayağa kalkıp pencereye yaklaştı.

Arabaya yaslanmış takım elbiseli biri vardı. Rüzgâra karşı bir kibrit çakıp sigarasını yaktı. Alev kısa bir süreliğine elmacık kemiğinin çukurunu ve siyah saçlarını aydınlattı. Adam başını kaldırıp yukarı baktı.

Evie hemen eğildi, kalbi hızla çarpıyordu. Müze galasındaki muhteşem yabancıydı bu.

Kapısının altından siyah bir zarf kaydı içeriye. Evie geriye doğru sürünüp zarfa baktı. Uzanıp çekmeceyi açtı ve el yordamıyla bir çift *chopstick* çıkardı. Zarfı alıp çubuklardan biriyle yırttı. Zarftan siyah bir parşömen düştü. Kâğıdın anteti ve yazılar gümüş renkteydi. *Kraliçe Kobra'ya iyi bak. Yakında görüşeceğiz. LFS.*

Evie yatağına doğru kıvrıldı, ağzındaki bakır tadı geri gelmişti. Sonuç olarak, çaresizliği bir tehlikeyi çağırmıştı. Işık düşmesine doğru sürünüp ışığı kapattı. Tekrar pencereye ilerleyip dışarı baktı.

Rolls-Royce gitmişti. Otopark sayacından başsoyguncunun taktığı ejderha maskesi sarkıyordu, ağzında da yanan bir dil gibi yapışmış bir sigara vardı.

BÖLÜM İKİ

DAVET

Evie'nin çalıştığı üçüncü iş yeri olan benzin istasyonu -ikinci işi hafta sonları çalıştığı golf kulübüydü- otuzlu yıllardan beri vardı. Kentin giriş noktasında otoyol üzerinde yer alan bina, tamamen paslanmış krom ve itfaiye kırmızısı rengindeydi. Tuvalet, Evie'nin sabaha karşı 02.46'ya kadar girmekten çekindiği bir korku filmi gibiydi. Evie sonunda dirseğine kadar uzanan lastik eldivenlerle, bir daha gece vardiyasına kalmayacağına yemin ederek içeri girdi. Bakışlarını lavabonun üzerindeki aynaya kaldırıp kendi yansımasına baktı. Sihirli sözcükler fısıldarcasına, “Beni görme. *Beni görme,*” diye tekrarladı.

Hiçbir şey. Ne ortadan kayboldu ne görüntüsü soldu. Nasıl olmuştu? Kolye yüzünden miydi? Gerçekten görünmez mi olmuştu yoksa güç, diğer insanların onu görmesini engelleyen bir şey miydi? İnsanların ona kaba davrandığını ya da onu görmezden geldiğini düşündüğü tüm o zamanlar... yoksa farkında olmadan gerçekliğin dışına mı çıkmıştı?

Yoksa hepsi hayaletlerin bir ümitsizliği miydi?

Tuvaletten çıkıp tuvalet pompasını duvara fırlattı. Müdür Garth kulaklıklarını takmış ve sigara molasına çıkmıştı, buz makinesinin yanında duruyordu. Evie üniforması olan gömleğine tuvalet suyu bulaşmadığını umarak tezgâhın arkasına geçti ve şekerleri ayırmaya başladı.

“Selam, tatlım.”

Evie, şaşkınlıkla (giriş zilinin sesini duymamıştı) başını kaldırıp kendi yaşlarındaki genç adama baktı. Koyu kahverengi teninin üzerinde parıldayan kobalt mavisi bir takım elbise giymişti. Koyu kırmızı kravatı, gün batımı rengine boyanmış kısacık saçlarıyla rekabet ediyordu sanki; bu pejmürde malların arasına hiç yakışmayan biriydi.

“Sen.” Evie sustu. Sesi tanıdıktı, kaplan maskelinin sesiydi.

“Ben.” Ona etkileyici bir gülümsemeyle baktı ve Liverpool aksanlı sözcükleri ağzından döküldü: “Ben Devon. Dev’i tercih ederim...”

“Neden buradasın?”

“Sonuçta burası benzin istasyonu ve bizim de benzine ihtiyacımız vardı.” Sinsice öne eğildi. Gözleri sarımsı bir kahverengi, hatta neredeyse altın rengindeydi ve bu onu daha da sevimli gösteriyordu. Mankenlik yapan bir boksörün kıvrak tavrına sahipti. Kaygı vericiydi. “Ve canım atıştırmalık bir şeyler çekti.”

Evie dişlerini gıcırdatıp Devon’ın aldıklarını kasadan geçirdi. Adam baharat ve sedir dumanı gibi kokuyordu.

“Görüyorum ki süslü kokuyu fark ettin.” Yine o gülümseme. “Clive Christian. Senin de güzel şeylerin olabilir.”

Evie dergiyi ve *Twizzlers*’ı ona doğru gitti. “Bence gitmelisin.”

Devon *Twizzlers*’ı açıp çöpünü Evie’ye uzattı. Evie ona kızgın bir bakış attı. Devon’un sıkıp kırmızı *Twizzlers* şeritlerinden

birini ısırdı. “Senin gibi bir kız. Böyle bir yer. Pek uygun değil, öyle değil mi? Sende bize ait bir şey var.”

“Dev.” Evie onun adını sihirli bir sözcük söylemiş gibi söyledi. “Gideceğine söz verirsen onu sana veririm.”

“Üzerinde değil... Sen bundan daha zekisin. Onu geri alma vaktimiz geldiğinde... Bu arada davetiyemizi aldın, değil mi?” Tekrar gülümsedi, sonra da dışarı çıktı. O gittikten sonra mağaza donuklaştı.

Evie plastik bir kasanın üzerine çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı.

Kapının zili çaldı. Biri yaklaştı. Evie başını kaldırmadan, “Yardım edebilir miyim?” diye sordu.

“Lanet kasayı aç.”

Evie silahın namlusuna baktı. Silahın ardındaki adam bir bandana ile yüzünü maskeleymişti. Evie şoktan uyuşmuş hâlde, “Açamam,” dedi.

“Aç dedim sana...” Soyguncunun sözleri, Evie’nin soyguncunun kendisini görmemesini dilediği anda kesiliverdi.

Uğursuz bir soğuk etrafını sardığında, her şey dondu. Karanlık etrafını sararak gördüğü her şeyin sessiz bir film gibi siyah beyaz olmasına neden oldu. Yıldızlardan daha eski bir dili konuşan o sesleri duydu. Gerçekliğin derisi ile imkânsızın gecesi arasında sıkışıp kaldığını hissetti.

Ve dehşet içindeydi.

Dükkânın vitrinindeki yansımasına baktı ancak tezgâhın arkasında kendini göremedi.

Soyguncu silahını indirdi, bakışları şaşkındı. “Neredesin?” Etrafına bakındı, tekrar silahını kaldırdı. “Hey! Nereye gittin?”

Evie ona bakıyordu ama o, Evie’yi göremiyordu. Yoksa Evie...

Kapının zili bir kez daha çaldı. Evie de soyguncu da o tarafa döndüler.

Plaza La Mer galasındaki muhteşem adam ısıklık çalarak içeri girdi. Titreyen eliyle silahı doğrultan soyguncuya bile bakmadan cips reyonunu taradı. Soyguncu, “Hey, pislik,” diye seslendi.

Muhteşem adam ona döndü. “Adım Ciaran, dostum.” Gülmemesi Evie’nin teninde bir karıncalanmaya neden oldu. “Evie... Biraz dikkat dağınıklığı işime yarar.”

Evie soyguncunun sol tarafına doğru bir paket sigara fırlattı. Paket pencereye çarparken, o da tezgâhın arkasına saklandı. Bir silah sesi duyuldu, ardından silahtan çıkan keskin kokunun ısırlığı havaya dağıldı ve kurşun camı parçalayınca, Evie’nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Homurtular duydu, çatırtılar oldu. Sonrası sessizlik.

Adının Ciaran olduğunu söyleyen adam tezgâhın üzerine eğildi. “İşi bitti.”

Evie titreyerek ayağa kalktı. Ciaran onu izledi. Dudağı yarılmıştı. Soyguncu arka tarafta yerde yatıyordu. Ciaran yavaşça, “İyi misin?” diye sordu.

Evie dürüst olmaya karar verdi. “Bilmiyorum.”

“Ortadan kaybolduğunu gördüm. Bunu unutma.” Yukarıyı işaret etti. “Güvenlik kamerası. Becerilerini herhangi birinin görmesine izin veremezsin, anladın mı? Dev bu mesele ile ilgilenecek.”

Evie tezgâha tutundu. Demek doğrudu. “Ama neden?”

“Sakin ol.” Sesi yumuşaktı. “Derin, gerçek, ölümüne bir nefes al.” Örnek olarak nefes alıp verdi.

Nefes al. Evie nefes alıp verdi. İçine bir sakinlik yayıldı.

“Twizzlers, içecek bir şeyler ve... şu her neyse ondan almaya geldim çünkü çok sevdim.” Charlie Chaplin ve Marilyn

Monroe gibi eski film yıldızları gibi görünen Kewpies reyonundan bir Kewpie bebeği aldı.

“Buna inanamıyorum.” Evie’nin içinde yeniden bir histeri yükseldi. “Bu oldu mu gerçekten?”

Ciaran ona baktı. Daha sonra soyguncuya doğru başını salladı. “Ben gittikten sonra 911’i ara.” Dışarı çıktı. Kewpie bebeğini tezgâhın üzerinde bırakmıştı.

O sırada Garth kulaklığını çıkararak içeri girdi. Dağılmış cips paketlerini, devrilmiş şeker raflarını, parçalanmış pence-reyi ve yerdeki soyguncuyu incelerken yüzündeki ifade komikti. “Ne oluyor be?”

Evie ona dik dik baktı. “Ciddi misin sen? Tüm bunları nasıl duymadın veya görmedin?”

Evie’nin telefonuna bir mesaj geldi. *Bu gece saat tam yedide. İpucunu takip et.*

Titreyen eliyle Ciaran’ın seçtiği Kewpie bebeğini kaldırdı. Bu bir Rudolph Valentino’ydu. Silver Cove, safir mavisi hız treni ve yaldızlı dönme dolabıyla lunapark parıltılı ve yenyiken, film yıldızları ve gangsterler için uygun bir tatil yeri-ydi. Şehir merkezindeki eski metro istasyonunda Rudolph Valentino’nun filmlerinden birinin poster-i vardı.

Evie’nin ne istediğine karar vermek ve bir seçeneği varmış gibi davranmak için önünde koca bir günü vardı.

Evie, *La Fable Sombre* adlı yakalanması zor şehir efsanesine atfedilen tüm güncel soygun vakalarını internette araştırdı. Neonlarla kaplı bir caddede yürürken hikâyeler kafasının içinde dönüp duruyordu. Eski metro istasyonuna varmak için geçmesi gereken birkaç blok daha vardı. Kapalı bir kitapçının ve vitrinlerinde ürkütücü mankenler olan birkaç butiğin önünden geçti.

Geç olmuştu ama hiç otobüs yoktu, taksiye verecek parası da yoktu.

New York'ta Met'e ödünç verilen ünlü bir tablo, herhangi bir kilit açılmadan veya camlar kırılmadan ortadan kaybolmuştu. Monte Carlo'daki bir tatil beldesinde, iki zengin genç varis ve limuzin şoförü kılığına giren bir kişi, konukların hepsinin uyuduğu sırada eşyalarını çaldıktan sonra ortadan kaybolmuşlardı. Girit'teki bir bağış toplama etkinliğinde, Yunan tanrıçası maskesi takmış paten kayan iki kız, Sümerlerden kalma paha biçilmez heykelciklerle kaçmıştı. Kuzgun maskeli iki kişi Dubai'de yüksek bir binaya tırmanmış, pencerede bir delik açmış ve Bulgarî'nin imza niteliğindeki mavi elmaslardan oluşan İsis kolyesini çalmışlardı.

Egzotik ve uğursuz *La Fable Sombre*, yani "Karanlık Masal" ismi yalnızca belirsiz kitaplarda ima edilen efsanevi hırsızlar topluluğundan geliyordu. Evie bu gerçeği *New York Times*'ta yayımlanmış eski bir makaleden öğrenmişti. Her ne kadar bu modern suçların *La Fable Sombre*'un en son versiyonu tarafından işlendiği yönünde spekülasyonlar yapılıyor olsa da hırsızlarla ilgili yazarların hiçbiri onların gerçekten var olduğuna inanmıyor gibiydi.

Pembe bir Aston Martin yanından geçti ve durdu. Evie yürümeyi bıraktı, şüpheler zihninde kıvrılıp duruyordu. Araba, Evie'nin yanında durana dek geri geldi. Sürücü camı açtı. "Evie. Hava karardı ve etrafta pek de hoş olmayan insanlar var. Bin hadi. Burası tehlikeli bir mahalle. Duydun mu?"

Evie gözlerini kısıp sürücüye baktı ve kurt gözlü kızı tanıdı. Mad. Bir cam kırılması sesi ve yakınlardaki bir ara sokaktan bağırışlar duyuldu. Küfretti. Güzel arabaya doğru yürüyüp bindi. Üzerinde şimdi kısa, beyaz bir yağmurluk ve ayağında pembe Converse olan Mad ona gülümsedi. Altın beyazı saçlarında pembe çizgiler vardı. "Seni tekrar görmek güzel."

“Sen de onlardansın.”

Mad, eldivenli elleri direksiyonda, dikkatli bir şekilde arabayı sürmeye başladı.

“Kimlerden?”

“Evet. Öylesin.” Evie, gölgeler ve sokak ışıkları üzerine düşerken dimdik oturuyordu.

Eski Metro istasyonu, etrafındaki sessiz binalar arasında bir Cthulhu zarafetiyle belirdi. 1920’lerde inşa edilen tren istasyonu seksenlerde kapatılmış, yerini daha şık bir sistem almıştı. Üzerine asmalar ve zambaklar oyulmuş parlak taşlardan oluşan yüksek bir bazilika olan bina, geceye karşı yükselen abanoz bir deniz canavarını andırıyordu. Evie, Mad’le birlikte arabadan indi ve endişeyle binaya baktı. Kemerin ötesinde hiçbir şey göremedi ve soğuk Kaliforniya gecesinde ürperdi. Mad elleri ceplerinde gölgelere doğru ilerledi. “Beni takip et, Evie. Geride kalma. Konuşma. Ve sakın korkmuş görünme.”

Evie tereddüt etti. Karanlığa doğru ilerlemeyi sürdüren Mad, “Eğer seni öldürecek olsaydık, bunu uzun süre önce yapardık,” dedi. Döndü, sesi alçalırken, üzerine gölgeler çöktü. “Hadi.”

Evie, kemerin arkasında gördüğü gölgelerin, fikrini değiştirip kaçması hâlinde onu takip edebileceğini tahmin ederek Mad’i istasyona kadar takip etti. Karanlıktan çıktığında metro girişinin ortasında sarkan büyük bir avizeden ışık yayılıyordu, eski moda lambalar ve ışık, orada bekleyen silüetlerin üzerine düşüyordu. Mekân, zarif bir çürüme tablosu gibiydi, dalgalı saçlı kadınları tasvir eden art deco duvar resimleri yosunla lekelenmişti. Sütunların tepelerine kıvrılmış dövme demirden yapılmış meleklerden pas sızıyordu.

Lider Ciaran bir sandalyeye oturmuş, Evie’yi izliyordu. “Kim olduğumuzu biliyor musun?” Önce doğru eğildi.

“Evet.” Evie’nin bakışları diğerlerini taradı. Apartmanın merdivenlerinde karşılaştığı esmer kızı gördüğünde hiç şaşırmadı. Dev, kırık bir sütuna yaslanmıştı, kısacık saçları alev kırmızısıydı. Hepsi tehlikeli görünüyordu. Evie net konuştu: “Siz La Fable Sombre’sunuz.”

Ciaran ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Gülümsemi. Bu gülümseme kötü haberdı. Evie bunu, sanki boğazını öpecek bir bıçakmış gibi iyi biliyordu.

“Evie Wilder,” dedi. “Kim fark edilmekten hoşlanmaz ki? Kim görünmez olabilir?”

Evie tiz bir sesle güldü. “Pardon. Ne?”

Mad pembe cep telefonunu Evie’nin ekranı görebilmesi için kaldırdı. Plaza La Mer’deki gösterişli galanın bir kargaşaya döndüğü gün, Evie’nin kaosun tam ortasında durduğu ânı gösteren bir video oynattı. Sonra Evie... ortadan kayboldu.

Elbette doğrudu. Bunu doğrulamak için o videoya ihtiyacı var mıydı ki?

Mad diğer elini kaldırıp parmağını salladı. “Dev.”

Dev, yakınındaki film projektörünün düğmesine basmak için sütundan ayrıldı.

Mermer bir duvarın üzerinde siyah beyaz görüntüler titreşti. Evie kendini, buğulu gözlü bir kız olarak film için sıra beklerken, etrafında dolaşan, hatta birkaçı ona çarpan insanların onu fark etmedikleri bir hâlde gördü. Ardından kalabalığın içindeki kendisini gözden kaybetti. İkinci bir videoda bir kafede oturuyordu. İki yabancı onun masasına oturup ellerinde latteleriyle sohbet etmeye başladıkları sırada, Evie ikisine de öfkeyle bakıyordu; o sırada gözden kaybolduğunu gördü. Bir sonraki sahnede yemek servisi üniformasıyla bir partinin ortasında duruyordu ve konuklar yanından geçip gidiyordu. Bir sonraki an, artık orada değildi.

Yok sayıldığını, dışlandığını hissettiği o zamanları sık sık anımsardı.

Biraz kontrolü ele aldıktan sonra öfkeli bir bakışla döndü. “Beni takip ediyordun.” Ayrıca Evie’nin hayatı boyunca farkına varmadan kullandığı imkânsız, akıllara durgunluk veren bir yeteneği olduğunu tespit etmişlerdi.

Dev, ellerini havaya kaldırdı. “Seni kişisel olarak takip etmedim, canım. Bu bir ekip çalışmasıydı.”

“Evie,” dedi Ciaran nazikçe. “Görünmez olabiliyorsun. Söylenen yok olurken bir şey hissediyor musun?”

Plaza La Mer’de bir yansımasının olmadığını hatırladı. Dev’in onu ve Tyrone’i dolabın içinde göremediğini. Ty’ı da mı görünmez yapmıştı? “Karanlık. Soğuk. Tünel görüşü. Her şey siyah beyaz oluyor ve sesler boğuklaşıyor...” Dehşet ve merak, tanıdığı dünyanın üzerindeki perdeyi yırtıyordu. “Başladığında sadece etraf grileşiyordu ve soğuk vardı. Bunların panikatak belirtisi olduğunu sanıyordum.”

Ciaran, “İçgüdüsel olarak kendini görünmez hâle getiriyorsun. Bu dünyanın dışına, tabiri caizse, dünyanın derisinin altına adım atıyorsun,” diyerek açıkladı.

“Hayır. Bu mümkün değil.”

Mad, Evie’nin elini onu uçurumdan çekiyormuş gibi sıktı. Kurt bakışları doğrudan ona odaklanmıştı. “*Hepimizde* bir şeyler var, Evie.”

Evie, kısık bir sesle, “Ne demek istiyorsun? *Hepiniz* derken?” diye sordu.

“Dev bizim sihribazımız. Her yerde, her şeyi büyüleyebilir.”

Dev gülümseyip elini kızıl saçlarının üzerinde gezdirdi. “Her şeyi. Her yeri. Herkesi.”

Esmer kız homurdandı.

“Queenie.” Mad, ışıltılı gümüş elbiseli, Pembe Afet’in merdivenlerinde Barbar’a duman üfleyen esmer kızı işaret etti. “Bu da bizim Simyacı’mız, iksir üreticimiz.”

“Konfeti yapan oydu,” diye fark etti Evie. “Konfeti herkesin birbirine girmesine neden oldu.”

“Ben de seni etkilenmeyesin diye bir kenara çektim,” dedi Mad sırtıtarak. Lideri işaret etti. “Bu da Ciaran Argent. Bir suç dehası ve Kapılar tanrısıdır. Kapi’nın baş harfi büyük.”

Ciaran bir kapıya doğru yürüdü. Evie’ye döndü. “Hep ziyaret etmek istediğin bir yerin adını söyle. Gerçek bir yer. Kurgusal bir şey olmasın.”

“Lütfen kurgu olmasın,” diye mırıldandı Dev. “O tam bir fiyaskoydu.”

Evie’nin bu oyunu oynaması gerekiyordu.

Mad, “Sadece bir yer söyle,” diye ısrar etti. “Sadece dene.”

Evie umutsuzca, “O zaman Paris olsun,” diye cevap verdi.

Dev iç çekti. “Neden hep lanet Paris olur ki?”

Evie her zaman Paris’e gitmek istemişti. Uzun zaman önce, mutlu olduğu zamanlarda, anne ve babasının bungalovunun gül pembesi duvarlarındaki Parisli kadınların resimlerinin olduğu posterleri ve kitapların durduğu küçük Eyfel Kulesi’ni anımsadı. Hâlâ elinde annesine ait bir broş vardı ve bu bir Boucheron imitasyonuydu. Gerçek elmas yerine yapay elmasların olduğu, üzerinde daire şeklinde bir tacın bulunduğu bir broştı. Paris ona daima kurgusal bir yer gibi gelmişti.

“Paris bir tanrıçadır.” Mad savunma amaçlı Dev’e karşı çıktı.

Dev omuz silkti. “Abartılıyor.”

“O zaman Londra.” Evie, bu şey her ne ise bunu neden teşvik ettiğini anlamıyordu.

“Memleketim.” Ciaran’ın sesi onaylıyor gibiydi. Kapıyı üç kez çaldı. Evie’ye baktı, çenesinin kenarında mavi gölgeler vardı. “Devam et. Aç kapıyı.”

Evie kendini üzerinde dönen elbiseli, saçları yıldızlarla dağılmış bir kadın resminin kazındığı bronz bir sanat eseri gibi görünen o kapıya çekilirken buldu. Bir eliyle kapının kolunu tuttu ve çekti.

Ürperdi, üzerini nemli bir hava kapladı. Önünde kıvranan gölgelerle çevrelenmiş, geceleri parıldayan bir şehir vardı. Devasa bir dönme dolap ve yılan gibi kıvrılan bir nehrin obsidiyen ışıltısını gördü. Kalbi sarsıldı. Bu bir hile. Ama ıslak asfaltın, araba egzozunun ve o yaşlı nehrin kokusunu alabiliyordu.

Bir ayağını eşiğin üzerine koydu. Üzerinde gölgeler dolaşıyordu. Mutlak karanlık. Bir an için kavurucu soğukta nefes aldı. Sonra Londra havası sanki Thames Nehri etrafını sarıymuşçasına tenini öptü.

Bir el onu bileğinden yakaladı. Evie omzunun üzerinden bakınca Mad’in bakışlarıyla buluştu. Mad, “Şimdi geri dön,” dedi.

Mad onu eşiğin üzerinden geri çekti. Kapı kapanınca Evie hayret içinde bakakaldı. “Bu gerçek miydi? Nasıl?”

“Herhangi bir kapı. Herhangi bir yer. Gerçek dünyada var olduğu sürece. Ben bir Gezgin’im.” Ciaran, Evie’yi mermer bir banka doğru götürdü. Evie kendini banka bıraktı. Mad bir tarafına, Ciaran ise diğer tarafına oturdu.

Gördüklerini hâlâ anlamaya çalışan Evie, “Nasıl yaptığımı bilmiyorum. Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Ne yapabildiğimi. Ne olduğumu bilmiyorum.”

“Sen busun,” dedi Ciaran. “Nefes almak gibi. Onu kontrol edemezsin. Bunun üzerine düşünmeye gerek yok. Sen doğuştan yeteneklisin.”

“Değilim.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Cüzdanımı çaldın, Evie.” Ciaran bir kolunu kanepenin arkasına koydu. “Galadan Kobra ile çıktın. Bizimle birlikte olmalısın. Yorulmadın mı? Sonu gelmeyen işlerden? Yabancılarla güvenmek zorunda kalmaktan? Tırnaklarınla kazımdan?”

Evie, bu tehlikeli yaratıkların arasında hareketsizce duruyordu. “Siz birbirinizi nasıl buldunuz?”

Mad, “Ciaran bizi buldu,” diye yanıtladı. Mad ve Ciaran yumruklarını birbirlerine vurdular. “Kapılarla. Bizim gibi olan başkalarını da bulmak istiyordu ve Kapılar’a sordu. Ama iş için geldiğimizde sen ortaya çıktın. Bu tamamen tesadüftü.”

“Belki de enerjimiz bizi birbirimize çekiyordur.” Dev, Queenie’nin sandalyesinin koluna oturdu, beyaz takımı romantik ışıkta tertemiz görünüyordu.

Queenie ona, “Enerji böyle işlemez,” dedi. “Bunu sana bir daha açıklamayacağım.”

Dev ona çarpık bir bakış attı.

Evie bir sonraki soruyu sordu: “La Fable Sombre nedir?”

Ciaran, “Biz ilk Karanlık Masal’ın halefleriyiz. La Fable Sombre, her on yılda bir yeni bir ekiple yeniden doğar,” diye açıkladı.

“1970’lerde Haydutlar vardı. Vergil ve Grace; biri Michigan’dan, biri Paris’ten.” Mad iç çekti. “Montreal Güzel Sanatlar Müzesi’ni soydular.”

Ciaran kollarını başının üzerine uzattı. “Seksenlerde Uyum-suzlar vardı; Madrid’deki tüm Aztek ve Maya eserlerini çalan Teksaslı bir kız ve Kolombiyalı bir oğlan.”

“Paris’teki Kız Kardeşler,” dedi Queenie, “Fransız Devrimi sırasında Marie Antoinette’in tacını ve Gölgeler Kitabı’nı çaldılar.”

“Ötücü Kuşlar.” Konuşan Dev’di. “Bangladeş’ten bir Navajo müzisyeni ve gitarist bir kadın. 1960’larda. Bir kralın Hollywood müccihlerinden oluşan fidesini çaldılar.

Tutankhamun'un mezarından gelen Charlie Chaplin'in lanetli yüzüğünü çaldılar.”

“Chaplin, LFS değil miydi?” Queenie, Evie'yi izliyordu.

“Hayır.” Dev düşünceli görünüyordu. “Harry Houdini öyleydi. Ve Marie Leveau... Başka ünlü hırsızlar? Vahşi Bill Hickok. Kara Sakal. Tam bir kâbus olduğu ortaya çıkınca gruptan atılana kadar.”

Evie bu gizli geçmişe hem hayran kalmıştı hem de şüpheyle yaklaşıyordu. Bu muhteşem maceraları okuyabilmeyi dilerdi. Ciaran onun ne düşündüğünü hissetmiş gibiydi. “Üzgünüm, Evie. Bu göz kamaştırıcı atalarımızı hiçbir tarih kitabında bulamazsın. Sadece söylentiler.”

“O zaman ne yapılabilir...” diye fısıldadı Evie.

“Bizim, her birimizin, bir zamanlar hiçbir şeyi yoktu. Daha sonra elimizde bir şeyimizin olduğunu öğrendik. Yetenek gibi bir şey.” Ciaran onu izliyordu.

Dev öne doğru eğildi. “Sanki hepimizi hayat öylesine mahvetmişti ki kendimizi özel kılmıştık.”

Queenie başını sandalyesine dayadı. “Kendi adına konuş. Ben her zaman özeldim.”

Dev ona yandan bir bakış attı. “Ve çok hoş.”

“Kesinlikle.”

Mad elini çevirerek diğer herkesi işaret etti. “Biz bir aileyiz, Evie. Birbirimize göz kulak oluruz. Düşmene izin vermeyeceğiz. Başarısız olmana izin vermeyeceğiz.”

Evie, var olan sihirli dünyaların eşiğinde duran her kız nasılsa kendinin de öyle olduğunu fark etti. “Peki... sadece siz mi varsınız?”

Ciaran ona gülümseyerek, “Biz bir sistemin parçasıyız,” dedi. “Onlarla daha sonra tanışacaksınız.”

Evie, gerçeği kandırabileceğini fark etmeden önce bile kararını vermişti. Diğerleri titrediğini görmesin diye ellerini yumruk yaptı. “Kanla bir şey imzalamam falan gerekiyor mu? Veya dövme yaptırmam?”

Ciaran arkasına yaslandığında gölgeler yüzüne öyle bir çöktü ki sadece gözleri görülebiliyordu. “Hiçbiri.”

“Yine de bir öğrenme eğrisi var.” Dev anlamlı bir şekilde Ciaran’a baktı. “Yapabileceklerine güvenmemiz gerek. O yüzden yeteneğini nasıl kullanacağının pratiğini yapmalısın.”

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye sordu Evie, sesi düzdü. Elbette bir öğrenme eğrisi olacaktı.

“Heyecan için. Para için. Yapabildiğimiz için.” Mad ciddi-di. “Hepimiz karanlıktan geldik. Sen de öyle. Bunu hissedemiyor musun, Evie? Güç. Koruyucu bir ruh gibi. Ben kendi gücümü kız yüzlü bir baykuş olarak hayal ediyorum.”

Dev, “Bu ürkütücü,” diye mırıldandı. “Benimki Idris Elba’nın sesine sahip bir kaplan.”

Evie kendisine bakan Queenie’ye baktı. Queenie omuz silkti. “Siyah bir tavşan.”

“Ve Ciar’ınki piton ejderha gibi bir şey.” Mad sıırıttı. “Peki sen ne hayal ediyorsun, Eves?”

Evie, “Hiçbir şey hayal etmiyorum,” diye yalan söyledi.

“Edeceksin,” diye söz verdi Mad. “Şimdi... bizimle misin, değil misin?”

Evie yemek şirketine, golf kulübüne ve benzin istasyonuna dönmeyi düşündü. Üçüncü kattaki kasvetli dairesini, elektriğin günün saatine göre açılıp kapandığı o yeri düşündü. Milyonlarca sorusu daha olmalıydı ama aslında hiçbir cevap onun fikrini değiştiremezdi. Sonunda herhangi bir yere ait olmak yeterliydi. Bakışlarını etrafındaki ışıltılı gruba çevirdi.

“Sizinleyim.”

Dev ayağa kalkıp ona yaklaştı. “Telefonunu alacağım, teşekkür ederim.”

Evie telefonu çıkarıp onun eline bıraktı. Dev gülümseyip telefonu cebine attı. “Endişelenme, tatlım. İnterneti varlığından söküp aldığımda yepyeni, pırıl pırıl bir kullan-at telefonun olacak.”

Ciaran elini uzattı. “Şimdi Kobra’yı bize teslim ederek güvenimizi kazanmış olacaksın.”

Evie ona Kraliçe Kobra’yı verdi. Parmaklarının üzerinde kıvrılan kolye, gerçek bir yılan gibi parlıyordu. Ciaran kolyeyi kaldırıp Evie’nin köprücük kemiklerinin üzerine koydu. Parmakları kolyenin kancasını takmak için ensesindeki saçların altına kayarken Evie ürperdi. “Bir süre tak bunu,” dedi.

“Bunun gerçek olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu, büyülenmiş bir hâlde kolyeye dokunarak. Safirler enerjiyle mırıldanıyor gibiydi. Köprücük kemiklerinin üzerinden yılan gibi geçen sihirli bir nesneydi.

“Gerçek.” Ardından, “Ya takan kişiye güzel bir çekicilik katıyor ya da onu zehirliyor,” diye ekledi Ciaran.

Evie ona kaşlarını çatı ama Kobra’yı çıkarmadı. “Benzin istasyonundaki o soyguncu... bu işin bir parçası mıydı?”

Ciaran omuz silkti. “Tuttuğumuz bir herif. Başlangıçtan sonra biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın vardı.”

Evie kurşunun gerçek olup olmadığını sormadı. Öfkelenmemeye karar verdi. “Başlangıç. Tamam. Peki ya müze galası?”

Mad, “Bu da işin bir parçasıydı,” dedi. “Artık bir profesyonel olduğuna göre, senin payınla ilgili konuşmalıyız.”

Baş dönmesi dünyasını hareketlendirirken, Evie derin bir nefes aldı. “Benim payım nedir ve onu nasıl, ne zaman alacağım?”

“Birkaç bin.” Dev onun karşısına oturdu. “Önce maaş listesine dâhil edilmen gerek. Sonra onu saklaman. Bunu yapacak kişiler var. Liverpool’da bir aile şirketim var. Queens, parayı Alaska’daki bir Eskimo topluluğuna aktarıyor. İlk maaş çekin nakit olacak, o yüzden yanmaz bir çelik kasa al ya da seçtiğin herhangi bir kurumdan bir kasa kirala.”

Evie, sanki günlerdir yemek yememiş gibi, yüzünü buruşturacak seviyede dayanılmaz bir açlık hissetti. Bunu gözlemleyen Queenie, “Yeteneklerimizi kullandığımızda metabolizmamız bozuluyor. Bütün gün uyuyacaksın. Çok yiyeceksin.”

Evie satranç oynarken öğrendiği yusufçuk hızıyla her birini inceledi: Mad’in pervasız, büyüleyici bir enerjisi vardı ama o kurt gözleri bir tehdidin habercisiydi. Dev’in zarif ve nazik tavrı bazı pürüzleri gizleyemiyordu. Queenie’nin gururlu yüzü düzenbaz bir parıltıyla aydınlanmıştı. Ve Ciaran sakın, karanlık merkezdi; bir kahraman maskesinin ardında kıvrılmış bir tehditti.

Evie, “Biz neyiz?” diye sordu.

Mad göz kırptı. “Biz La Fable Sombre’uz. Ve Evie Wilder, sen de artık bizden birisin.”

BÖLÜM ÜÇ

BAYKUŞ KIZ

Mad'in Aston Martin'i ile yaptıkları yolculuk olaysızdı. Evie, pencereden dışarı bakıp bunun nasıl biteceğini merak ederken Mad radyodaki şarkıya eşlik ediyordu. Mad, Pembe Afet'in önündeki kaldırıma yanaştığında Evie, giriş merdivenlerinde birkaç kişinin oturduğunu gördü.

Evie arabadan inerken Mad, "Sana kapıya kadar eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Sorun yok." Parmağını elektrik prizine sokmuş gibi titreyen Evie, cebinden anahtarlarını çıkararak merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu. Ava'nın anahtarları nasıl aldığını bilmiyordu ama aldığı için minnettardı. Henüz uzaklaşmamış olan Mad'e baktı. Evie eli titreyerek anahtarı deliğe itti. Bunalmış ve bitkin düşmüştü. Neye bulaşmıştı böyle?

Birisi omzuna o kadar şiddetli bir şekilde çarptı ki Evie yere düştü, dizleri öne doğru kırıldı. Şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Barbar ona gülümsüyordu. “Hey, ispiyoncu. Senin yüzünden evden atılıyorum.”

“Ben bir şey yapmadım...” Barbar’ın tekmesini savurarak doğruldu. Anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Barbar, kapıyı açık tutmak için elini uzattı ama Evie içeri girip apartmanın merdivenlerinden hızla yukarı fırladı. Adam da peşinden geldi.

En üst kata ulaştı ve köpek çağırmak için çalınan türden keskin bir ıslık sesi duyunca omzunun üzerinden geriye baktı. Artık koridorun ucunda duran Barbar, dönüp arkasındaki açık pencereye baktı.

Mad bacaklarını sallayarak ve sakız çiğneyerek pencere pervazında oturuyordu. Ona gülümsedi. “Pek centilmen biri değilsin, değil mi? Kızımı ürkütüyorsun.”

“Ne...” Barbar’ın sesi şaşkınlık doluydu.

“Pek zeki de değilsin.” Mad ağzındaki sakızı şişirip patlattı. Barbar irkildi.

“Mad,” diye fısıldadı Evie.

Barbar, Mad’e doğru tökezleyerek, “Sen...” dedi. Öfkeyle böğürerek ona doğru bir hamle yaptı.

Mad pencereden dışarı fırladı.

Barbar pencere pervazına doğru ilerlerken, Evie elleriyle ağzını kapattı.

Barbar bir çığlıkla kafa üstü yere düştü. Evie ağzına gelen safrayı yutkundü. Bir süre sonra yavaşça pencereye doğru yürüdü.

Mad bir akrobat gibi kıvrılarak pervazın üzerinden kayıp ortaya çıktığında, Evie yalpaladı. Mad omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı. “Ah. Bir süre yürüyemeyecek. Sanırım tüm vücudunun alçıya alınması ‘gerekecek.’”

“Birini aramamız lazım...” Sonra Evie’nin aklına bir telefonunun olmadığı geldi.

Mad kurt bakışlarını ona dikti. “Hiç zahmet etme. Onun yere düştüğünü birkaç kişi gördü. Ya 911’i arıyorlar ya da fotoğraf falan çekiyorlar.”

Evie konuşmadı.

“Eves.” Mad ellerini Evie’nin omuzlarına koydu. “O *kötü* bir adamdı.”

Evie titremesi gerektiğini düşünüyordu ama korkutucu derecede sakindi. Uzaktan sirenlerin uğultusunu duydu. Mad’in burun deliğinden kan damlıyordu. Genç kız ayağa kalktı ve elinin tersiyle kanı sildi. “Boş ver bunu. Evinde içecek bir şeyler var mı?”

“Vardı... herhâlde?” Gözleri iri iri açılmış, zombiye benzeyen Evie çatı katı kapısına doğru ilerledi. Mad, Evie’nin yere saçılmış çantasını toplayıp peşinden gitti.

Evie tavan arasının ışıklarını açınca Mad etrafına bakındı. Sinsice yaklaşıp Evie’nin resim yaptığı girintinin önünde durduğunda, Evie hareket etmedi. Mad, gaz mavisi elbiseli, kedi kulaklı kız tablosuna dokunmak için uzandı. Sonra diğer resimleri inceledi: siyah takım elbiseli, yüzü yarı ejderhaya benzeyen bir çocuk; pençeli elleri bir insan kafatasını kucaklayan, kanatlı bir elbise giymiş peçeli bir figür. “Bunlar *muhteşem*.”

“Mad.” Evie bu ismi nasıl bağırarak değil de fısıltı hâlinde söylediğini bilmiyordu. “Sen nasıl... düşmedin?” Mad dönüp onun yüzüne baktı. Daha sonra kollarını uzatıp parmak uçlarında yükseldi.

Havada duruyordu.

Ciaran’ın *Londra Kapısı* gösterisi gibi değildi bu. Evie onunla başa çıkabilmişti çünkü bunun tamamen imkânsız oluşu onu belki de geçici bir delilik gibi sihir dolu düşüncelere sürüklemişti. Ama bu... Bu, gözlerinin önünde yok edilen gerçeklik kanunlarıydı. Evie hayranlıkla Mad’in kafasının tavana

değmesini izledi. Mad, uzaydaki bir astronot gibi zarif bir ters takla attı. Işıklar titredi.

“Tamam, dur artık.” Evie aniden kanepesine oturdu. “İn aşağı. Lütfen.”

Mad, Evie’nin önüne indi. Pembe kadife kanepeye çöktü. “Aşağı inmekten nefret ediyorum. Sonsuza kadar havada kalabilirim.”

“Sen uçabiliyorsun.”

“Bu daha çok şey gibi...” Mad, orkestra şefiymiş gibi bir hareket yaptı. Sol gözünün altına minik, parlıtlı bir kalp yapıştırmıştı. “Konsantre olduğumda, yer çekiminin üzerimde hiçbir etkisi olmuyor.”

Evie ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını altına katladı. “Bunu yapabildiğini ne zaman keşfettin?”

“Çocukken her zaman penceremden dışarı uçmazdım, eğer kastettiğin buysa.” Mad, Evie’nin kavanozda duran boya fırçalarına dokundu. “Sıkıcı bir hikâye.”

Evie, insanın uçabildiğini keşfetmesinin nesinin sıkıcı olabileceğini anlayamıyordu.

Mad ayağa kalıp yeniden dolaşmaya başladı. İlan panosunun önünde durdu ve küçük Ezra ile Juliet’in polaroid fotoğrafına baktı. “Kim bu çocuklar?”

“Kuzenlerim,” diye yalan söyledi Evie.

“Sevimliler.”

Evie konuyu değiştirdi: “Yapabileceğimiz şeyler...”

“Evet. Harika, öyle değil mi?”

“Peki, bunun korkutucu olduğu düşünmüyor musun? Yani şey olmamızın...”

“Farklı? Sen herkes gibi mi olmak isterdin?”

“Sanırım hayır. Burada ne var?”

Mad başını eğdi. “Sırada? Güvenimizi kazandın, Evie. Ve bu o kadar da kolay değildir.” Ardından ilerleyip kapıyı açtı. “Sonra görüşürüz.” Kapı arkasından kapandı.

Evie yalnız başına kıvrılıp kollarını kendine sardı. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu. Tehlikeli bir şeyin içine düşmüştü ve şimdi o şeyin dişlerinin arasındaydı sanki.

BÖLÜM DÖRT

AİT OLUNACAK BİR YER

Saint Street Café bir zamanlar küçük bir kiliseydi. Şimdi ise içi masalar ve rahat sandalyelerle doluydu. Sunak, minyatür melek şeklindeki ışıklarla çevrelenmiş bir performans alanı olmuştu. Evie vitraylı kapıdan içeri adım attığında, içeride elektrikli ısıtıcının açıldığını hissetti.

Çay ve kek aldı. Yeni dizüstü bilgisayarını açtı (LFS’de sosyal medya kullanımına izin verilmiyordu ama yine de bilgi almak için internette gezinebiliyordu) ve gün batımında lüks bir molanın tadını çıkardı. *Silver Cove City Herald* gazetesinin “La Fable Sombre. Şehir Efsanesi Yeniden mi Doğuyor?” şeklindeki manşeti gözüne çarptı. Makaleye göz gezdirdi.

Los Angeles’ta koca bir servet değerinde eşya çalınmıştı: bir zamanlar Rita Hayworth’un taktığı yılan bilezikler, Buster Keaton’a ait olan Lalique ouroboros yüzüğü, Marilyn Monroe’ya ait olan bir çift elmas piton küpe. Evie, La Fable Sombre’un hırsızlıkları Kraliçe Kobra ile aynı gece gerçekleştirmiş olabileceğini

fark etti. Karanlık Masal ona davetiye bıraktıktan sonra bir suç çılgınlığı için Los Angeles'a mı gitmişti yoksa?

Aralarına yeni katıldığı çetenin adrenalin bağımlılarından oluşan bir grup olup olmadığını merak ettiği sırada içeri Queenie girdi. Üzerine kısa, yeşil kadife bir ceket, altına işlemeli bir kot pantolon giymişti. Kalp şeklindeki güneş gözlüğünü indirdi ve etrafına bakındıktan sonra aheste aheste yürüdü. Evie tek ayağıyla sandalyeyi itti. Queenie güneş gözlüğünü tekrar başına taktı ve otururken küçümser bir edayla etrafına baktı. Evie dizüstü bilgisayarını kapattı. "Diğerleri burada mı?"

"Göreceksin." Queenie gizemli olmaya karar vermişti her hâlde.

Dev, üzerinde mavi Yves Saint Laurent marka bir takım elbiseyle içeri girdi. Sol kulağının arkasına, kısa kesilmiş kırmızı saçlarıyla aynı renkte bir nilüfer çiçeği sıkıştırılmıştı. Gömleğinin kollarını dövmelemleri görünecek şekilde sıvamıştı: koyu renkli kollarında kaplanlar dolanıyordu. Queenie ve Evie'ye o yıkıcı gülümsemelerinden birini attı. "Buranın bu kadar sıcak olmasının bir nedeni var mı?"

Queenie, "Kulaklarım çınıyor," diye şikâyet etti.

Dev, başıyla onayladı. "Sauna gibi."

"Siz ikinizin sorunu ne?" Evie, kendisi de bunu hissettiği hâlde, gribe eşlik eden ve ölmek üzere olan bir kuğu olma his-sine benzer şekilde, dünyayla ve bedeniyle bir uyumsuzluk hissediyordu.

Mad, kalp desenli kot şortu, beyaz kolsuz bluzu ve arkasında gümüş bir baykuş bulunan siyah kadife ceketiyile bir ser-seri şıklığında kapıdan içeri girdi. Motorcu botları tahta zeminde takırdıyordu. Evie'nin karşısına oturduğu sırada insanlar ona baktı.

Mad dirseklerini masaya dayayarak gizlice öne doğru eğildi. "Seni götürüyoruz."

Evie'nin nabızı hızlandı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Dev herkese espresso sipariş etmek için kasaya doğru yürürken, Mad memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Bizimle birlikte yaşamaya."

Queenie, Evie'nin sorulmamış sorusuna, "Başka seçeneğin yok," diyerek yanıt verdi.

Evie diğer iki kıza baktı. "Yok mu?"

"Ah, hadi ama Evie," diye yalvardı Mad, şakacı bir tavırla. "Bunu seveceksin. Komşu olacağız!"

"Eğlenceli olmaz mı?" diye sordu Queenie, alaycı bir şekilde.

Dev, çırpılmış krema ile tatlandırılmış, muhteşem espresso kokusu yayan bir tepsi dolusu kahveyle geri döndü. Fincanlardan birini kapıp, "Burayı sevmedim," dedi.

"Ben de." Mad'in fısıltısı abartılıydı. "Herkes bize bakıyor."

İnsanlara sergilenen süslü vahşi hayvanlar gibi öne çıktıklarını fark eden Evie iç çekti.

Mad kolunu kaldırdı. "Of. Kurdeşen dökeceğim. Dev. Bu kahvenin içinde *bal* mı var? Her şeye bal koyuyorsun."

"Seninkinde sadece şeker var, tatlım."

Evie kahvesini yudumladı. Kahvenin, içindeki her şeyi köreltiyormuş gibi hissettiren tadı, sıvı kül gibiydi.

Queenie elinde fincanla ayağa kalktı. "Hadi, topuklayalım. Arabayı Mad kullanacak, o yüzden dua et."

"Burası kötü bir mahalle," diye şikâyet etti Mad. "Birkaç gün önce adamın biri burada pencereden düştü."

Evie kapıyı açıp dairesinin tavan arasına girdiğinde Mad, Queenie ve Dev katlanmış kutuları taşıyarak onu takip ettiler.

Queenie etrafına temkinli bir bakış attı. “Neleri almak istiyorsun?”

Evie buradaki en ıvır zıvır eşyaları bulmak için bile çok çalışmıştı. Pembe sandığına doğru ilerledi, çömeldi ve kilitli görünmese de kilitli olduğundan emin oldu. “Bu. Bütün güzel kıyafetlerim bunun içinde.” Ayağa kalktı ve Dev’in, kitaplarını el yapımı raflardan toplayarak bir kutuya atmasını izledi. Queenie, Evie’nin küçük cam hayvan koleksiyonunu dikkatle paketlemeye başladı. Evie bir karton alıp yatağına doğru yöneldi. Mad de peşinden gitti. Çalışma masasını toparlayan Mad, içinde balerin olan cam bir küreyi aldı ve dansçının etrafına ışıltılar saçılacak şekilde küreyi salladı. “Balerin olmak istiyordum. Ders falan da almıştım.”

“Neden olmadın?” Evie dikkatli bir şekilde Ezra ve Juliet’in fotoğraflarını kutunun içine koydu.

Mad omuz silkip balerinli kar küresini başka bir kutuya koydu. “Düştüm. Yeni mekânını görene kadar bekle.”

Evie etrafına baktı. Uzaktan gelen siren seslerini ve aşağıdaki koridorda bir tartışmanın yaşandığını duydu. Burası ona hiç yuva gibi gelmemişti. Geri dönüp Ava’ya buradan ayrıldığını söylemesi gerekecekti. “Hadi, gidelim.”

Mad, Aston Martin’i depoların ve yıkık binaların sıralandığı bir caddede durdurdu. Akşam ışıkları kükürtlü gibi görünüyordu ve duvar yazıları sanki burada gizlenen her şey, yazıları yazanları bile etiketlemiş gibi tuhaf yaratıklar ve sembollerle doluydu.

Dev dışarı çıktı ve bir şövalye gibi Evie’ye arabanın kapısını açtı.

“İnimize hoş geldin,” dedi.

Evie, saçlarında yıldızlarla gece gökyüzünde uçan bir kızın bulunduğu duvar resimli depoya doğru onları takip etti. Önlerinde bir çift paslı kapı belirdi. Evie o kapılardan içeri adım attığında, geri dönüşün olmayacağını fark ederek durdu.

Dev, telefonunu çıkarıp dokundu. Bir mekanizmayla açılan kapılar, iç mekânın ışığının yağmurdan kayganlaşan kaldırırma yansımasına neden oldu. Diğerlerini içeriye girerken takip eden Mad, kolunu Evie'nin omuzlarına attı. Önlerinde bir depo alanını gösteren yanıtıcı bir duvar resmi belirdi. Queenie duvar resmindeki gizli panelleri kaydırarak bir merdivenin ortaya çıkmasını sağladı ve ardından merdivenden çıktılar.

"Bütün binalar birbirine bağlı. Bu blokun tamamı bize ait," diye açıkladı Mad. "Bunu içinde bulunduğumuz sistem sağlıyor."

"Sistem." Evie, LFS'in karizmatik ve doğaüstü yetenekleri olan dört kişiden daha fazlası olması gerektiğini biliyordu. Sorumlu kişilerin daha yaşlı ve daha korkutucu olacağından şüpheleniyordu. "Onlarla ilgili daha fazlasını öğreneceğim, değil mi?"

"Ah, tabii ki öğreneceksin," diye söz verdi Queenie, gösterişli mobilyalar ve bir galaksi dolusu aydınlatma armatürüyle dolu devasa bir odaya adım attıklarında. Evie sarmal bir merdiven, tavandan zemine kadar olan kitap rafları ve özenle hazırlanmış çerçevelerdeki eski tabloları gördü. Tepelerinde devasa bir vitray olan yuvarlak bir tavan penceresi, yakut arka plan üzerinde kavisli siyah bir hayvanı (melez bir kurt-ejderha) tasvir ediyordu. Koridorlara açılan üç panelli kapı da tablolarla kaplıydı. Girintilerden birinde bir bardo masası vardı ve duvarlarda spor eşyaları asılıydı. Vahşi hayvan resimlerinin oyulmuş olduğu bar, pahalı içki koleksiyonu için bir sunak oluşturuyordu.

La Fable Sombre devasa alana yayılırken, Evie kendini, *Yuvamdayım*, diye düşünürken buldu.

Evie'nin yeni dairesi Quail Ridge Books adlı ezoterik bir mağazanın üstündeki eski püskü bir kum taşı binadaydı. Bina, LFS'in ininin bulunduğu depoya bağlıydı. Dairesi ise sivri tavanlı, kırmızı ve yeşil camdan avizeleri olan geniş bir stüdyoydu. Fildişi duvarlar çıplak, ahşap zemin parlaktı. Evie dai-reyi görünce gözlerini kırıpştırarak birkaç damla gözyaşı döktü.

Burası şimdiye dek gördüğü en güzel yerdi.

Etrafı kutularla ve sakladığı birkaç eşya ile çevrili olarak odanın ortasında durdu. Katedralin önündeki ceviz ağacında kuşların şarkı söylediğini duyabiliyordu. Mad, karşısında oturuyordu. Güneşin son damlaları sarı saçlarından, parmaklarındaki küçük altın yüzüklerin üzerine damlıyordu. "Hoşuna gitti mi?"

Evie dirseklerinin üzerine doğrulup başını eğdi. "Bana rüşvet veriyorsunuz."

"Gösterişli olmak yerine kaprisli olmayı tercih edeceğini düşünmüştüm."

Evie, Mad'in hesaplamalar yaparak kendisini incelediğini fark etti ve sohbeti istediği yöne çekti. "Sırada ne var?"

Mad bir elini döndürdü. "Hırsızlar Gecesi. Anne, Baba ve kraliyetin geri kalanıyla tanışacaksın."

"Kraliyet?" Evie dik oturdu. "Peki Anne ve Baba kim?"

Mad hâlâ gülümsüyordu ama bakışları ciddiydi. "Plaza La Mer küçük bir testti sadece. Gece Anne ve Sessizlik Baba, koleksiyoncularla bağlantısı olan çitlerdir. Onlar kraliyet ailesi. Artık hırsız olmak istemediğinde, o aşamaya geçersin. Onlara kendini kanıtlaman gerekiyor ama endişelenme. Çocuk oyuncacı olacak."

Evie, Gece Anne'nin ve Sessizlik Baba'nın ne kadar tehlikeli olabileceğini düşündü. "Soygunları onlar mı seçiyor?"

“Yılın üç önemli olayı. En iyilerini biz alırız.” Mad gülümsedi. Evie’nin elini tutup onu ayağa kaldırdı. “Gel, benim dairem gör.”

“Bu Anne ve Baba...” Evie, Mad’in kendisini yönlendirmesine izin verdi. “Onlar da bizim gibi mi? Yani... yetenekleri var mı?”

Mad bir omzunun üzerinden bakıp tek kaşını kaldırdı. “Elbette.” Evie, spiral bir metal merdivenden çıkarken, ışığın kenarlarındaki karanlığın fısıldadığını, yer değiştirdiğini ve onu takip ettiğini hayal etti. Mad, üzerine hükümdar kelebeklerin boyandığı lambalarda titreşen desenler oluşturan bir salonda, pembe bir kapıyı iterek açtı. “Evim güzel evim.”

Daire birbirine bağlı odalardan oluşuyordu. Evie arka tarafı görebiliyordu. Salon kırmızıya boyanmıştı, duvarlar sessiz film posterleriyle süslenmişti: *Metropolis*. *Nosferatu*. Mobilyalar kıvrımlı ve konforluydu. Kitap rafının üzerinde boyalı tenekeden yapılmış küçük bir robot duruyordu. Evie, pembe garson üniforması giymiş sarışın bir kadının çerçeveli fotoğrafını eline aldı.

“Annem.” Evie’nin arkasından gelen Mad ona baktı. “Aktris olmak istiyordu.” Kanepeye çöküp saçındaki tokayı çıkardı. Evie fotoğrafı yerine koyarken, Mad devam etti: “Sessiz filmleri severdi. Tüm o rakun gözlü kızlar ve rujlu erkekler. Theda Bara. Clara Yay. Lon Chaney. Rudolph Valentino.”

“Annen...” Evie soruyu sormakta tereddüt etti.

“Bir kapı çivisi kadar ölü.”

“Üzgünüm.” Evie, kanepede Mad’in yanına oturdu. Karanlık bir malikânenin ve onun önünde duran bir oğlanla bir kız silüetinin resmedildiği posterini inceledi.

“Bu benim en sevdiğim sessiz filmlerden biri. *The Beautiful Devils*.” Mad postere doğru başını salladı. Uzaktan kumandayı eline aldı ve arkalarındaki retro film projektörü uğuldayarak

şöminenin üzerindeki beyaz ekrana görüntüler yansıttı. Ormanda kaybolan bir oğlan ile bir kızın hikâyesi oynamaya başladı. Terk edilmiş bir malikâneye vardılar ve orada görünmez varlıklar tarafından kendilerine bir ziyafet sunuldu. Onlar uyurken kapılar açıldı ve ortaya tuhaf yaratıklar çıktı: tilki kafalı bir adam, elbisesi yılan kuyruğuna benzeyen bir kadın ve hem tuhaf hem de kâbusa benzeyen başka acayiplikler. Sonunda, kayıp oğlan ve kız evin içinde -oğlan, desenli duvar kâğıtlarının arasında, kız da perdelerin içinde- kayboldu, artık sadece yüzleri görülebiliyordu.

Evie kanepenin içinde kayboluyormuş gibi hissetti. “Yüzüme soğuk su çarpmam lazım.”

Mad mutfağa yöneldi. “Banyo iki yatak odasının arasında. Sıcak çikolata?”

“Elbette.” Evie, penceresinden eski bir seranın çatısının görüldüğü yatak odasına girme cesaretini gösterdi. İki yatak odasını ayıran banyo siyahtı ve ay yıldız temalıydı. Evie kapıyı kapatıp Mad’in yatak odasına adım attı.

Duvarlara küçük led ışıkları asılmıştı. Bir çalışma masasının üzerinde kendini kalçasından bıçaklayan, kırmızı elbise bir kadın tablosu vardı. Evie, tabloyu tanıdığında bunun bir imitasyon olmasını umdu ama gerçek olduğundan şüpheleniyordu. Zemin büyük mağaza kutuları, kıyafetler ve ayakkabılarla kaplıydı. Makyaj masası, kafatası ve kelebek şeklinde parfüm şişeleriyle doluydu. Ayna fotoğraflarla kaplıydı. Fotoğraflardan birinde mayoları ve büyük şapkalarıyla poz veren Mad ve Queenie vardı, bir başka fotoğrafta Ciaran ve Dev, puantiyeli elbise giymiş olan Mad’i yanaklarından öpüyordu, Eyfel Kulesi’nin önünde Mad ve kot pantolonlu, tişörtlülük esmer bir kız duruyor, bir başka fotoğrafta ise Ciaran ve Mad, bir gangster ve onun suç ortağı gibi, gösterişli bir kulüpte otururlarken

gözleri fotoğraf makinesinin flaşından kırmızıya dönmüş bir hâlde poz veriyordu.

“Hey.”

Evie arkasını dönünce, Mad’in kapının eşiğinde durduğunu gördü. “Peki,” dedi Mad, “sanırım bazı güven sorunlarımız var. Sorun değil.”

Evie fotoğraflara bakarak Mad ve Ciaran’ın ilişkisindeki nüansları çözmeye çalışıyordu.

“Biz Sherlock ve Watson gibiyiz. Veya Ida ve Cal.” Evie boş boş bakınca, Mad konuyu açıkladı: “Ida ve Cal, Büyük Buhran’da biri Japon Prensesi, diğeri Vanderbilt Hanedanı’nın varisi kılığında banka soyan LFS’lerdi. Ya da biz, Butch ve Cassidy gibiyiz...”

“Bonnie ve Clyde?”

Mad ciddi bir tavırla saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Bonnie ve Clyde öldürmekten zevk alan katillerdi, Evie. Ciar ve ben iş ortağıyız. Başka bir şey yok.” Kapının pervazına tutunup içeri doğru eğildi. “Şimdi gel, sıcak çikolata ve zencefilli kurabiye al. Zencefilli kurabiyeyi Queenie yaptı, mutfakta da tam bir simyacıdır kendisi. Ne tür müzik seversin?”

Mad’in parıldayan mücevher koleksiyonunu kollarına ve boyunlarına takarak Dean Martin ve Etta James dublajı eşliğinde taklit yaptılar. Mad yatağının üzerine hiç giymediği kıyafetleri yığı ve Evie’ye istediklerini seçmesini söyledi. Ardından Evie’yi, elmas cennet kuşu işlemeli Alexander McQueen botlarını ve platform topuklu parlak siyah Gucci mokasen ayakkabılarını denemeye ikna etti.

Yerde uzanıp müzik dinledikleri ve muhteşem gün batımı rengine boyanmış tavanı izledikleri sırada Evie, “Sence biz nasıl bu hâle geldik?” diye sordu.

“Başımıza kötü şeyler geldi. Dev, çocukken bir dolaba kilitlenirmiş. Queens on dört yaşındayken ve ebeveynleri Arizona’daki bir hava üssünde görevliyken iki gencin saldırısına uğramış.”

Evie, kırmızı kapüşonlu ergen Queenie’nin, iki sarışın ser-seri tarafından takip edildiği sırada hızla kaktüslerin yanından geçtiğini hayal etti. “Sana da kötü bir şey oldu,” diye fısıldadı.

Mad doğruldu. Bal rengi saçlarını geriye savururken, bakışları sert ve parlaktı. “Karanlık yerlerden evrimleştik. La Fable Sombre’un benim için ne anlama geldiğini biliyor musun? Karsırgadaki bir bez bebek gibi etrafa savrulduktan sonra nihayet kontrolü ele aldığımı ifade ediyor.”

Evie kendini bildi bileli hayatı zorlaştıran küçük isyan eylemleri gerçekleştirerek oradan oraya savrulmuştu. Kurallara uymuştu ama bu onun için nasıl sonuçlanmıştı? “Mad.”

“Ben, Madrigal Jones ve sana başıma gelenleri anlatacağım. Çünkü Ciaran bana senin başına gelenleri anlattı. Baban önce anneni, sonra kendini, hatta onun öncesinde muhtemelen küçük kız ve erkek kardeşini vurmuş. Şu fotoğraftaki çocuklar... Onlar senin kuzenlerin değildi.”

Evie, çığlıklar atan bu anıyı aynalı bir kapının arkasına saklamıştı ama beyninin en karanlık kısmından tırmanan acı, şimdi içini bunalttı. Titremeye başladı ve ağzından kesik nefes ile hıçkırık arası bir ses çıktı.

Acının gelgit dalgası Evie’nin zihnindeki aynalı kapıdan dışarı çıkarken Mad, “Evie!” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm... Ağlamanda bir sorun yok. Biliyor musun, bazen ağlamak iyi hissettiriyor. Ağlamaktan komaya girersin ve uyanırsın. Dünya hâlâ aynı boktan dünyadır ama sen, artık daha sert ve daha güçlü olursun. Bak, o ağlama işini ben küçükken yapmıştım.”

Benim hiç gözyaşım yok ki, diye aklından geçirdi Evie, acıyla. Yabancıların evlerinde geçirdiği onca geceden, soğuklukla ya

da uzun sürmeyecek bir nezaketle karşılaştığı onca zamandan sonra artık yoktu. Bütün gözyaşları çoktan simyaya dönüşerek, kalbini yavaş yavaş camı bir düğüme dönüştüren bir zehir hâline gelmişti.

Mad, rüya gibi bir sesle devam etti: “Benim babam seninki gibi havalı değildi. Bir müzisyen değildi. O hiçbir şey değildi. Çok içerdi. Annem gittiğinde beni köprüden attı. Sekiz yaşındaydım.”

Evie aniden doğrulup oturdu. “*Mad...*”

“İşte o zaman uçabildiğimi keşfettim.” Mad’in yüzü sertleşti ve soluk gözlerinin arkasında sinsi bir şey gezindi. “Havada durdum. Dostum, babam şaşkına döndü. Ailen seni sevmiş miydi, Evie? O zaman bunlar güzel gözyaşlarıdır.”

Evie, Mad’e gözyaşlarının artık ailesi için olmadığını söylemedi. Mad, sanki güvendiği birinin onu çöpmüş gibi köprüden aşağı atmasının ardından uçabildiğini fark etmiş olan o küçük kızmış gibi, elleri kucağında gevşek bir hâlde onun önünde diz çöktü.

Mad ona baktığında bakışları elmas kadar sertti. “Ama sonra biri beni buldu, benimle ilgilendi, bana yiyecek ve para verdi. Kitaplardan bahsettik. Sadece bir eğlence değildi. Tam bir beyefendiydi. Ama ben iyi bir insan değildim. Annemden vazgeçmiştim. İnsanları incitmiştim. O adam bana ruhumu geri verdi. Ama elbette *onu* da berbat ettim...”

Evie bahsettiği kişinin Ciaran olup olmadığını sormaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve Dev başını içeri uzattı. Onun sert ifadesini gören Evie’nin endişesi daha da arttı. “Mad. Sana ihtiyacımız var. Şu otel işindeki zengin pisliklerden biri ölmüş. Queenie bunu pek iyi karşılamadı.”

Evie onu yanılsı duyduğunu sandı. “Plaza La Mer’de uyuşturduğunuz insanlardan birini mi kastediyorsun?”

Mad, yüzünün yarısı gölgede olan Evie'ye baktı. "Artık bizden birisin. Bunu unutma."

"Ne yaptınız?" Evie cinayet işlemek için aralarına dâhil olmamıştı.

"Evie," diye seslendi Dev ona. "Biz hiçbir şey yapmadık. Biz katil değiliz. Ciar'dan detayları öğreneceğiz. Hadi, gidelim."

Evie, dehşet içini tırmalarken, binaları birbirine bağlayan koridor labirentinde Dev ve Mad'i takip etti. Dev, bir çift metal kapıyı iterek açtı ve Queenie'nin başı öne eğik hâlde, arkalıklı bir sandalyede oturduğu ana salona girdi. Ciaran onun önünde çömelmişti.

"Queenie," dedi Ciaran, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Seni anlıyorum ama bu benim kararımdı. Senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Zehri ben yaptım." Queenie dizlerini yukarı çekip kollarını dizlerine doladı.

Ciaran, "Lila Pearce bir katildi. Vero onun yüzünden öldü," diye devam etti.

Evie, Vero'nun kim olduğunu ve neden öldüğünü sormak istedi.

"Bu konuda bizim de söz sahibi olmamız gerekirdi, patron." Dev, kollarını kavuşturmuş hâlde duvara yaslanmıştı.

Ciaran karanlık bir ifadeyle, "Hiçbiriniz bunu kabul etmezsiniz," dedi. "Bu şekilde sadece *benim* ellerim kana bulandı."

Evie kanepeye çöktü ve masanın üzerinde yemek artıklarının olduğunu fark etti.

Ciaran ayağa kalktı. "Herhangi birinin bizi öldürebileceğini düşünmesine izin veremeyiz. Bizim bir hırsızdan daha fazlası olmamız gerek. La Fable Sombre bir zamanlar nasılsa, şimdi de öyle olmalı."

“Korku saldığı zamanları mı kastediyorsun?” Mad, Queenie’nin sandalyesine doğru yürüdü ve sandalyenin koluna oturup elini rahatlatıcı bir şekilde Queenie’nin omzuna koydu.

“Size Dev’in bulduğu videoyu hatırlatmama izin verin.” Ciaran onları izliyordu. “Pearce’ın çatı katındaki dairesinde, haydutlarının Vero’yu pencereden attığı videoyu.”

“Tanrım, Ciar.” Dev, hasta görünüyordu.

“Lila Pearce’ı öldürdün.” Korku, Evie’nin içini kapladı ama Evie bunu hızla bastırdı. “Nasıl...”

“Yüzüğü,” dedi Mad sessizce. “Küçük kafatasının minik bir iğnesi var. Zehir.”

Ciaran, Evie’nin yanına oturdu. “Pearce soygundan üç gün sonra kalp krizi geçirdi. İz yok. Kanıt yok. Kanıtlanabilecek bir şey yok.”

“Bu bir kan davasıydı.” Evie’nin elleri titriyordu. İntikam arzusunu çok iyi anlıyordu.

Dev, dizüstü bilgisayarını açıp Evie’ye doğru eğildi.

“Bu Vero. Kaybettğimiz kişi. Sevdığımız biriydi.”

Ekranda bir makale ve çarpık gülümsemesi olan esmer bir kızın fotoğrafı vardı. Vero Jordan. Evie kızın tüyler ürpertici ölümüyle ilgili olan makaleye şöyle bir göz attı.

Ciaran konuşurken sesi öfkeden çatlıyor gibi çıkıyordu. “Pearce onun ölümünün bir kaza gibi görünmesini sağladı. Hak ettiğini bulan bir hırsız. Vero’nun vücudundaki tüm kemikler kırılmıştı ve kafa travması yaşıyordu, iki gün yaşam mücadelesi verdi.”

“Tamam. *Anladım*,” diye tısladı Evie. Dev dizüstü bilgisayarı kapattı. “Patronlar bu konuda ne diyecek?”

Bir anlığına herkes sustu.

Ciaran, “Anlayacaklardır,” dedi.

Evie bundan hiç hoşlanmamıştı. “Biz neyiz?” Tek tek diğerlerine baktı. “Sadece hırsız değiliz.”

“*Sadece hırsız değiliz,*” diye onayladı Mad.

Queenie, “Devrim ve intikam ruhları,” diye önerdi hafifçe.

“LFS bir zamanlar krallar ve kraliçeler için sorun yaratırdı.” Dev ciddiydi. “Her şey, Orta Çağ Paris’inde Faslı bir tıp öğrencisi, bir eşkıya ve Fransız bir hayat kadını tarafından başlatıldı. Onlar küçük bir devrim başlattılar.”

Queenie, “Ve bunu yaparken zengin oldular,” diye mırıldandı.

“Ayrıca bunu yaparken oldukça iyi de görünüyordlardı.” Mad kollarını başının üzerine kaldırdı.

Ciaran, Evie’ye, “La Fable Sombre en eski çetedir,” diye açıkladı. “Başka çeteler de var ama bizim yaptıklarımızı yapamazlar.”

Dev, Evie’ye, “Bizim hilelerimiz var,” dedi. “Tam bir kaosuz.”

Queenie, hâlâ büzüşmüş bir hâlde sandalyesinde oturuyordu. “Kargaşanın ve şiddetin ruhları.”

Ciaran, bakışlarına karşılık veremeyen Evie’yi izliyordu. Fikrini belirtmedi. Kargaşa umurunda değildi. Ama şiddeti umursuyordu.

Dev, Evie’nin düşüncelerini dile getirerek, “Şiddeti sevmiyorum,” dedi.

Ciaran yumuşak bir sesle, “Artık şiddet yok,” diye söz verdi. Diğerleri bir şekilde ona inanıyor gibiydi; sessizleştiler, düşüncelere dalmışlardı ama hâlâ sıkıntılı görünüyordlardı. Ciaran zahmetsizce vites değiştirdi. “Şimdi bu domuz ahırını toplayacak mısınız?”

“Benim gitmem gerek.” Dev, sandalyesinden kalkıp gitti.

“Gece yarısından sonra yapabileceğim sıradan bir iş yok.” Queenie de Dev’i takip etti.

Mad tek kaşını kaldırıp Evie’ye baktı. “Eh, bu bir ihanet tekmesi, değil mi? Üzgünüm, Charlie.” Salondan dışarı çıktı.

Evie ayağa kalkıp şaşkınlıkla etrafına bakındı. “Az önce ne oldu?”

“Piç fareler.” Ciaran kollarını sıvadı. İki şişe ve strafordan bir kabı almak için eğildi.

Evie bir tabak tavuk kemiğini topladı ve kendini ne kadar dengesiz hissettiğini göz önüne alınca, ellerinin bu kadar sabit olmasına şaşırdı. Ciaran, LFS üyelerinden birinin çirkin ölümüne misilleme olarak birini zehirlemişti, bir tür gizli savaşın yürütüldüğünü hissetmekten alıkoyamıyordu kendini.

Onu mutfığa kadar takip etti. Ciaran bir düğmeyi çevirince, mavi ışık paslanmaz çeliği ve siyah mermeri aydınlattı. Mutfak da en az ana salon kadar dağınıktı. Evie bulaşıkları lavaboya boşalttı. Ciaran bulaşık makinesini açtı ve dolu olduğunu görünce şişeleri çöpe attı. Ardından küfretti.

“Boş olmasını beklemiyordun herhâlde?” Bulaşık makinesinden bulaşıkları çıkarmaya koyuldu. “En azından biri makineyi çalıştırmış.” Çarpıcı gözlerinin altında gölgeler vardı.

Ciaran bulaşık makinesinden tabakları çıkarırken, mutfakın buz gibi ışığı kollarındaki yara izlerini gümüş gibi parlatıyordu. Evie yara izlerine baktı, ardından bakışlarını elindeki gök mavisi kâsenin üzerinden akan suya çevirdi. Bir anlığına yabancılaştıran bir paniğe kapıldı. “Ne zamandan beri bunu yapıyorsun?”

“Benim hikâyemi anlamaya çalışıyorsun. Henüz değil, Evie. Sıcak çikolataya ne dersin?” Yıldızlı bir kutuyu kaldırıp alaycı bir tavırla salladı.

Ciaran’ın kim olduğunu bilmek istiyordu. Çetenin ilk üyesi miydi? Neden bu hayatı seçmişti? *Onun* başına hangi karanlık

olay gelmişti? Bronz teninin ve bembeyaz gömleğinin oluşturduğu tezadı inceledi. Kıyafetinde leke ya da kırıksıklık yoktu. Sade, klasik, yılan şeklindeki gümüş kol düğmeleri ve ürkütücü, biraz da ışıltılı görünen kafatası şeklindeki yüzüğü vardı.

Evie, önünde sonunda onun hikâyesini öğreneceğine dair söz verdi kendine ve tüm bunların yalan olmamasını umdu.

“Siz çocukların sıcak çikolataya olan bu bağı nereden geliyor?” Minik Ezra ve Juliet’in olduğu günlerde içtikleri sıcak çikolataları, battaniye kalelerini, ateş böceklerinin parıldadığı bir yaz gecesine açılan verandanın kapılarını hatırladı özlemle. “İçeceğin keyfini çıkarırken battaniyeden bir kalemiz olsaydı güzel olurdu.”

Ciaran tezgâha yaslandı. “Battaniyelerim var.”

Bu açıklamayı bir davet gibi söylediği için, Evie’nin nefesini kontrol altına alması gerekti. “Bana sıcak çikolata hazırlarken Hırsızlar Gecesi’yle ilgili biraz bilgi verebilirsin. Battaniyeyi unut.”

“Tamam.” Bir dolabı açıp cezve çıkardı.

“Mad bana Anne ve Baba’dan bahsetti. Ya diğer çeteler?”

“Onlar sıradan. Sütü ve kremayı getirir misin?”

Evie buzdolabını açıp bir şişe süt ve bir kutu kremşanti çıkardı. Bunların dışında buzdolabında sadece bir şişe pahalı şampanya ve bir portakal vardı. Market alışverişini kimin yaptığını merak etti. “Patronların benden ne bekliyor?”

“Evie.” Gülümsemesi geri gelmişti ve o kadar büyüleyiciydi ki bu, paniğin Evie’nin kafatasından dışarı taşmasına neden oldu. “Kraliçe Kobra’yı aldın. Onların gözü sende.”

“Bir nevi tesadüftü.”

Ciaran ciddiyetle ona baktı. “O bir tesadüf değildi. Bizim içimizde olan şey, senin de içinde. On yıl soygun yaptıktan sonra emekli olup yeni kanlara yer açmak konusunda özgürüz.”

Sütü tencereye döktü, üzerine bir kaşık dolusu zengin çikolata karışımını ekledi. Kafatası yüzüğü parlayarak Evie'ye, Ciaran'ın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlattı. "Yılda iki veya üç tane büyük iş, belki birkaç tane de küçük iş. Fena bir anlaşma değil, öyle değil mi?"

"Peki ya biri daha erken emekli olmak isterse?"

"Gitmek istersen... şimdi tam zamanı. Kimse seni durdurmaz." Ciaran elmas gibi sert bir bakış atınca, Evie gözlerinde insanı zehirleyen karanlığı gördü. "Ama hiçbirimizi bir daha görmeyeceksin."

Evie bunu başta bir tehdit olarak algılamadı ancak Pembe Afet'e, sonu gelmez işlere ve istikrarsız bir geleceğe dönme düşüncesi karşısında baş dönmesiyle karışık bir umutsuzluk hissetti. La Fable Sombre'suz bir hayata dönme düşüncesi... "Bu soygunlar tehlikeli mi?"

"Kolay olsaydı tüm bunları başarabilir miydik sanıyorsun? Çoğu görev dört kategoriden birine giriyor: Her zaman bir komisyona sahip olan sanat. Viyana'da bir adamın parçalara ayırıp yeniden birleştirdiği, ardından da satılan mücevherler. Ânında satılması daha kolay olan ama aynı zamanda komisyon da alınabilen antikalar. Bir de eşi benzeri olmayan eserler var. Bizim uzmanlık alanımız bu. Bir azizin ayak tırnakları. Da Vinci'nin boya fırçaları." Gülümsemesi bir flaş ışığı gibiydi. "Cerberus'un kâsesi."

"Thor'un çekici? Kutsal Kâse?" Evie, artık gidişiyle ilgili konuşmadıkları için rahatlamıştı.

"Alaycılığın büyüleyici. Seninle yakın arkadaş olacağız. Evet, bu son kategori özel insanların istediği tuhaf şeyler. Özel kişiler derken, Sessizlik ve Gece'nin onaylı koleksiyonerlerinden bahsediyorum. Yılda üç ürün sunuyoruz. En iyi hırsızlar en iyi işleri alır. Lüks. Peşin."

Evie bir sonraki sorusunu sorarken tereddüt etti. “Mad anemle babamı ve benim hikâyemi bildiğini söyledi...” Acıdan boğazı düğümlendi. “Kardeşlerimi. Cinayeti. Nereden biliyorsun?”

Sesi nazikti. “Bilmiyordum. Gece Anne ve Sessizlik Baba bana başına gelenleri anlattılar.”

Midesi altüst oldu. “Beni mi araştırmışlar?”

“Öyle. O çift için sır yoktur. Hepsi bu. Hiçbirimiz gerçek isimlerimizi kullanmıyoruz.” Onu izledi. “Bana detay verdiler. Ben de sormadım. Artık o korkak çocuk değilsin, Evie.”

Ailesini hâlâ kâbuslarında gördüğünü ona söylemedi. Küçük Juliet sarı elbiseler giymeyi sevdiği için, sarı rengin onu nasıl üzdüğünü. Uzayla ilgili herhangi bir şeyin ona astronotlara ve roketlere takıntılı olan altı yaşındaki Ezra’yı hatırlattığını. Veya annesinin en sevdiği meyve olduğu için çilek yiyemediğini söylemedi.

Ciaran, Evie’nin ona meydan okurcasına bakmasına neden olan dikkatli bir yakınlıkla genç kıza bakıyordu. Daha önce ona kimsenin sormadığı bir soruyu sordu: “İstedğin şey ne, Evie Wilder?”

Ailesini geri istiyordu. Ama Ciaran ne duymak istiyordu? Ona, “Her zamanki şeyler. Para. Hayatım üzerinde güç.” Bir sonrakini söylerken tereddüt etti. “Ait olacağım bir yer.”

Ciaran’ın gülümsemesi o kadar nefes kesici, o kadar samimiydi ki. “Artık o yere sahipsin.”

“Öyle.” Evie gece için ikinci fincan sıcak çikolatasını aldı ve bakışlarını ondan kaçırdı. “Bana Gece Anne’nin ve Sessizlik Baba’nın gözüne nasıl gireceğimi söyle.”

Evie, Ciaran’ın gülümsemesi ve gözleri beynine kazınmış hâlde dairesine dönüyordu ki Mad’in merdivenlerden çatıya çıktığını

gördü. Evie onu takip etti. Etrafında görünmezlik anlamına gelen o uhrevi soğuğu, görünmezlik örtüsünü dilemeye çalıştı ama bu gerçekleşmedi. Bu yüzden gölgelerden uzak durarak dikkatlice çatıya adım atarken görünmezlik yerine gizlenmeyi kullandı.

Mad yukarıdaki kubbeye oturmuş, şehre bakıyordu.

Evie bir hareket duydu ve Ciaran'ın çatının üzerinden geçerek korkuluklara yaslandığını gördü. Gece esintisi saçlarını gözlerine doğru savuruyordu. Yüz ifadesi okunmuyordu.

Mad onun yanına doğru süzüldü. Korkuluklara yaslanırken başını geriye attı.

“Yarın Sevgililer Günü. Evie’ye birkaç ucubeden daha fazlası olduğumuzu göstermemiz lazım. O zaman buradan gitmez,” dedi Mad.

“Gitmeyecek.”

Mad korkuluğun üzerinden biraz öne eğilince saçları yüzüne düştü. Ayak parmakları çimentodan ayrıldı. “Bizim mekâna gitmek istiyorum. Bu bir gelenek. Gelenekler önemlidir.”

Ciaran dirseklerini korkuluklara dayayarak onu izledi. “Oraya her zaman gidebiliriz. Paris’teki Moulin Rouge’a ne dersin? Ya da Venedik’te bir gece kulübü? Myanmar’da balon turu? Her zamanki mekânımız yalnızca sarhoş olmak ya da birbirlerine yakınlaşmak isteyen insanlar nedeniyle son derece sıkıcı bir hâle geldi.”

Mad doğruldu. “Kaç yaşında gibi konuştuğunu biliyor musun?”

Ciaran gökyüzüne dönerek cevap verdi: “Gerçekten özlüyor musun?”

“Bazen evet,” dedi Mad ve devam etti: “Neden bana Pearce’a karşı olan kan davasından bahsetmedin? Birbirimizden sır saklamıyorduk, unuttun mu?”

“Bu bir sır mıydı, Mad? Gerçekten buna izin vermemi mi bekliyordun? Bunu öylece bırakacak mıydın?”

“Hayır. Vero’nun başına gelenlerden sonra olmaz.” Mad’in sesinde beklenmedik bir keskinlik vardı. “Ya Jason? Sence neyin peşinde?”

Ciaran, Mad’e bakarken bir dirseğini korkuluklara dayamıştı. “Ne olabilir ki? İntikam. Kitaplardaki en eski hikâye. Ama suçladığı kişi Pearce değil, öyle değil mi? Eh, zaten suçlayamaz. Çünkü öldü. Yani bizim peşimizde. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

Evie daha fazlasını duymak istiyordu ama neon ışık tenini okşarken merdivenlere doğru geri çekildi.

Gücünü nasıl daha hızlı, daha iyi kontrol edebileceğini hızla öğrenmesi gerekiyordu.

BÖLÜM BEŞ SİMYACI

Evie, ertesi gün çatıya çıktı. Bir seraya açılan cam kapıya doğru ilerledi ve burada Narnia'ya aitmiş gibi görünen saksı bitkileri ve insansı hayvan heykellerinden oluşan bir ormanın içinden geçti. Kırmızı boyası dökülmüş bir kapının önüne gelip kapıyı çaldı. Queenie, “Gel!” diye seslendi.

Evie, bazı mobilyalar dışında neredeyse her şeyin beyaz olduğu bir daireye adım attı. Ciltsiz bilim kurgu kitaplarıyla dolu bir şömine rafının üzerinde içi doldurulmuş bir tavşan duruyordu. Pencerenin altındaki tezgâh rengârenk şişelerle doluydu. Davul setinin üzerinde semboller ve denklemlerle karalanmış bir kara tahta vardı. Kot pantolonu, ekose gömleği ve Belleville çizmeleriyle sıradan görünen Queenie, koridordaki mutfakta durmuş bir şeyler karıştırıyordu. Gözlüğünü ve eldivenlerini taktı. “N’aber, Görünmez Kız?”

“O zehri neden yaptın?”

Queenie gözlüğünü kafasına takıp Evie’ye sert bir bakış attı.

“Bunu bana neden soruyorsun?”

Evie, yırtık pırtık siyah kadifeden bir tavşanı kenara bırakıp puf sandalyeye çöktü. “Ciaran’ın bunu kullanmasına şaşırmıştın.”

Queenie eldivenlerini çıkarınca, parmaklarını saran karmaşık siyah dövmeleri ortaya çıktı. Evie’nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Ellerine baktı. “Birini nasıl zehirleyebildiğimi bilmek ister misin?”

“Sen yapmadın ki. Ciaran yaptı.” Evie henüz aralarına kattığı çetenin bir katil çetesi olup olmadığını öğrenmek *istiyordu*. Her birinin kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onların hikâyelerini öğrenmesi lazımdı. “Daha başında neden öyle bir şey yaptın?”

“Bu bir meydan okumaydı. Becerebilir miyim? Hem de masum bitkilerle? Bu *gurur* vericiydi.”

Evie gururu anlıyordu. Nadir ve değerli bir şeydi.

Queenie ayağa kalkıp kırmızı bir dolaba yürüdü, sonra dolabı açıp her biri farklı renkte olan iğneleri ve şişeleri gösterdi. Yeşil bir şişeyi işaret etti. “Eğer zehirli bir madde yaparsam, her zaman panzehri de yaratırım. Ciaran’ın yüzüğündeki zehrin panzehri bu.” Dolabı kapattı. “Simyayla ilgili birkaç eski yazı ve eser topladım... gerçek cadılık bilgileri... Hepsinin kimyaya dayanan bir temeli var. Bazıları zehir yapmakla ilgili.”

“Plaza La Mer’deki o şeyler... Polisler şampanyadan dolayı olduğunu sanmıştı ama asıl olay konfetiydi...”

“Polendi. Biraz öfke, biraz da kokain ile birleştirilmişlerdi. Burun yoluyla emiliyor. Ben buna *balo salonu baskını* adını verdim. Ciar uyuşturuculardan pek hoşlanmaz, bilgin olsun, eğer ilgin varsa...”

“İlgim yok.” Evie daha fazlasını öğrenmek istiyordu. “Bunu yapmayı nasıl öğrendin?”

Queenie omuz silkti. “Yunan simyacı Kleopatra ile ilgili bir şeyler okuduğumdan beri kimyaya hep bir ilgim vardı. Ama kimya... Annem ve babamdan sonra farklı bir hâl aldı... Hava kuvvetlerinde görevliydi.” Queenie bir an durup parmakları ile boynundaki iki asker künyesini çevirdi.

Evie, Queenie’nin annesinin ve babasının öldüğünü anladı.

“Kimya, öğrenmeye çalıştığım bir şeydi. Ama... annem ve babamdan sonra... satır aralarında tuhaf formüller görmeye başladım. Bilgi, hızlı bir tavşan gibi akıp geçiyordu beynimden. Üzerine sıkılan herkeste ‘savaş ya da kaç’ tepkisi oluşturan bir parfüm ürettim. Sonra insanların kas tepkilerini uyuşturan bir başka parfüm daha ürettim. İksirleri dilekler ile geliştirdim. Ve formülleri zihnimin içinde sanki şablon gibi görmeye başladım.” İnanılmaz yeteneğinin keşfini paylaşma ihtiyacına şaşırmış gibi kaşlarını çatı. “Peşimden gelen iki çocuğu korkutmak için o iksirlerden birini kullandım. Mad’in sana bundan bahsettiğini biliyorum ama o gece acil servise gitmek zorunda kaldığımı da anlattı mı? Yaptığım şeyin geri tepmesi gibiydi. Bu yüzden öğrendiklerimi asla öldürmek için kullanmadım. Ciaran’a kadar. Vero’nun katiline karşı başlayan kan davasına kadar.” Queenie’nin gözleri gölgelerle doldu.

Evie nazikçe, “Sen bir Simyacı’sın,” dedi.

“Sen de Görünmez Kız’sın.”

Evie, Queenie’nin ellerine baktı. “Bu dövmeler... bir anlamları var mı?”

Queenie mürekkepli parmaklarını açtı. “Büyükanнемden kaldı. Bir düzenbaza bulaşan bir kızın hikâyesi. Babası onu kurtarır ama fırtına tekneye öylesine zarar verir ki, tekne sadece bir kişiyi taşıyabilecek duruma gelir. Pislik babası, kızın tekneye tutunan parmaklarını keser. Kız okyanusun dibine batar ve denizlerin kraliçesi olur. Kopan parmakları, insanları yiyen okyanus canlılarına dönüşür.”

“Yani bu dövmeleler, dünyanın ihanetine uğramış, sonra da tanrıçaya dönüşmüş bir kızı mı simgeliyor?”

Queenie’nin gülümsemesi Evie’ninki kadar hızlı ve şiddetliydi.

“Doğru, beyaz kız. Başka stratejik sorun var mı?”

Evie dikkatle devam etti: “Ciaran kim?”

“Ciar’ın Dickensvari bir yetimhanede büyüdüğünden ve usta bir suçlunun yanında çıraklık yaptığından, yani bunun onun yaşam tarzı olduğundan oldukça eminim.” Queenie masaya uzanıp siyah bir kutu aldı. Onu Evie’ye fırlattı. “İşte. Hoş geldin hediyen.”

Evie kutuyu açtı ve metalik yeşil pullardan yapılmış gibi görünen bir çift eldivene baktı. “Hımm...”

“Bu malzeme... biraz ısınınca erir. İpek değil.” Queenie bir lambanın abajurunu çıkardı ve malzemedен bir parçayı ampulün yakınına tuttu. Kumaş eriyip nane kokan lastiksi bir yapışkan maddeye dönüştü. Onu parmaklarının arasında yoğurdu. “İşte, sakız kıvamına gelince bunu bir kilide sokabilirsin. Ardından bu genişleyip kilidi kıracaktır. Suyun içinde olsa bile.”

Evie etkilenmişti. “NASA bu şey için adam bile öldürür.”

“NASA bana torunlarıma Honolulu’da sahil kenarında bir yazlık ev almama yetecek kadar para verir mi? Peki ya benim için özel olarak tasarlanmış bir çift Louboutin? Hayır. Ama La Fable Sombre verecek.” Queenie ayağa kalkıp mutfığa geri döndü. “Hikâyemi öğrendin. Şimdi gidebilirsin. Sera kapısını kapattığından emin ol. Bitkilerime böceklerin girmesini istemiyorum. Zaten bebeklerimin solmadığı tek yer orası.”

Evie ayağa kalktı. Kapıda durup sordu: “Tamam, neden çeteğe katıldığını anlıyorum. Peki, neden kalıyorsun?”

Queenie tereddüt etmedi: “Bana ihtiyaçları var. Onlar benim ailem.”

BÖLÜM ALTI

ŞÖVALYE

La Fabre Sombre dışarıda bir kutlama gecesi planlamıştı. Evie püsküllü siyah bir elbise ve ipli sandaletler seçip giyinmişti. Dağınık saçlarının arasında Mad'in inceliğiyle koyu renk rozetlerden oluşan bir saç bandı vardı. Lüks bir Cadillac'ta otururken dikiz aynasından kendine baktı ve aynada -Queenie'nin kozmetik alanındaki uzman dokunuşu sayesinde- sürme ile çerçevelenmiş gözleri ve gül rengi dudakları olan bir yabancı gördü.

Çeteyi inceledi. Queenie buz mavisi ipek elbisesiyle parlıyordu. Brunello Cucinelli takım elbisesi içindeki Dev şık görünüyordu. Mad, pembe boncuklardan oluşan bir elbise giymiş ve saçlarını tül den keleklerle toplamıştı. Arabayı lacivert özel tasarım takımı ve pırlantalı kol düğmeleri ile Ciaran sürüyordu.

Mad, Evie'ye sırtıttı. "Sevimli bir fahişeye benziyorsun."

Dev, başıyla onayladı. "İstediğin görünüm bu muydu, Evie?"

“Daha çok karanlık tanrıça havası istiyordum.” Evie omuz silkti.

“Dolandırıcıların ve hırsızların tanrıçası.” Ciaran’ın bakışları dikiz aynasından Evie ile buluştu.

“Gece imparatoriçesi maskarası ve cadı elmalı dudak ruju.” Queenie camdan dışarı bakıyordu. “Kafasını karıştırdılar.”

“Gerçekten o makyaj malzemelerinin adı bu mu?” Dev bunu fark edince güldü. “Onları *sen* yaptın.”

Queenie siyah tırnaklı parmağını Ciaran’a doğrulttu. “Ciar’ın parfümünü de ben yaptım.”

“Ah, şimdi benim için de imza niteliğinde bir parfüm yapman gerekecek.” Dev kravatını düzeltti.

“Sen fazla titizsin.”

“Bana da kalıcı bir dudak parlaticısı yapar mısın?” Mad duraksadı. “Ya da koklayan herkese çocukluklarının en güzel anılarını hatırlatan bir parfüm.”

“Ben kokuların Willy Wonka’sı değilim, Mad.”

Onların şakalaşmalarını dinleyen Evie’nin kaygısı azaldı, hatta biraz gülümsedi.

Ciaran önce bir ara sokağa saptı, ardından gölgelere ve Evie’nin tarafındaki pencereye sızan dünya dışı soğuğa açılan, üzeri grafitli bir çift metal kapıya doğru ilerledi. Karanlığın içinden bir ışık karesine doğru kaydılar. Evie siyah çimenlerle kaplı bir düzlüğün ilerisinde birkaç figür gördüğünü sandı.

Gece manzarasının hâkim olduğu bir şehre çıktıklarında, karanlık parça parça dağıldı. Ciaran Cadillac’i neon ışıklarla dolu bir ara sokağa park etti. Arabadan inip Evie ve Mad için arka kapıyı açtı. Dev de arabadan inip sırtarak Queenie’ye elini uzattı ama Queenie onu itti. Dev kahkaha attı.

“Uluyan Kedi Kulübü.” Kırmızı ve yeşil neon ışık göletlerinin içinde geçtikleri sırada Mad bir kolunu Evie’nin koluna

doladı. “En sevdiğim yer. Eskiden gangsterlerin gizlice içki satın aldıkları bir yermiş.”

Kulüp, her iki tarafında da dikenli kapıları olan gotik görünümlü bir binaydı. Pembe neon şeritlerin, bir kedinin yüzünü oluşturan koyu renkli metalden yapılmış bir kemere; kedinin açık ağzının ise girişe doğru uzandığı bir salona girdiler. Kulübe adım attıklarında Evie, ruh hâlini tamamlayan ve ses kalitesi düşük bir müzik duydu. Beyaz tüylü elbise giymiş bir kız, arkasında küçük bir müzik grubu çalarken şarkı söylüyordu. Pembe deri koltukların üzerinde, yıldızsız bir geceye benzeyen tavandan avizeler sarkıyordu. La Fable Sombre, hepsi sofistike, hepsi genç müşterilerin arasından arkadaki kavisli kanepeye doğru ilerlerken, Evie parmaklarını zarif kedi insanlarla dolu duvarların üzerinde gezdirdi. Kanepeye oturdular. Ciaran ortaya oturup kollarını kanepenin sırtına dayadı. Mavi ışık yüzünde öyle açılar çiziyordu ki güzelliği neredeyse doğüstü bir hâl alıyordu. Evie onun sanki birini ararmış gibi kulübü gözle riyle taramasını izledi.

“Biraz daha içmelisin.” Dev, Evie’ye bir kadeh şarap doldurmak üzere masanın üzerine eğildi. Yakut kol düğmeleri ışıktan parlardı.

“Kötü örnek oluyorsun.” Evie’nin diğer tarafındaki Mad kadehi alıp içti.

Evie stratejik olarak alkol içmekten kaçınıyordu. “Hepiniz kötü örneklersiniz.”

“Bu gerçek alkol değil.” Queenie biraz kendi kadehine koydu. “Oyunun dışına çıkma riskini göze alabileceğimizi mi sanıyorsun?”

“Aynen öyle. Alkolsüz kokteyller.” Dev, bardağını kaldırdı.

“İçki yok. Uyuşturucu yok. Peki ya sigara?” dedi Evie, dalga geçerek.

Queenie elini salladı. “O elektronik sigara bir aksesuardı.”

“Sigara içmem.” Ciaran sahte şarabına dokunmadı. “O gece maskeyi bıraktığımda, sadece dramatik bir etki yaratmak içindi.”

“Çok dramatik insanlarız,” diye açıkladı Dev.

“Hadi, dans edelim.” Mad ayağa kalkınca, Evie onun biraz havada durup durmadığını merak etti. Mad hafifçe kadehine vurdu. “Dev, şimdi iyi bir adam ol ve bana bir kadeh daha doldur.”

Dev, aslında alkollü olmayan pahalı içki şişesiyle bardağı doldurdu. “Geçen seferki gibi Tinkerbelle olmamaya dikkat et. Buradaki insanlar çok sofistike. Avanak değiller. Havaya uçan bir kızı fark ederler.” Ciaran’a bakıp ayağa kalktı. “Sen de bize katılacak mısın, ahbap?”

Evie, La Fable Sombre’un kullandığı bazı kelimelerin onlara has bir dil, ritüel bir şaka olduğunu anlamaya başlıyordu. “Şimdi değil.” Ciaran bakışlarını müşterilerin üzerinde gezdirmeye devam etti.

Ne arıyorsun? diye aklından geçirdi Evie.

Dev, Queenie’ye elini uzattı. “Buradaki en iyi dansçılar biziz, Queenie.”

Queenie ayağa kalkıp onun elini tuttu. Dans pistine doğru sürüklendikleri sırada, Mad de onları takip etti. Dans edenlerin arasında doğru ilerlerken, Mad bir balerin gibi dönüyordu. Dev ve Queenie birlikte dönüyorlardı, belli ki harika vakit geçiriyorlardı.

Ciaran, Evie’ye doğru eğildi. “Burada görünmez değilsin. Neden öyleymiş gibi davranıyorsun?” Çekici bir zarafetle ayağa kalkıp elini uzattı. Gümüş kafatası yüzüğü ona göz kırptırıyor gibiydi.

“Hayır.” Evie başını iki yana salladı.

“Evie.” Adını söyleme şekli, Evie’nin etrafındaki her şeye karşı kör olmasına neden oldu.

“Fazla gösteriş yapıyorsun,” diye azarladı Evie onu.

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. “Ve sen, orada sanki bir şeytanmışım gibi oturarak bana hiçbir iyilik yapmıyorsun.”

“Ben dans etmem.”

“Peki, daire çizerek hareket edebilir misin?” Yavaşça ellerini tutup onu ayağa kaldırdı. “Çocukken döne döne oynanır ya, onun gibi mesela?”

Evie istemeden de olsa onun liderlik etmesine izin verdi. Baş döndürücü müziğe rağmen kendinden geçemezdi.

“Gördün mü?” dedi Ciaran, onu döndürürken. “Eğlenceli, değil mi?”

“Mücevher çalmak ve gizli çetelere katılmak kadar eğlenceli değil.” Eğer konuşmayı sürdürürse, Ciaran’ın elini tutan elini veya onun ne kadar güzel koktuğunu düşünmek zorunda kalmayacaktı. Ciaran onu döndürdü. Nefes kesici bir şekilde kolay olmuştu. Evie’yi kendine doğru çekerken başını eğdi, Evie hırzır olmadığı bir çarpışmayı önlemek için ellerini onun göğsüne koymak zorunda kaldı.

“Peki, tango yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu Ciaran.

“Bir Roller Derby kraliçesinden.” Evie ona koruyucu annelerinden biri olan havalı Isabeau’nun, vintage rock tarzı şıklığı ve pagan inançlarıyla çocuk istemeyen bir adamla evlenerek Evie’ye nasıl da ihanet ettiğini, bunun on beş yaşındayken onun için ne kadar da buruk bir ayrılık olduğunu anlatmadı. Ciaran’ın kolunu kendisine dolamasına izin verdi, ardından da hızla onun elinden kurtuldu. Onunla dans etmek uçmak gibiydi. Kendisini tehlikeli bir şey gibi, yerin derinliklerinden gelen bir yaratık gibi hissediyordu.

Ciaran onu tekrar döndürüp kendisine doğru çekti. Evie'nin nefesi kesildi. Parmaklarının sıcaklığı ve gri gözlerinin gücü onu dengesizleştiriyordu. Gözleri arsenik rengindeydi.

Gerginliği kırmak için, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Evie. "Kapıları?"

Ciaran onu geriye doğru döndürüp, "Sen kendini nasıl görünmez yapıyorsun?" diye fısıldadı kulağına.

"Görünmez olmak ve başka şehirlere açılan kapılar açabilmek aynı şey değil."

"İlk Kapi'mı açtığımda kötü bir dönemden geçiyordum. Belki de onu tetikleyen şey buydu. Çaresizlik. Korku. İstek. Sana bir içki daha getireceğim. Ne alırsın?" Böylece konuyu değiştirip kendisinden uzaklaştırdı.

"Sıcak bir şey." Her şey fazla parlak, fazla keskin görünüyordu. Ama bu hoşuna gitmişti, bu sihir hissini beğenmişti.

"Sıcak." Bunu söyleme şekli, Evie'nin içinde bir sıcaklığın yeşermesine neden oldu. "Hemen geliyorum."

Ciaran bara doğru ilerlerken, Evie tanıdık birinin kulübe girdiğini fark etti. Çılgınca döndü ve bardaklarını kaldırıp sohbet eden Queenie, Dev ve Mad'e baktı.

Sonra tekrar bakışlarını Jason Ra'ya çevirdi. Boncuklu elbise giymiş zayıf bir kızla konuşuyordu. Gülümsemesi o kadar doğal ve çekiciydi ki Evie'nin de istekle gülümsemesine neden oldu. Klasik görünümü ve kısa şekillendirilmiş saçlarıyla, geçmişten gelen bir hayalet gibi görünüyordu.

O müşterilerin arasından geçip tek başına daha küçük kabinlerden birine doğru ilerlerken, Evie de onu takip etti. Karşı koltuğa kaydıığında, Evie'ye bakmak için soğukkanlılıkla başını çevirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Evie. "Polislerle konuşurken tüm soruları zaten cevapladım."

“Onlarla birliktesin.” Başıyla La Fable Sombre’u işaret etti.

“Sen beni mi yoksa onları mı takip ediyorsun?”

Evie’yi inceledi. “Seni sime falan mı batırdılar?”

Evie parıltılı kirpiklerini kırıştıtırıp kaşlarını çattı. Genç adamın dikkatini La Fable Sombre’dan uzaklaştırması gerekiyordu. “Çoğu erkek böyle bir kıza çıkma teklifi eder. Bana bakarak hobilerimin neler olduğunu ve hangi müzikleri sevdiğimi söyleyebilir misin?”

Ağzının kenarında yine o tatlı kıvrım belirdi. Evie gerçekten gülebilen ve video oyunları oynayabilen birini görüyordu. “Henüz değil.”

Evie çenesini ellerinin üzerine koydu. “Ben sana bakarak seninle ilgili bir şeyler söyleyebilirim.”

“Gerçekten mi?” Şüpheli bir tavırla arkasına yaslandı.

Evie bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Onun derinlerine inmek istiyordu ama Ciaran’ın onları bir arada görme tehlikesinin farkındaydı. Ayrıca Evie’nin onu aldığı kokudan uzaklaştırması da gerekiyordu. “Özel dikim kıyafetler. Biraz yıpranmış. O saat pahalı ama eski. Belki bir yadigâr? Kesinlikle kendi saçını kendin kesmiyorsun. Şu âna kadar nasıl gidiyorum?”

Başını eğdi. “Fena değil.” Aniden öne doğru eğildi ve karanlık bakışları Evie’ninkileri yakaladı. “Sıra bende. Sen yalnızlığı tercih ediyorsun. Kurallardan nefret ediyorsun. Bir şeyler saklıyorsun.”

Söyledikleri hedefe biraz daha yakındı. Evie bir meydan okuma ile yönünü değiştirdi. “En sevdiğim şarkı hangisi?”

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. “*Paint It Black*. Rolling Stones.”

Yine doğru yönde bir tahmin. Başını salladı ve geride kalmamak için parmaklarını masaya vurdu. “Seninki *Hallelujah*. Leonard Cohen.”

Genç adamın gözleri bir anlığına büyüdü ve Evie güldü. “*Hayır. Ben bildim mi?*”

“Güzel şarkıdır. Bana neden burada olduğumu sormayacak mısın? Bunu sana geri vermek için.” El çabukluğuyla gümüş zincire bağlı bir madalyon çıkardı. Madalyonun arka tarafında güzel bir kızın ölümünü gösteren bir tablo vardı. Annesinin madalyonu. Evie madalyonu onun elinden kaptı ve parmaklarını Kelt düğümüne benzeyen karmaşık, gümüş tasarımın üzerinde gezdirdi.

“Bana ait olduğunu nasıl anladın?”

“Şu âna dek anlamamıştım. Onu polis değil de ben bulduğum için şanslısın.”

“Burada olacağımızı nereden biliyordun?” Madalyonu kalbine bastırdı.

“Onlar her Sevgililer Günü’nde buraya gelirler.” Ceketinden küçük, gümüş rengi polaroid bir fotoğraf makinesi çıkardı. Mad’e ve diğerlerine doğrulttu. “Yılın ilk soygunundan sonra.”

Evie fotoğraf makinesini onun elinden almak istedi. “İznimiz olmadan fotoğrafımızı çekemezsin.”

Polaroidin düğmesine tıkladı ve kare şeklinde parlak bir kâğıt dışarıya kayd. Evie’yle alay edercesine kâğıdı salladı. Sonra polaroidi ona doğru uzattı. Kaygan kâğıt Evie’nin gözü önünde renklendi, kuzgun saçları yüzündeki kara delikler gibi gözlerinin üzerine düşüyordu. Jason fotoğraf makinesini kaldırıp bir kez daha düğmesine bastı. “Bu makineyi babamdan aldım. Geçmişin şifreleri olduğunu düşündüğü için antikaları ve sanat eserlerini seviyordu.”

“Ra.” Evie sıkılmıştı. “Burada iyi vakit geçiren bir grup arkadaş dışında hiçbir şey bulamayacaksın.”

“Öyle mi?” Fotoğraf makinesini kaldırıp tekrar tıkladı ve polaroid ile kendini yelpazeledi. Mad, Dev ve Queenie’nin bulunduğu bir fotoğraf aralarındaki masanın üzerine düştü.

“Babamın en sevdiği alıntı Baudelaire’ dendi: *La plus belle des ruses du diable est de vous persuader qu’il n’existe pas.*”

“Fransızcanla beni etkilemeye mi çalışıyorsun?”

Gülümsedi ve Evie’nin dikkati yine dağıldı. Burnunun bir tarafındaki siyah çil, keskin görünüşünün daha az korkutucu olmasını sağlıyordu. “Alıntı, *Şeytanın en iyi hilesi, sizi var olmadığına inandırmaktır*, anlamına geliyor,” dedi.

Evie hafifçe öne eğilip, “Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?” diye fısıldadı öfkeyle.

“Veronica Jordan’ın New York’taki yüksek bir çatı katından atıldığını biliyor muydun? Henüz on yedi yaşındaydı.” Sesindeki bir şey -acı bir öfke tonu- Evie’nin ihtiyatlı olmasına neden oldu. “Onlarla birlikte olmasaydı, ölmeyecekti,” diye devam etti.

Evie arkasına yaslandı. “Onların...” La Fable Sombre’u işaret etti. “...efsanevi bir hırsız çetesi olduklarına gerçekten inanmıyorsun herhâlde?”

Gözleri soğuktu. “İşte, şimdi yalan söylüyorsun.”

“Sen Interpol değilsin, Sherlock. Arkadaşlarımı takip etmen için seni kim tuttu?”

Sessizce, “Beni kimse tutmadı,” dedi. “Sana babamın Interpol için çalıştığını söylemiştim. Geçen yıl başından vurulmuş hâlde bulundu.”

Evie, aniden öylesine üşüdü ki sanki görünmezlik üzerine çökmüş gibiydi. Nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde, Jason Ra’nın gözünün önünde ortadan kaybolmadığını umarak bekledi. Jason kesik bir ses tonuyla devam etti: “Babam uluslararası bir suç şebekesini araştırıyordu. Hırsızlıkları gösterişli ve imkânsız olan bir hırsız çetesi. Sanat. Takı. Antikalar. Asla nakit para değil.”

Evie yavaşça, “Babanı bu çetenin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?” diye sordu.

Bir şey genç adamın kara gözlerini gölgeledi. “Interpol ajanları silah taşımaz. Interpol, suçluların teslim olmasına yönelik bir iletişim ağıdır. Babam intihar etmedi.”

Babam intihar etmedi. Bu ifadeyi kendisi de takınmıştı. Arkasına yaslandı. Kalbi küt küt atarken La Fable Sombre’a baktı. “Onlar katil değil.” Şimdi yalan söylüyordu işte.

“Onları ne zamandır tanıyorsun? Neden seni seçtiler, Evie Wilder? Gizemli kız?”

Evie hızlıca ve inanamayarak güldü. Onu tuzığa düşürmeye mi çalışıyordu? Soğuk bir duvarın arkasına çekildi. “Bence kendine yeni bir hobi bulman gerekiyor.” Ayağa kalktı.

“Evie.” Jason’ın sesi onu durdurdu. “Onlar senin düşündüğün gibi değil. Karanlık Masal’ın kökeni Orta Çağ Fransa’sına dek uzanır. Onlar gölge bir topluluk. Yaptıkları şey hırsızlıktan ibaret değil... sadece para için bu işin içinde değiller. Asıl amaçları kargaşa yaratmak.”

Evie tereddüt etti. Jason bunu mahvedemezdi. Dönüp, “İnsanları bulduğunu söylemiştin, değil mi?” diye sordu.

“Evet.” Bakışları aniden yoğunlaştı. “Bulunması gereken biri mi var?”

Evie’nin dudakları ayrıldı. “Hayır.” Arkasını döndü.

“Evie. Etrafına bak. Bu insanlara. Ciaran Argent bu gece seni nereye götüreceğini söylemiş miydi? Neredesin? Seni bir Kapı’dan geçirerek kurgu bir mekâna getirdi.”

Evie çevresini inceleyip tavus kuşuna benzeyen elbiseli bir kadının yanından geçişini izlerken her şey keskin ve göz kamaştırıcı bir hâl aldı. Fötr şapkalı bir adam barmenle konuşuyordu. Şarkıcı sahnede çoğunlukla gölgedeydi ancak gözlerinde bir ışık çubuğu vardı. Buradaki her şey çok parlaktı, renkler

parlıyordu. Ve insanlar... Tıpkı kopya gibiydiler, bir filmin mükemmel klişe karakterleri. Neredeyse Jay Gatsby'nin kasılarak kapıdan içeri girmesini bekleyecekti.

Kurgusal dünyalar yok, demişti Ciaran. Görünüşe göre burası hariçti. Evie, Jason'a döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve panik içini kemiriyordu. "Söylediğin doğruysa, sen nasıl buradasın?"

"Evie." Bu, Ciaran'ın sesiydi. "Bu beyefendi seni rahatsız mı ediyor?"

Şaşkınlığını bir gülümsemeye gizledi. "Müzik üzerine konuşuyorduk sadece."

Ciaran yaklaşırken başını salladı. "Onu koruma. Jase ve benim bitmemiş bir işimiz var, değil mi Jase?"

Jason cevap vermedi.

"O hâlde ben de burada oturacağım." Ciaran, Jason'ın karşısındaki koltuğa yerleşti. "Sanırım konuşmamız gereken şeyler var, ahbab."

"Öyle mi?" Jason'ın ses tonu soğuktu.

Destansı bir yüzleşme olacağını hisseden Evie geri adım attı. Ciaran ona bakmadan bileklerinden birini tuttu. "Gitme. Sohbetimizi dinlemende bir sakınca yok."

Evie, Ciaran'ın yanına oturup anlamlı bir şekilde onun eline baktı. Jason'ı izlerken, elini serbest bıraktı. "Şimdiye dek dedektifçilik oynamaktan sıkılacağını düşünüyordum."

Jason, "LFS'in sonu olacağım. Vero için. Babam için."

Ciaran'ın yüzü vahşi bir maskeye dönüşürken gülümsemesi kayboldu. "Yanılmışım, Evie. Belki de bu konuyu çözmemiz için bizi yalnız bırakmalısın."

"Hayır." Şimdi de Evie hiçbir yere gitmiyordu. Ve çevresinden kesinlikle korkmuştu.

Ciaran omuz silkti. Sanki söylenmemiş bir düşman protokolünü izliyormuşçasına hem kendisinin hem de Jason'ın elleri masanın üzerindeydi. Önceki sohbeti devam ettirerek, "Vero olayı bir kazaydı, ahbap," dedi Ciaran.

Jason masanın kenarını öyle sıkı tutuyordu ki Evie masanın onun tutuşuyla kırılabileceğini düşündü. "Vero bana her şeyi anlattı," dedi.

"Öyle mi? Senin bilmediğin bir şey var mı? En sevdiğim renk? Ne kadar mutlu bir çocuk olduğum?"

"Sen mutlu bir çocuk değildin. Hiçbiriniz değildiniz."

"Ah, Jase, bu alçakça bir darbe. Sen de yeniden doğmuş bir kahraman falan mı oluyorsun? Evie, Jase sana eskiden ne kadar kötü bir çocuk olduğunu anlattı mı?"

Evie sırayla ikisine de baktı ve ikisinde de kendileriyle eşleşen bir korkusuzluk gördü. Bu, birbirlerinin boğazlarını parçalamaya hazır iki canavarın arasında oturmak gibiydi.

Ciaran geriye doğru uzandı, iki eli de hâlâ masanın üzerindeydi. "B'ler yılımızı hatırlıyor musun, Jase? Barselona, Berlin, Buenos Aires..."

Evie bu açıklama karşısında şoke olmuş bir hâlde Jason'a baktı. "*Sen de onlardan biriydin.*"

Jason, Ciaran'ı izliyordu. "Sonra ayrıldım," diye yanıtladığında ifadesi hesaplayıcıydı.

Ciaran eski günlerden bahsetmeyi sürdürürken, Evie bunun acımasızca manipülatif olduğunu düşündü. "Ama Jaipur... tacımızdaki mücevher buydu, değil mi? Kötü şans peşimizi bırakmadı, Evie. Mad havada uçarken kameralara yakalandı. Dev'in neredeyse kafası kesiliyordu. Vero'yu *çok kötü bir adam* olan Basilisk'ten kurtarmak zorundaydım. Queenie ve ben bir sarayın sarı balo salonunda tango yaparak kötü adamın dikkatini dağıttık. Jase ise vahşi ve şeytani bir şekilde hepimizi kurtardı." Parmağını masaya vurdu ve kafatası yüzüğü parladı.

“Sabit fikirlilik nedir, bilir misin, Jase? Bir takıntıdır ve takıntılı işler genellikle kötü sonlanır.”

“Bu da başka bir tehdit mi, Argent? Bu çok yorucu, dostum.”

Ciaran’ın gözleri parladı. “Sen bir hayvandın, Jase. Ve *bundan* bu yüzden mi vazgeçtin?” Küçümseyerek, Jason’ın eskiden dâhil olduğu topluluğu işaret etti. “Küçük bir dedektif özenti-sini mi oynayacaksın?”

“Ne yapacağını biliyorum, Argent. İçindeki karanlığı ortaya çıkar. Sana izin vermeyeceğim.” Jason öne doğru eğildi. “Senin başına nasıl korkunç bir şey geldi de şimdi olduğun kişi oldun?”

Evie, Ciaran’ın bakışları gölgelendiğinde irkildi. “Hepimizi hayatta tutan şey bu karanlık, Jase. Herkes ağzında gümüş kaşıkla doğmadı. Annen paralıydı, değil mi? Baban ise bir kahramandı. Peşinden gidilecek ne büyük bir miras. Peki, söyle bana, o mükemmel yaşamına rağmen...” Ciaran alaycı bir öz güvenle sesini alçalttı. “...senin başına nasıl korkunç bir şey geldi de şimdi olduğun kişi oldun?”

Jason sessizdi ve bakışları buz gibiydi.

Ciaran hafifçe öne doğru eğildi, konuşurken sesi neredeyse yumuşaktı. “Bunu sürdürürsen sadece benim düşmanım olmakla kalmayacaksın. Mad’in de düşmanı olacaksın. Dev’in de. Queenie’nin de. Evie’nin de düşmanı olacaksın.”

“Yeter,” diye itiraz etti Evie.

Jason neredeyse kayıtsızca, “Vero senin düşmanın mı olmuştu? Bu yüzden mi öldü?” diye sordu.

Evie başını çevirdi, irileşmiş gözleri Ciaran’a odaklanmıştı.

Ciaran ayağa kalktı. “Evie’ye bir tur attıracağım, ahbap. Gelmek ister misin?” Manipüle ederek konuyu değiştiriyordu.

Jason da ayağa kalktı. “Sizinle geleceğim.”

Evie elini Ciaran’ın omzuna koydu. “Nereye gidiyoruz?”

“Beni takip et.” Ciaran onları yıldızlarla boyanmış siyah bir kapıya doğru götürdü. Kapılardan birini açıp onu içeri çekti. Jason peşinden gitti. Evie’nin ciğerleri soğuktan şişmiş gibiydi. Karanlık fısıldayarak onu içine çekiyordu. Bu his, kendisini görünmez hâle getirirken onu örten, uhrevi gecenin sonsuz soğuydu.

Taş duvarlı, penceresiz, yalnızca yeşil camdan bir tavanı olan Orta Çağ’dan kalma salona benzer bir odaya adım attılar. Spot ışıklarıyla aydınlatılan duvarlara süslü çerçeveleri olan tablolar asılmıştı. Vitrinler eserler ve mücevherlerle doluydu. Eski arkadaşını takip eden Jason’ın yüzü ifadesizdi.

Evie, zemini satranç tahtası şeklinde olan bir odada duran eski tarz giysiler içindeki iki kadını gösteren küçük bir tablonun önünde durdu. Tabloyu tanıdığında nefesi kesildi. “*Konser. Vermeer’in çalınan tablosu.*”

“Gardner Müzesi soygunu.” Jason başyapıtı inceleyerek onun yanına geçti. “Müzeden çalınan tabloların çerçeveleri hâlâ boş duruyor.”

“1990,” dedi Ciaran gururla. “Sessizlik ve Gece’nin öncüleri olan, Bebekler isimli ekip başarmıştı bunu.

Evie bir sonraki tabloya geçti: Edger Degas’nın küçük bir sulu boya tablosu. Yanındaki tablo da çalındığı bilinen bir Rembrandt tablosuydu. Devam ederek bir sonraki tabloya geçti: *İsa’nın Doğumuyla Francesco ve Lorenzo*. Ardından uzanıp parmak uçlarını başka bir tablodaki meleğin yüzünde gezdirdi. “Caravaggio.”

Ciaran elleri ceplerinde ona baktı. “Sanattan anlıyorsun.” Değerlendiriyor gibiydi.

Jason yumuşak bir sesle, “Onu Zarifler çaldı,” dedi. “Oruko ve Astrid. Yıldızlı Çağ’da. Biri müzisyen, biri akrobattı. New York’taki bir malikânenin kaçak sanat eserleriyle dolu imalathanesinden çaldılar.”

“Jase, La Fable Sombre’un tüm geçmişini biliyor.” Ciaran, hayranlıkla baktığı tablodan bakışlarını uzaklaştırıp Jason ve Evie’yi izlemeye başladı. “Hadi, o zaman. Daha fazlasını görelim.”

Ciaran ve Evie yürümeye devam ederken, Jason da onları takip etti. “Burası girebildiğim tek kasa çünkü görebildiğim tek yer burasıydı. Şehirler harici yakın zamanda çekilmiş bir fotoğraf dışında görmediğim hiçbir yere gidemem,” dedi Ciaran. Bir tablonun önünde durdu. Kükürt sarısı ve gölgeli siyahlardan oluşan bir manzaraydı bu; duvara yaslanmış karanlık bir figür, arkasında ise batan güneş. Figürün eli kapının üzerindeydi. Altındaki levhada şöyle yazıyordu: *Eşikteki*. “Bu benim favorim.”

Evie onun yanına gitti. “Bu bir Goya tablosu, değil mi? Daha önce hiç görmemiştim.” Saygıyla tabloya baktı. “Ama stili ve renkleri tanıyorum.”

“Bir Goya, evet.” Ciaran etkilenmiş görünüyordu. “Pek çok kişi bunun varlığından bihaberdir.”

Evie, tabloya olan hayranlığıyla sessizce döndü. Ustaların elleriyle boya ve cilanın tuvale nasıl uygulandığını inceleyerek yeniden yürüdü. *Semadirek Kanatlı Zaferi*’ni gördü. *Odysseus ve Sfenks*. Firavunları ve kraliçeleri süsleyen takılar. Eserlerle dolu her oda, eski uygarlıkların tozu gibi kokuyordu. Resimler hareket ediyordu sanki. Göz ucuyla baktığında yapraklar hışırdıyordu. Dalgalar dönüyordu. Bir tanrı heykelinin başını eğdiğini gördüğünü sandı. Etrafında büyü kokusu tütüyordu.

Ciaran kolunu Jason’ın omuzlarına attı. “Bizi özledin mi, ahbap?”

Evie endişeyle Jason’a baktı.

Jason, Ciaran’ın elini omzundan itti. “Biz *ahbap* falan değiliz.” Kelimeleri sert ve acı bir tat bırakıyordu. Eğer Ciaran zehirli bir dikense, Jason da ısırgan otuydu. Ve Evie kendisini onları birbirine bağlayan bir asma gibi hissediyordu.

Evie'nin önderliğinde sessizce yürüdüler. Evie kendini, Ciaran'ın onu başka türlü asla bulamayacağı bir dünyaya nasıl getirdiğini düşünürken buldu. Ciaran olmasaydı, kölelik ve umutsuzluk dolu bir hayatın içinde sıkışıp kalacaktı. Mad, Dev ve Queenie için de aynı durumun geçerli olduğunu düşünüyordu.

Jason'a ne teklif etmişti?

Ciaran birdenbire, "Babanı biz öldürmedik, Jase," dedi.

Evie irkildi. Jason durdu. Evie ona erişme isteğiyle döndü ama Jason donakalmıştı. "Sessizlik ve Gece'ye babamın Interpol olduğunu kimin söylediğini biliyorum."

"Benim söylediğimi mi düşünüyorsun?" Ciaran, Jason'a yaklaştı. Aralarında bir gerginlik vardı. "Sessizlik ve Gece'nin bizimle buluştuğunda senin kim olduğunu bilmediklerini mi sanıyorsun? Sana Jase'ten bahsedeyim, Evie. O bir aziz değil. Vero düştüğünde oradaydı. Vero aşağı düştüğünde tam olarak oradaydı. Onu tuttu. Onun kanından üstü başı kıpkırmızı bir hâlde ayağa kalktı ve o binaya girip asansöre binerek Vero'nun aşağıya itildiği çatı katına çıktı."

Evie, Ciaran'ın anlattığı her şeyi isteksizce gözünde canlandırıyordu.

"Kapıyı açtıkları sırada Lila Pearce'in adamlarının silahları olduğuna eminim. Ama bunun önemi yok. Jase onları oyun dışı bıraktı. Üç profesyonel koruma. Birinin boynu kırıldı. Birinin omurgası. Ve biri pencereden dışarı atıldı. Jase bir şövalyedir ama onun da parlak zırhının üzerine kan bulaşmış durumda."

Ciaran kulağına, "Vero'yu bize katılmaya ikna eden sendin, unutma," dediğinde Jason irkilmedi bile.

Jason yumruğunu ona doğru salladı. Ciaran geriye doğru çekildi ama Jason ölümcül bir hızla hareket ediyordu. Ciaran

diz kapağını kırmaya yönelik bir tekme savurdu. Öne atılıp Jason'ı ceketinden yakaladı ve onu duvara çarptı.

“Dur!” Evie, Ciaran'ı uzaklaştırmak için sırtına atlamaya hazırdı.

Jason serbest kalıp Ciaran'ın karnına vurdu. Ciaran boğulur gibi bir ses çıkararak iki büklüm oldu. Güldü. Jason ânında çenesine bir yumruk attı. Ciaran'ın kafası geriye doğru savruldu. Bir tarafa kan tükürürken haince gülümsedi ve davetkârca elini salladı. “İşte böyle, ahbap.”

Evie buradaki asıl sorunun ne olduğunu gördü, bu insanların ikisi arkadaştı. İtiraf edemeyecekleri kadar birbirlerine benziyorlardı. Jason, Ciaran'ın kendisine ihanet ettiğine inanıyordu, Ciaran ise Jason'ın La Fable Sombre'dan ayrılmasına çok öfkeliydi.

Evie, annesinin en sevdiği sözü düşündü: *Erdem ve kötülük*. Jason'da, kaybettiği cesareti gördü. Ciaran'da ise onu özgür kılan karanlığı.

İkisi birbirine sarılmış hâlde bir heykele çarpıp yere yuvarlanarak birbirlerini yok etmeye çalışırlarken, Evie yerdeki kan damlalarından kaçınarak sakince onların olduğu tarafa yürüdü. “Hey.”

İkisi birden ona bakmak için durdular.

“Jason. Seni bir daha görmek istemiyorum.” Ciaran'ın Jason'dan uzaklaşmasına ve Jason'ın ona bakmasına neden olacak bir kahkaha atmayı başardı. “Gerçekten beyaz atlı prens kompleksin yüzünden bütün bunlardan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Kendine gel.” Sözleri bir zehir gibiydi. Sanki yüreğinde bir yılanın dişleri vardı. İnfazı tamamlanmıştı. “Beni rahat bırak.”

Ağızındaki kanı silen Ciaran, dikkatli bakışlarla ayağa kalktı. Jason'a elini uzattı. “Kızmak yok, ahbap.” Jason kendi

başına ayağa kalkarken, yüzünde çoktan morluklar oluşmaya başlamıştı.

Bakışlarını Evie'ye dikerek geri çekildi. Evie hareketsiz durmuş ve ayakları üzerinde sallanırken, Jason'a *Bunu kastetmiyorum*, diye bağırma dürtüsüne direndi.

Arkasında havada beş köşeli gümüş rengi bir yıldız belirdi, onun arkasında da bir kara delik. Jason, beş köşeli yıldızın içinden geçerek karanlığa adım attı.

Ardından yok olup gitti.

“İşte bu kadar.” Ciaran ceketini düzeltti. Evie'yi Kapı'ya yönlendirdi. Kapı yeniden Uluyan Kedi Kulübü'ne açıldı. Evie eşikten adım atarken, karanlık ona fısıldarcasına yapıştı. Geçişin soğuğu kavurucuydu. Ardından Evie'nin acı bir şekilde gerçeklik yerine seçtiği dünyanın bir metaforu olarak hazırlanmış, sahte bir dünyanın ışığına ve müziğine kavuştular.

Yeni bilgi, tenine çarpan kırık cam parçaları gibi hissettirdi.

BÖLÜM YEDİ

HIRSIZLAR GECESİ

Güneş okyanusun üzerinde uğursuz, kanlı bir göz gibi batarken La Fable Sombre, Evie'yi Gece Anne ve Sessizlik Baba ile tanıştırdı. Buz gibi bir kasvetli karanlık kollarını ve bacaklarını sararken Ciaran'ın Kapı'sından geçtiler. Her iki tarafta da geceyle ıslanmış otlaklar ve menekşe rengi bir gökyüzü vardı. Evie etrafta sesler -yankılanan ürkütücü bir ilahi- duyduğunu sandı.

Marakeş'te, parlak kumaşlar ve üfleme cam lambalarla dolu bir harikalar diyarının sergilendiği kalabalık bir koridora benzeyen kapalı çarşıya adım attılar. Topaz, ateş mavisi, lal kırmızısı ve yeşil her yerde parılıyordu. Dillerin ve seslerin gürültüsü ile birlikte kokulu sıcaklık da neredeyse gerçeküstüydü. Ballı hamur işlerinin aromatik kokusu Evie'nin ağzını sulandırdı. Ciaran arabesk kemerli koridora doğru ilerlerken, Evie ve diğerleri onu takip etti. Soğuk gölgeler onları artık serbest bırakmıştı. Başörtülü kadınların ve Hawaii gömlekli erkeklerin

yanından geçtiler. Yanlarından mopedler hızla geçiyordu. Evie hayretle, *Bu bir büyü*, diye düşündü.

“Bir sürü parlak şey.” Dev yeni aldığı saatini sol bileğine taktı ve kaplan dövmelelerinin üstünde kalan saate hayran hayran baktı. Satıcıya yüz dolarlık bir banknot uzattı. “Bu bir sanat eseri, dostum. Piguet’nin şimdiye dek gördüğüm en güzel taklidi.”

“Taklit bir şey mi kullanacaksın?” Queenie ona baktı.

Dev omuz silkti. “Kırılmasına aldırış etmeyeceğim yerlerde takacağım.”

Evie bir tarafta siyah elbiseli, ateş saçan bir kız gördü. Bir yerlerde müzik çalıyordu; Evie’nin, annesinin favorilerinden biri olduğunu bildiği bir Nirvana şarkısına dönüşen kıvrımlı bir melodi. Bunu bu muhteşem yerde duymak derin bir üzüntüye neden oldu.

Maymunla numaralar yapan smokinli bir adama yaklaştıklarında Mad keyifle nefesini tutup onlara doğru atıldı.

“Hayır. *Hayır*.” Dev onu tutup geri çekti. “Bir maymuna asla güvenme. Sen hiç macera filmi izlemedin mi? Bak, şurada kına sanatçısı var.” Mad’i insanların kollarına karmaşık tasarımlar çizen kızıl saçlı bir kadına doğru çekti.

“Hamur işlerinden alıyorum.” Queenie bir satıcıya doğru ilerledi. Ciaran ve Evie kot pantolonlu ve Rolling Stones tişörtlü yılan oynatıcısını izlemek için durdular. Ciaran çömeldi ve yılan oynatıcısının bakışlarıyla karşılaştı. Evie, kobranın -lanet bir kobranın- kapüşonlu kafasını çevirip Ciaran’a doğru salınmaya başladığı sırada sahibinin gözlerinin endişeyle büyüdüğünü gördü. Adam flütünü indirip telaşla Arapça bir şeyler söylemeye koyuldu.

Ciaran elini kaldırıp dikkatini kobraya çevirdi. Evie onu kapıp uzaklaşmak istediye de yılan ona doğru süzülürken hareketsiz kaldı. Kobra, Ciaran’ın bileğine dolanırken, yılanın

sahibi duaya benzer bir şeyler fısıldıyordu. Ciaran da başka bir dilde, havayı ısırın ve Evie'yi endişelendiren tonda bir şeyler söyledi. Ciaran kolunu kaldırdı ve kobranın kapüşonlu kafası yüzünün önünde sallandı. Rüzgâr çömllekleri tıngırdatıyor, dokuma kilimleri ve rengârenk kumaşları havaya savuruyordu. Ciaran nazıkçe bileğini indirdi ve kobra sepetine geri döndü.

“Güzel.” Queenie, Ciaran'ın omzuna yumruk attı. Ciaran ayağa kalkıp usulca gülerek, “Hadi, nane çayı alalım, hanımlar,” dedi.

Evie, Ciaran ve Queenie'nin peşinden giderken arkasına dönüp baktı ve yılan oynatıcısının arkalarından şeytan görmüş gibi onları izlediğini gördü.

Bir kafede çay içtikten sonra Ciaran onları bir dizi tepelik caddeden geçirerek çarşının dışına çıkardı. Hurma ağaçlarıyla dolu caddede dik bir merdiveni çıkararak siyah beyaz çizgili taşlardan yapılmış bir kaleye doğru ilerlediler. Alaca karanlık kalenin pencerelerini altın rengine boyamıştı. Sarmaşıklardan ve çiçeklerden oluşan bir örtünün ardındaki bina, mahallenin geri kalanından uzaktaydı. Ciaran, “Burası Palmiye ve Lotus. Anne ve Baba'nın evi.”

“Burada mı yaşıyorlar?” Evie binayı inceledi.

“Bazen.” Ciaran ona baktı. “Başka evleri de var. Karun kadar zenginler, karakuş.”

Bu lakap Evie'yi şaşırttı ve sevindirdi ama Ciaran'ın bunu fark etmesine izin vermedi.

“Her kapıda ve pencerede koruma olmasaydı, oraya bir Kapı yerleştirebilirdik.” Mad, memnuniyetle pazarlık yaptığı el boyaması terliği ayağına geçirirken Queenie kolunu Mad'e doladı.

Dev, Evie'ye dönüp, “Plaza La Mer'deki gece, çamaşırhane boş bir gece geçirmek gibiydi. Bu ise Wagner'ın *Nibelung Yüzüğü* eserinin tamamı gibi.”

“Wagner’ı bile doğru telaffuz ettin.” Queenie sahte bir şaşkınlık içindeydi. Bakışlarını Evie’ye çevirdi. “Sorun yok. Bize güzel bir otel rezervasyonu yaptırır mısın, Ciar?”

“Akşam için,” dedi. “Onlar bizi almaya gelene kadar.”

“Şekerleme yapabiliriz, havuzda yüzebiliriz, biraz alışveriş yapabiliriz.” Mad kolunu Queenie’nin beline doladı.

İçini korku ve heyecan kaplayan Evie, Palmiye ve Lotus’u incelemeye devam etti. “Pekâlâ. Gösterinin yıldızı biz miyiz?”

“Biz onların gözdesiyiz.” Ciaran ona gülümsedi ama gözleri karanlıkla doluydu.

Eğer biz onların gözdesiysek, diye düşündü Evie, neden sığınakları bize karşı korunuyor?

Evie günün geç saatlerine kadar rüyasız ve deliksiz bir uyku çekti. Daha sonra Mad’in yatakta zıplamasıyla uyandı.

Evie espresso ve sıcak bir duş arzusuyla başını kaldırdı.

“Uyan, Eves. Seni hazırlamamız lazım.”

Evie yüzünü nefis limon çiçeği kokulu yastığa gömdü. “Tamam”

“Önce alışveriş. Sonra da Anne ve Baba ile akşam yemeği.”

Evie güneş ışığında gözlerini kırıştırarak başını tekrar kaldırdı. Mad, süit odanın bir ucundan diğerine yürüdü. Evie yarı açık kapıların diğer tarafında, Dev’in sofraya çay koyduğunu ve ipek bir sabahlığa sarınmış Queenie’nin haşlanmış yumurta soyduğunu gördü. Sandalyelerden birinde oturan Ciaran, bakışlarını telefonundan kaldırıp ona gülümsedi.

Göçebe ve hırsızlık dolu bir hayat nasıl yuva gibi hissettirebilir? diye düşündü Evie. Kalbi hassas ve yaralı bir durumdaydı. Buna bağımlı hâle gelmesinin... ne kadar tehlikeli olabileceğini düşündü.

Gümüş renkli bir Rolls-Royce onları almak için lüks otele geldi. Kafası kazınmış, gözleri sürmeli genç bir adam indi araçtan. Üzerindeki güzel takım elbise bir Viking savaşından alınmış gibi görünüyordu. Ciaran ona doğru yürüdü ve iki eski dost gibi konuşmaya koyuldular.

Dev, yakut kol düğmelerini ayarladı. Nergis sarısı satenden bir elbise giyen Queenie onun yanına geldi. İs rengi iplerle incelikle işlenmiş siyah bir elbise ve kollarının üst kısmına dola- nan gümüş bilezikler seçmiş olan Evie, kendini femme fatale* gibi hissediyordu.

“Herkes hazır mı?” Ciaran, arabayı işaret etti.

Dev, alnında “Hayat” yazılı bir dövme bulunan sürücünün yanından geçerken ona başını salladı. “Kıçına da *ölüm* mü yazdırdın?”

Sürücü bilenmiş gibi görünen dişlerini gösterdi. Dev iç çekti. “Siz Bataviler çok korkutucusunuz.”

Mad, kara gözleriyle soğuk bir şekilde ona bakan sürücüye tatlı bir şekilde gülümsedi. Titreyerek pembe bir tül köpüğü- nün içinde arkaya doğru eğildi. Evie ve Queenie de onu takip etti. Evie alçak bir sesle, “Batavi mi?” diye sordu.

“Paralı asker,” diye yanıtladı Queenie. “Bizim dünyamızda- kiler -koleksiyonerler, suçlular- onları muhafız ya da güvenlik olarak kiralayabilirler. Hiçbir bağlılıkları yoktur.”

Dev, “Eh, *paraya* bağlılıkları var,” dedi.

Mad istekli görünüyordu. “Buna hayranlık duymalısın.”

* Femme fatale, cazibesıyla sevgililerini tuzağa düşüren ve genellikle onları tehlikeye atan, ölümcül tuzaklara sürükleyen, gizemli, güzel ve baştan çıkarıcı bir kadın tipleridir.

“Senin için çok endişeleniyorum,” diyen Queenie başını salladı. Mad, Evie’nin omzunu okşadı. “Gergin misin? Eh, gergin olman gerek ama sen bir dâhisin.”

Evie kamburunu çıkardı. Yani. Sonuç olarak femme fatale falan değildi.

Rolls-Royce dövme demir kapılardan geçip palmiye ağaçlarıyla kaplı bir yola ulaştı. Kalenin görkemli cephesi, yemyeşil çitlerin ve ağaçların arkasından görünüyordu. Bir çift Orta Çağ kapısına çıkan büyük bir merdiven vardı. Her pencereden camın türüne göre mavi, yakut rengi ya da yeşil ışık yayılıyordu.

Limuzin durdu, Mad yolcu kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. Onu takip eden Evie kimseyi, hatta bir uşak bile görmedi. Onların ardından Ciaran, Dev ve Queenie de arabadan indi. Dev beyaz ceketini düzeltti.

Queenie herkese metalden yarım maskeler dağıttı. “Size söylenene kadar bu maskeleri çıkarmayın. Bu bir görgü kuralıdır.”

Evie, karanlıkta başını kaldıran boynuzlu bir canavar gibi üzerine gelen ve giderek artan bir panikle boğuşuyordu.

“Dinle.” Ciaran’ın sesi tüm konuşmayı durdurdu. Gölgedeydi ama gözlerine bir ışık çizgisi yansıyor. “Elimizde Kraliçe Kobra var. Gece ve Sessizlik’in Lila Pearce’in talihsiz ölümü konusunda ne düşünecekleriyle ilgili endişelenmemize gerek yok.”

Zehirlenmesi. Evie irkilerek Queenie’ye baktı. Queenie’nin ifadesi sakindi ama çenesindeki bir kas seğiriyordu.

“Hızlıca sıvıysak mı?” Dev, elini kırmızı kısa saçlarında gezdirdi. “Nara çetesi her zaman elmas gibi parlıyor.”

“Fenrir’in iki altın dişinden bahsetmiyorum bile.” Queenie birbirine kenetlenen tavşanlardan oluşan bronz bileziklerini düzeltti.

“Sıvışmak yok. Hırsızlık şerefi var.” Ciaran tamamen rahatlamıştı. “Bay Dedektif’e dikkat edin.”

Evie, Jason Ra’dan bahsetmesi karşısında tedirgin olmuştu.

Queenie metal maskelerden birini yüzünü yerleştirdi. “Bu çölün ortası perili.”

“Hayaletlerden bahsetmenden hoşlanmadığımı biliyorsun.” Dev ürperdi.

“Gözlerimin kenarlarında gölgeler görüyorum.” Queenie sertti. “Buraya her gelişimde.”

Evie kaleyi incelerken, Ciaran ejderhaya benzeyen yaldızlı bakır maskesini indirdi. Dudaklarının altında gür bir kıvrım vardı. “Takip et. Ve Evie, unutmadan... Güçlerimiz Palmiye ve Lotus’un içinde işe yaramıyor. Bir şey bizim yeteneklerimizi durduruyor. Bu duvarların içinde yalnızca Sessizlik ve Gece’nin güçleri işler.”

Evie herhangi bir sihir numarası olmadan bir ejderhanın inine giriyordu.

Gecenin büyü ve tehlike ile dolu olduğunu hissetti. Kapıda takım elbiseli ve siyah pelerinli bir adam maskelerin her birine taratıcı tuttu ve Evie maskelerde kimlik çipleri olduğunu fark etti. Adam maskeleri fuaye alanına doğru sallarken, Evie’nin adamın silahının olduğunu anlaması için görmesine gerek yoktu.

Palmiye ve Lotus, Bizans azizlerinin mozaikleriyle doluydu ve kuzgunlar, gözler, ejderhalar ve yukarı kaldırılmış ellerden oluşan ürkütücü motiflerle ve nilüfer çiçeklerini tasvir eden ahşap işçiliğiyle süslenmişti. Giriş salonunun ortasında hırsızların tanrısı Merkür’ün bir heykeli vardı. Evie neredeyse onun önünde reverans yapacaktı.

Maskesi bir baykuş yüzünü andıran Mad, Evie'ye baktı. "Ritüelden sonra kral ve kraliçeyle tanışacaksın."

Evie, gümüş yılanlardan oluşan bir taçla süslenmiş maskesini düzeltti. Buğulu, paslanmış bir aynada kendine baktı. Maskenin göz yarıkları sanki ona bakıyordu. "Ritüeller. Kurban verme falan yok, değil mi?"

Kurt maskeli iki genç adam yanlarından geçerken Mad dudaklarına fermuar çeker gibi bir hareket yaptı. Yanlarından geçenler La Fable Sombre'a küçümseyici bakışlar atmışlardı. Evie daha o anda onlardan hoşlanmamıştı.

Ciaran, Evie'ye, "Fenrir'in ekibi," dedi. "Tam pisliktirler. Banka ve kumarhane soygunları gibi pis işlerden sorumlular. En iyi hâliyle toksik maskülenite."

Bir kapının yanından geçerlerken, kapı dışarı doğru açıldı ve yarım geyik maskeli, siyah saçlı iki kız dışarı çıktı. Kızlardan biri sırtıttı. Kendisi ve arkadaşı zarıfçe ilerlemeden önce, Japonca bir şeyler söyledi.

Queenie, Evie'ye, "Nara ekibi," dedi. Mücevher uzmanları. Plaza La Mer'de bize destek olmaları gerekiyordu. O sürtük az önce, *Size bol şans*, dedi ama aslında tam tersini kastetti. Çünkü Hırsızlar Gecesi'nde bol şans dilenmez."

"Japonca biliyor musun, Queens?" Mad etkilenmiş gibiydi. "Yani, İnupyakça, Rusça, Kantonca ve İspanyolca konuştuğunu biliyorum. Buenos Aires'te bizimle olmaman çok kötü. Hatırlıyor musun, Dev?"

"Asla unutamam. Diamonde ailesi gotikti. Tüm o büyüleyici kardeşler..." İç çekti. Karmaşık, pirinçten yapılmış hırlayan bir kedi surati maskesi takıyordu. "Güzel, zehirli psikopatlardan oluşan bir yuva."

La Fable Sombre'un geçmişinden gelen bu bilgi biblosundan etkilenen Evie, yukarı doğru kıvrılan bir merdivene doğru ilerlerken klasik müzik duydu. Sahanlıktaki vitray pencerede, kızıl

bir lotus tutan biri beyaz, biri siyah iki el tasvir edilmişti. Siyah-altın rengi bir balo salonuna adım attılar; burada daha fazla maskeli insan, süs eşyalarıyla dolu masaların ve meyve kokteyli dolu bardakların yanındaki gruplara karışıyordu.

Mad, Evie'ye, "Bunlar da diğer ekipler," diye açıkladı. "Bizim gibi değiller. Süper güçleri yok. Ama buradaki herkesin becerisine hayran kalırsın." Abanoz tenli bir gencin liderlik ettiği, ağ benzeri gümüş maskeler takan bir grubu işaret etti. "Orada bulunanlar Arachnaeler, yani yüksek binalara tırmanan kedi hırsızlar. Şuradakiler Seraphimler..." Şatafatlı, özel dikilmiş kıyafetler giymiş ve Harlequin maskeleri takmış bir gruba başıyla selam verdi. "...dolandırıcıdırlar."

"Ve tüm bunları öğrenmek zorunda kaldılar." Dev'in elinde bir içki vardı. Ağzına bir meze attı. "Circe'yi özleyeceğim, akıllı kız." Evie'ye döndü, "O ve ekibi olan Sirenler, tüplü dalgıçlardı ve uzmanlık alanları deniz hırsızlığıydı."

"Peki, Sirenler nerede?" Evie merakla etrafına baktı.

Ciaran'ın sesi alçaldı: "Burada değiller."

"Neden?" Evie kendisine söylenmeyen bir şeyler olduğu sonucuna vardı.

"Hırs," dedi Queenie ona. "Sessizlik ve Gece'den çaldılar. Şu da Max." Dağınık sarı bukleleri ve altın rengi bir maskesi olan bronz tenli bir çocuğa başıyla selam verdi.

"Yanına uğrayıp biraz konuşacağım. Max'in her zaman istihbaratı vardır." Ciaran çocuğa doğru yürüdü.

Dev, Evie'ye, "Çar ekibi," diye bilgi verdi. "Max, bilgisayar korsanlarının lideridir. Teknoloji soyguncuları."

"Ben de Embry'den dedikodu alacağım." Queenie devasa şömineye ve metal örümcek maskeli insan topluluğuna doğru ilerledi.

Mad ve Dev, Evie'nin yanında kaldılar ve ona parti boyunca eşlik ettiler. Evie, "Diğer ekipler biliyor mu? La Fable Sombre'un neler yapabildiğini?"

Mad omuz silkti. "Şüpheleniyorlar."

"Mad." Soluk renkli bir başörtüsü ve kahverengi teninde ezilmiş elmaslar gibi parıldayan bir elbise giymiş olan bir kız onlara doğru yürüyordu. Kıza, ankh veya yıldızlardan oluşan ışıklara sahip maskeler takan iki genç adam eşlik ediyordu.

"Sairish." Mad ve kız hızla kucaklaştılar, sonra da ayrıldılar. "Uzun zaman oldu. Bu, Evie. Aramıza yeni katıldı."

Kızın yarım maskesi gümüşten kalp şeklindeki ışıklarla parladı. "Ülkeme hoş geldiniz." Arkadaşlarıyla birlikte ilerlemenden önce Evie'yi baştan aşağı süzdü. "Ve krallığa da hoş geldin."

"O, Kehanet ekibinin lideri." Mad gülümsedi. "Arkadaşız. Onlar antikacılar."

Evie, Nara ekibinin ortasında dikenli mavi saçları olan genç bir adamın sinsice dolaştığını fark edince donup kaldı. Adamın pudra mavisi ceketini açıldığında, ceketin iç cebindeki küçük hançerler parıldadı.

"Nara'nın da yeni bir üyesi var." Mad, Evie'ye döndü. "Pekâlâ... Nara ve Fenrir'e gelince... Sessizlik ve Gece reketçi olmamızı sever ama bazen diğer ekipler bize destekçi olur. Karanlık bir sırrı bilmek ister misin? Onları dikkat dağıtıcı olarak kullanırız."

Dev iç çekti. "Gerçi Kobra'nın ardından Los Angeles'a gittiğimizde, Nara'nın şovunu çaldık ve o Hollywood işini ellerinden aldık. Sert bir konuşmayla karşılaşacağımı düşünüyorum."

"Sadie, Nara'nın lideri." Mad sesini alçalttı. "Tek bağlılığı Anne ve Baba'yadır."

Dev, "Sirenlerin başına bela açmış olabilir," diye açıkladı. "Sonra Reynard, Ciar'a hakaret ettiği için kumarhane

soygununu Fenrir'in gözünün önünde ellerinden çaldık. Fenrir'in misilleme yapmasını bekliyoruz. Her an olabilir."

Evie'nin aklı, her bir ekibin Karanlık Masal ile bağlantısının ayrıntılarıyla meşguldü. Böyle karışık bir ilişkiler yumağı beklemiyordu. "O adam." Evie mavi saçlı genç adamı işaret etti. "Plaza La Mer'deydi. Ben şeyken, beni hissetti..." Saçma bir şekilde *görünmez* kelimesi çıkmadı ağzından. "Yeteneğimi kullandığımda..."

Mad ona sert bir bakış attı. "*Görünmezken* seni hissetti mi?"

Dev, "İşte, bu rahatsız edici," diye tısladı.

Evie diğer ekipleri incelerken, bunun rahatsız ediciden de öte olduğunu düşünüyordu. La Fable Sombre'un ortak doğaüstü yetenekleri olmasa bile, bu diğer hırsızlar onun beklemediği kadar büyük engellerdi.

Evie ve La Fable Sombre, dev saksılı eğrelti otları ve vahşi görünüşlü insan heykelleriyle dolu, demir kirişler ve taşlardan oluşan mağara gibi bir odaya bakan asma katta duruyorlardı. Bütün ekipler aşağıda toplanmıştı. Evie, geyik maskeli iki kızın, yüksekte duran La Fable Sombre'a bakan mavi saçlı adamla fısıldaştığını gördü. Yanlarında Prada giyimli üç çocuk vardı; Nara ekibinin geri kalanı.

Uğursuz, kara kanatlı meleklerden oluşan bir duvar resmiyle boyanmış kemerin altından bir çift geldi. Adam klasik tarzda yakışıklıydı, bronz tenliydi ve soğuk bir zarafeti vardı. Üzerinde lacivert bir takım elbise olan, kahverengi saçları kısa kesilmiş bir adamdı. Kadın âdeta bir tanrıçaydı; kıvrımlı örgülü kuzguni saçları, ölüm kadar beyaz elbisesi ve kremsi bir ten rengi vardı.

Evie, "Onlar..." diye fısıldadı.

"Baba ve Anne," dedi Mad saygıyla.

Gece Anne bir kadehi kaldırdı ve küçük bir kaşıkla kadehe vurdu.

Ses odada yankılanırken herkes sustu. Sessizlik Baba İrlandalı aksanıyla konuşmaya başladığında bakışları kalabalığın arasında gezindi. “Bu gece, başarılarımızı onurlandırıyoruz. Ölenlerimizi onurlandırıyoruz. Bu yıl aramızdan üç kişi öldü. Buradaki herkes hayatın şiddet dolu olduğunu bilse de bunu bilmek kayıpları daha kolay bir hâle getirmiyor.”

Gece Anne toplantının merkezine doğru yürürken, Versace elbisesinin kuyruk kısmı dama şeklindeki zeminde süzülüyordu. İsimleri Fransız aksanıyla okudu: “Shoji Amano. Gladys Holt. Brendan Maguire.”

Korkulukların üzerine siyah pankartlar asılmıştı, her birinde bir üyesini kaybeden ekibin sembolü vardı. Evie onların nasıl öldüklerini merak etti. Muhtemelen geçen yıl bu pankartlardan birinde La Fable Sombre’un ölen üyesi Vero Jordan vardı.

“Ve şimdi...” Gece Anne bir elini kaldırıp başını eğdi. “Böyle bir şey beklemiyorduk ama ekiplerden birinin tüm üyeleri isyan etti ve şimdi yargılanmaları gerekiyor.”

Evie, *İsyan mı ettiler?* diye düşünürken, Siren isimli ekibi anımsadı.

Kimse tek kelime etmedi. Sessizlik Baba gölgelerin içine çekilmişti, öyle ki sadece gözleri parlıyordu.

Kapılardan biri açıldı ve siyah takım elbiseli iki Batavi, kahverengi bukleli, hırpalanmış bir genç adamı sürükleyerek getirdi. Gece Anne’nin önünde diz çöktürdüler.

“Pekâlâ.” Sessizlik Baba’nın sesindeki küçümseme iki ucu keskin bir balta gibiydi. “Çok büyük bir isyan yaşadık. Sirenler, bize getirmeleri gereken bir nesneyle kaçtıklarından dolayı sürgüne gönderildiler. Teslim etmedikleri şey çok değerli bir eserd. Ve sen, Matthew Orion, sen de bir Siren’sin.”

Evie korkuluklara tutundu.

“Özür dilerim.” Genç adam başını eğdi. “Eşyaları çalmak Circe’nin fikriydi...”

“Sus.” Gece Anne, çocuğun yanına diz çöktü, elbisesi cenaze zambakları gibi etrafında çiçek açıyordu. Sessizlik Baba ile bakıştılar. Sessizlik parmaklarını şıklattı. Bir Batavi sert bir yüzle onlara doğru yürüdü. Gece Anne’ye, ucunda parlak turuncu bir işaret bulunan asaya benzer bir nesne uzattı. “*Kızgın demir* mi o?” diye tısladı Dev.

Gece Anne konuştu: “Kurallarımıza uymadın. İşte, sonucu.”

Gece Anne genç adamın kelepçeli bileklerini kaldırıp kızgın demiri sol elinin arkasına bastırırken, yanındaki Queenie sertçe irkilse de Evie ürkmedi. Et cızırdadı. Genç adam uluyup iki büklüm oldu. Gece Anne doğruldu. Kızgın demiri muhafıza geri verdi.

Sessizlik Baba tekrar konuştu: “Durum sanıldığı kadar kötü değil. Ekibin tamamını yakalayacağız, Matthew ve onlar da aynı damgayı taşıyacaklar. Şu andan itibaren Krallığın haini olarak anılacaksın.”

Yarı baygın hâldeki Matthew, “Hain!” ve “Piç!” tezahüratları ve küfürler eşliğinde uzaklaştırıldı. Evie, genç adamın yüzündeki korku ve ızdırap ifadesini, birdenbire ailesinden ve toplumundan dışlanan birinin bakışını gördü.

Sessizlik Baba elini kaldırdı. Hırsızlar sustu. Sessizlik’in solgun bakışları Ciaran’a kaydı ve “Bu hepinize ders olsun, çocuklar,” dedi.

Evie tamamen rahatlamış görünen Ciaran’a baktı.

Gece Anne, “Artık tatsızlık sona erdi, anma törenine başlayacağız,” diye devam etti.

Her ekipten bir üye Sessizlik ve Gece’ye yaklaştı, her biri odanın ortasına bir eşya yerleştirdi: beyaz kadife bir kutu içinde elmas bir kolye, taştan yapılmış tuhaf bir büst, Evie’nin *Magritte*

olduğundan emin olduğu bir tablo. Nara ekibinin metal geyik maskesi takmış siyah saçlı bir kız olan lideri ileri doğru süzülürken La Fable Sombre'a ters bir bakış attı, ardından işlemeli bakırdan düz bir kutuyu ortaya yerleştirdi. Kutuyu açtığı anda parıltılı safir takılar ortaya çıktı.

"Evie." Mad, Kraliçe Kobra'nın bulunduğu kadife kutuyu Evie'nin eline verdi. "Korkma."

"Ya sonra?" Evie ona baktı. "İyi olmamı mı bekliyorsun?"

Yine de sıraya katılmak için merdivenlerden aşağı indi. Kurt şekline benzeyen metal maskeli, yünlü takım elbiseli ve kızıl saçlı genç bir adam onun yanında belirdi. Bir evrak çantası taşıyordu ve güney aksanıyla konuşuyordu. "Demek sen Sonsuza Dek Kayıp Ruhlar'ın yeni üyesisin. Ben Reynard."

"Umurumda değil," diye yanıtladı Evie, buz gibi soğukluğunu kalkan olarak kullanarak. Tıpkı Jason Ra'ya yaptığı gibi. Anne ile Baba'nın yanına geldiler.

"Reynard. Fenrir asla hayal kırıklığına uğratmaz." Sessizlik Baba, kızıl saçlı genç adamın evrak çantasını alıp açınca, sıra sıra yüzer dolarlık banknotlar çıktı ortaya. Reynard ona selam verip ekibine katılmak üzere geri çekildi.

Şimdi Baba'nın dikkati Evie'ye odaklanmıştı. Evie onun yakıcı mavi gözleriyle karşılaştığı anda sanki etrafını karanlık sarmış gibi hissetmişti. Korku kemiklerine kadar işliyordu. Sessizlik konuştuğunda, sesindeki eğlence bu durumu yumuşattı: "Evie Wilder."

Evie, Kraliçe Kobra'nın bulunduğu kutuyu uzattı. Nara ekibinin hediyesine rakip olan, safirlerden oluşan ışıltılı altın ve lapis lazuli kolyeyi ortaya çıkarmak için kapağı açarken elleri titredi. Sessizlik Baba gülümseyip, "Krallığa hoş geldin, Evie Wilder," dedi.

Gece Anne öne çıkıp Evie'yi iki yanağından öptü, ellerini omuzlarına koydu ve sanki sahtesini görse anlayacakmış

gibi kolyeyi dikkatle inceledi. Evie hareketsiz duruyordu. Gece Anne'nin kakule, mür ve kına kokusundan oluşan parfümü Kraliçe Kobra'nın geçmişini çağırıyordu. Kusursuz elbisesinde, damganın Matthew Orion'un derisini parçaladığı zamandan kalma bir kan damlası vardı.

Diğer ekipler gürültüyle dağılırken, Gece Anne, Evie'ye, "La Fable Sombre'umuzla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu. Bakışlarını yukarıya, Ciaran'ın bir kral gibi durduğu, *Nikela*-rını giymiş gösterişli düzenbaz Mad'in de onun yanında dikildiği yere doğru kaldırdı. Tehlikeli ve büyüleyici Dev de orada korkuluğa yaslanmıştı, onun yanındaysa bir kolu zehirli bir sarmaşık gibi Dev'in boynuna dolanmış olan Queenie vardı. Evie'nin nefesi kesildi.

Evie kirpiklerini indirip Sessizlik ve Gece'ye duymak istediklerini söyledi: "Onlar benim ailem."

Sessizlik Baba ve Gece Anne onu gülümsemeleriyle süsledikten sonra arkalarını dönüp ayrıldılar. Diğer ekipler şenliklerine geri dönerken, haraç olarak sunulan hediyelerin olduğu masa herkesin göreceği şekilde ve korumasızca ortada duruyordu. Burada kimse hırsızlık yapmaya cesaret edemezdi.

BÖLÜM SEKİZ

KAÇIŞ

O akşam Evie, sütunlu terasta La Fable Sombre ile yemek yedi. Sarhoş edici gece havası kendini sinirli ve kötü hissetmesine neden oluyordu. Bu duyguya kapılmamalıydı. Sosis, keçi peyniri, incirli hamur işleri, nohut ve safranlı pilavla dolu bir sofraya oturdu. Mad alçak duvarın üzerinde dengede dururken, pembe tülü etrafında dönüyordu. Dev, Queenie ile konuşuyordu.

Evie, “Geç mi kaldılar?” diye sordu kahvesine çok fazla şeker ekleyen Ciaran’a. Kimse akşamın erken saatlerinde tanık oldukları kızgın demirle damgalama olayından bahsetmiyordu.

“Sence onlarla burada yemek yiyebilir misin?” Ciaran’ın gözleri haylazlıkla ısınmıştı.

“Sanmıyorum.” Şişedeki maden suyundan içip Marakeş’e baktı. Gece manzarası şeker renkli ışıklarla dolu bir harikalar diyarıydı.

“İyi akşamlar, çocuklar.” Özel dikim takımıyla heybetli bir varlık olan Sessizlik Baba terasa çıktı. Masanın başına oturdu.

Bakışları onların üzerinde gezinirken, Evie ürpertisini bastırdı. Sessizlik Baba ona insan görünümünü altında bir şeyleri sakladığına dair bir his veriyordu. Dikkati onun üzerine yoğunlaştığında Evie bakışlarıyla doğrudan yüzleşmeye cesaret edemedi, onunla konuşurken sadece kısa bakışlar atmakla yetindi. “Evie. Tacımızdaki mücevher niteliğinde bir yeteneğin var. Söyle bana, başkalarını da görünmez yapabiliyor musun?”

La Fable Sombre ile ilk karşılaşmasında Tyrone’la birlikte dolapta saklandığı ânı, kaplan maskeli Dev’in onları nasıl da görmediğini düşündü. “Bilmiyorum.”

“Pratik yapacaksın.” Gülümsedi; bu hem bir tehdit hem de bir lütuftu. “La Fable Sombre’un yıllık hediyesi sensin, Evie. Kraliçe Kobra değil.”

Evie’nin etrafındaki diğer herkes sessizdi. Evie onlara dönüp hırlama dürtüsüne direnirken, yanındaki sandalyeye oturan Ciaran’a öfkeli bir bakış attı. “Endişelenme, karakuş. Senden memnunar. Eminim.”

“Ciaran.” Sessizlik Baba dikkatini Evie’de tutmayı sürdürdü. “Sana Gece Anne’yi ve beni memnun etmediğin tüm o zamanları hatırlatayım: Jason Ra’yı iznimiz dışında çeteye almak. Buenos Aires’teki o fiyasko. Fenrir’in planladığı kumarhane işini ellerinden almak. Kobra’yı aldıktan sonra Nara çetesinin Hollywood’daki şovunu ellerinden almak. Bu, Nara’yı çok üzdü.” Ağzı alaycı bir şekilde büküldü, sonra devam etti: “Jaipur’da Basilisk’in düşmanlığını kazanmak ve Kaplanın Kalbi’ni kaybetmek. Edinburgh’da bir malikânenin yanmasına neden olmak. Madrigal’in...” Mad’e buz gibi bir bakış attı. “...Dubai’de kraliyet prensi ile kısa mesafe yarışı.”

Ciaran başını sallayıp elleri dizlerinin arasında gevşek bir hâlde öne doğru kaydı. “Ama yine de sana malları hep getirdik, Baba. Kaplanın Kalbi hariç.”

“Veronica’nın trajik ölümü.”

“Cinayeti,” diye düzeltti Ciaran. Gölgele onu öyle bir sarıyordu ki sanki ona doğru çekiliyorlarmış gibiydi.

“Ciaran, koleksiyoncularımızdan birini öldürdün.”

Evie irkildi. Lila Pearce’ın Sessizlik ve Gece’nin koleksiyoncularından biri olduğunu bilmiyordu.

“Buradaki kimsenin bundan haberi yoktu.” Ciaran takdire şayan bir korkusuzluk sergiledi. “Mutlak sorumluluğu alıyorum.”

“Elbette.” Sessizlik ona nazik bir gülümseme ve soğuk gözlerle baktı.

Queenie hemen, “Zehri ben yaptım,” dedi. “Ve bu olay olduğunda hepimiz Plaza La Mer’deydik.”

“Onları azarlamanın bir faydası yok.” Gümüş arılarla parıldayan beyaz elbisesi ve sanat eserine benzer ipli ayakkabılarıyla Gece Anne çıktı ortaya. Sandalyelerden birine doğru yürüyüp oturdu. “Bir sonraki işiniz Marsilya’da, çocuklar. Hedefiniz L’église de Saint Saignant, Kanayan Azizler Kilisesi. Si-ren çetesi, isyan öncesinde on altıncı yüzyıldan kalma gemi batığını keşfeden bir araştırma gemisine ulaşmayı başarmışlardı. Çaldıkları hazineleri kilisenin mahzeninde sakladıklarını duydum. Bizim istediğimiz bir kitap: Kraliçe Elizabeth’in saray bü-yücüsü John Lee tarafından yazılan *The Bestiarum Vocabulum*. İşte bu da kitabın resmi.”

Gece Anne, Ciaran’a plastik bir zarf uzattı. Ciaran içinden bir çizim çıkarıp herkesin görmesi için kaldırdı: kapağında altın bir grifon ve birbirine dolanmış gümüş renkte yarı kadın yarı kuş şeklindeki bir yaratığın çizimi olan olan siyah bir kitap. “Olmuş bilin,” dedi Ciaran.

“İnsan derisinden yapılma falan değil, değil mi?” diye sordu Dev, ihtiyatla. “Size söylemiştim, karanlılık Anne, insan kalıntılarından oluşan hiçbir şeye dokunmam.”

Gece Anne, Dev'in -Evie'nin de gayet makul bulduğu taleplerine alışkımış gibi sevgiyle gülümsedi. "İnsan derisinden değıl. Ruhlar ve ruh isimlerinden oluşın bir kitap."

"Demek sihirden ve tehlikeden yapılmış," dedi Mad, yavaşça.

"Sadece onu nasıl kullanacağını bilenler tarafından sihir olarak kabul görecektir, nasıl kullanılacağını bilmeden kullanmaya çalışanlar için ise tehlikeli olacaktır." Gece Anne hepsine uyarıcı bir bakış attı. "O kitap, hem Baba için hem de benim için o mahzende bulacağınız tüm altın ve mücevherlerden daha önemli. Evie, Devon'ın o mahzene kimseye görünmeden girmesinde çok önemli bir rol oynayacaksınız."

Evie içine ateş saçılıyormuş gibi hissetti. Şüphe ve dehşet, imkânsızlık fikri karşısında coşku ile yok oldu. Riski ve tehlikeyi seven, karanlık Evie kontrolü ele almıştı sanki. Neler yapabileceğini düşündüğünde yaşadığı korku... Sanki düşecek olursa bile uçabileceğinin bilincinde bir hâlde uçurumun kıyısında duruyor gibi hissetmesine neden oluyordu. "Bu kitabı neden istiyorsunuz? Yani insanlar ona sahip olduklarında ne yapabilirler?" diye sordu dikkatle.

Gece Anne, "O kitap bazı koleksiyonerler için son derece değerlidir," diye açıkladı.

"Peki, içindekiler nasıl çalışıyor?" Evie büyülenmişti. "Bizim yeteneklerimiz de göz önüne alındığında... Yani o büyüler gerçekten gerçek mi?"

"Hiç denemedik." Sessizlik Baba şarap kadehini doldurdu. "Ve elimize pek çok sihir kitabı geçti. Hepsi de koleksiyonerlerin gizli odalarına gitti."

Evie bunun utanç verici olduğunu düşündü. Bestiarum Vocabulum'un resmini incelerken, gizem ilgisini çekmişti. Sessizlik ve Gece'ye baktı. "Bunların hiçbirini eve götürmüyor musunuz?"

“Evie.” Dev onu dürttü.

Sessizlik Baba güldü. “Evimizde gizli bir mal zulası olup olmadığı mı soruyorsun?”

“Var,” diye yanıtladı Ciaran, ekmeğine yağ sürerken.

Masada bir süre sessizlik oldu. Evie omuz silkip Bestiarum Vocabulum’un resmini Ciaran’a geri verdi. Ciaran da ona, *Sorularına dikkat et*, diyen uyarıcı bir bakış attı.

“Hiç pratik yapmadık ki.” Evie gözlerini irileştirip masum bir bakış attı. “Günmez olmayı o kadar da kolay beceremiyorum... Plaza La Mer galasında ilk kez o kadar derine inmiştim. Daha önce, sadece soluyormuşum gibi bir histi. Şimdi ise...”

“...sanki gölgeler dünyasında kayboluyormuşsun gibi,” dedi Gece Anne nazıkçe. “Önden pratik yapacaksın. Ekibinle uyum içinde olman şart. Her birinin ne yapacağını ve nerede olacağını bilmelisin. Marsilya’da hataya yer yok. Bestiarum’u bilen sadece biz değiliz.”

Simyacı dikkatiyle gözlemleyen Queenie, “Yani tehlikeli,” dedi. Evie o anda Queenie’ye karşı hayranlıktan başka bir şey hissetmiyordu. “Yani bu kitap.”

“Victoria.” Gece Anne, Queenie ile sanki Queenie onun büyük kızıymış gibi konuşuyordu. “Elbette tehlikeli. Zaten kitabı bu yüzden istiyoruz. Evie.” Nezaketle gülümsedi. “Bize sormak istediğin başka bir şey var mı?”

“Hiçbir şey yok.” Sessizlik Baba harika bir yardımseverdi. Evie, La Fable Sombre’un onları neden vekil ebeveyn olarak gördüğünü anlayabiliyordu.

Sonra bir anda kızgın demirle damgalamayı hatırladı. Kadının siyah ojeli tırnaklarına baktı. “*Sizin güçleriniz neler?*”

“Evie.” Ciaran’ın ses tonu keskindi.

Gece Anne ona elini uzattı. “Sana göstereceğim.”

Bu, kaygı verici bir açıklamaydı. Evie'ye neyi gösterecekti? Diğerlerinden uzakta olduğu için yüz ifadelerini göremiyordu. Reddetmenin yanlış bir adım, bir güvensizlik belirtisi olacağını biliyordu.

Evie, Gece Anne'nin elini tuttu. Dünya karardı. Düşüyor-muş gibi hissettiği korkunç bir devrilme duygusu yaşıyordu.

Ardından, gecenin içinde astral soğukta uçuyordu. Aşağıda şehirlerin ışıklarını gördü. Yıldız ışığının, tenini parlattığını hissetti...

Hemen sonra ise siyah mermerden bir bazilikayı andıran bir yerin zemininde kafası karışık ve korkmuş hâlde yatıyordu. Duvarlardaki nişlerde bulunan heykeller ona bakıyordu. Ayağa kalkıp kendini bir sütuna yasladı. Ağzına safra tadı geliyordu.

Gece Anne çıktı gölgelerin arasından. "Affet beni, tatlım, ama bu gerekliydi."

Evie sarsılarak titredi. "Ne yaptın?"

Gece Anne, "Benim gücüm işte *bu*, Evie," derken, bir anda Sessizlik Baba'ya dönüştü.

Evie, Sessizlik Baba'nın gücünün *başkalarının kılığına girmek* olduğunu fark etti. Sersemlemişti.

"Bu kadar dramatik olmak zorunda mısın, Sessizlik?" Gerçek Gece Anne karanlığın içinden ortaya çıktı.

"Onun yeteneği ise..." Sessizlik, başını Gece'ye doğru eğdi. "...seni buraya getiren şey."

Sessizlik şekil değiştirebiliyordu. Gece ise başkalarını kalp atışı kadar kısa bir sürede bir yerden başka bir yere götürebiliyordu. İki muazzam güç... Evie, hissettiği kadar korkmuş görünmediğini umdu.

Gece Anne, "Anı olduğu için özür dilerim, Evie. Sessizlik'in de dediği gibi, bu kötülük gerekliydi."

Seni olduğun yerde tutmak için. Gece bu sözleri sesli söylemedi ama Evie onun ne demek istediğini anlamıştı.

Gece Anne konuştu: “Bizim aramızdayken korkacak hiçbir şey yok. Gel.”

Sessizlik Baba dönüp yürümeye başladı. Evie, yanında Gece ile birlikte onu takip etti. Gotik mimarının yükseldiği bazilikanın derinliklerine doğru ilerlediler. Zemin, hayalet böceklerle benzeyen lambaların ışığıyla yüzen karanlık bir ayna gibiydi. Hiç pencere yoktu. Evie sütunların üzerinde dönen frizleri fark etti: kötü niyetli yarı hayvan, yarı insan yaratıklar. Nişlerdeki heykeller de aynı vahşi güzelliğe sahipti. Buranın kadimliğini derinlerinde hisseden Evie, “Neredeyiz?” diye sordu.

“Bizi yalnızca Gece’nin getirebileceği bir yerde.” Sessizlik ona bakmak için döndü. “Paris’in altındaki yer altı mezarlarında.”

Evie, yüzlerce minyatür oval portre ve fotoğrafın asılı olduğu duvara bakmak için durdu.

Gece Anne duvara bakarak, “Aile ağacı,” dedi. “Atalarımız. Biz kadim bir düzeniz. Orta Çağ Paris’inde başladı. Kurucularımız, Faslı bir büyükelçinin oğlu ve bir tıp öğrencisi olan Ismail Ameziana. Şifa konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı. Doğaüstü yeteneklere sahip bir iz sürücü, nişancı ve bir haydut olan Bruno Zincalos ve insanları neredeyse istediği her şeyi yapmaya ikna edebilen, fahişe ve gözden düşmüş bir aristokratın kızı olan Mariette Chevalier. Bu üçlü, Bruno yaralanıp tıpkı Mariette’in bir yüzüğü çaldıktan sonra yaptığı gibi Ismail’in şifa pratiği yaptığı yere sığındığında tanıştılar. Ismail, gelişmiş üniversitelerin ve kütüphanelerin bulunduğu Córdoba şehrinden geliyordu. Bruno ve Ismail, Mariette’i korudular. Mariette’in hırsızlığı, Paris’te dışlanmışlara ve kaçaklara yardım etme hareketine dönüştü. Tuhaf güçlere sahip üç kişi daha bir araya gelince, La Fable Sombre’u oluşturdular.”

Sessizlik Baba şöyle devam etti: “*Biz La Fable Sombre’uz. Bizler devrimin ve intikamın ruhlarıyız. Yanınızdaki diken, bar-
dağınızdaki acı tadız. Biz, tiranların hikâyelerine dökülen mü-
rekkepleriz.*’ Yüzyıllar boyunca zenginlik, bilgi, güvenlik, inti-
kam için çaldık. Bir de güç.”

Evie, La Fable Sombre’un sloganını sessizce tekrarlayıp ez-
berledi. “Yani... güçlü insanlarla çalışıyorsunuz.”

“Hayır, Evie.” Sessizlik Baba’nın gülümsemesi içini ürpertti.
“Onlar bizimle çalışıyorlar.”

Evie sadece gizli bir hırsızlar topluluğuna katılmadığını
fark etti... Bu insanlar, çaldıkları şeylere *hâkim* de oluyorlardı.

Tabloları ve fotoğrafları inceledi. Üst kısmı solmuş ve yan-
mış bir tablo, üç kişinin kürk, kadife ve deri içinde poz verdiği
bir avluyu tasvir ediyordu: abanoz tenli, şahin yüzlü, çok sayıda
yüzük takan bir çocuk; uzun koyu bukleli, akıllı görünüşlü,
bronz tenli bir genç adam ve kumral saçları özenle kıvrılmış, so-
luk tenli, ceketı gece yarısı karası gibi kuzgun tüylerle kaplı bir
kız. Daha ileride birbirine yaslanmış ve yırtıcı bir neşeyle ka-
meraya bakan, şık giyimli iki genç kadının fotoğrafı vardı. İç-
lerinden biri kehribar taşlı bir kolye takıyordu. Evie bunların,
Sessizlik ve Gece’nin eski patronları olan Bebekler çetesi oldu-
ğunu tahmin etti.

“Bu taraftan, Evie.” Sessizlik Baba ilerledi. Evie ve Gece de
onu takip ettiler.

Daha tuhaf figürlerin kazındığı koyu renkli metal kapılara
ulaştılar. Evie, herhangi bir kapı kolu veya kilit görmediği için
kapıların nasıl açıldığını merak etti.

Sessizlik Baba, Evie’yi izliyordu. “Bu kapıların ötesinde La
Fable Sombre’un en büyük başarıları var. Çalınan ama kolek-
siyonerlerin almadığı her sır, her tuhaf nesne. Hem mistik hem
de büyümlü nesneler. Ve biz onların koruyucularıyız.”

Gece Anne yavaşça Evie'nin bileğine dokundu. "Bizimle her şey mümkün. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Evie'nin açgözlü olup olmayacağını mı kontrol ediyorlardı? Hırslı olup olmayacağını? Evie bunların hiçbirini değildi. Sadece maceraperestti. Bir şeyin parçası olmayı sevmiştii. Güçlerinden korkmuş ve heyecanlanmıştı. Bu ikisinin acımasız suçlular olduğunu biliyordu ama onların Evie'nin yeteneğine duydukları ilgi ve güven onu gururlandırıyordu.

"Ben de senin gibiydim, Evie." Gece Anne'nin empati dolu sesi kadifemsiydi. "Hiç kimsem yoktu. Bir aileden diğerine geçip dururdum. La Fable Sombre ile birlikte kim olduğumu keşfettim."

Evie, dans eden, çiftçilik yapan, avlanan hayvan maskesi takmış tanrıların frizleriyle süslenmiş devasa kapılara baktı. Ne istediğini sormak için başka şansının kalmayabileceğini biliyordu. Kapılardan ve onların ötesindeki ezici gizemden uzaklaşarak, "Yani, biz sizin çocuklarınız gibi miyiz?" diye sordu.

Sessizlik Baba sessizleşti ve bir aziz ile bir tehdidin o rahatsız edici birleşimini yaymaya başladı. Gece Anne, Evie'nin ellerini sıkmak için ilerledi. "Tabii ki öylesiniz."

Dünya yine karardı. Evie, Palmiye ve Lotus'un terasına geri geldiğinde tekrar nefes alabildi. Mad onu tökezlerken yakaladı. Evie kulak zarlarındaki uğultudan dolayı bir anlığına hiçbir şey duymadı.

"Evie? İyi misin?"

"O iyi." Dev, Evie'nin diğer yanındaıydı. "Sadece biraz kendine gelmesi gerekiyor, öyle değil mi, tatlım?"

Ciaran, Gece Anne Evie'yi götürmeden önce durduğu yerde duruyordu. Karşılaştığı bakışları obsidyenden daha koyuydu. "Gittiler, karkuş."

“Biliyordunuz,” diye hırladı Evie, Mad’dan uzaklaşarak. “Hepiniz güçlerinin ne olduğunu biliyordunuz ve bana söylemediniz!”

“Doğru.” Ciaran, onun öfkesi karşısında sakindi. “Ne kadar tehlikeli olduklarını bilmen gerekiyordu. Hayatta kalabilmek için korkman gerekiyordu. Çünkü eğer bu işi batırırsak, Evie, seni suçlayacaklar. Yeni kızı.”

Hepsi çok kasvetli hâle geldiğinde Evie hareketsiz durdu. Damganın hainin teninde çıkardığı cızırtılı sesi hatırladığında içini bir dehşet kapladı.

“Eğer başarısız olursak, bu benim yüzümden olmayacak.” Hepsine karşı hissettiği bir anlık şefkatten pişmanlık duyarak ayağa fırladı.

Onlar Evie’nin ailesi değildi. Onların bir suçlu çetesi olduklarını unutuvermişti.

Kendisine tahsis edilen odaya gitti. Karanlıkta yatağa oturup, açtığı balkon kapılarına somurtarak baktı, portakal çiçeği ve kakule kokularının üzerine yayılmasına izin verdi. Cırcır böceklerinin müziği onu sakinleştiriyor, kuzguni saçları, çilleri ve gösterişli gülümsemesiyle annesi Summer’ın anısını canlandırıyordu. Ezra ve Juliet beşiklerinde uyurken, Evie büyülenmiş gibi Summer’ın hikâyelerini dinlerdi. O sırada kulübenin veranda kapıları, okyanusun sessizliğini ve kriket senfonisini davet etmek için açılırdı. Evie, annesiyle babasının Prag’da bir rock yıldızıyla nasıl dans ettiğini öğrenmişti. Mozambik’in zorlu yollarında motosiklet sürdüklerini. Bir Maya harabesini keşfetmek için Güney Amerika’da bir dağa tırmandıklarını. Rudy ve Summer Luna, birer maceraperestti. Evie’nin gözleri yaşlarla doldu.

Evie’nin de şimdi böyle bir maceraya atılma şansı vardı. Bir yere *ait* hissettiği bir hayat fırsatı. Ancak bunu neden yaptığını göz ardı edemezdi çünkü burada dikkatini dağıtacak çok

fazla şey vardı. La Fable Sombre onu aramıştı çünkü onun doğaüstü yeteneğine ihtiyaçları vardı. Ancak Evie bu yeteneği istediğinde değil, yalnızca tehlikede olduğunda kullanabileceğinden endişe ediyordu. Silver Cove sığınağının çatısında Ciaran ve Mad'e kulak misafiri olduğu zaman bunu denemişti ve başarısız olmuştu.

Derin bir nefes alıp verdi. Ölümüne gerçek bir nefes. Bir aynanın önünden geçerken soğukun ve karanlığın kendisini çevrelemesini diledi. İçini bir ürperti kapladı ve korkunç bir an boyunca yansımasının bir kısmının silindiğini gördü. Doğaüstü hissettiren ipleri bıraktığı anda tüm yansıması geri döndü.

Hava almak için balkona çıkıp korkuluklara tutundu. Heykellerle dolu bahçe ay ışığında sertçe aydınlanmıştı ve gerçeküstü duruyordu.

Bir bağırış kalbinin hızlanmasına neden oldu. Üç Batavi, kaçan bir silüeti takip ederek çimenlerin üzerinden koşuyordu. Aralarından birinin, "Vur onu, lanet olsun!" diye bağırdığını duydu.

Silüet, Evie'nin penceresinin altında durdu, gururlu ve şahin gibi duran genç bir adam.

Kovaladıkları adam Jason Ra'ydı.

Ve onu öldüreceklerdi.

Jason, Evie'yi görmedi. Koşmaya devam etti.

Evie korkuluğun üzerinden sarkıp aşağı atladı, hızla çitlelerin arasından geçti ve onu yakalamak için diğer taraftan koşmaya başladı. Jason alçak bir duvara atladığında, Evie atılıp onun elini tuttu.

Jason ona şaşkın ve sert bir bakış attı. Evie arkasından koşma sesleri ve bağırışlar duydu. *Bizi görme*, diye geçirdi aklından. Bunu gerçekten istiyordu. Bu sefer gölgeler onun ve Jason'ın etrafını sardı. Dış dünya sessiz bir filme dönüştüğünde ve o gölge diyarda var olan varlıkların fısıltılarını duyduğunda,

soğukluk daha da arttı. Bu, kendisinin ve bir başkasının etrafında ikinci kez karanlığı hissediydi, ilkinin farkında olmadan müze galasında Tyrone ile yaşamıştı.

Jason küfretti. Londra aksanıyla küfür bile kulağa hoş geliyordu.

Duvardan düştü, Evie de onunla birlikte düştü. Evie üstte kalana dek yuvarlandılar. Bataviler çitleri aşarken, Evie üzerindeki görünmezliğin devam etmesini diledi. Jason sessizdi, bakışları Evie'ninkilere kilitlenmişti.

"Nereye gitti?"

"Oradaydı."

"Eve mi girdi? Kahretsin, patrona haber ver." Üç batavi çimenlerde yatan Evie ve Jason'ın yanından geçti. Onlar gittikten sonra Evie, hafif kıvrımlarının Jason'ın güçlü bedenine yaslandığını fark ederek genç adamın üzerinden yuvarlandı. Görünmezlik perdesinin silinmesine izin verirken, "Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Jason doğruldu. Siyah bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, kafasında da metal bir maske vardı. Evie onun sol kulağındaki cihazı ve cebindeki küçük dürbünü fark etti. Lanet bir *gözetleme* peşindeydi.

Jason etrafına bakındı. Saçları bile dağılmamıştı. "Sen görünmez mi olabiliyorsun? Bu önemli bir şey, öyle değil mi? Benimle gel. Sana bir şey göstermem gerekiyor..."

"Bak." Evie, onun uzattığı eli görmezden gelip bitkin bir hâlde biraz tökezleyerek ayağa kalktı. "Seni bırakıp o duvarın üzerinden tırmanmayı denemeliyim..." Sonra onun beş köşeli gümüş renkli bir yıldızın içinde kaybolduğunu hatırladı. "Ah. Doğru. Senin şu beş köşeli yıldızlı sihir hareketin."

"Duvarın üzerinden tırmanmak zorunda kaldım. Bir şekilde hissedebilirler diye sihri daha uzakta yaptım." Kulağına fısıldamak için eğildi. "Benimle gelmene ihtiyacım var."

Sesini nasıl o kadar... şehvetli çıkarmıştı? Evie, genç adamın elini kavradı. "Hadi."

Evie onu kaleye doğru götürürken, "Yanlış yön," dedi Jason. Etraflarındaki bahçe onun korkusunu hissetmişçesine hışırdadı. Palmiye yaprakları sallandı. Tüm bitki örtüsü dikenli gibi görünüyor ama cennet gibi kokuyordu. Gizlenerek ılgın ve selvi sütunlarının arasından geçtiler.

"Seni ön kapıdan geçirip dışarı çıkaracağım. Gidiyorsun." Evie onun elini tuttu ve gölgelerin geri döndüğünü, fısıltılarla etraflarında kıvrandığını hissetti. Etraflarındaki dünya siyah beyaza dönerken Jason hiç etkilenmeden ona bakıyordu.

"Bizim sihir numaralarımız kalenin içinde işe yaramaz," diye uyardı Jason onu.

"Göreceğiz." Evie, sessiz bahçede hızla ilerlerken, stresli ve öfkeliydi. "Burası Sessizlik ve Gece'nin evi mi?"

"Hayır. Burası onların gösteriş merkezi. Sığınağı. Anne ve Baba olabilecekleri yer. Başka yerlerde başka evleri var."

"Nerede?" diye ısrar etti Evie.

"Onu ben de öğrenmek istiyorum."

"Onların gerçek isimleri ne?" Muhafızların etrafta olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

"Sana gerçekte ne olduklarını göstermeme ve anlatmama izin ver."

Evie, neredeyse kendini buna kaptıracaktı. Keskin bir şekilde güldü. "Onların ne olduğunu zaten gördüm."

"Bu akşam." Alçak sesle konuşuyordu. "Biri sürgüne mi gönderildi? Zavallı piç kapıdan bile geçemeyecek. Dur sana onun sonunun ne olduğunu göstereyim."

Evie'nin karnına soğuk bir his yayıldı. "Hayır. Eğer elini bırakırsam mahvolursun, biliyorsun değil mi? Seni görürler. Beni sinirlendirme." Kapıdaki güvenliğin yanından geçerken kalbi

hızla çarpıyordu. Donuyordu ve etrafındaki perde buz gibi gelmeye başlamıştı. Gözünün ucuyla Jason'ın gövdesinin etrafında kıvranan uzun bir gölge gördü.

Palmiye ve Lotus'un sinsi ve vahşi sakinleri için bir cadde hâline gelmiş gibi görünen bir salona adım attılar. *Bizi görmeyin. Bizi görmeyin.* Evie perdeyi kendisinin ve Jason'ın etrafında tuttu. Jason sesinde hayretle, "Bunu burada nasıl yapabiliyorsun?" dedi.

"Şışt."

Evie ve Jason görünmeden ana fuayeye ve dışarıdaki kapılara giden merdivenlere doğru ilerlediler. Jason'ın sımsıkı tuttuğu eli terlemişti. Dikkatini gidecekleri yere odakladı. Onu kapıya kadar götürmesi gerekiyordu. Bir çift sütunun arasında yalnız kaldıklarında, "Bana ne göstermek istiyordun?" diye fıslıdı Evie.

"Cesetlerin gömüldüğü yeri."

"Yapma." Döndü ve sanki bilgiyi kafasından çıkarmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Bana göstereceğin hiçbir şey beni onlardan ayrılmaya ikna edemez."

"Evie. Sana güneşli bir mevsim vadedebilirler ama sen her zaman karanlığa ait olacaksın."

"Ne kadar şiirsel." Elini onun elinin etrafında sıkılaştırdı. Ama Evie'nin parmaklarıyla birleşen parmakları, tutuşunun fazla acı vermesini engelliyordu. "Seninle bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum," diye devam etti Evie.

"Onlara dair bütün hikâyeleri biliyorum, Evie. Onları bu kadar tehlikeli kılan da bu keskin geçmişleri." Jason'ın sesindeki uyarı Evie'yi korkutmaya başlamıştı ve bu onu kızdırdı.

"Tehlikeli olan kim, biliyor musun, Jason? Sen. Onlara karşı bir kinin var ve bunun sonu iyi olmayacak. Vero öldürüldükten sonra gittiğini biliyorum."

“Vero ve ben arkadaştık. Hem de La Fable Sombre’a katılmadan çok öncesinde.” Evie’yi dikkatle inceliyordu.

“Ah, sanırım siz arkadaştan daha fazlasıydınız.”

“Aynı okullara gittik. Komşu olduğumuz oldu. Neredeyse birlikte büyüdük. Sonra Mad’le tanıştık ve...”

“Ve Ciaran’la.” Evie onları Ciaran’a neyin çektiğini, heyecana, ihtişama ve tehlikeye duyulan ortak ilgiyi anlamıştı.

“Mad o zamanlar henüz onunla değildi. Los Angeles’ta arabasında yaşıyordu. O ve Vero arkadaş oldular. Sonra ben Mad’le tanıştım.” Dudakları büküldü.

Mad ve Jason. Evie iç çekti. Bunu hiç tahmin etmemişti.

Jason devam etti: “Mad, Ciaran’ın sağkolu oldu. Ve Vero’nun yeteneği (nesnelerin yerini tespit edebiliyor olması) değerliydi. Ciaran’la tanıştığı anda onu kaybettiğimi bilmiyordum. O benim ilk aşkımdı, Evie. Ve vücudundaki tüm kemikler kırılmış bir hâlde kollarımda öldü.”

Evie ensesinin sanki bir hayalet üflemiş gibi ürperdiğini hissetti. “Bu mu yani? Vero’yu veya Mad’i suç hayatından kurtaramadın, bu yüzden de beni mi kurtarmaya çalışıyorsun?”

Jason geri adım attı, o kısa tutku parıltısı sönmüştü. “Onlardan biri olmanın bedeline değmeyecek. Vero’nun bunu fark etme şansı olmadı. Senin var.”

Jason onu çok geç olmadan, cesetlerin nereye gömüldüğünü öğrenmeden ve hırsızlıktan daha fazla suça ortak olmadan önce burayı terk etmesi için uyarıyordu. Hâlâ bir seçeneğinin olduğunu düşünüyordu.

“Bana ders veremezsin, Ra. Annen ve baban var mıydı? Aile mirasın? Sanırım La Fable Sombre’a katılınca yarım bıraktığın bir eğitimin de vardı? Ama beni tanıımıyorsun.”

“Bu yeter mi, Evie?” diye sordu nazikçe.

“Bu? Bu, boğulmamaya çalıştığım lanet hayatımdaki birkaç önemli olaydan biri.” Sözlerine zehir tadı veren acı öfke karşısında şoke oldu.

Jason onu izliyordu. Sonra dünyasının tüm ışığını söndüren şeyi sordu: “Sana ne oldu?”

Neredeyse elini bırakacaktı.

“Evie,” diye devam etti. “Ne olmuş olursa olsun... seni bu işin içine sokacak bir şeymiş. İzin ver, sana yardım edeyim. Bu öyle...”

Evie ondan uzaklaştı. Kendi gölgesi yerde kıvrılıyordu, saçları açılan kapılardan gelen esintiyle uçuşuyordu. Gölgelelerini kimsenin fark etmediğini umdu. Ardından bir anda farkındalık yaşadı. “Ne demek istiyorsun?”

O sırada Queenie ve Dev ortaya çıktı. Jason’ın parmakları Evie’nin parmaklarını sıkıca kavradı. Evie etraflarındaki perdeyi daha yakın tuttu. İkili, Queenie’nin elbisesi Evie’nin bacağına sürtünerek yanlarından geçerken, Evie nefes aldı. Ne Queenie ne de Dev onlara döndü. Evie ve Jason hızla kapılara doğru ilerlediler.

Yılan derisinden takım elbise giymiş iki adam uzun adımlarla içeri girerken, Evie ve Jason’ın ellerine çarpıp birbirlerinden ayrılmalarına neden oldular. Evie’nin dikkati dağılmıştı. Görünmezlik perdesi Evie ve Jason’ın üzerinden parçalara ayrılarak dağıldı.

Adamlardan biri Jason’a, “Hey, önüne baksana,” diye hırladı. Tüm başlar o tarafa döndü.

Evie dönüp bir kolunu Jason’ın boynuna dolayıp onu tekrar kapılara doğru itti. Başını aşağıya eğip, “Sarhoş taklidi yap,” diye fısıldadı.

Mükemmel bir sarhoş taklidi yapan Jason, sendeledi. Sarılarak kapılardan dışarı çıktılar. Jason’ın dudakları Evie’nin

boynuna yaslanmıştı. Kollarını boynuna dolamıştı, bir eli saçındaydı. Teni fazlasıyla sıcaktı...

Dışarıda ikisi de hızla nefes alırken, bakışları buluşunca birbirlerinden ayrıldılar.

Evie, onlara çarpan pislikten çaldığı araba anahtarlarını sallıyordu. Anahtarları Jason'ın göğsüne vurdu. Jason anahtarları kaptı. "Otoparkta çok sayıda Porsche yoktur herhâlde. İyi şanslar. Kaybol." Döndü ve uzaklaştı.

"Evie..." Anahtarları avucunda tutarken, "Sessizlik ve Gece'yi bitireceğim," dedi.

"Yoluma çıkma, Ra." Evie girişe doğru yürürken, Jason'ın bakışlarının ensesini yaktiğini hissedebiliyordu.

İçeride yeniden görünmez olmaya çalıştı. Ciaran ve Jason'a göre bu koruma altındaki duvarların arasında bunu yapamaması gerekiyordu.

Yapamadı da. Bu sefer güç, onu kendi çevresine çekmeye çalıştığında bir güçlenip bir azalıyordu. Çağırabildiği tek şey, bileğinin etrafında ortaya çıkıp ardından solan kara bir kurdeleydi. Sarsılmış hâlde aceleyle kaleye geri döndü.

Üst kattaki koridorda bir pencere açıldığında ve Mad pembe tül elbisesiyle doğaüstü bir balerin gibi kıvrak bir şekilde içeri girdiğinde Evie irkildi.

"Hey." Mad, çiviye takılan tülü çekti.

"Sihir numaralarımızı burada kullanamadığımızı sanıyordum?" dedi Evie.

"Seni bulmak için indim bu balkona." Mad, Evie'ye sert bir bakış attı. Evie'ye yüzyılın başındaki o vahşi deli kadın resimlerini hatırlatan kurt bakışları acımasızdı. "Çatıdaydım. Seni Bay Dedektif ile gördüm."

"Bataviler onu vuracaktı." Evie çok yorgundu ama Mad'in onu bulmaya gelmesi, LFS'in onu, Evie'nin de onları istediği

kadar istediğini hissetmesini sağladı. Yorgunluğu hızla geçmişti.

Mad ciddi görünüyordu. “Jason Ra’nın ayaklarını yerden kesmesine izin veremezsin. Ona güvenme.”

“Tabii ki güvenmiyorum. Neden güveneyim ki? Diğerlerine söyleme. Söyleyecek misin?”

Mad sanki bu konuyu ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi görünüyordu. Başını iki yana salladı. “Hayır. Etrafında sinsice dolaşıyor çünkü sen yeni kızsın, femme fatale olmuş usta bir kızsın.”

“Mad. Ben aptal değilim.” Evie yürümeye koyuldu. Sinirleri bozulmuştu. Tenindeki gölge soğuktan kurtulmak için sıcak bir banyo yapmak istiyordu. “Pekâlâ, bana şu soygunun nasıl yapılacağını ne zaman öğreteceksiniz?”

“Ah, Evie, hiç sormayacaksın sandım.”

BÖLÜM DOKUZ

GECE KULÜBÜ

Neon renklerle dolu ve müzikle titreşen Los Angeles caddesinde yürürken, “Bu bir deneme olacak,” dedi Mad, Evie’ye. Bir grup, ısıltılı bir gece kulübünden dışarı çıkmış bağıırıyordu. İçlerinden biri Mad’e imalı bir hareket yaptı. Mad de ona el hareketi çekti.

“Peki, bu tehlikeli değil mi?” Evie temkinliydi.

“Hayır. Kulübün sahibi Ciaran’ın tanıdıklarından biri.” Tanıdık. Evie kelime seçimine dikkat etti.

Mad, bir sokak suçlusunun, bir çete liderinin ve şeytan ruhlu bir büyücünün havasıyla Evie’yi gece kulübüne doğru götürdü. Kapıyı koruyan eşofmanlı iri yarı kadın soru bile sormadı. Sanki gün ışığı onları yakacakmış gibi görünen insanlarla dolu olan, gösterişli mavi ve siyah kulübe girmelerine izin verdi.

Bara yaklaştıklarında nabız gibi atan gotik müziğin arasından, “Burası neresi?” diye bağırdı Evie.

“Burası hırsızlar hanı, bilmiyor musun?” Ciaran maun bara yaslandı. Kırmızı ışık elmacık kemiklerinin kenarlarını aydınlatıyor, koyu renk dalgalı saçlarının gölgesinde gözleri simsiyah görünüyordu.

“Başlıyor muyuz?” Queenie gümüş rengi bir kokteyl elbisesi giymişti ve boynunda gümüş halkalar hâlinde minik şişelerden oluşan bir kolye vardı.

Dev yanına gidip Ciaran’a bir bardak votka uzattı. Ardından bardağını Ciaran’inkile tokuşturdu. Ciaran işaret parmağını kaldırdı ve tezgâhta üç bardak daha beliriverdi.

“İçiyormuş gibi yap, Queens.” Dev, Queenie’yi dürttü. Evie’ye baktı. Burnunun sol tarafında elmas bir piercing parlıyordu. “Sen de, haydut. En azından öyle görün.”

Evie bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alıyormuş gibi yaptı.

Ciaran kulağına, ardından kulaklığın ve mikrofonun bulunduğu kravat iğnesine dokundu; her birinde mücevher görünümünde iletişim cihazları vardı. Evie’ninki, sağ kulağının etrafında kıvrılan küçük, elmastan bir yilandı. Mikrofonu ise kulağındakiyle uyumlu olan bilekliğindeydi. “Konuştuklarımızı unutma. Kulübün düzenini gördünüz. Çıkışları biliyorsunuz. Artık ayrılıyoruz.”

“Bekle.” Evie dürtüsel bir şekilde seslendi: “Hepinizin şimdiye dek çaldığı en iyi şey neydi?”

Ciaran başını eğip oyuna uyum sağladı. “Bir kızın kalbi.”

“Peki, bu ne zaman oldu?” Dev etkilenmişti. Ciaran ona göz kırpmakla yetindi. Kendisi de etkilenmiş olan Evie, Ciaran’ın La Fable Sombre’dan önce kim olduğunu bir kez daha merak etti.

“Çaldığım en iyi şey...” Queenie işlediği suçları düşündü. “Simyacı Kleopatra’ya ait bir kodeks.”

“Ah.” Evie etkilenmiş bir hâlde ona baktı.

“Benimki zengin bir serserinin evinden çalınan Golliwog bebeklerinden oluşan bir koleksiyondur.” Dev’in gülümsemesi rüya gibiydi. “Güzel bir şenlik ateşi oluşturmuşlardı.”

“Bunu sevdim. Ya senin?” Evie, Mad’e döndü.

Mad yumuşak bir sesle, “Başka birinin hayatı,” diye yanıtladı.

Queenie, “Bunu gerçekten açıklamam gerekecek,” derken, Evie ona baktı.

Mad omuz silkip bakışlarını kaçırdı. “Açıklamamayı tercih ederim.”

Evie, Ciaran’ın Mad’e uyarır gibi bir bakış attığını yakaladı.

“Her neyse,” Dev köşedeki müzik kutusunu işaret etti. “Başlayalım mı?”

O ve Evie müzik kutusunun yanında durmak üzere ilerlediler. Amaç basitti; kulübün kasasından para çıkarmak. Evie gergin bir enerjiyle dolmuştu. Ve bu sadece bir denemeydi, değil mi?

Mad, gölgeli müşterilerin arasından geçerek pembe saten astarlı elbisesiyle bakışları üzerine çekti. Pembe boyalı saçları, köprücük kemiklerini süsleyen küçük elmas baykuşlarla kıvrılmıştı. Ciaran’ın o günün erken saatlerinde söylediği, *Mad, Göz olacak*, cümlesi yankılandı Evie’nin zihninde. *Göz, karmaşıklıklar ve sorunları izleyecek.*

Evie barda kalan Ciaran ve Queenie’ye baktı. Ateşli küçük bir tartışmaya tutuşmuşlardı.

Sonra bir de Gösteriş var, yem ve dikkat dağıtma. Bu, ben ve Queenie olacağız.

Dev, “İyi misin?” diye sordu.

LFS'e katıldığından beri kimse Evie'ye bunu sormamıştı. Suya dayanıklı maskara sürdüğüne sevinerek gözlerini kırıştırdı. "Neden sordun?"

"Biraz bunaltıcı olabilir. LFS'e katılmadan önce en büyük heyecanım, bir gece kulübündeki mor saçlı kokteyl garsonuna âşık olmamdı."

"Adı neydi?"

"Roxy. Şu herif..." Çenesiyle Ciaran'ı işaret etti. "...beni LFS'e katılmaya ikna ettiğinde, kıza Lana Turner'a ait olan safir bir kolye verdim. Kız ise kolyeyi para karşılığı rehin verdi."

"Kalbin kırıldı mı?" Evie müzik kutusuna yaslandı.

Dev, kravatına tutturulmuş kaplan gözü broşuna hafifçe vurdu. "Başka bir kıza âşık oldum ve bana bunu verdi. Daha sonra tüm paramı çaldı. Broşun, kaplan gözünü savaşa götüren Romalı bir askere ait olduğunu söyledi. Muhtemelen aldığı tüm paraya değer."

"Kız kimdi?" diye sordu Evie, eğlenerek. LFS'in ilk kuralını hatırlayarak kulübü inceledi: *Daima çevrenden ve yakınındaki insanlardan haberdar ol.*

Dev ciddileşti. "Vero."

"Ah." Evie'nin yüreği burkuldu. "Dev."

"O, komşu kızı kılığına girmiş bir femme fetale gibiydi." Evie'ye bir bakış attı. "Bana onu hatırlatıyorsun."

Ciaran ve Queenie bir grup tehditkâr genç ukalanın ilgisini çekmişlerdi. Evie, erkeklerin ceketlerinin altında silah kılıfları, kızların eteklerinin altında ise bıçaklar olduğundan şüphelendi.

İkinci kural: *Düşmanını daima tanı. Şu an asıl düşmanın güvenlik görevlileri. Hedefin onlar. Bazen ise başka hırsızlar.*

Queenie, Ciaran'ın göğsüne vurdu. Bileğinden tutup onu kendine çekti. Ardından onu serbest bırakıp çenesine yumruk attı. Etraftan onay çığlıkları duyuldu.

Dev, Evie'nin eline uzandı. Kasvetli hole geçtiler. Dev, "Şimdi, Eves. Gücünü kendine çağırabilmelisin.

Sen ve Dev Forvet olacaksınız. Kendini ve kilit büyücümüzü görünmez yapmak senin görevin, karakuş.

Bunu Tyrone'layken yapabilmişti. Jason'ın yanındayken de. Tehlikede olduklarında. Şimdi, yerlere dökülmüş olan alkol kollarıyla dolu bu kasvetli holde, Dev'in sıcak eli, Evie'nin elindeydi. LFS hayatına girdiğinden beri onu değiştiren o korku ve panik kıvılcımını hissetmiyordu, sadece belirsiz, solmakta olan bir duyguydu hissettiği...

Bir tıslama sesi, ürkütücü bir hışırtı ve su sesi duydu. Karanlığın parmak uçlarından, dudaklarından, gözeneklerinden sızarak soğuk bir örtüye dönüştüğünü hayal etti. Dev'in eli sıkılaştı. Evie onun bir küfür savurduğunu duydu.

Gözleri açıldı.

O ve Dev gölgelere bürünmüşlerdi; arkalarındaki dünya sessiz, siyah ve beyazdı. Korkunç sesler giderek yaklaşıyordu.

"Eh, Eves," diye fısıldadı Dev. "Görünmez olduk."

"Acele et." Evie onu koridordan aşağıya, ofise ve kilitli metal kapıya doğru çekti.

Dev bir elini şifreli kilidin üzerine koydu, diğeriyle hâlâ Evie'nin elini tutuyordu. Başını eğdi ve eğer Evie kahkahanın eşiğinde olmasaydı yüzünün kızarmasına neden olacak bir ses tonuyla fısıldadı. Kilit tıkladı. Dev haince gülümseyerek kapıyı itip açtı. İçeri girdiler.

LFS'in üçüncü kuralı: *Her zaman beklenmeyi bekle.*

Masanın yanında zincire bağlanmış olan büyük çizgili kedi ilk başta Evie'nin inanmadığı bir şeydi. Kaplan sırtüstü pozisyonunu değiştirene kadar hırıltısı havayı titretti. Onun acımasız, altın rengi bakışlarıyla karşılaşan Evie felç oldu. Parçalı turuncu kürkünü ve gevşek derisini fark ettiğinde bile yabani

kokusu başını döndürüyordu. Dişlerinin ve pençelerinin oldukça farkındaydı.

“Hey.” Dev’in sesi Evie’nin irkilmesine neden oldu. Elini bırakmadan ileriye doğru bir adım attı. Güvenli bir şekilde menzile dışında kalan kaplanla yüz yüze geldi. “Hey, dostum, yardım etmek için buradayız. Evie, kasaya ulaşabilir misin? O güzel, çıplak kız tablosunun arkasında?”

“Evet,” dedi Evie, nefes alarak ve kaplanın onları göremediğini, sadece kokularını aldığını fark etti. Dev’in elini tutmaya devam ediyordu. Ayak parmaklarının üzerinde yükselmiş bir tanrıça figürünün olduğu tabloya doğru eğilip çerçeveyi kaldırdı. “Ulaştım.”

“Bunu eski yöntemle yapmamız gerekecek. Şimdi söylediklerimi yap. Şifreli kilidi saat yönünün tersine çevir. Tıklamayı dinle. Güzel. Şimdi diğer tarafa çevir.”

Evie söyleneni yaptı. Sonunda kasa açıldı. Altın takı yığınlarına baktı. “Bu para değil. Bu Ciaran’ın tanıdıklarından biri değil, öyle değil mi?”

“Onları çantaya at ve gidelim.”

Onlar geri çekilirken kaplan tekrar hırladı. Evie, hayvanın gözlerinde onu kurtarmak istemesine neden olan bir çaresizlik gördü. Evie de bir zamanlar böyle hissediyordu.

Kulübe geri döndüklerinde görünmezlik perdesinin kendisinin ve Dev’in üzerinden düşmesine izin verdi. Gürültülü, neon ışıklı dünya geri döndü. Evie mikrofonundan rapor verdi: “Tamamlandı.”

LFS’in dördüncü kuralı: *Ekibinin üyelerinin nerede olduklarını daima bil.*

“Göz kapandı.” Mad.

“Gösteri bitti.” Ciaran’ın sesi. “Bir şey daha var; çatıya çık, karakuş. Merdivenler solunda.”

Evie, kaşlarını kaldıran Dev'e endişeli bir bakış attı. "Sen git. Hayvan kontrol merkezine çağrıda bulunacağım, ardından da yerel egzotik hayvanlar barınağına sağlam bir bağış yapacağım," dedi Dev.

Evie kulübün içinden merdivenlere doğru ilerledi. Koşarak grafitilerle dolu duvarların yanından geçti. Bir kapıyı iterek açtı ve takım elbiseli birkaç adamın, paralarla ve şüpheli görünen plastik ambalajlı bloklarla dolu bir masanın etrafında durduğu bir odaya girdi. Hepsi ona baktı.

LFS'in beşinci kuralı: *Kimseye güvenme.*

"Hey!" diye bağırdı adamlardan biri.

Evie, karanlığın etrafında dönmeye başladığını hissederek geri çekildi.

Sonra Mad gölgeli tavandan aşağı indi. Gangsterlerden ikisi Evie'ye doğru ilerlerken, Mad birinin kafasına tekme attı. Adam ânında yere yığıldı.

Dev ve Ciaran, Evie'nin yanından geçip hızla onlara yaklaşan adamlara doğru ilerlediler. Ardından Mad, masanın üzerindeki içecek tepsisini aldı ve tepsiyi başka bir adamın yüzüne çarptı. Eğilip mikrofonuna doğru konuştu: "Sana dövüş sanatlarını öğretmeyeceğiz, Eves."

Diş ve Pençe var. İşler riskli hâle gelirse, bunlar kullanılır.

Ciaran bir yumruktan kurtuldu. Dev gülerek döndü ve başka bir adamın karnına tekme attı. Mad havada takla atıp tek ayağıyla bir adamın göğsüne vurdu. Sonra Evie'ye dönüp, "Sana kirli dövüşü öğreteceğiz," dedi.

Haydutlardan biri Evie'ye doğru koşarken, Evie bir anda görünmezliği kendi etrafına sardı. Adam şaşkınlıkla etrafına bakınarak bağırdı. Evie onun etrafında döndü ve kendini cam kapıların önünde buldu. Cam kapıları açınca üç kat aşağıdaki sokağa bakan bir balkon ortaya çıktı. Arkasına baktığında Queenie'nin koridordan odaya girdiğini gördü. Queenie

boğazındaki minik şişelerden oluşan kolyeyi çıkarıp, “Dışarı çıkın!” diye bağırdı.

Mad, Evie’ye doğru süzülürken, Dev ve Ciaran, Queenie’ye doğru gerilediler.

Queenie kolyeyi fırlattı. Şişeler yere çarpınca kırıldı. Pembe sis kıvrılırken, gangsterler bağırmaya başladı. Queenie, Dev ve Ciaran koridora koşup kapıyı arkalarından çarptılar.

Küfür ve pembe duman bulutlarıyla sarılmış kaotik odanın karşı tarafında duran Mad, balkon korkuluğuna indi. Arkasında görünen gece manzarasıyla Evie’ye sırıttı. Bir elini uzattı, eklemleri kanıyordu. “Merak etme. Pratik yaptım. Başkasını da havada uçurabiliyorum.”

“Yapamam.” Evie başını iki yana salladı.

“Eves. Hadi.”

LFS’in altıncı kuralı: *Her zaman bir kaçış rotanız olsun.*

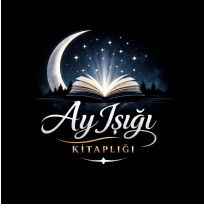
Evie derin bir nefes alıp Mad’in elini tuttu ve balkon korkuluğuna çıkıp yanında durdu. Mad sırıttı. Balkondan yükselmeye başladı. Evie aşağıya baktığında, ayaklarının altındaki korkuluğun uzaklaştığını gördü. Havaya doğru yükseldiğinde neredeyse çığlık atacaktı, sonra doğruldu.

“Ayak parmakların aşağıya baksın, Evie,” diye talimat verdi Mad. “Öyle olunca denge sağlamak daha kolay.”

Her an ölebilirmiş gibi hisseden Evie, dişlerini sıkıp ayak parmaklarını aşağıya yönlendirdi. Dengesini sağladı. Tekrar aşağı bakmaya cesaret ettiğinde Ciaran, Queenie ve Dev’in kılıpten koşarak çıktıklarını gördü. Dev, mor saçlı bir kızın elini öpmek için duraklamıştı.

Evie yer çekiminden kurtulup Mad’le birlikte havaya yükselirken, aşağıda parıldayan Los Angeles’a bakıp hayranlık dolu bir kahkaha attı. Mad, “Artık hazırsın,” dedi.

LSF’nin yedinci kuralı: *Ekibine her zaman güven.*

* *Fr. Hırsızın Yaşamı.*

BÖLÜM ON KARA TİLKİ EVİ

Evie, La Fable Sombre ile birlikte bir Kapı'dan içeri adım attı ve denizanasına benzeyen pelte bir karanlık üzerine doğru sürüklenirken ürperdi. Bu geçiş, bir gölgeler okyanusuna dalmış gibi hissettiren küçük bir dehşetti. Nefesi buğulandı. Arından...

Bir dikkörtgenin içinde Marsilya şehri belirdi. Güneşli ama soluk ana renkleri ve Akdeniz'in yeşim parıltısını gördü. Kaldırım taşlarının üzerinde biraz tökezledi. Mavi kapı arkasından kapandığında, tuzlu su ve benzin kokusuyla dolu hava onu sardı. Havayı şaşkınlıkla içine çekti.

Aşağıdaki limana bakan dik bir sokakta durmuşlardı. Her şey aynı anda hem bir rüya gibi puslu hem de bir jilet kadar keskin görünüyordu. Gerçekliği kaybediyormuş gibi hissediyordu. Belki de Ciaran'ın Kapılarından ne kadar çok geçilirse, etkiler de o kadar olumsuz bir hâl alıyordu. Seyahat ederken maddesel-liklerini mi kaybediyorlardı? Atom yapıları mı parçalanıyordu? Yoksa her şey doğaüstü bir kısa yoldan mı gerçekleşiyordu?

Görünmez olduğunda etrafını saran acımasız soğuğu ve karanlığı, bazen bir anlığına göz ucuyla gördüğü o siyah otlakları düşündü.

“Bu.” Dev, korkulukları kavrayıp çevrelerindeki kararmış güzelliğe gerçekten büyülenmiş bir hâlde baktı. “Asla gitmeyeceğim. Büyükanmem bana Senegal Fransızcası öğretti. Burada yaşayabilirim.”

“Bizsiz?” Mad kolunu onun omuzlarından birine koydu. “Çürür kalırsın.”

Ciaran onları bir dizi dolambaçlı caddeden, kafelerin ve park edilmiş bisikletlerin, çiçekçilerin, ikinci el mağazalarının yanından geçirdi. Evie sokakların ve mağazaların isimlerini sevmiştii: Rue d’Aubagne, Maison Empereur. Grafitilerin çoğu basit ve muhteşemdi. Çatlak duvarlardan birinde bir kız, eski çağdan kalma bir dalgıcı kucaklıyordu. Üç gözlü kızıl bir tanrıça bir diskotekin köşesinde dans ediyordu.

Taş evlerin olduğu bir sokağa ulaştılar. Ciaran çiçeklerle dolu bir avlunun kapısına elini koydu. Kalaylı bir levhada *Maison de Renard Noir* yazıyordu. “Kara Tilki Evi. Geçici karargâhımız.”

İçeri girdikleri sırada Queenie çalılıklara saldırdı, Dev ise bir gül koparıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Evie eski evi inceledi. Çatıları pişmiş topraktandı, pencereler ise romanekti, soluk taş duvarları nem ve yosundan yeşile boyanmıştı. Kızıl kapıyı iki tilki şeklinde oyulmuş taş bir kemer çevreliyordu.

Dev, “Başımıza yıkılacakmış gibi görünüyor,” dedi.

“Saçmalamayı kes. Çok hoş.” Mad, Kara Tilki Evi’ne hayranlıkla bakıyordu.

İçerisi hem tozla kaplı hem de antikalarla ve eski tablolarla doluydu. Kasvetli koridorda Ciaran’ı takip ederlerken, Queenie, “Bütün güzel otellerin rezervasyonları dolu mu?” diye sordu. “Burası Drakula’nın büyükanmesine aitmiş gibi görünüyor.”

“Burası bizim katımız değil.” Ciaran onları topaz camdan bir pencerenin önünden, gölgesi kıvranan bir şekilmiş gibi duran büyük bir merdivene çıkardı.

Queenie, “Bence burası perili,” dedi.

Dev, sevgiyle, “Sana göre her yer perili,” dedi.

“Lanet olsun.” Mad merdivenin başında durdu. Evie onun yanından geçip iç çekti.

Önlerinde tamamen gümüş duvar kâğıtları, şık mobilyaları ve elma kırmızısı bir mini mutfak olan lüks bir daire uzanıyordu. Siyah mermerden kadın heykelleri kapı eşiklerinin etrafında kıvrılıyorlardı. Uzun pencereler şehrin ve denizin panoramik manzarasını gözler önüne seriyordu. Havuzlu bir teras katı vardı.

“Bu...” Ciaran ceketini çıkarıp cam kapılara doğru yürüdü. “...tam anlamıyla bir zafer.”

Mad, Evie’ye, “Harika konaklama imkânları sağlarız,” dedi. “Diğer ekipler zincir otellerde kalırlar. Biz de ikinci işimizde her zaman biraz tatil yaparız.”

“Bu adil değil.” Queenie yürüdü. “Diğer ekiplerin de yetenekleri var: tüplü dalış, teknoloji, dolandırıcılık... Bizse aslında hile yapıyoruz. Bu konuda kötü hissettiğim için söylemiyorum bunu çünkü kötü hissetmiyorum.”

“Bu evin sahibi bir cadı mı?” Dev, şöminenin üzerindeki kafatasını dürttü. Üzerine güller boyanmış gerçek bir kafatasıydı bu.

“Olabilir. Yatak odaları üçüncü katta.” Ciaran bir çift abanoz kapıya doğru ilerleyip kapıları açtı. “Ana süit oda benim.” İçeri girip kapıları arkasından kapatırken gülümsedi. Mad kapıya bir yastık fırlattı.

Evie merdivenlerden yukarı çıktı. Farklı renklerle dekore edilmiş yatak odalarına baktı: hardal, orman yeşili, ardıç kuşu

yumurtası mavisi. Pembe bir odaya adım attı ve neredeyse kanat çırpışına benzeyen bir ses duydu. İrkilerek döndü ve yarı baykuş, yarı kız tablosuna baktı.

Mad kapı çerçevesine yaslandı. “Bu gece gökyüzüne doğru uçacağım. Bir arkadaşşıma hediye almam gerekiyor. Merak etme.”

“Pekâlâ. Şimdi bana merak etme dediğin için daha çok merak edeceğim.”

Mad sıırttı. “Bu odayı mı istiyorsun?”

“Hayır. Sen alabilirsin.” Evie tereddüt etti. “Seninle gelebilir miyim?”

“İstersen gelebilirsin. Ama şimdi biraz şekerleme yapmam lazım.”

Evie mor renkte döşenmiş bir odaya yürüdü ve sırt çantasını yatağın üzerine attı. Aşağıya indi, gün batımının pembe-altın ışıltısında çok güzel görünen avluya açılan kapıları iterek açtı. Vahşi bir bahçe, söğüt ağaçlarıyla örtülü çakıllı bir plaja kadar uzanıyordu. Su kıyıya doğru parlıyor ve tıslıyordu.

Dev’in küçük bir masada oturup elinde bir demlik çay ve portatif bir tahta üzerinde satranç oynadığı yere doğru yürüdü. “Evie.” Diğer sandalyeyi işaret etti. “Bir fincan kahve ister misin? Queenie harika çay, siyah meyan kökü ve sambuca yapar. Queenie sadece dikkat dağıtmanın ve ölümün kimyacısı değil.”

Evie oturup kendine bir fincan doldurdu. “Bu satranç tahtasında ne var?”

“Genellikle Queenie ile birlikte oynuyorum ama bazen yalnız oluyorum. Sakın bel altı espri yapma.”

“Ben de satranç oynamayı biliyorum.”

“Biraz parasına bahse girmek ister misin?” Kaşlarını oynattı.

“Hayır.” Tahtayı inceledi. Roller Derby kraliçesi olan koruyucu annesi ona satrançta nasıl tuzağa düşüreceğini, saptıracağını ve gözünün döneceğini öğretmişti. Fincanını kaldırıp yudumladı. Rüzgâr avluyu delip geçerken, kopmuş dalları ve çiçek taç yapraklarını etraflarına savurarak Evie’nin derisini acıtıyordu. Bilinçsizce atı hareket ettirdi. “Ciaran’ı ne zamandır tanıyorsun, Dev?”

“Bilgi peşindeysen, tatlım, bana biraz daha çay koyman gerekecek.” Başını eğdi. Arkasındaki gün batımı, yakut rengi saçlarıyla yarışlıyordu.

“Kendin koyamıyor musun?” Çaydanlığı kaldırıp çayı fincanına doldurdu.

“Bu, işin sembolizmi. Ayrıca, eğer biri sorarsa, bana iyi yaklaştığını ve benden faydalandığını söyleyebilirim. Ciar beni ben bir dükkâna gizlice girdiğim için -daha doğrusu bir dükkânın kapı kilidini kırıp içeri girdikten sonra birkaç şey ödünç aldığım için- enselenmek üzereyken buldu.”

“Yani en uzun süredir onunla birlikte olan sen misin?”

“Ben değilim. Başka biri daha vardı...” Yüzü gölgelendi. “Ben onun ikinci adamıyım. Queenie onun danışmanı. Mad ise sağkolu. Ben katıldığımda Vero da buradaydı. Ardından Queenie geldi. Ciar ve ben Manchester United sayesinde yakınlaştık. Mad ve ben sessiz filmlere ve kokteyllere ilgi duyduğumuz için iyi anlaştık. Queens ve ben modayı ve zekiliği seviyoruz.” Çay fincanının üzerinden onu izledi. “Hâlâ Pearce’ın zehirlenmesini mi düşünüyorsun?”

“Bir kan davası. Bu sadece... hakkını zorla almak. Tehlikeli bir eğilim. Ama anlıyorum.”

“İşte şimdi, cinayeti rasyonelleştiriyorsun.” Durdu ve yüzündeki acı titreşti. “Ama Vero’nun ölümü... Perişan olmuştuk. Son zamanlarda biraz deli doluyduk. Bilirsin işte, pervasızdık.

Bana, hızlı yaşayıp genç ölmek istemeyen biri gibi geliyorsun, Evie.”

“Ölmek gibi bir planım yok.” Atı tekrar hareket ettirdi.

“Ben de ölmeyi planlamıyorum. Burada, okumayı seven, şarap ve hamur işleriyle şişmanlayan şımarık bir Fransız’la, bir bağda yaşamayı istiyorum.”

Evie, çenesini avuçlarına yasladı ve Dev’i inceledi. Aniden onun adına, hepsi adına, bunların ne kadar imkânsız görüldüğünden, sanki ilahi bir kuralı çiğniyorlarmış ve bunun için cezalandırılacaklarmış gibi korktu. Marakeş’ten ayrıldıklarından beri aklında olan o soruyu sordu: “Sessizlik ve Gece’nin bana gösterdikleri o mahzende ne var?”

“Sana bunu söyleyemem çünkü Sessizlik ve Gece de o kasaya giremiyor. Evet. Bir keresinde benden denememi istediler ama yapamadım. O kasa ölü metalden falan yapılmış olmalı. Diğer taş ve metalleri çözebilsem de onu çözemedim bir türlü. Patlayıcı bile denediler. Hiçbir şey olmadı.”

Kasaya giremiyorlar. “Tamam. Peki, sonuçta onlar Anne ve Baba, önceki patronlar onlara anahtar vermemişler mi? Bebekler yani?”

“O iki kadın önce cinayet işleyip sonra intihar ettiler. Kimse anahtarı nereye koyduklarını bilmiyor.”

Evie çayını bıraktı. Bu tesadüf rahatsız ediciydi. Ebeveynleriyle olan benzerlik. Jason’ın babasıyla olan benzerlik... İntihar içeren tüm o ölümler...

“Duyduğuma göre, Bebekler’in fırtınalı bir ilişkileri varmış.” Dev çayını yudumladı. “Sessizlik ve Gece ise oldukça iyi anlaşıyorlar. Aralarında aile saadeti görmüyorum. Çamaşır yıkadıklarını, markete gittiklerini... bir süpermarketin otoparkında birinin onların önünü kestiğini hayal etsene... Birlikte heyecanlı bir gece geçirmek için çocuklardan gizlice kaçtıklarını hayal edebiliyor musun?”

“Çocuklar mı?” Dünya biraz yana yattı sanki. Oyun için strateji kurmayı unuttu Evie.

“Dedikodular o yönde. Şimdi, Sessizlik ve Gece’nin ebeveynlerin olduğunu hayal et. Seni yatağına yatırıyorlar. Sınavların yüzünden azarlıyorlar...”

“Kes şunu,” diye fısıldadı Evie. “Onların çocuk sahibi olduklarına inanamıyorum.”

“Neden?” Dev onu izliyordu. “Sosyopatça eğilimleri olan, doğaüstü uyumsuzlardan oluşan bir çete olan bizlere özel hayatlarından bahsedecek hâlleri yok.”

Bu Evie’nin gülümsemesine neden oldu. “Ben, doğaüstü yeteneklerle kutsanmış adrenalin bağımlıları olduğumuzu düşünüyorum.”

“Bu daha doğru gibi.” Sırıttı.

“Sessizlik ve Gece’den korkuyor musun?” diye sordu Evie.

Dev, hafifçe öne doğru eğilip filini bir kare kaydırды.

“Sessizlik ve Gece’den mi? Beni fazlasıyla korkutuyorlar. Ama Ciaran’ımızı korkutamazlar.”

Evie uyarıyı anlamıştı, Ciaran Argent tehlikeliydi.

Bu onu rahatlattı. Çünkü Sessizlik ve Gece’den, özellikle de Sessizlik’ten çok korkmuştu. “Yapabildikleri şeyler... yani birinin şekil değiştirmesi ya da her neyse o... diğerinin ise başka bir yere ışınlanması...”

“Evet. Tıpkı eski zaman cadıları ve büyücüleri gibi.”

Konuştuıkları konuya rağmen gülümsedi Evie. Kimsenin böyle dediğini duymamıştı. “Yani seni korkutuyorlar ama...”

Dev, burnundan derin bir nefes aldı. “Bak, bizi hiçbir zaman tehdit etmediler. Bizi azarladıkları oldu, evet. Bize nasıl hayatta kalacağımızı öğrettiler ve birbirimizden daha fazlasını öğrenmemizi sağladılar. Yeteneklerimizi nasıl kullanacağımızı onların bize öğretmesi sayesinde öğrenmedik, kendi kendimize

çözdük. Kendimizi eğitmemiz konusunda bize güvendiler. Onlar bize güveniyorlar,” dedi. Bir an duraksadı. “Bizi herhangi bir ırk, mezhep, renk veya cinsiyet olarak görmüyorlar. Diğer ekip-ler de dâhil olmak üzere hepimize ders verdiler ve eğitilmemizi sağladılar. Bir iki haini damgaladılar.” Kaşları çatıldı. “Ama küçük güzel şeyler de vardı; Baba’nın beni ilk kez şık bir gece kulübüne götürmesi. Anne’nin ben ve Queens ile birlikte geceleri omlet yapması. Görmediğin pek çok küçük şey var, Evie. Ama göreceksin. Senden çok etkilendiler.”

Evie, ilahi varlıkların ya da iblislerin de insanları herhangi bir ırk, mezhep, renk ya da cinsiyet olarak görmeyeceğini, sadece kullanılmak üzere hazır ölümlüler olarak gördüklerini düşünüyordu. “Peki, *sen onlara* güveniyor musun?

Bir piyonu parmaklarının arasında çeviren Dev, cevap vermek için acele etmedi. Kirpiklerinin altındaki gözleri altın rengi bir parıltıya sahip gibi görünüyordu. Piyonu bıraktı. “Güvenmeliyim.”

Evie söğütlerin ve kayalık yolun suyla buluştuğu yerden bir kız sesi duyduğunu sandı. Suyun sesi gizemliydi. Altın renklerle kaplı mor gökyüzü dünyayı ruhani bir hâle getirmişti.

Söğüt ağacının sallanan dallarının altında biri suyun içinde duruyordu. Rüzgâr, figürün saçlarını kıvranan bir haleye dönüştürmüştü.

“Evie.” Dev’in sesi, Evie’nin dikkatini suyun gölgeli kısmından uzaklaştırdı. “Sıra sende.”

Evie, ensesindeki tüyler diken diken olmuşken bir piyonu kaldırdı. Göz ucuyla bakarken, söğüt ağacının yakınında bir hareket yakaladı. Üzerlerinden esen rüzgâr, çamur ve ıslak taşların misk kokusunu taşıyordu.

Evie o akşam Mad’le birlikte gökyüzüne doğru uçtu.

“Yangın merdiveni var. Çatıların üzerinden ilerleyeceğiz.” Mad pencereden uzaklaşırken Evie de dikkatle onu takip etti. Gıcırdayan metalin üzerine bastığında, Mad’in yukarı tırmandığını gördü. Evie de arkasından tırmandı. Mad yukarı çıkınca elini uzattı. Evie, Mad’in uzattığı eli kavrayınca, Mad onu yukarı çekti. Terakota çatıların ve ötesindeki denizin gece manzarasını hayranlıkla izlemek üzere döndü.

“Neden doğrudan uçmuyorsun?” diye sordu Evie.

“Tembel olma,” diye azarladı onu Mad. “Bu da bir pratik.”

Bir sonraki binaya doğru kısa mesafe atlayışı yapmak zorunda kaldılar. Mad, Evie’nin elini sıktı. Sıçradılar. Korkunçtu ama üçüncü seferde artık Evie’nin adrenalin seviyesi yükselmişti. İnsanların cadı evi müziği eşliğinde dans ettiği bir çatı katı partisinin yanından geçtiler.

Bir sonraki atlama en az iki metrelik bir mesafeydi. Evie di-
rendi. “Hayır.”

“Geriden başla. Hızlı bir başlangıca ihtiyacımız olacak. Elimi bırakma.”

Gerilip koştular. Atladıkları sırada, Evie baş döndürücü bir an için yeniden havada asılı kaldığını hissetti.

Çatıdaki karoların üzerine indiler, Evie tökezledi ancak Mad, bir akrobat kadar zarıftı.

Mad onu bir başka yangın merdivenine götürdü ve aşağıya inmeye koyuldu. “Biraz alışveriş vakti.” Bir pencereyi açıp içeri girdi. Evie de aşağıya, bir banyonun içine daldı. Pembe bir gece lambası, sokak lambalarının halıya uzun gölgeler düşürdüğü bir butiğe doğru giden yolu aydınlatıyordu. Mad bir şeyler seçmeye başladı. Evie’ye baktı. “Gösterişli bir partiye aitmişiz gibi görünmemiz gerekiyor.”

“Her zaman özel tasarım kıyafetler mi çalarsın?”

“Her zaman değil. Sadece eğlenceli olduğunda. Bunun kaç para olduğunu biliyor musun? İki bin dolar.”

Evie, raftan dumanlı siyah ince kumaştan yapılmış bir balo elbisesi aldı. Mad, beyaz tlden yapılmış bir Cinderella elbisesi giydi. zerine pembe ve gümüş renklerinde bir bomber ceket aldı ve benzer bir siyah-alev kırmızı renklerde olanını da Evie’ye fırlattı.

Mad, Swift bale ayakkabılarıyla Evie ise spor ayakkabılarıyla birlikte tekrar çatıya ıktılar. Mad, Evie’nin elini yakaladı ve onu eski bir binayı gotik bir malikâneye bağlayan dövme demirden yapılmış bir kemerin üzerinden geçirdi. Evie içeride bir partinin olduğunu seslerden anlayabiliyordu. Işık, garaj yolundaki Ferrari ve Cadillacların üzerinde göz kırpyordu.

“Kanayan Aziz Kilisesi’ne vardığımızda böyle mi olacak, Mad?”

“Ah, hayır. Bu bir strateji olacak.” Mad atı penceresine doğru ilerleyip pencereyi açtı.”

Evie kenara melif, “Bak, bu gösterişli yaşam tarzı için gerekli olan parayı anlıyorum ama gerçekten ek bir yarışa ihtiyaın var mı? Los Angeles’ta gittiğimiz gece kulübünün Ciaran’ın arkadaşına ait olmadığını biliyorum. Bu küçük suların nedeni ne?”

“Eves.” Mad ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Biz suçluyuz. Yengeç ve kertenkele hik yesindeki gibi.”

“Anlamadım, o ne?”

“Bilirsin işte, kertenkele yengeci denizin karşısına kadar taşıyacağını söylüyor. Sonra yolda yengeç, kertenkeleyi kısıkcıyla kısıtıyor. Kertenkele boğulurlarken yengeç, *Bu benim doğamda var*, diyor.”

“Sanırım bu akrep ile kurbağaydı. Yani hırsızlık senin doğanda var, öyle mi?”

“Engel olamıyorum.” Mad aşağıdaki odaya girdi. “Hadi,” diye seslendi.

Evie içeri baktığında, Mad’in tavan penceresinin hemen altındaki bir kirişte baş aşağı asılı durduğunu gördü. Evie önce ayaklarını kirişe doğru indirdi. Altında görünen ve oldukça uzak olan zemin noktasına bakmadı.

“Güven bana.” Mad ıslıl ıslıl gülümsüyordu. “Ellerimi tut.”

Evie çömeldi ve uzanıp Mad’in ellerini kavradı. Bir nefes aldıktan sonra kirişten kaydı, yere atlayabilene dek kendini aşağıya bıraktı. Mad bir astronot gibi havada takla atarak zemine indi.

Oda çok büyüktü, duvarları en az üç metre yüksekliğinde kitap raflarından oluşuyordu. Mad çekmeceli bir dolaba doğru yürüyüp çekmeceleri açtı ve aradığı şeyi buldu: bir paket beyaz eldiven. Bir çift eldiven de Evie’ye fırlattı.

“Kasa arıyoruz. Kitapların arkasında olabileceğinden şüpheleniyorum.” Mad sırt çantasından çıkardığı el fenerini yaktı ve bir el fenerini de Evie’ye uzattı. “İstedğim hediye o kasanın içinde.”

Evie eldivenlerini taktı ve el fenerini bir dizi kitaba doğrulttu. Etrafı kurcalamaya başladıklarında, “Ne zaman tam olarak fark ettin? Havaya yükselmeyi becerebildiğini?” diye sordu.

Mad, el feneri ışığını rafların üzerinde takip ederek arkasını döndü. “Liseye başlayana kadar bir daha denememiştim. Sonrasında her seferinde birkaç santim havaya yükselmeyi başardım. Hiç kimse fark etmedi. Arkadaşlarımla bir müzik grubumuz vardı. Bir gece şarkı söylerken havaya yükselmeye başladım. Çok hoşuma gitti. İnsanlar fark etti. O gün arkadaşlarımı kaybettim çünkü benim bir ucube olduğumu düşünüyorlardı.”

“Zaten ucubeyiz.” Evie omuz silkti.

“Hayır, Evie. Bizler evrimin muhteşem örnekleriyiz.”

Kraliçe Yaz ve Altın Kurbağa, Tavşan Cyrus'ın Altıkarıncası gibi ilginç isimleri olan eski çocuk kitaplarını inceleyerek birkaç değerli dakikalarını harcadılar. Evie bu tuhaf hırsızlık karışısında sakinleştiğini ve mutlu olduğunu fark etti.

“Buldum.” Mad ışığı yukarı doğru tutunca, çocuk kitapları rafının arkasındaki duvarda bulunan küçük metal bir kapı göründü. Havaya yükselmeye başladı. Bu görüntü hâlâ, Mad’in kasaya yaklaşp şifreli kilidi çevirerek tıklamaları dinlemesini gergin bir şekilde izleyen Evie’nin sinirini bozuyordu.

Kapıların ötesinden müzik sesleri geliyordu. Evie, “Mad... Kimden çalışıyoruz?” diye sordu.

“Bir sürü büyü kitabı olan ünlü bir büyücü. Bunu vereceğimiz papaz, nadide eserler için ihtiyacımız olana sahip. Pek çok şey biliyor.” İç çekti. “Ekibimizde böyle birinin -gizli bilgilere sahip bir kitap uzmanı- olmasını gerçekten isterim.”

Bu papaz, Bestiarum Vocabulum’u biliyor mu?”

“Bize o kitabın neyle ilgili olduğunu anlatacak. Kitabın neler yapabileceğini. Anne ve Baba’nın neden onu istediğini.”

Mad kasayı açıp içindeki kitapları karıştırdı. Sonunda şeffaf plastik bir zarfın içinden küçük kırmızı bir kitap çıkardı ve onu ceketinin içine soktu. Tereddüt ettikten sonra başka bir kitap aldı, onu da diğer cebine attı. Ayak parmakları aşağıya dönük, kolları gerilmiş olarak aşağıya süzüldü. Ayakları yere değdi.

Tam o anda kapı açıldı ve kollarını birbirine dolamış, gümüş saçları olan bir çift içeri girdi. Evie görünmez olmaya dilemeye başladı ve Mad’in eline uzandı.

Mad, Evie’ye doğru yürüyüp kolunu ona doladı ve gölgelerin içinden onunla birlikte vals yaparak çıktı.

“Ah.” Gümüş saçlı kadın, takım elbisesini düzelten adamdan uzaklaştı. “Kimseyi görmedik...”

“Endişelenme.” Mad, çifte ters ters bakan Evie’yi dürttü. Göz kırptı.

Çift aceleyle dışarı çıkarken kadın, “Ne güzel. Bugünlerde çocuklar... ne kadar da özgürler...” diye fısıldadı.

Evie ve Mad gülerек çatı penceresinin altındaki alana doğru koştular. Mad, Evie’nin ellerini sıktı. Evie gözlerini kapattı ve kendisini çevreleyen havanın değiştiğini, ayakları yerden kesilirken yer çekiminin yok olduğunu hissetti.

Yıldızların altındaki çatıda gözlerini panik içinde açtı.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” Nefes nefese bir hâlde gülüyordu Evie. Bu gecenin bitmesini istemiyordu.

“Az önce çaldığımız kitabı teslim etmeye.”

Birlikte atlayıp çatıdaki kargaşanın içinden geçtiler. Binadan çıktıklarında, Mad pembe bir mopede doğru yürüdü. Kaskı alıp mopedin üzerine atladı. Evie de ikinci kaskı alıp onun arkasına bindi. “Ama nasıl...”

Mad birkaç anahtarı salladı. “Partideki pembe tulumlu kız.”

Moped virajlı sokaklarda hızla ilerlerken ve Mad bir şekilde ölümle sonuçlanabilecek bir trafik kazasından kaçınırken, Evie gökyüzüne bakmak için başını geriye yatırdı.

Rue de Verdun adlı sokakta taş bir evin önünde durdular. Evin kıvrımlı çit ızgarasından dev saksılardaki bitkilerin bulunduğu bir avlu görünüyordu. Mad ve Evie motosikletten inerken kapılar açıldı ve koyu renk takım elbiseli, kadife paltolu, abanoz tenli güzel bir adam ortaya çıktı. “Madrigal, hayatım.” Dışarı çıkıp Mad’in ellerini tuttu. “Nasılsın? Ve bu kim?”

“Göz kamaştırıcıyım. Bu da Evie. Aramıza yeni katıldı.”

Adam, Evie’ye elini uzattı. “Ben Papaz. Seninle tanıştığım memnun oldum, Evie.”

Evie adamın elini mi sıkmalı yoksa öpmeli mi, bilemedi. Tokalaşmakla yetindi. Gözleri sıcak bir ela rengindeydi. “Sen Amerikalısın,” dedi.

“Göçmenim. Marsilya, yani bu kirli, görkemli güzellik, ruhumun evidir. Eh, daha doğrusu ruhumun evinde hissettiği birçok yerden biri. Gelin içeri. Espresso ve kurabiyem var.”

Evie ve Mad, Papaz’ın peşinden, lavantayla dolu olan kavanozların havaya baş döndürücü bir koku yaydığı avluya doğru ilerlediler. Limon ağacının altında bir kafe masası ve sandalyeler vardı. Masanın üzerinde bir tepsi kurabiye, üç küçük espresso fincanı ve porselen bir demlik vardı.

“Kötü çocuk Ciaran nasıl? Queenie? Dev?” Papaz fincanlara espresso doldurdu. “Her şey yolunda mı? Hepsi hayatta mı?”

Mad çikolata dolgulu kurabiyeden bir ısırık aldı. “Biz yenilmeziz.”

“Gençsiniz. Gençler böyle saçmalıklara inanır. Yine de dikkatli ol, Madrigal. Evie, sen de seni yapmak istemediğin bir şeye sürüklemelerine izin verme. Neyse, kitabımı buldun mu?”

Mad, kırmızı kitabı masanın üzerine itti. Papaz kitabı dikkatlice plastiğin içinden çıkardı, kitabın rengi solmuş kırmızı cildini ve kapağındaki kıvrımlı altın mührü okşadı. Kitabı açtığı anda, semboller ve yazılarla dolu sayfalar çıktı ortaya. Cekeatinin cebinden bir kuyumcu monoklü çıkarıp sayfaları inceledi.

“Ne bu?” diye sordu Mad rahat bir tavırla.

“Carl Jung’un astroloji haritaları ve notlarından oluşan bir günlük. Pek çok kişi psikolojinin babası sayılan birinin bu kadar mistik olduğunu bilmez.” Alaycı ifadesi rüyadaymış gibi tatmin dolu bir hâl almıştı.

Mad gözlerini devirdi. Bir kurabiye daha yedi. Evie çilekli ve marshmallowlu küçük kurabiyeyi bitirdi. Yoğun ve çikolata aromalı espresso mükemmeldi.

“Bu gerçek.” Papaz kitabı yeniden paketine koydu ve kitaba dokunmaya devam etmek istiyormuş gibi zarfı düzeltti.

Evie cesurca, “Ne için burada olduğumuzu biliyorsun. Gemi enkazından istediğin bir şey yok mu? Sen de Gece Anne ve Sessizlik Baba’ya mı benziyorsun?”

“Tatlım, ben hiç onlara benzemem. Ben sadece kitapları severim. Benim ilgi alanım kitaplar. Altın külçeleri değil.” Parmaklarını oynattı. “Tüm bu altınlar... Bu günlerde altını eritmediğin sürece satamazsın. Benim demirciye benzer bir yanı mı var?” Gülümsedi. “Pekâlâ. Demek, John Dee’nin Bestiarum Vocabulum’u.”

Mad ceketinden plastik bir zarf çıkarıp Papaz’a doğru kaydırıldı. “İşte, istedikleri şeyin fotoğrafı.”

“Ah.” Fotoğrafı elinden aldı. “Bestiarum Vocabulum. John Dee’nin doğaüstü çağrışımları olan hayvanlarla ilgili özeti. Hayvanlar, eski toplumların yaratıcı tanrılar olarak tapındıkları ruhların sembolleridir. Büyüleyici bir konu. John Lee, I. Elizabeth’in astroloğu, astronomu, okültisti ve simyacısıydı. İngiltere’nin en büyük kütüphanelerinden birine sahipti. Tam benim kafa dengim bir adam.”

“Yani, temelde o bir büyücüydü.” Evie kollarını masaya dayadı.

“Aynı zamanda da bir koleksiyoner.”

“Kitap ne işe yarıyor?” diye sordu Mad.

“İddiaya göre iblisler tarafından onları çağırmak ve güçlerini artırmak için yazılmış. Benim gibi koleksiyonerler onu var olan en tehlikeli büyü kitapları arasında listeliyor.”

Mad parmağını masaya vurdu. “Nasıl çalışıyor?”

“Dünyevi olmayan herhangi bir şeyin yazdığı büyülü bir kitap kanla açılabilir. Bir damla bile olsa işe yarar. Çoğu kitabın bir kilidi vardır ama kilidin anahtarı genellikle kitaba yakın

olmaya bağılı olarak gündelik bir eşya olabilir, bir iğne veya çivi gibi. Eğer açılmak istenen büyülü bir kitapsa, onu açılmaya ikna etmek gerekebilir. Ancak dediğim gibi, kitaba yakın olmanın bile etkileri olabiliyor.”

“Sen neden onu istemiyorsun?” Evie, Papaz’ı ve Mad’i izliyordu, adamın Mad’e tutumu sevgi dolu olsa da kayıtsızdı.

“Ah, bir sürü kitabım var ve açıkçası ona yaklaşmamam bile. Büyülü kitaplardan hoşlanmıyorum. Bu, ruhsal plütonyumun elinizde olması gibi bir şey. Ruhlardan bahsetmişken, Madrigal, Houdini’nin Ouija tahtası için sana hiç teşekkür etmiş miydim?”

“Bir divadan diğerine hediye. *Metropolis* filmi için teşekkür ederim.”

“Robot Maria.” Papaz sırtıttı.

Evie’nin aklına Mad’i kaçak olarak yanına alan kişinin *Papaz* olabileceği geldi. Papaz, onun eski koruyucusuydu.

“Madrigal. Bu kitabı Sessizlik ve Gece’ye vermemenizi tavsiye edebilir miyim?” Papaz zarfı ona geri verdi.

Mad başını eğdi. “Gerçekten öyle bir seçeceğimiz olduğumu mu düşünüyorsun?”

“O çiftte istedikleri her şeyi vermenin...” Papaz başını iki yana salladı. “...bir seçenek meselesi *olmadığını* anlıyorum.”

Tam o sırada avluda portakal çiçeklerinin masanın üzerine uçmasına neden olan bir rüzgâr esti. Evie ürperdi. Rüzgârın beraberinde bir şeyler getirdiğini hissetti; sanki temel bir tanrısal güç, tenine bir uyarı üflemiş gibiydi.

“Mistral,” dedi Papaz ona, ne düşündüğünü anlamış gibi. “Talihsizlik ve delilik rüzgârı.”

“Biliyorum,” dedi Evie. “Van Gogh bundan nefret edermiş. Ona *şeytan* dermiş.”

Evie ve Mad, Kara Tilki Evi'ne döndüklerinde, Ciaran'ı ana salondaki berjerde oturup düşüncelere dalmış bir hâlde buldular. "Misafirimiz var," dedi Ciaran.

"Ah, mutsuz prens." Evie girişte oyalanırken Mad ona doğru uzun adımlarla ilerledi.

"Evie'yi yanına almaman gerekiyordu." Ciaran doğruldu.

Mad, "O bizden biri," diye meydan okudu.

"Evie'yle ilgili bir şeyler bilmesini istemiyordum." Ciaran bir an öfkeli göründü. Mad bir balerin gibi ayak parmakları yerden bir santim havalanana kadar yükseldi. Çevrelerindeki tüm kapılar çarpılarak kapandı. Odaya soğuk yayıldı.

"Sorun yok." Evie hızla hareket ederek Ciaran'a dönük bir şekilde aralarına girdi. "İhtiyacımız olan bilgiyi aldık. Misafir kim?"

Ciaran koltuğuna yaslandı. "Gece Anne."

Mad omzunun üzerinden Evie'ye endişeli bir bakış attı.

"Yarın akşam için iyi beslenmemizi istiyor. İçeride." Ciaran çenesini mutfağın kapalı kapılarına doğru salladı. "Yemek hazırlıyor. Queenie'yle birlikte."

Mad yemek odasına yürüyüp ışıkları yaktı. "Sofra kurulmamış bile."

Mutfak kapısı açıldığında Evie irkildi. Örgülü siyah saçları ve önlükle korunan beyaz Isabel Marant elbisesiyle Gece Anne ortaya çıktı. Mad ve Evie'ye soğuk bir bakış attı.

"İşte buradasınız. Masayı hazırlayın, *s'il vous plaît*.* Ciaran bunu yapmayı reddetti." Stiletto ayakkabılarıyla mutfağa döndü. "*Dépêchez-vous!** Bouillabaisse**** neredeyse hazır."

* Fr. Lütfen.

** Fr. Çabuk olun.

*** Marsilya'ya özgü geleneksel bir balık çorbası

Mad dolaplardan birini açıp tabakları çıkarmaya koyuldu.

Evie ona yardım etmek için harekete geçti çünkü görünüşe göre Gece Anne'ye karşı gelmek yalnızca Ciaran'a özgü bir şeydi. Bir süre sonra Ciaran da yardım etmek için ayağa kalktı. Evie'nin kristale yansıyan bakışlarıyla karşılaşınca, çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dev, üzerinde gri, tertemiz Valentino takım elbise, elinde kocaman bir buket çiçekle geldi.

La Fable Sombre, ızgara sardalya, istiridye, yumuşak kalamar ve sarımsaklı zeytinyağında marine edilmiş balık yiyeceklerdi. Masanın bir ucunda Gece Anne, diğer ucunda Ciaran otururken, herkes görgü kurallarına oldukça uyuyordu. Queenie, Gece Anne'nin huzurunda o kadar dengeliydi ki sanki onun kızı gibiydi. Dev, Gece'yi bir tanrıçayı izler gibi izliyordu. Ciaran'ın sağ tarafında oturan Mad, Gece Anne ile Ciaran konuşurken, kasadan çaldığı eski çocuk kitabını okuyordu.

Evie, eğer Gece Anne, Mad'in Papaz'ı ziyaret ettiğini bilse ne yapardı diye merak etti. Akşam yemeğini atlatmaya ve aklını başında tutmaya odaklandı.

Daha sonra Gece Anne, Dev'in yanına gidip kravatına gümüş renkli pırlantalı bir iğne taktı. "Steve McQueen'e ait." Queenie'ye diz boyunda ve bağcıklı bir çift eski çizme verdi. "Bunlar da Amelia Erthart'ındı." Ciaran'ın parmaklarından birine yakut taşlı altın bir yüzük taktı. "Lorenzo de Medici bu yüzüğü takmıştı." Mad, Gece Anne'nin ona uzattığı *Alice Harikalar Diyarında*'nın ilk baskısına baktı. Kitabı açarken elleri hafifçe titriyordu.

Gece Anne en son Evie'ye doğru yürüdü ve uzanıp saçını nazikçe kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Senin için hiçbir şeyim yok, Evie. Çünkü ne istediğini bilmiyordum."

Evie, "Hiçbir şey istemiyorum," diye fısıldadı.

Gece Anne geri çekildi. “Herkes bir şeyler ister. Öğreneceğim. Au revoir,* çocuklar. Bir dahaki Hırsızlar Gecesi’nde görüşürüz.”

Gece Anne gittikten sonra La Fable Sombre ana salona geçti. Yılın ikinci soygununu planlamak için yere oturdular. Ciaran, Kanayan Aziz Kilisesi’nin haritasını yere serdi. Dev’in satranç piyonlarını harita üzerinde hareket ettirdi. Mad’e baktı. “Göz bebeğim. Silah arkadaşım. En yakın dostum. Yeni arkadaşımız Evie’ye durumu açıklar mısınız?”

“Elbette açıklayacağım, seni çapkın şeytan.”

Dev iç çekti. “Bana yalnızca bir kez göz bebeğim demiştin.”

“O sırada sarhoş muydum?” diye sordu Ciaran.

“Sanırım sarhoştun.”

“Bu kadar flört yeter. Biri bana bunu açıklasın.” Evie, ekibin Çılgın Şapkacı tarzındaki hazır cevaplarından bıkmıştı.

Mad omuzlarını geriye attı ve ellerini kucağına alarak yere oturdu. Satranç taşlarını, siyah veziri ve siyah atı hareket ettirdi. “Ciar ve Queenie, kilisede evlenmek isteyen tutkulu bir çift kılığında (ve bu taklidi oldukça iyi yapıyorlar) Gösteriş olacaklar. Başka birilerinin gelmediğinden emin olmak için ben yine Göz olacağım. Sen ve Dev, Forvet olacaksınız. Kilisedeki herkesin dikkati Ciaran ve Queenie’nin dramıyla meşgulken, sen ve Dev harekete geçeceksiniz.”

“Diş ve Pençe kim olacak?” Los Angeles’taki gece kulübündeki dövüş, ders niteliğinde olmuştu. Ayrıca Ciaran ve Mad, yakın zamanda Evie’ye birkaç savunma tekniği de göstermişlerdi.

Mad, Ciaran’la bakıştı. “Diş ve Pençe’ye ihtiyacımız olmamalı.”

* Fr. Görüşmek üzere.

Evie bunun bu kadar kolay olacağından şüpheliydi. Kilise mahzeninin haritasına baktı. “Aynı anda yalnızca bir kişiyi görünmez yapabiliyorum. Yani *sadece* Dev’i.”

“Acayip bir şey. Evie’nin yaptığı yani.” Dev, kollarını başının üzerine uzattı.

Ciaran, Evie’yi izliyordu. “Hızlı ve sessiz bir şekilde içeri girip çıkmamız gerekiyor. Kargaşa yok. Mad’in dediği gibi Diş ve Pençe’ye lüzum yok ama...”

“Her zaman beklenmeyi bekler,” diye bitirdi Evie.

“Rakiplerini her zaman tanı.” Queenie planları inceledi. “Birkaç kilise çalışanı. Sorun yok. Peki ya Sirenler hazineyi koruyorsa?”

“Sirenlerle savaşabiliriz.” Dev bunu söylediğine pişman gibi di.

Mad öfkeyle, “Circe ile dövüşmek istemiyorum,” dedi. “Bu yüzden görünmezlik planına sadık kalmalıyız. Gösterinin yıldızı sensin, Eves.”

Bu ifadenin Evie’yi tedirgin etmesi gerekirdi ama içinde yerşeren bir sıcaklık kalbini yumuşattı. “Neden kiliseye Kapı ile giremiyoruz? Ciaran’ın görselleştirebileceği fotoğraflar var elimizde.”

Ciaran, “Daha önce gitmediğim yerlerde sihirli kapıları kullanmamaya özen gösteriyorum,” diye açıkladı. “Fotoğraflar her zaman doğru olmuyor.”

Dev, “Gökdelen olayı,” diye hatırlattı.

Evie, “Tamam, bana bunu daha sonra anlatırsınız,” dedi. Mad’e baktı. “Peki, içeri nasıl gireceğiz?”

“Üç ayrı arabayla gidiyoruz. Kiliseye ilk olarak müstakbel gelin ve damat olarak Queenie ve Ciar varacak. Ben turist olacağım ve kendi kendime çatıya çıkacağım, hatta belki beni melek falan sananlar olur. Sonuç olarak size, Evie ve Dev, güneş

batarken mezarlığa girmek kalıyor. Bir arka kapı var.” Mad kilisenin haritasının üzerine parmağını koydu. “Bu koridor mahzene açılıyor.” Haritanın altından kilisenin broşürünü çıkardı. “Gördün mü? Turlar olduğu için fotoğrafları bile var. Şu sembolü görüyor musun?”

“Mahzen şurada olacak,” dedi Queenie. “Mahzendeki yer altı mezarında ölü bir azizin ya da denizin bir kısmını kana bu-layan bir şeyin olduğu söyleniyor. Sirenlerin neden burayı seçtiğini şimdi anlıyorum.”

“Bizi içeri sokabilirim. Taşlar beni sever.” Dev’in cansız nesneler dünyasıyla ilişkisi Evie için bir hayranlık sebebiydi.

Ciaran devam etti: “Hepimiz kilisede buluşuyoruz, kiralık arabalarımızı bırakıyoruz. Marsilya’da kalacağımız yere bir Kapı açacağım. Asla doğrudan sığınağımıza geri dönmeyeceğiz. Ne olur ne olmaz.”

“Peki, tüm bu süre boyunca ben ve Dev görünmez mi kalacağız?” Evie perdeyi kendisinin ve bir başkasının üzerinde birkaç dakikadan fazla tutup tutamayacağından emin değildi.

Ciaran ona, “Yalnızca mahzene girene kadar,” dedi. “Şimdi, eğer Sirenlerden biri orada nöbetçiye... Queenie’de onun dikkatini dağıtacak bir şey var.” Sırıttı. “Öyle değil mi, karıcığım?”

“Peki, neden kiliseye gece vakti gizlice girmiyoruz?” diye sordu Evie.

Dev, “Geceleri daha sıkı korunuyor olabilir. Gündüz girersek endişelenmemiz gereken tek şey birkaç rakip ve kilise çalışanı olacak,” diye yanıtladı.

Queenie ellerini esnetti. “Üzerinde çalıştığım bir şey var.” Cebinden bir parfüm şişesi çıkardı. “Bu, idioblastın incelikli bir versiyonu. Daha açık anlatmam gerekirse, bir bitkinin yırtıcı hayvanların ağzına dikenli kalsiyum oksalat kristalleri fırlatmasıyla oluşan bir durum. Bu şey insanlar üzerinde de işe

yarıyor. Onları bir süre sersemletecek. Bitki fenolikleri ile boyun eğdirme arzusunu karıştırarak yaptım.”

“Queens.” Dev’in gülümsemesi dikkatliydi. “Az önce anlattığın kâbus karışımın kobay faresi kimdi peki?”

Queenie de tatlı tatlı gülümsedi. “Bardaki birkaç pislik.”

“Ahh.” Mad başını salladı. “O adamları hatırlıyorum. Neden orada on dakika kadar salyalarını akıtarak durduklarını merak etmiştim.”

“Los Angeles soygununda kullandığın neydi?” diye sordu Evie. Queenie’nin Zehirli Sarmaşık kimyası ilgisini çekiyordu.

“Bir halüsinojen. Adı Beyaz Tavşan’dı.”

Dev rüyadaymış gibi, “Sen bir harikasın,” dedi.

“Bana verdiğin örümcek ipeğinden yapılmış kravat hâlâ duruyor.” Ciaran kanepeye yaslandı. “Monte Carlo’da aceleyle pencereden çıkmak zorunda kaldığımız zamanı hatırlıyor musun? O kravat oldukça kullanışlı olmuştu.”

“O sadece Dubai’deki çılgınlığın antrenmanı mıydı?” Queenie bacaklarını uzattı. “O prenses bizim ölmemizi istiyordu. Şanslısın ki büyükannem ve büyükbabam bir süre onlarda saklanmamıza izin verdi.”

Mad güldü. “Büyükannen ve büyükbabam muhteşemdi. Patti Smith ve Iggy Pop’la birlikte ahşap bir kulübede kalmak gibiydi.”

Queenie, “Gençliklerinde bir punk grubundalarmış,” diye itiraf etti.

Dev sırtıttı. “Dubai Prensesi, İskoçya’daki o ucube aile kadar kötü değildi. Onlar çok *solgunlardı*. O çürüyen köşkün yuva olduğu kırmızı dudaklar ve siyah giysiler. Sessizlik ve Gece’nin gözyaşı şişesiyle toplamamızı istedikleri şey neydi?”

“Papaz bana onun lanetli bir şişe olduğunu söylemişti.” Mad kollarını başının arkasına attı. “Köşkün o kadar çabuk yanmasına gerçekten şaşırmıştım.”

Evie, bu geçmiş hikâyeleri gözleri fal taşı gibi açık bir hâlde dinliyordu.

Dev kollarını yukarı çektiği dizlerinin üzerinde kavuşturdu. “En sevdiğim gösteri, sen ve Vero’nun Girit’teki müzayedede patenle kayarak o heykeli kapmanızdı.”

“Vero ve Jase’in Monte Carlo’da asilzade kılığına girdikleri zamanı hatırlıyor musun?” Mad güldü. “Ben ve Ciar o sihirli zodyak cihazını bulmak için tüm odaları ararken?”

“O misafirleri soyduğunu hatırlıyorum.” Ciaran ona sevgiyle baktı.

“Yaşadığımız onca sıkıntıdan sonra bir bahşisi hak etmiştik. Ayrıca *berbat insanlardı*.”

Queenie, Evie’ye baktı. “Ciaran beni ilk yıllarının sonlarına doğru bulmuştu. Dokuz iş boyunca birlikte olduklarına inanabiliyor musun?”

Evet. Evie her birine bakarken bunu düşündü. Buna inanabilirdi. La Fable Sombre’un yer yer gülerken, yer yer küfrederek eski anılarını anlatışını dinlerken arkasına yaslandı. Bu konuşmalar gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdüğü için, tek bir bilgiyi bile kaçırmamak adına uyanık kalmaya çabaladı.

Evie, gözlerini açıp derinliklerden çıkıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Dönen bir tavandan oluşan odada, kırmızı kadifeden iki kişilik bir koltukta yatıyordu. Göz kamaştırıcı güneş ışığı yüzünden bir kolunu gözlerinin üzerine kapattı.

“Evie.” Duyduğu ses, başını bir sağa bir sola sürükleten gelgit gibiydi. Ciaran dibindeki bir sandalyeye oturmuştu. Keyifli ve rahat görünüyordu. Ayakları çıplaktı. Gömleğinin düğmeleri

açıktı ve teninin görüntüsü o ânı garip bir şekilde samimi kılıyordu.

Uykulu bir şekilde, “Ne yapıyorsun?” diye sordu Evie. “Uyurken beni mi izliyorsun?”

“Mad mutfakta sana kahvaltı hazırlıyor ve eğer uyurken seni izlediğimi düşünürse, beni tavayla döver. Çok sıkıcı uyuyorsun. Gerçi horlaman Dev’in dün gece söylediği şarkıdan daha melodikti. Sinatra muhtemelen mezarında ters dönmüştür.”

Evie güzel bir kaşmir battaniyenin altında kıvrandı. Ciaran eğilip ona içi dolu bir bardak uzattı. Saf narenciye tadındaki içecek, Evie’nin ağzındaki kuruluğu ânında giderdi. Göz kalemi akmış ve saçları uykuda dağılmıştı, muhtemelen çöpe atılmış bir oyuncak bebeğe benzediğini düşündü. “Saat kaç?”

Ciaran saatini kontrol etti. “Saat ikiye geliyor.” Gülümsedi. “Kiliseye gitme vakti.”

BÖLÜM ON BİR KUTSAL TOPRAKLAR

Arabayı süren Dev'in yanında oturan Evie, tehlikeli bir soygunu anlatan bir Audrey Hepburn filmindeymiş gibi davranmaya karar verdi. Dev, onu incelerken Evie, bu soygunun temel taşı kendisi olduğunu için Dev'in endişelenip endişelenmediğini merak etti. Siyah balıkçı yaka kazak, kot kapri ve spor ayakkabılarıyla kendini insanların orada olmadığına inandırabildiği için çok tehlikeli olabilecek bir kız gibi değil de Fransa tatiline çıkmış bir genç gibi hissediyordu. Queenie'nin hediye ettiği eldivenler cebindeydi.

Yol, Marsilya'nın yıpranmış binalarının grafitilerle kaplı olduğu biraz nahoş bir bölgesine doğru kıvrılıyordu. Dev, otlarla kaplı bir alana park edip dövmeli kolunu pencere pervazına dayadı. "Bu kilisenin geçmişine baktım. *L'Eglise de Saint Saignant*. Hiç hoş değil."

"Anlat." Evie kaşlarını çatmış bir hâlde Dev'in kullan-at telefonuna bakıyor ve onlara kiliseye yaklaşmanın güvenli

olduğunu bildirecek olan mesajı bekliyordu. Ciaran, Queenie ve Mad çoktan varmışlardı.

“Fransız Devrimi sırasında giyotinle yapılan idamlar. Bir büyücünün laneti. Orta Çağ’da öldürülen ve kilisenin koruyucu ruhu olsun diye kilisenin altına gömülen bir çocuk.” Güvenlik kameralarını yalnızca yakınlığa göre hayalet gibi görüntüleyebilmesini sağlayan yıpranmış dizüstü bilgisayarına dokundu. “Kameraları kandırabilirim ama koruyucu ruhları kandıramam.”

Evie bu yolun sonunda, o kilisede onları neyin beklediğini merak ediyordu.

Dev’in telefonuna bir mesaj geldi. Telefonuna bakıp okudu: *“Birkaç kilidi açmaya hazır mısın, Liverpoollu?”*

Dev güldü. “Ciar’a şunu yaz: *Kesinlikle, kaba çocuk.*”

“Tamam.” Evie telefonu kaldırdı. “Orta parmak emojişi gönderdi.”

Arabadan indiler. Evie telefonu Dev’in cebine koydu ve ona, “Oraya vardığımız andan itibaren elimi bırakamazsın. Ve tuhaf sesleri duymazdan gelmelisin,” dedi.

Dev ona bir kulaklık ve mikrofon verdi. Siyah bir kazak, kot pantolon ve Converse giymişti. Kulaklığı kaplan şeklinde bronz bir manşetti. Sırıttı. “Sevgili ekibimizin sesleri hariç, öyle değil mi?”

Kanayan Aziz Kilisesi, on sekizinci yüzyıldan kalma apartmanların granit bloklarının ortasında, unutulmuş vahşi doğada yükseliyordu. Bulunduğu yıkık mahalleye kırgın görünen kilise, romanesk ve gotik unsurları, dikenli kuleleri ve öfkeli melek heykelleriyle kasvetli bir yapıya sahipti. Lekeli taşlar parlak yeşil yosunla kaplıydı. Kilisenin ötesinde taşları ufalanmış mezarlar, uzuvları ve yüzleri olmayan heykellerle dolu bir mezarlık vardı. Çukurlu otoparkta yalnızca üç araç duruyordu: Ciaran’ın

beyaz roadster'ı, eski püskü bir motosiklet ve muhtemelen bir rahibe ya da bir çalışana ait olan mandalina renginde bir araba.

Evie ve Dev, şişeler ve fast-food ambalajlarıyla dolu ormanlık alanda sinsice ilerlediler. Mezar taşlarından oluşan bir koleksiyonun yanındaki taş duvarlara doğru ilerlerken Evie yonca kokusunu içine çekti ve bu koku, onun gerginliğini yatıştırdı.

Dev duvarın önünde durdu. "Burada bekle," dedi ona. "Ciar ve Queenie'nin fırtınalı nikâhının içeridekilerin dikkatini dağıttığından emin olmak için araştırma yapıyorum. Gözlerini benden ayırma. Gerçi zaten ayıramıyorsun."

"Süslü soygun kombinini mahvetme."

Gülümseyip alçak duvarın üzerinden atladı.

Evie onun mezarlıktan geçerek kilisenin arka tarafına doğru ilerlemesini izlemek için bir ağaca yaslandı.

Ağaçların arasında solgun bir figür gördüğünü sandı.

Gözlerini kısıp daha dikkatli baktı. Bu, gecelikli bir çocuk olamazdı...

Kulaklığından Queenie'nin sesini duydu: "Bir şeyler yanlış gidiyor. Ciaran'a bir şey oldu. Kan falan tükürdü. Benim başım dönüyor. Buradaki rahip çok şaşkın görünüyor."

Ciaran'ın sesi pürüzlüydü: "İşi bitirin. Şimdi."

Panik Evie'yi ele geçirdi. Hızla otlu mezarlıktan geçti. Heykellerin ve mezar taşlarının arasında zikzaklar çizerek ilerledikten sonra, kilisenin arka kapısının açık olduğunu gördü. Bir ışık hüzmesi sayesinde Dev'i fark edince içeri daldı...

Tam o anda Dev'e çarptı. İki büküm olan Dev öğürüyordu. Vertigodan mahvolmuşken, kusmasına neden olan bir mide bulantısı geldi. Duvara tutundu, parmaklarının altındaki taşın acımasız bir soğukluğu vardı.

"Bu bir tür gaz falan mı?" Dev doğruldu, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gözleri siyah görünüyordu.

Evie onun omzunu tuttu. "Ciar ve Queenie..."

"Onlar kendi başlarının çaresine bakabilirler. Mad orada olacak. Harekete geçmemiz gerekiyor."

Evie, Dev'in elini tuttu ve *görünmemeyi* diledi. Gerçek dünya siyah beyaza dönüşürken etraflarında karanlık kıvrılıyordu. Dev'in eli acı verici bir şekilde onun elini sıkıyordu. Fısıltılar başladı.

"Evie." Dev'in sesi bozuktu. "Ölüm kadar soğuk. Peki, bu fısıldayan şey de ne? Daha önce duymamıştım..."

Evie, "Endişelenme," dedi. "Hangi taraftan?"

Dev, mezarlığın haritasını açtı. Elleri titriyordu. "Bu taraftan."

Evie, baş döndürücü bir sıcaklık hissetti. Karanlık perdesi dalgalandı. Dev, kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Ben..." Karanlık etraflarını sardığında, soğuk yeniden içini doldurdu. "Evet."

Vızıldayan floresanlarla aydınlatılmış bir merdivenden inip mahzene giden yolu takip ettiler.

Rahip kıyafetleri içindeki iki genç adam köşeyi döndü. Birinin saçları örgülüydü, diğerinin ise elleri dövmeiydi. *Bunlar rahip değildi.* Evie hızla bir duvarın arkasına geçti. Dev de onu takip etti.

Beni görmeyin, diye aklından geçirdi Evie, umutsuzca. *Bizi görmeyin.*

İki genç adam ikisine de bakmadan yanlarından geçtiler.

"Onlar Fenrir ekibindendi," diye fısıldadı Dev, Evie'ye.

"Burada ne yapıyorlar?" Soğuk ve sisli karanlığın dağıldığını ve parlak dünyanın geri döndüğünü hissetti. "Dev..."

"Artık görünmez değiliz, değil mi?"

"Bir şey engel oluyor."

Mezarın metal kapısına ulaşılar ve Dev kilidi incelemek için çömeldi. Evie, kapıya kazınmış dans eden iskeletlerin korkunç resimlerini endişeyle incelerken Dev, bir avucunu metale bastırdı. Hiçbir şey olmadı. Mırıltıyla kilidi ikna etmeye çalışarak yeniden denedi.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladı Evie. “Sağı solu kurcalamayı bırak.”

“İşe yaramıyor.” Sesi panikten yıpranmış bir hâldeydi. “Bu daha önce başıma hiç gelmemişti. Bu basit bir şifreli kilit.”

Topuklarının üzerine çömeldi yeniden. İki elini de kilide koyup başını eğdi. Yüzünden ter boşanıyordu. Havayı erimiş metal kokusuna benzer bir koku sardı.

Evie, Queenie’nin eldivenlerinden birini çıkarıp materyali bir lambaya tutmak için parmaklarının ucuna yükseldi. Eldiven hızla lastik kıvamına geldi. Yapışkan maddeyi kilide sıkıştırdı. Evie, Dev’i kapıdan geri çekti.

Yeşil küre genişledi, sertleşti. Bir gıcırtı duyuldu, ardından ise büyük bir *çatırtı*.

Metal kapı ardına kadar açıldı ve aşağıya doğru kıvrılan başka bir merdiven ortaya çıktı. Titreşen ampuller meşalelere benziyordu. Burunlarına toprak ve çürük kokusu geldi. Bu görüntü, Evie’nin zaferini bastırmıştı.

“Queens.” Dev sıırıttı. “O kadına evlenme teklif etmeliyim.”

El ele tutuşup hızla merdivenlerden indiler. Aşağıda başka bir kapı onları bekliyordu. Dev, aynı sorunu bu kilidi açmaya çalışırken de yaşadı. O hayretle ve çılgınca kilide fısıldarken, Evie bir omzunun üzerinden arkalarını kontrol ediyordu. Derisi karıncalandı. Kulakları uğuldadı. “Acele etmeliyiz, bir şey başımı döndürüyor.”

“Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

Evie, ikinci eldiveni de aynı şekilde kullandı.

Kilit patladı. Kapı açıldı.

Evie ve Dev, içerdeki eşya yığınınına baktılar: bir ejderhanın altın hazinesi ve dökülen mücevherler. Bütün bu mücevherleri ve değerli eşyaları görünce, içinde ilkel bir şeyin çözüldüğünü hissetti Evie.

“Bekle.” Dev onun içeri girişini tek koluyla engelledi. “Yerdeki desene bak.”

Evie taş zemine yerleştirilmiş, hilal oluşturan farklı renkteki taşları inceledi. Dev bir ayağını taşa koydu. Hiçbir şey olmadı. “Tamam.” Onayladı. “Sarı taşlardan devam et. Onlardan ayrılma.”

Mad’in sesi, Evie’nin kulağında çınladı: “Misafirimiz var.”

Dev küfredince Evie paniğe kapıldı. Sonra Ciaran’ın boğuk ama yine de emir veren sesi duyuldu: “Bul onu, karakuş.”

Sırt çantalarını çıkardılar ve çılgınca eşyaları kurcalamaya başladılar. Bir taç. Kolyeler. Bir hançer. Minik heykeller. Bolca sikke...

“Külçe?” Dev, sırt çantasına bir altın külçesi koydu. Evie’nin başına gümüş bir taç taktı. Yakutlarla donatılmış bir haç aldı...

Ardından nefessiz kalarak haçı bıraktı. Sıcak bir fırındaki metal bir tepsiyi tutmuş gibi hissederek eline baktı. Dev ona bakınca Evie de haça dokundu. Ve elini geri çekti. Cildinde oluşan yanığa bakan Evie, “*Bu da ne?*” diye fısıldadı.

“Kimyasallar. Bazı mücevherlere kimyasal bulaşmış olmalı.” Cebinden iki çift deri eldiven çıkarıp bir çifti Evie’ye uzattı.

Dev, büyüsü işe yaramadığından bazı kilitleri kırmak için altın külçe kullanarak sandıkları ve süslü kutuları açmaya koyuldu. Evie panik içinde hareketsiz duruyordu. Aralarındaki en çömez Evie’ydi. Bu soygun başarısız olursa, Sessizlik ve Gece onu zincirin en zayıf halkası olmakla suçlayacaktı.

“Sihirli bir kitapla ne yapardın?” Dev’le olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu. “Kimsenin bulmasını istemiyorsan?” Dev, tuhaf yığını çılgınca aramayı bıraktı.

Yavaşça gülümsedi. “Kimsenin onu fark etmemesini sağlayacak bir yol bulurdum.”

“Kamuflaj.” Evie ve Dev sandıkları, mücevherleri ve ışıltılı nesneleri incelediler. “Öyleyse kabaca kitabın boyutlarına uyan bir şey arayalım...”

Kulaklarında Mad’in sesi duyuldu: “Fenrir.”

“Bize yardım etmeleri mi gerekiyor?” diye sordu Evie. Tüm ekip tek ağızdan, “Hayır,” diye yanıtladı.

“Piçler.” Dev, mücevherleri ve heykelcikleri bir kenara fırlattı. Evie yığını inceleyerek bir hesap yaptı.

“Kitap. Bir kitap şekli. Fark edilmeyecek bir şey. Elizabeth dönemindeki bir beyefendinin seyahatte yanında taşıyabileceği bir şey. Gösterişli sayılabilecek ama pratik bir şey.”

“Ah, kahretsin, Evie...”

Evie ve Dev aynı anda etraflarına bakındılar.

İkisi de içi açılarak taşları ortaya çıkaran, altın ve oniksten yapılmış bir satranç takımına doğru hamle yaptı. Kilitliydi.

“Aç şunu, Dev. Burada yeteneklerimizi engelleyen her neyse... onu aşmalısın.”

Dev kilide bakarken, Evie satranç kutusunu tutuyordu. Sonra Dev gözlerini kapattı. İki parmağını dudaklarına bastırdı, gözlerini açtı ve parmaklarını kilide yerleştirdi. Kaşları çatıldı. Gözleri altın rengine döndü.

Kilit tık etti. Evie, tahta kutuyu açtığında çekmecesindeki ve altındaki altın rengi satranç taşları ortaya çıktı. Ardından Dev, kutunun içindeki Bestiarum Vocabulum’u kaldırdı. Kitap bir dergi büyüklüğündeydi ve siyah kurşun bantlarla mühürlenmişti. Evie, kitabın parşömen kâğıdından olduğunu

görebiliyordu. Mırıldanarak kitabı sırt çantasına koydu. “Pek bir şeye benzemiyor.”

Evie baş dönmesi ve mide bulantısı dalgalarıyla mücadele ediyordu. “Hadi, çıkalım buradan.”

“Tamam. Dikkatli ol da...”

Evie arkasını dönerken unuttu ve bir ayağıyla sarı taşların dışında kalan gri taşa bastı.

Duvarlardan birinin arkasından bir tık sesi geldi. Bir şey, uyanan bir ejderha gibi gürledi. Dev, “Koş!” diye bağırdığında, Evie’nin aşırı dikkati harekete geçmişti.

Çıkışa doğru koşarken zeminin ortası çatladı.

“Evie!” Dev ona uzandı. Arkasındaki duvar parçalandı ve köşelere yerleştirilmiş kemiklerden ve kafataslarından oluşan korkunç bir mozaik çıktı ortaya.

Zemin çöktü. Evie karanlığa gömülmüştü.

Toprak, taş ve diğer döküntülerden oluşan bir yağmurla birlikte yere çarptı. Öksürerek ayağa kalktı, dizlerindeki ve avuç içilerindeki sıyrıklar karşısında yüzünü buruşturdu. Cep telefonunu bulmaya çalıştı.

“Evie?” Karşısında, Dev’in diz çökmüş silüeti belirdi. Telefonunun el fenerini açtı. Etrafı daha fazla kemik ve kafatasıyla çevrili, yukarıda uzak bir parıltının olduğu bir çukurun içindeydiler. Dev, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde arkasına yaslandı. “Bu çukurda kalamam.” Yakınına düşen bir kafatasını tekmeledi.

“Dev.” Evie, onun etrafa bakan gözlerinde paniği görebiliyordu. “Sorun yok.”

“Hayır, var. Burada öleceğiz...” Kollarını başının üzerinde kavuşturdu.

“Dev.” Evie de kendi içindeki dehşetle savaşıyordu.

Dev titredi. “Sadece bir çocuktum... Dul annem piçin tekine âşık oldu. Annem büyükannemin yanına gittiğinde, adam beni üç gün boyunca dolaba kilitledi...”

Evie onun önüne çömelip omuzlarını tuttu. “Ama kurtuldun, değil mi? Yeteneğini de bu şekilde keşfettin?”

Dev başını kaldırdı. Çok hızlı nefes alıyordu, alnından terler akıyordu. Yine de gülümsedi. “İşte, o zaman hayalî kaplan arkadaşım ortaya çıktı. Ve tam o sırada nesneleri büyüleyebilmeye başladım.” Telefonunu kaldırdı. “Cep telefonumda sinyal yok ve sanırım mikrofonum da bozuldu.”

“Aynen.” İçini huzursuzluk kaplarken mahzenin korkunç duvarlarını inceledi Evie. Bazı köşelere bakıp nerelere tutunulabileceğini düşündü. “Tırmanmamız gerekecek.” Dev’e döndü. “Sen ve Ciaran, Dubai’de çok yüksek bir binaya tırmanmıştınız, değil mi?”

“Ciar ve Mad’di tırmananlar.” Dev yine de ayağa kalktı ve o ayağa kalkarken botlarının altında kalan küçük kemikler çıtırdadı.

İlk tırmanma girişimleri, düştükleri için sıyrıklar ve morluklarla sonuçlandı. Duvara kazınmış olan eski kemikler sağlam değildi, ya kırılıyor ya da parçalanıyorlardı.

Dev olduğu yerde döndü. “Burası bir zindan. İnsanları ölüme attıkları yer...”

“Ölmeyeceğiz.” Gerçekten Dev’in sakinleşmesine ihtiyacı vardı. “Çocukken o dolabın içinde kilitli kaldığında... nasıl çıkmıştın?”

“Kilidi açarak.” Duvara yaslandı, gözleri kapalı, başı ise geriye eğilmişti. “Bu biraz farklı, tatlım. Bu bir dolap değil. Ben kilitlere ve sihirlerle meraklı bir adamım. Ve senin de fark ettiğin üzere, sihirlerimiz işe yaramıyor.”

Evie dönüp onları çevreleyen kemik ve kafataslarından oluşan duvarlara öfkeyle baktı. “Duydun mu?” Sanki bir sürü

hayalet dansçı etraflarında dönüyormuş gibi bir fısıltı, hışırtı sesleri vardı.

“Evet.” Dev tekrar ayağa kalkıp telefonunun fenerini zemine, kemik oyuklarına doğru tuttu. Kafataslarından biri taşın üzerinden yuvarlanarak düştü. Evie, kafatasına doğru ilerleyerek yerde, pislik ve enkazın altında bir mozaik deseni gördü. Tek ayağıyla pisliği itti.

“Bir pentagram.” Dev ona baktı. En azından artık mahvolmuş bir harabe gibi görünmüyordu çünkü ilgisi başka bir yöne çekilmişti.

Evie pentagramın içinde dururken içinde tuhaf bir duygu hissetti. “O kilidin açılması için sihir kullandın, değil mi? O dolaptan kaçmak için de kullandın. Yaptığın şey bu. Nesneleri sana yardım etmeye ikna ediyorsun.”

Dev, gözlerini kapatıp yavaşça nefes aldı. “Yani bu güzel kemiklerden bize yardım etmelerini mi isteyeceğim?”

“Evet,” diye fısıldadı Evie. “Gel ve sembolün içinde benimle birlikte dur.”

Dev, onunla birlikte pentagramın ortasına geçip ölümlerle konuşmaya başladı. “Hadi bakalım, tatlım. Bu işi Mickey Mouse usulü çözelim.” Etraflarındaki kemikler şingirdadı. Bir uyluk kemiği yere çarptı. Onu bir ayak kemiği takip etti. Evie, Dev’in tenine Orta Çağ el yazmalarındakine benzer şatafatlı illüstrasyonlarla birlikte kelimelerin çizildiğini görünce, endişe ile doldu. “Ah, Dev...”

“*Fantasia’yı izlemiş miydin? Mickey Mouse’lu Sihirbazın Çırağı?*” Gözlerini kapattı. Sanki vitraylı bir pencerenin önünde duruyormuş gibi görünüyordu, teni ışıldayan resimler ve koyu harflerle parlıyordu. Kemiklerin dışarı doğru süzülüp duvara karşı esrarengiz bir anatomik ustalıkla yeniden bir araya gelmelerini izledi. Ölümleri etkisine alırken Dev’in gözleri kapalı kaldı. Omurgalar ve kaval kemikleri, uyluk kemikleri ve kafatasları

ürkütücü ve takırdayan bir sesle birbirlerine örülürken, Evie'nin içinde sırtını yasladığı taşa doğru büzülme isteği uyandı.

Dev, gözlerini açtı ve Evie ile birlikte özgürlüğe doğru çıkabilmelerini sağlayacak, kıvrılan ürpertici kemik merdivenine baktı. Işıklı el yazması görüntüleri Dev'in teninden silindi. Kısık bir sesle, "Sanırım bende yanlış giden bir şeyler var," dedi.

"Hayır. Bestiarum Vocabulum'u taşıyorsun. Sanırım senden hoşlandı." Ellerinden birini soğuk bir uyluk kemiğinin üzerine koydu. *Onun bir insana ait olduğunu düşünme, bunu düşünme.* Ayağını ise bir başka kemiğin üzerine attı. Merdivenler ne kadar gıcırdarsa gıcırdasın, kendi kendine merdivenin parçalanmayacağını ve tekrar aşağıya düşmeyeceğini söyleyerek tırmanmaya başladı. "Hadi."

Dev onu takip ederken, kemikler bir o tarafa bir bu tarafa sallanıyordu. Dev bir küfür savurdu. Eli bir kafatasının üzerinde olan Evie, kendini kafatasındaki göz yuvalarının içine, karşısındaki karanlığa bakarken buldu. Anlamadığı bir dilde bir şeylerin söylendiğini duydu. Kafatasının çenesi açıldı.

Kemiklerin üzerinden hızla yukarıya tırmandı.

Önce kendini ardından Dev'i zindanın kenarına doğru çekti. Yere çöktüler.

"İnsan kemiklerini dans ettirdim." Dev doğruldu.

"Sanırım bunu tek başına yapmadın." Pentagrama baktı ve dışarıda gördüğü hayaletimsi şekli anımsadı. "Sanırım aşağıda bir koruyucu vardı, uzun zaman önce bu amaç için feda edilmiş biri. Bana buranın tarihini okurken söylediğin gibi."

Dev, çukura dehşet dolu bir bakış atıp, "Bizi takip edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"Hayır." Kendini bu kadar sakin hissettiği için rahatsızlık duyarak ayağa kalktı. "Hadi, gidelim."

“Sen nasıl istersen, patron.” Dev, sırt çantasını kaldırıp Evie’ye uzattı. “Bu şeyi artık sen tutuyorsun. Derimin altında yılanlar kıvranıyormuş gibi hissettim.”

Evie isteksizce Bestiarum’un bulunduğu sırt çantasını kabul etti ve kendi çantasını ona verdi.

Çukurun yanından geçip metal kapıya döndüler ve oradan içeri süzıldüler.

Rahip gibi giyinmiş iki genç adam ortaya çıktığında, Evie ve Dev saklandılar.

Queenie, papaz cübbeli, şaşkın görünen yaşlı bir adamın önünde Ciaran’ı dik tutmaya çalışıyordu, ardından kilise nefine giden bir kapıdan fırladılar. Ciaran iki büklüm olmuştu. Saçları yüzüne düşen Queenie de hasta görünüyordu. Koridorda sert görünümlü üç adam onlara doğru geliyordu. İri olan iki tanesi Ciaran’a doğru yöneldi. Evie üç parçalı takım elbise ve kırmızı yelek giymiş olan üçüncü kişiyi tanıdı: Fenrir’in lideri Reynard. “Bu bir intikam, hilekâr. Şu kumarhane işinin intikamı.”

Ciaran bariz bir acıyla gülüp yüzünü buruşturdu ve doğrulmaya çalıştı. Ağzının kenarından kan sızıyordu. Neyi vardı? Evie’nin endişeden gözü kararıyordu. Ciaran, “Baba bundan memnun olmayacak,” dedi.

“Bu ödülü nasıl aldığının umurunda olacağını mı sanıyorsun? Ona bu şeytani kitabı verdiğim sürece, hiçbir sorun olmayacak.”

“O zaman belki de...” Ciaran doğruldu. Gülümsemesi acımasızdı. “...Gece Anne’den bir öpücük de alırsın, ha?”

Reynard, Ciaran’a parmak salladı. “Ağzından çıkanlara dikkat et.”

“İri adamlardan önce Ciar’a ulaşmamız gerekiyor.” Dev ileri doğru yürüdü.

Evie, Ciaran'a doğru koştı. Ciaran onu yakalayıp kendine çekti. Evie kendini ve onu görünmez yaptı. Karanlık perde etraflarını sararken, ona bakıp gülümsedi. "Evie, teninde kelimeler var. Ve resimler."

Evie onları hissediyordu, teninde soğuk ve kaygan bir his gibiydi. Bestiarum onu etkiliyor, yeteneklerini tekrar kullanmasını *sağlıyordu*. "Queenie!" diye bağırdı.

Queenie'nin sağ eline bir parfüm şişesi kaydı. İdioblastı iki Fenrir üyesinin üzerine sıktı. Biri parfümü içine çekip sendeledi. Diğeri kaçtı ancak Dev'in yumruğuyla karşılaştı.

Yorgunluk Evie'yi sarsıyordu. Sendeledi, görünmezlik perdesiyle birlikte Bestiarum'un sürüngen büyüünün de elinden düştüğünü hissetti.

İki Fenrir daha çıktı ortaya. Ciaran onlara doğru döndüğünde gözleri karanlıktı. Evie'ye, "O kitabı çıkar buradan," dedi.

Queenie döndü ve diğer Fenrir üyesinin yüzüne biraz daha fazla *koku* püskürttü. Adam, saç örgüleri dışarı doğru haller oluşturacak şekilde yere düştü. Arkadaşı, dövme koluyla Queenie'yi tutup bir sütuna çarptı. Ciaran ona sert bir şekilde vurdu. Dövüşmeye başlamışlardı. Dev ve iri yarı olan Fenrir hâlâ kavga ediyorlardı ve ikisinin de kanayan yerleri vardı.

Evie, bu tuhaf yorgunlukla mücadele ederek tek dizinin üstüne çöktü. Çaresizce görünmez olmayı denedi ama gücünün ve iradesinin geri çekildiğini, yıprandığını hissedebiliyordu. Bestiarum sırt çantasında mırıldanırken, kollarında ışıklı el yazmalarının yukarı doğru kaydığını gördü. Kitap ona yardım etmek istiyordu. İstiyordu ama...

Küçük bir haç duvardan uçarak ona doğru fırladı. Evie eğildi. Haç bir melek heykeline çarptı ve meleğin soluk göz kürelerinin altından kırmızı damlalar aktı.

Zorlukla ayağa kalkan Evie, Fenrir lideri ona doğru yaklaşırken kanayan heykele baktı. *Beni görme*, diye geçirdi aklından. *Beni görme...*

Gücüyle birlikte tenindeki kelimeler de yok oldu.

Reynard yavaşça, “İşte, buradasın. O çantada ne var, tatlım?” dedi.

Evie ondan uzaklaştı. “Sessizlik ve Gece’nin bu işi berbat etmenden memnun olacağını mı sanıyorsun?”

“Bence o lanet kitabı aldıklarına çok sevinecekler ve onu veren de ben olacağım.” Bir elini *ver* der gibi salladı. “İyi bir kız ol ve ver şunu.”

Evie görünmezlik perdesini etrafına çekmeye çalışırken, bir azizenin tasvir edildiği vitray pencere ortasından çatladı. Reynard başını o tarafa çevirdi. Ardından tekrar Evie’ye baktı.

Evie’ye doğru bir hamle yaparak onu bir sütuna yasladı ve sırt çantasını elinden almaya çalıştı. Evie, onun daha güçlü olmasına duyduğu nefretle adama bir pençe attı. Reynard da karşılık olarak Evie’nin suratına berbat bir tokat savurdu. Dişleri alt dudağını keserken, ağzına kan doldu.

Onu öldüreceğim.

Kolunu Evie’nin boğazına bastıran Reynard, kahkaha atıyordu. “Sen az önce bana hırladın mı, tatlım?”

“Evie!” Ciaran’ın bağırıldığını duydu.

O, Queenie, Dev ve diğer Fenrir üyelerinin arasındaki dövüş devam ediyordu. Kırmızı Mohikan saçlı iri Fenrir’in elindeki bıçağı gördü.

Reynard arkasına baktı, dikkatini Evie’ye çevirip sırtıttı. “O Lyan. Aramızda yeni.”

Evie klasik bir hareketle Reynard’ın dizine vurdu. Reynard küfür ederek geri çekildi. “Seni sü...”

Tam o anda Mad onunla yüz yüze gelmek için Evie'nin önüne süzüldü. "Selam, Reynard. Güzel takım elbise. Dickens'a özgü bir centilmen ile haydut buluşması görünümü gerçekten sana yakışıyor."

Reynard alayla gülümsedi. "Ve işte, çılgın sarışın..."

Mad hızla yaklaşp pembe Nike ayakkabısını Reynard'ın yüzüne çarparak burnunu kırdı. Reynard kükredi. Mad, sırtı Evie'ye dönük bir şekilde konuştu: "Çatı. O kitabı buradan çıkar." Evie merdivenlere doğru koştu.

Yukarıda bir başka Fenrir belirdi. Evie geriye doğru koşmak için arkasını dönü ama adam onu bir ayı gibi kucakladı. Evie bir duvarı tekmeleyerek adamla birlikte devrilmeye çalıştı. Adam sendelerken Evie serbest kaldı. Fenrir üyesi sırt çantasını çekiştirdi ancak Evie bırakmadı. Evie dönüp onun yüzünü tırmaladı. Midesine inen bir yumruk, Evie'nin acıyla iki büklüm olmasına neden oldu. Çaresizlik içinde sırt çantasının omzundan çekildiğini hissetti ve Fenrir'in sırtışını gördü.

Bir kol adamın boynuna dolanıp onu geriye doğru çekti.

Jason Ra, Fenrir'i duvara çarptı.

Fenrir döndü ve Jason yumruk atmaktan kaçınarak geri adım attı. Hızlı bir zarafetle Fenrir'in bileğini yakalayıp geriye doğru büktü. Adam acıyla bağırırken, Jason onun dizine tekme attı. Fenrir inleyerek yere yığıldı.

Jason, Evie'ye döndü. "Beni takip et."

Evie kollarını ona dolamak istiyordu. Ona bağarmak istiyordu.

Bir kapıdan kaçtılar, Jason kapıyı tekmeleyerek arkalarından kapattı. Birisi kapıyı yumruklamaya başladığında, Evie kapıyı kilitledi. Etrafa baktılar ancak odada sadece bir pencere vardı. Jason ona, "Sen Gösteriş'sin," dedi. Kapının arkasına geçti.

Kapı hızla açıldı ve dar yüzlü bir Fenrir, elinde beyzbol sopasıyla içeri girdi. Evie geri çekilip bileğini burkmuş gibi eğildi. “Ah,” dedi ve bu yaptığı tamamen rol değildi, sonuç olarak acıyan pek çok yeri vardı.

“Ah,” dedi Fenrir sırtarak, “zavallı küçük hanım...”

Jason kapıyı adama vurdu. Fenrir hızla dönünce, Jason’ın sağ eline taktığı muştayla karşılaştı. Fenrir sersemlemiş bir hâlde geriye doğru sendelerken, elindeki beyzbol sopası da düşmüştü. Jason ona tekrar yumruk attı. Fenrir tökezledi, dengesini yeniden kazandı ve Jason’a karşılık verdi. Jason duvara çarptığında Evie sopaya doğru ilerleyip yerden kaldırdı.

Jason ileri atılıp Fenrir’in şakağına saldırdı. Fenrir bu sefer yığıldı.

“Şunlar.” Jason beyzbol sopasını onun elinden alıp döndürürken Evie muştayı işaret etti. Sesindeki hayranlıktan nefret ediyordu. “Onunla yaptıkların da neydi öyle, Ra?”

Jason cevap vermeden koridora baktı. Evie’ye bir işaret yaptı ve merdivene doğru koştu. Evie de onu takip etti.

Merdivenlerin başında rahip cübbesi giymiş iki Fenrir daha belirdi. Evie ve Jason’ı gördüklerinde aşağı inmeye başladılar. Jason şaşırtıcı bir çekicilikle gülümsedi. Ellerini kaldırdı, beyzbol sopası hâlâ elindeydi ve düzgün İngilizcesiyle adamlara seslendi: “Beyler. Çıkışa doğru gidiyoruz. Sorun çıkarmayacağız. Biz sadece turistiz.”

İki Fenrir güldü.

Jason merdivenlerden yukarı fırladı ve sopayla Fenrirlerden birine saldırdı. Adam küfrederek yere düştüğünde, yüzü kandan kararmıştı. İkinci Fenrir’in yumruğundan kaçan Jason, sopayı onun bacaklarına doğru savurdu. Fenrir yana çekildi.

Evie, Jason’ın peşinden koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. Yukarıdan, aşağıdaki parmaklıkların ötesine, Ciaran’ın kırmızı Mohikan tıraşlı iri Fenrir’in üzerine çıktığı yere baktı.

Ciaran'ın gömleğinde kan vardı. Queenie ve Dev hâlâ diğer iki kişiyle dövüşüyorlardı. Ciaran acımasızca bir hamle yaparak boğuştuğu adamı itti ve onlara yardım etmek üzere hızla döndü.

“Evie.” Jason'ın sesi alçaktı. “Sihirlerinin burada neden aksaklık yaşadığını biliyor musun?”

Evie ona baktı. Cevabı tahmin ediyordu. “Sen soru soramazsın. Sanırım onlardan biriyken çoğunlukla Diş ve Pençe'ydin, değil mi? Böyle dövüştüğüne göre.”

İki adımda ona yaklaştı. “Seni öldürtecekler,” diye fısıldadı. Geri çekildi. “Bana dövüşmeyi Ciaran öğretti.” Karşısındaki pencereye yöneldi. Pencereyi açtığı anda, çatının zorlu eğimi ve onlara doğru bakan bir melek heykeli görüldü. Jason dışarı çıktığında Evie de peşinden çıktı.

Dışarıda, gücünü susturan baskının yok olduğunu hissetti. Kiremitlerin üzerinden ilerleyen Jason'ı takip etti ve daha yukarıdaki çatıya çıkan bir merdiven gördü. “Jase...”

Arkasında duyduğu bir ses, geriye bakmasına neden oldu

Melek heykeli kafasını çevirmişti. Şaşırان Evie, meleğin kanatlarından birindeki taş tüylerin hareket ettiğini gördü.

“Evie,” diye seslendi Jason sertçe.

Yanında perdeli, çatlak bir vitray pencere vardı. Kızıl yılan tasvirli kırmızı cam parçası düşerek paramparça oldu. Evie geri çekildi.

“Evie. *Hadi.*” Jason elini uzattı. “Aşağı giden yolu biliyorum. Sırt çantanı bana ver.”

Evie, Bestiarum'un bulunduğu sırt çantasının askılarını kavradı. “Hayır.”

“*Evie.*” Sesi bir oktav kadar düşen Jason'dan, sanki derisinin altında bir elektrik fırtınası çatırdıyormuş gibi bir tehlike yayılıyordu. “Sırt çantanı bana ver.”

Evie eğimli çatıda bir adım uzaklaştı. “Sen burada kime yardım ediyorsun, beyaz atlı prens?” Evie aniden durumu fark etti. “Kanıt. Bestiarum’u *kanıt* olduğu için istiyorsun. *Delil* topluyorsun.”

Jason bir adım öne çıktı. Evie o zaman onun Ciaran’a ve La Fable Sombre’a ne yaptığını fark etti. Jason, “Sessizlik ve Gece o kitabı alamaz,” dedi.

Evie geriledi, zar zor nefes alıyordu. “Uzak dur.”

Yosunlu zeminde ayağı kaydı.

Ardından çatıdan aşağı yuvarlandı. Derisini canavarca pul-lar gibi parçalayan kiremitlere tutunmaya çalışıyordu. Jason da peşinden kayarak düştü ve umutsuzca onun eline uzandı.

Evie düşmeye devam ediyordu...

Ardından bir el onu havada yakaladı. Evie bir anlığına asılı duran taş meleşin canlandığını ve onu kurtardığını sandı.

Başını kaldırdı ve altın rengi saçları uçuşarak havada duran Mad’e baktı. “Yakaladım seni, Eves.”

Evie çatıya, orada çömelmiş olan Jason’a baktı.

Mad, Evie ile birlikte kiliseden uzağa doğru havada süzülür-ken, rüzgâr saçlarını ve kıyafetlerini uçuşturuyordu. Zeminle buluştuklarında Mad zarafetle inerken Evie ise dizlerinin üze-rine düşmüştü. Evie mezarlığın arkasındaki ormanlık alana in-diklerini fark etti.

“*Jason.*” Kiliseye doğru döndü. Onun çatıda kanatsız bir melek gibi durduğunu görebiliyordu.

“Bu bir tuzaktı.” Mad onun eline uzandı. “Unut onu.”

Gelirlerken Dev’in kullandığı Renault yabani otların ara-sından hızla geçip onlardan birkaç metre uzakta durdu.

Ciaran sürücü tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktı. Queenie ve Dev arkadaydı. Dev sırtıyor, Queenie saçlarını topluyordu.

“Sen sür, Mad.” Ciaran yolcu koltuğu tarafına yürüdü. Mad direksiyona geçerken Evie de Dev’in yanına sıkıştı.

Mad arabayı toz ve kıyılmış çimlerin üzerinde döndürürken Evie öne eğilip Ciaran’a, “Yaptığımız hiçbir plan yolunda gitmedi,” dedi.

Ciaran bir kolunu koltuğun arkasına atarak ona döndü ve “Kutsal toprak,” dedi.

“Bu da ne...”

“Bu, lanet kapıyı açamadığım anlamına geliyor.”

Mad arabayı yola savurdu ve başka bir aracın yanından geçti. Dar bir sokakta hızla ilerleyen araba başka bir çarpışmadan zar zor kaçınırken herkes bir tarafa tutundu. Araba bir köşeyi dönerken, Evie’nin midesi ağzına geldi. Dev küfretti. Queenie sıkılmış gibi görünüyordu. Mad ise hayatının en güzel anını yaşıyormuşçasına gülüyordu.

Ciaran devam etti: “Sessizlik bana, kendisinin ve LFS’inin Madrid’deki bir kiliseye yönelik saldırı girişimlerinden bahsetmişti. Onlar da o gün yeteneklerini kullanamamışlar.” Araba gıcırdayarak dönerken Ciaran bir elini tavana dayadı.

“Peki, bunun olabileceği konusunda seni uyarmış mıydı?” Evie dik dik baktı.

“Hayır, karakuş. Bu bir kerelik bir şeydi. Ama şimdi...”

“Tekrarladı,” dedi Queenie, karanlık bir tavırla. “İki deney-bizim için ilk deneyim- ve aynı sonuç. Kutsal toprak bizi kötü yönde etkiliyor.”

“Başka kim şu anda berbat bir duyguya kapılıyor?” Dev, Evie’nin bakışlarıyla karşılaştı.

Her zaman beklenmeyi bekleyeni bekle, diye düşündü Evie. Peki güçlerimizi kullanamamamızı bekleyen kimdi?

Araba, motosikletli bir çocuğun yanından geçip köşeyi döndü. Queenie, “Takip ediliyoruz!” diye bağırdı.

Evie arkasına baktı. Arkalarından gümüş renkte bir araba geliyordu.

Mad arabayı sekiz çizerek döndürdü. Renault dar bir ara sokağa dalıp bir çöp konteynırına sürterek ana yola doğru kayarken, Evie gözlerini kapattı. Geriye doğru baktığında gümüş renkli arabanın trafikte sıkıştığını ve artık yakın takipte olmadığını gördü. Sonra sürücünün kızıl saçını fark etti. "Reynard."

Mad, arabanın müzik sistemindeki bir düğmeye bastı ve gereksizce, "Tutunun," diye uyardı. Hoparlörlerden şanslı bir adamla ilgili bir şarkı yükseldi. Dev, "Bu sefer olmaz," diye inledi.

Bir kavşağa doğru süzülürken Evie, yukarıdaki tutma kolunu tutup, "Hoşuma gitti," dedi.

Queenie, "Bundan sonrası hoşuna gitmeyecek," dedi.

"Bu Mad'in kaçış sürüşü müziğidir." Ciaran kayıtsız bir zevkle sırtıttı. "Şarkı bitene kadar bundan kurtulmuş olacağız."

Evie bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordu.

Mad arabayı virajlı bir yolda hızlandırdı. Evie sirenleri duydu. Bir polis arabasının onları engellemek için yoldan çıktığını görünce gözleri büyüdü. Mad frene bastı. Lastikler gıcırdadı. Renault'yu geri vites taktı ve dolambaçlı yolda geri geri gitti. Baş arkaya dönüktü, bir kolu koltuğun arkasındayken diğer kolu ustaca direksiyonu çeviriyordu.

Döner kavşağa tersten girdiler. Ciaran güldü. Tutma kolunu tutan Evie, Mad döner kavşakta hızla geri giderken, uzaklaşan manzarayı izlemek için döndü. Diğer araçlar önlerinden çekilirken kornalar çaldı ve lastikler gıcırdadı. Mad zahmetsizce yanlarından geçiyordu.

Araba sarsılarak durdu. Mad küfretti. Evie arkasına baktı. Polis arabaları kavşağın dört çıkışını kapatmıştı. Mad'in bakışları sola, büyük göletin üzerindeki taştan yaya köprüsüne kaydı. "Hayır. Hayır," diye uyardı Dev.

Ciaran, “Yap şunu,” diye teşvikte bulundu.

Mad direksiyonu tek eliyle çevirdi. Araba, genişliğinin yarısı kadar olan köprüye doğru hızla ilerledi. Araba öylesine sarılıyordu ki sağ lastikler yola doğru eğimli alçak bir beton kaldırımın üzerine çıktı. Araba dar taş köprüünün üzerinden yana doğru kayarken sol iki tekerleğinin üzerinde eğildi, arabanın metal alt takımının köprüünün sağda kalan alçak duvarına sürünmesinin korkunç sesi Evie’nin dişlerinin kenetlenmesine neden oldu. Ciaran başını çevirip gülümsedi.

Araba kemikleri sarsacak bir gıcırtyla kendini düzeltirken Mad gülererek direksiyonu çevirdi. Delicesine bir çığlık sesi Evie’nin kulaklarını deldi. Araba virajlı bir yola saptı, otoyola çıktı ve etraflarında normal trafik akmaya başladı.

“Onu hissettim,” dedi Queenie. “O kiliseye adım attığımda. Bir şeyler yanılttı. Ters... bir şeyler vardı. Parfümüm onları olması gerektiği gibi sersemletmedi. Biber gazı da kullanabilirdim.”

Ciaran, “Birisi ne yapabileceğimizi biliyor. Eğer Sirenler hazinelerini bilerek o kilisede sakladılarsa... Birisi onlara kutsal toprakların sihrimizi nasıl etkilediğini söylemiş olmalı,” dedi.

Dev, “Bu tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu, huzursuzca.

“Bilmiyorum.” Ciaran gözlerini kıstı. “Öğreneceğim.”

Evie, Mad’in neden Jason Ra’dan bahsetmediğini merak etti. Onun kilisenin çatısında çömelmiş hâlini aklından çıkarmıyordu. Vitray pencerelerin çatladığını, haçın duvardan uçtuğunu hatırladı. Midesine bir ürperti yerleşti.

“Neler yapabileceğimizi kim biliyor olabilir?” Dev’in yüzünün bir tarafı morluklardan dolayı kararmıştı. “Diğer ekipler bunu bilmiyor. Bir sırrız, daha doğrusu öyleydik. Artık değiliz. Fenrir yeteneklerimizle ilgili gevezelik edecek. Ancak krallık dışında hiç kimse LFS’in var olduğuna gerçekten inanmıyor.”

“Biri inanıyor,” dedi Evie, sakinmiş gibi görünmek için çabalayarak. “Ve biri bizi neyin zayıflattığını biliyor.”

Mad onları Kara Tilki Evi’ne değil, bir otele götürdü. Ciaran onları otelin yosun yeşili koridorlarından geçirerek 707 numaralı odaya götürdü. Evie, odaya girer girmez sırt çantasını Dev’inkinin yanına attı. Queenie kollarını dizlerine dolayıp kanepeye yerleşti.

Dev odanın içinde yürüyordu, gözleri sarımsı altın rengindeydi.

Ciaran sırt çantasının fermuarını açıp Bestiarum Vocabulum’u çıkardı. Mad onun yanına çömelip parmak uçlarını kitabın kapağının üzerinde gezdirdi.

Evie onlara, “Kitabın faydaları oldu,” dedi. “Bana ve Dev’e. Ama tatsızdı. Papaz, onu açmak için bir anahtara ihtiyaç olduğunu söylemişti. Herhangi sivri bir nesne işe yarayacaktır.”

Ciaran bakışlarını kitaptan ayırmadan elini uzattı. “Mad?”

Mad, eski bir gümüş tokayı kıvrılmış saçından çıkarıp avucuna koydu. Ciaran saç tokasını kurşun kilide soktu. Tıkladı. Kitap açıldı ve muhteşem, tuhaf yaratıklara ait mücevher benzeri illüstrasyonların, mürekkepli yazıların, çizelgelerin ve işaretlerin bulunduğu sayfalar ortaya çıktı. Bazı sayfalar yıldızla süslenmişti. Evie bir elini kelebek kanatlı bir yüzü olan yaratığın resminin üzerine koydu. Kitap bir enerji kaynağı gibi mırıldandı.

“Evie kitabın benden hoşlandığını söyledi.” Dev mesafesini korudu. “Sanırım hepimizden hoşlandı.”

“Bu bilgiyi Anne ve Baba ile paylaşmayacağız.” Ciaran başını kaldırıp onlara baktı.

“Peki, bununla ne yapacağız?” Evie, Jason’ın Bestiarum’la ilgili uyarısını hatırladı.

“Kitabı onlara vereceğiz.” Ciaran kitabın kapağını kapattı.

“O kadar da çabuk değil.” Mad, kitabın üzerine eğilip yenisinden kapağını açtı. “Hadi, biraz daha bakalım.”

Kitaptan ve içindeki kâbus gibi görünen yaratıklardan korkan Evie, yine de kitaptan etkilenmişti. Biliyordu, bu kitap bir şekilde onların yetenekleriyle bağlantılıydı.

Sessizlik ve Gece bu kitabı bu yüzden istiyordu.

Ciaran’ın Kapılarından birini kullanarak sığınağa döndüler. O gece kimse ana salondan ayrılıp kendi odasına gitmek istemedi. Yaralanmış, berelenmiş ve cesaretleri kırılmış bir hâlde orada kaldılar. Bazıları oyun oynadı bazıları ise kitap okuyormuş gibi yaptı fakat hepsi, ara sıra bardo masasının üzerindeki hazineye bakıyordu. Mad’in burnu çok kötü kanıyordu.

Evie’nin aklında pek çok soru vardı. Kendini kemiksiz ve kansız hissediyordu. Ciaran’ın Kanayan Aziz Kilisesi’nde onu etkisi altına alan şeyden kurtulması yaklaşık iki saatini almıştı. Pencerenin önünde durmuş, akşam karanlığında kaybolmak üzere olan avluya bakıyordu. Çenesindeki bir çürük morarmaya başlamıştı. “Güçlerimiz kilisede olduğumuz için mi yoksa kutsal toprakların belirli korumaları olduğu için mi başarısız oldu, bilmiyorum,” dedi.

“Kötü şeyler olduğu için,” diye hatırlattı Evie ona.

“Sihirli olduğu için,” diye meydan okudu Ciaran.

Queenie kanepede uzanıyordu. “Bir şeyler oldu. Acayip şeyler. Bir pencere çatladı. Evie’nin üzerine bir haç uçtu.”

Mad başını iki yana salladı. “Biz hırsızız. Kötü değiliz.”

“Peki, eskiden bir kilise olan Saint Street Café’de kendimizi kötü hissettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” Evie bekledi. Kan gibi yoğun olan bu sessizliğe bir hançer gibi inen soruyu sordu:

“Sessizlik Baba ve Gece Anne bizi kilisenin etkileri konusunda neden uyarmadı? Uyarmaları gerekiyordu.”

Ciaran ona dikkatli bir bakış attı. Mad hareketsiz duruyordu. Ama Evie, onun ayak parmaklarının yerden birkaç santim yukarıda olduğunu fark etti. “Bunu kanıtlayamazlardı. Bunu sadece bir kez yaşamışlardı, o da yıllar önceydi.”

“Yani kutsal mekânlar bizim kriptonitimiz, öyle mi?” Dev, çay fincanına baktı. Acı bir şekilde, “Bunu sadece malakitin yapabildiğini sanıyordum,” diye devam etti.

“Malakit mi?” diye atladı Evie. “Malakitle ne oluyor?”

Ciaran cevap verdi: “Malakit, yeteneklerimizi köreltiyor. Nedenini bilmiyoruz.”

Queenie, “Orta Çağ’da insanlar kendilerini kötülükten korumak için malakit muskalar takarlardı,” diye fısıldadı.

Ciaran pencereden uzaklaştı. “Bay Dedektif. Neler yapabileceğimizi biliyor.” Yüzü gölgelendi. “Jason oradaydı, değil mi? Bu bir tuzaktı.”

Mad şiddetle, “Hayır, Ciaran. Jase bize bunu yapmaz,” dedi.

“O hâlde onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsun.” Ciaran’ın gözleri karardı ve Evie birdenbire Jason için dehşete kapıldı.

Bu korkunç konuyu değiştirmesi gerekiyordu. “Sirenler neden Sessizlik ve Gece’ye ihanet ettiler?”

Dev çayını içerken, parmağındaki yüzükler parlıyordu. “Aslında kimse bilmiyor. Bu kazançlı bir ihanet olmadı, değil mi?”

Evie başıyla onayladı. “Sirenler çaldıkları şey karşılığında gerçekten Sessizlik ve Gece’yi karşılarına almaya değecek kadar çok para kazanmışlar mıdır? Peki, neden bu hazineyi bir kilisenin mahzeninde saklamışlar ki? Diğer ekiplerin yeteneklerimizi bilmediğini söylediniz. Bizi asıl zayıflatan şey neydi?”

Mad, “Biz sırdık,” diye doğruladı.

“Ama bazılarının bizim farklı olduğumuzdan şüphelendiğini de söylemiştiniz. Biri Sirenlere sırrı anlatmış.” Evie konuşmaya devam ederken, bir yandan da Ciaran’ı izliyordu. “Fenrir’in lideri Reynard bizim ne olduğumuzu biliyor mu?”

Ciaran acımasız görünüyordu. “Artık biliyor. Şu kırmızı Mohikan saçlı yeni Fenrir...”

Evie, “Reynard onun adının Lycan olduğunu söyledi,” diye bilgi verdi.

“Kas gücünden fazlasını sağlamak için oradaydı.” Ciaran kollarını kavuşturup bir sütuna yaslandı. “Gözleri fener gibi parlıyordu. Sizde hissettiğim elektriklenme hissinin aynısını hissettim. Sonra yok oldu. Ama o piçin bıçağı vardı.”

“Lanet olası Fenrir,” diye mırıldandı Dev.

“Onun da bizim gibi olduğunu mu düşünüyorsun?” Evie bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Bizim gibiydi.” Ciaran bu ifadeyi bir bomba gibi ortaya atmıştı.

“Ancak gücü her ne olursa olsun, o da gücünü kullanamadı. Bu yüzden bıçağı vardı.”

“Fenrir’in bir suikast girişimi mi?” Queenie’nin sesinde şüphe vardı. “Sessizlik ve Gece’ye söylememiz gerek...”

“Hayır.” Ciaran başını iki yana salladı. “Henüz değil. Reynard’la konuşana kadar olmaz.”

Evie sorusunu tekrarladı: “Siren ekibi neden isyan etti? İsyan bir çaresizlik eylemidir. Korkudan kaynaklanır.”

“Peki, Sirenler neden korkuyordu?” Mad pencerelerden birinin pervazına oturdu.

Ciaran, Evie’yi izliyordu. “Birkaç ilgi çekici sorumuz var: Kilisenin bizi mahvedeceğini kim biliyordu? Fenrir ekibi, yani üyeleri olan Lycan’ın yeteneklerinin farkında mı? Sirenler neden isyan etti?”

Evie, ani sessizliğe bakılırsa her sorunun aynı sonuca vardığını düşündü.

Sirenlere La Fable Sombre'un güçlerinden bahseden her kimse, kutsal yerlerin onların özel yeteneklerini etkileyeceğinden de şüphelenmişti. Onların güçleriyle ilgili Sessizlik, Gece ve Ciaran'dan daha fazla bilgiye sahip, kim olduğunu bilmedikleri bir düşmanları vardı.

Kim *onların* güçlerini onlardan daha iyi biliyor olabilirdi ki?

Evie, soyulmuş duvar kâğıtları ve titreşen antika lambaların bulunduğu koridordan geçerek odasına adım attı ve kapıya yaslanarak derin bir nefes aldı. *Ölümüne gerçek bir nefes*. Işığa uzandı.

Gölgelerin içinden bir şey hareket etti. Dilindeki bakır tadının korkusuyla donakaldı. Uzuvarları siyah, kafası gölgelerle dolu bir şey gördü.

Işıkları açınca kapıya astığı büyük aynadaki yansımasıyla karşılaştı. Zorlayıcı hayal gücüne lanet etti. Yatağına yatıp cenin pozisyonunda kıvrıldı. Vücudundaki tüm morluklar ve sıyrıklar acı veriyordu. Etrafındaki sessizliği dinledi. Herkesin neden sessiz olduğunu biliyordu.

La Fable Sombre, yenilmez olmadıkları gerçeğiyle yüzleşiyordu.

Evie gece yarısı uyandı. Dönüp tavana baktı. Jason onların Marsilya'ya ve o kiliseye gideceklerini nereden biliyordu?

Yatakta doğrulup ışığı açtı. Bakirenin Ölümü madalyonunu kaldırdı ve inceledi. Küçük klipsle içini açtı, madalyonun içindeki iki fotoğraf hâlâ oradaydı. Parmagını madalyonun üzerinde gezdirdi.

Alet takımı çantasından bir tornavida çıkardı ve madalyonun üzerindeki bir balonculuğu dikkatle inceledi. Baloncuk yerinden çıktı. Avucunun içine küçük, siyah bir deniz kabuğuna benzeyen, minicik ışığı yanıp sönen bir cihaz düştü. Daha önce hiç dinleme cihazı görmemişti ama bunun bir böcek olduğunu biliyordu.

Jason Ra. Seni piç.

Böceği yere koydu ve parçalamak üzere alet kutusundan aldığı çekici kaldırdı. Tereddüt etti. Sonra böceği alıp tekrar madalyonun içine yerleştirdi, üzerine de fotoğrafı yapıştırdı. Şimdilik böceği olduğu gibi bırakacak ve Jason'ın onu fark etmediğine inanmasına izin verecekti. Madalyonu tişörtünün içine soktu ve karanlıkta kıvrıldı.

Jason'ın orada olduğunu bilmek bir şekilde kendini daha güvende hissetmesini sağlamıştı.

BÖLÜM ON İKİ KARANLIK

Sessizlik ve Gece'nin ikinci hediye kabul töreni Palmiye ve Lotus'un Marakeş'teki avlusunda yapıldı. Bu sefer gösterişli bir kokteyl hazırlanmıştı.

Salonda La Fable Sombre ile buluşan Evie, ekibini inceledi. Dev ve Ciaran, Marsilya saldırısından kaynaklanan morluklarını gururla sergiliyorlardı. Sol gözünün etrafındaki solmak üzere olan parlak morluğuyla Mad de aynı şeyi yapıyordu. Queenie ve Evie, morlukları kapatmak için kapatıcı ve fondöten ile aynanın karşısında neredeyse yarım saat geçirmişlerdi. Queenie'nin Fenrir'e yapacağına söz verdiği şeyler yaratıcı ve sadistçeydi.

Ekose kapri pantolon, siyah balıkçı yaka kazak ve eski püskü siyah Converseleriyle rahat olan Evie, "Eğer Fenrir oradaysa..." diye sordu ihtiyatla.

"Bunu Sessizlik ve Gece'ye verdiğimizizde..." Mad başparmaklarını Bestiarum Vocabulum'un bulunduğu küçük sırt

çantasının askılarına geçirdi. "...Reynard'ın yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

"Hadi, öyleyse." Dev, örgü kazak ve kazayağı desenli pantolon giymiş bir üniversite aristokratını andıran bir zarafetle yürüyordu. Lambanın ışığı yan profilini aydınlatıyordu. "Bu etkinliklerin neden hep geceleri yapıldığını hiç merak ettiniz mi?"

"Sessizlik ve Gece vampir değil, Dev." Queenie eski bir tartışmayı sürdürüyor gibiydi.

Dev, "Onları gün ışığında hiç görmedik," diye sinsice hatırlattı ona.

Evie onları dinlerken omuzlarındaki gerginlik azaldı. Ciaran parmaklarıyla Evie'nin parmaklarına dokundu ve ona cesaret veren bir bakış attı. Evie büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Dışarıdaki merdivene çıkmak için aslan figürleriyle biçimlendirilmiş bir kemerin altından geçtiler. Dikenli bitkilerden oluşan avlu, ekiplerin maskelerini çıkararak duvarlara, merdivenlere oturduğu veya sütunların yanına çömeldiği, lambalarla aydınlatılmış bir alandı. Meşaleler, ciddi ve asık suratlı yüzlere elemental turuncu şeritler yansıtıyordu.

Sessizlik ve Gece, kurak rüzgârda dalgalanan beyaz çarşaf- lar içinde, gölgelerin arasında hareket ediyordu.

Onurlandırılacak bir ölümün veya damgalanacak bir ha- nin olmaması Evie'yi rahatlatmıştı. Ekipler ellerinden gele- nin en iyisini yaparken korkuluklara yaslandı. Son ekip, veril- miş ganimetlerin yanına süslü bir sandık koyan Reynard ve bir başka Fenrir'di. Reynard, bol miktarda parıltıyı göstermek için kapağı açtı: saatler, mücevherler ve diğer küçük, pahalı eşyalar.

"Avusturya'da bir banka soygunu." Mad'in ağzı küçümse- meyle kıvrıldı. "*Bu işi* de biz kapmalıydık." Sırt çantasını çıkarıp merdivenlerden aşağıya indi. Evie, Gece Anne'nin dönüp

elini kaldırdığını gördü. Sessizlik Baba onlara bakmadan, “La Fable Sombre ganimetlerini akşam yemeğinde sunabilir,” dedi.

Sessizlik ve Gece avludan ayrıldı. Diğer hırsızlar da dağılmaya başladılar. Ciaran avluya inip doğruca Reynard’a yürüdü. Neyse ki Fenrir’in lideri hareket etmedi. Ciaran bir elini Reynard’ın sol omzuna koyduğunda, Evie neredeyse nefes almayı unutacaktı. Zehirli yüzük parladı. Ciaran, “Marsilya’da olanlar aramızda kalacak, Reynard,” dedi.

Reynard hızla geri çekildi. Ekibi onu hilal şeklinde çevreledi. Evie, Dev, Queenie ve Mad de Ciaran’ın yanına doğru ilerlediler.

“İyi miyiz?” Reynard’ın gülümsemesi acımasızdı.

“İyiyiz.” Ciaran’ın rehaveti, Evie’ye yiyeceği bir sonraki akşam yemeğine hazırlanan yırtıcı bir hayvanı hatırlattı. “Lycan nasıl?”

“Kim?” diye sordu Reynard masumca.

“Lycan. Şu Mohikan saçlı, parlak gözlü iri adam.” Ciaran’ın gülümsemesi çok güzeldi. “Beni bıçaklamaya çalışan kişi. En yeni üyeniz.”

Reynard omuz silkip Ciaran’ın elinden kurtuldu. “Evet. Lycan. Ekipten ayrıldı. Baba onun gidişinden pek memnun olmadı.”

Şiddet imaları gece havasında cayır cayır yanıyordu. Ciaran işaret parmağındaki kafatası yüzüğünü çevirdi. “Eh, her kimse artık, kendisine sert bir şeyin batmasına neden olmuş olmalı.”

Reynard yüzüne baktı. Sonra da Ciaran’a. Hırladı. “Seni...”

Ciaran dönüp avlunun diğer tarafına doğru yürüdü. Dev, Queenie ve Mad onun arkasında küçük bir ordu oluştururken, Evie de onun yanında yürüyordu.

“Ciaran.” Evie’nin sesi gergindi. “Yapmadın, değil mi? Kilededeki o iri adam... Lycan...” Onları dövüşürken görmüştü. Dövüşün nasıl bittiğinden habersizdi.

“Beni öldürmeye niyetliydi, Evie.”

Evie zehirli yüzüğe bakmadı. *Nefsi müdafaa*, dedi kendi kendine.

Reynard’ın yüzünde titreşen korku, artık La Fable Sombre’un işlerine karışmayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Gece Anne ve Sessizlik Baba, masmavi ve topaz camdan asılı lambalarla aydınlatılan, altın ve kırmızı renkte muhteşem bir çadırda La Fable Sombre’u bekliyordu. Kolsuz beyaz bir elbise giyen Gece Anne fincanlara nane çayı doldururken, Sessizlik baba her bir ekip üyesini tek tek inceledi. Dışarıdaki çöl, gece yarısı mavisi ve yıldızlarla kaplı samur diyarından ibaretti. Evie uzaktaki şenlik ateşlerini görebiliyor, diğer ekiplerin yaptığı kutlamadan gelen müziğin basını duyabiliyordu.

Ciaran, Lycan’ı öldürmüştü. Bu onun ikinci cinayeti idi. Bu düşünce Evie’yi rahatsız etti.

Evie, Fas tarzı işlemeleri olan minderin üzerinde otururken, Gece Anne’ye *Bestiarum Vocabulum*’u sundu. Ellerindeyken sanki canlıymış gibi uğuldayan kitap, Evie’yi rahatsız ediyordu. Onu bu kadar rahatsız eden şey neydi? Kitap Elizabeth dönemi büyücülerinden birine aitti ama Evie kitabın bu dünyadan olmadığını hissedebiliyordu. Gece Anne kitabı yeni doğmuş bir bebeği tutuyormuş gibi Evie’nin elinden aldı, mükemmel bakımlı tırnakları kabartmalı kapaktaki resimlerin üzerinde gezindi.

“Ters giden herhangi bir şey oldu mu?” diye sordu Sessizlik Baba keyifle.

Kimse bir şey söylemeden Ciaran dostane bir tavırla, “Güçlerimizi kullanamadık,” dedi. “Ama Sirenlerin kiraladığı birkaç haydudun üstesinden geldik. Sonra Jason Ra ortaya çıktı.” Fenrir’den bahsetmedi.

Sessizlik Baba’nın keyfi kaçtı. Soluk gözleri Ciaran’ınki-lerle buluştu. İkisinin de birbirlerinden korkmadığı açıktı. Sessizlik’in Fenrir’i bilip bilmediğini, Lycan’ın “ortadan kayboluşunun” nedeninden şüphelenip şüphelenmediğini merak etti Evie. Reynard bunu ona söylemiş olamazdı çünkü Fenrir, Marsilya’ya Sessizlik ve Gece’nin onayı olmadan gitmişti.

İçini bir ürperti kapladı. Fenrir onların görevini nasıl öğrenmişti?

“Jason Ra,” dedi Sessizlik Baba, sesinde ölümcül bir ton vardı. Evie, Sessizlik’in Jason’ın adını parçalamak ister gibi söyleme şeklini kemiklerinde hissetti.

Sessizlik Baba gülümsedi ve rahatsız edici dikkatini Evie’ye çevirdi. “Bestiarum Vocabulum’u saklandığı yerden çıkardın. Son derece iyi bir iş çıkardın, Evie. Bu grubu...” Önlerine serilen muhteşem yemeklerle ilgili nazıkçe tartışan Ciaran, Dev, Mad ve Queenie’ye sevgi dolu bir bakış attı. “...memnun etmek kolaydır. Ama henüz seni tam olarak tanımıyoruz.” Sessizlik Baba’nın bir kolu, bükülmüş dizinin üzerindeydi. Beyaz ke-ten kıyafeti ona sahte bir aziz havası veriyordu.

Sessizlik aniden başını kaldırıp baktı. “Afedersiniz,” dedi ve ayağa kalkıp genç muhafızlardan biriyle konuşmak üzere dışarı çıktı.

“Sen bilgi istiyorsun,” dedi Gece Anne, Evie’ye. Mad, başını Gece Anne’nin omzuna koymuş bir hâlde elindeki çöreği ısırırken, Gece Anne dalgın dalgın onun saçını okşadı. Bileğinde oksidyen boncuklardan bir bilezik parlıyordu.

“Evet,” diye itiraf etti Evie. “Bir şeylere sahip olmaktan çok bilgi istiyorum.”

Ciaran ona onaylayarak baktı.

“Baba’nın yanına git. Aklına takılan tüm soruları yanıtlayacaktır.” Gece Anne, Sessizlik’in çadırın dışında tek başına durup sigara içerek dışarıya baktığı çölü işaret etti. “Bu senin *un travail bien fait* ödülün. İyi iş çıkarmanın ödülü.”

Evie gönülsüzce diğerlerinden uzaklaştı. Queenie bir şey söylemek üzere Gece Anne’ye doğru eğilirken, Ciaran uzanıp Evie’yi bileğinden tuttu. “Kişisel soru yok.”

Evie başıyla onaylayıp Sessizlik Baba’ya doğru yürüdü. Gergin bir durumdayken içgüdüsel olarak beyni görünmez olmak istiyordu. Bu dürtüyle mücadele etmesi gerekiyordu. “Karanlık Masal nedir? Daha önce bana biraz tarihinden bahsetmiştin,” dedi.

Sessizlik sigarasını kuma attı. Yalın ayaktı. Yıldızların göz kamaştıran gösterisine baktı. “Birlikte biraz yürüyelim, Evie.”

Kumun üzerinde ilerlediler; Evie çölün her iki tarafa doğru sonsuzca uzandığının farkındaydı. Uzakta, şenlik ateşlerinin ortasında devam eden Hırsızlar Gecesi kutlamalarını gördü.

Sessizlik Baba, bir hikâye anlatıcısı gibi konuşmaya başladı: “Karanlık Masal, uzun zaman önce krallıkları çökertmek, monarşileri yok etmek ve güçsüzlere güç vermek için yaratılmıştı. Her görev, yüzyıllar öncesine dayanan bir planın parçasıdır; statükoyu, düzen sistemini ve düzenin kendisini yok etmek için. Biz bir sırrız. İsyancılar ve devrimciler. Paris’in altındaki o mahzende bulunan her şey, dünyanın zarar görmemesi için toplandı. Bizden öncekiler sonlarıyla karşılaşmadan önce bize onun içinde ne olduğu gösterilmedi.”

Evie sözlerini dikkatle seçti: “Sizin Gece Anne’niz ve Sessizlik Baba’nız nasıldı?”

“Bizimkiler Gece Anne ve Sessizlik Anne’ydi.” Şefkatle konuşuyordu. “Ruby ve Annabelle beni bulduğunda on beş yaşındaydım ve Belfast sokaklarında yaşıyordum. Gece, Fransa’daki

bir yetimhaneden kaçtığında on dört yaşındaydı. Grubumuzdaki diğerleri..." Ağzı sertleşti. Eski bir imparator gibi güç ve hâkimiyet saçan adamı büyülenmiş gibi izliyordu Evie. "Hepimiz başıboş kediler gibi toplandık."

Evie'ye döndü, gözleri yıldızların ışığında soluktu. "Gece ve ben hiçbirinizi öyle görmüyoruz. Diğer ekipleri de. Ruby ve Annabelle, bizi güzel çakıl taşlarıymışız gibi topladılar. Sizi çocuklarımız gibi görüyoruz. Sirenlerin ihaneti bu yüzden bizim için çok daha acı verici oldu."

Evie onunla birlikte yürümeye devam etti. "Eğer kasaya koyamayacak olursanız, Bestiarum Vocabulum'u ne yapacaksınız?"

"Onu evimde güvende tutacağım."

Evie, Sessizlik'in sol bileğinde, Gece Anne'nin bileğinde kiyle aynı olan onsidyen boncuklardan oluşan bilekliğe baktı. "Yani sadece eserleri mi saklıyorsunuz? Mücevherleri, tabloları, nakit parayı saklamıyor musunuz?"

"Nakit paranın bir kısmını. Diğer eşyaların çoğu satılıyor. Sakladığımız eserler ise yalnızca nadide olanlar." Evie'ye baktı ve Evie, düşmüş bir meleğin elinde bir jiletle ruhuna doğru ilerlediği hissine kapıldı. "Doğru soruları mı soruyorsun, Evie?"

Evie asıl istediği soruları soramıyordu: *Bir aileniz var mı? Gerçekte nerede yaşıyorsunuz? Neden herkes ikinizden bu kadar korkuyor?*

"Sanırım." Tek ayağıyla küçük bir kum tepeciği yaptı. "Sanırım şimdilik sorularım bitti."

Mad ve Queenie'nin, Gece Anne'nin anlattığı bir hikâyeye güldüğü çadıra geri döndüler. Gece, siyah bir zarfı alıp Ciaran'a uzatan Sessizlik'e baktı. Ciaran zarftan, ne olduğu belli olmayan kıvrılmış bir canavar şeklindeki siyah bir kavanozun ayrıntılı fotoğrafını çıkardı. Kavanozun ortasındaki sapın etrafında başka küçük yaratıklar dolanıyordu.

“*Anesidora Pithos*,” dedi Gece onlara. “Pandora’nın kavanozu.”

“*Hayır. Pandora mı?*” Mad, çizimi Ciaran’dan alıp keyifle güldü.

“*Evet. Pandora.*” Sessizlik Baba elini, Bestiarum Vocabulum’u kucağında tutan Gece Anne’nin elinin üzerine koydu. “Rusya’nın St. Petersburg şehrinde, haydut hırsızların ve kaçak koleksiyonerlerin açık artırmasında satışa sunulacak.”

“Bu tehlikeli olacak.” Dev, elini saçından geçirdi.

“Bu güçlü bir nesne. Tıpkı Bestiarum gibi bunu da açmayacaksınız.” Gece Anne, Bestiarum’u açtıklarını bilmiyordu.

“Bu kavanoz, bütün canavarları içinde saklayan kavanoz mu?” Mad fotoğrafı Ciaran’a geri verdi.

“Evet, tüm canavarların saklandığı kavanoz. Onu satan hırsız onun ne olduğunu bile bilmiyor.” Sessizlik Baba’nın bakışları Evie’ye takıldı. “Buna çok dikkat et.”

Evie, paranoyak davrandığını, Sessizlik’in onu -sadece onu uyarmadığını söyledi kendi kendine.

Kumlar, şenlik ateşleri, saçlar ve giysiler esen bir rüzgârla uçuşurken, gecenin kararttığı çölde Evie öylece durdu. Müziğin güçlü bas sesi neredeyse hayalet gibiydi ve diğerlerinin kullandığı arabalarla dolu kanyonda yankılanıyordu. La Fable Sombre, gümüş renkte bir roadster’in etrafında toplanmıştı. Mad, elinde bir kadeh şampanyayla, çıplak ayakla arabanın tavanında yürüyordu. Altın çizgili saçları iki örgü şeklinde toplanmış, kurt gözleri pembe sürmelerle çevrelenmişti. Siyah bir bomber ceket ve pembe kaşkorse bir elbise vardı üzerinde. Queenie arabaya yaslandı ve arabadan gelen müzik eşliğinde aylak aylak dans eden Dev ile konuşmaya koyuldu. Mad, Queenie ve Dev pembe Şam güllerinden taçlar takmışlardı.

“Ne manzarayız ama!” Ciaran onlara baktı. Siyah Henley gömleği ve kot pantolonuyla çok şık görünüyordu. “Bizler gerçek suçlularız. Neden birbirinizle kaynaşmıyorsunuz?”

Mad, arabanın kaputunun üzerinde döndü ve yavaşça indi. Mad bir anlığına havada süzülüyormuş gibi görününce, Ciaran onun elini tuttu. Ayakları kuma basarken Ciaran, “Bu konuda dikkatli ol,” diye uyardı onu. “Başkalarının görmesini istemezsin. Fenrir, sırrımızı siyah kalbinde saklıyor.”

Evie diğer ekiplere baktı. Bazıları gösterişliydi ama çoğu kot pantolon ve kapüşonlu giymişti. Biri şenlik ateşlerinden birine maytap atmıştı ve havayı yakan ışık fırıldakları, Evie’nin gözlerini her kırpışında yılan gibi bir parıltı görmesini sağlıyordu.

Fenrir mesafesini koruyor, ateşlerden birinin yanında içki ve sigara içiyordu.

Evie, dikkatini soğutucudan bir şişe bira alıp kapağını açan Ciaran’a çevirdi. Ciaran da ona bakarak şişeyi ağzına dikti. Gümüş kafatası yüzüğü parmağında parlıyordu.

Mad, Evie’ye pembe renkte bir şişe gazlı içecek uzattı. Evie boş boş, “Sessizlik ve Gece krallar kadar zengin görünüyor, neden bize çaldırdıkları şeyleri gidip satın almıyorlar?”

Ciaran, elmacık kemiklerinde parıldayan alev ışığında şeytani görünüyordu. “Bazı şeyler satılık değildir.”

Evie, Ciaran’ın bakışlarıyla karşılaştı. *O, Sessizlik ve Gece’den daha tehlikeli. Daha aç,* diye düşündü. “Onlar emekli olduğunda yeni Sessizlik ve Gece kimler olacak?”

“Queenie ve Ciar, elbette.” Dev bir kolunu Mad ve Queenie’nin omuzlarına attı. “Mad ve ben çok gamsızız. Hadi, gidip biraz şekerleme alalım.”

Onlar umursamazca yürürken, Queenie konuştu: “En iyi şekerlemeyi ben alıyorum çünkü ben geleceğin kraliçesiyim...”

Lycan hakkında konuşmayı reddetmelerinden endişelenen Evie, ellerini kapüşonlusunun ceplerine soktu. Ciaran'a baktı. Ciaran başını iki yana salladı.

"Bu ilk değil, Evie. İkinci kez hasar aldık. Mad'e sor. Jase'e sor." Diğer ekipleri inceledi.

"Lycan'ın seni öldürmeye çalıştığını biliyorum..."

Gri gözleri parladı. "O da bizim gibiydi."

"Bana ne bildiğini anlat. Anlat bize."

"Anlatacak bir şey olduğunda anlatırım." Ciaran gümüş rengi roadster'in kaportasına doğru kayd, kafatası yüzüğü ve gözleri dışında tamamı karanlıktaydı. Gölgesi kumun üzerinde kıvrılırken birasını iki eliyle kavradı. Sanki gece göklerden inmiş ve bir erkek kılığına girmiş gibiydi. Evrende Ciaran Argent'i karanlıktan uzaklaştıracak kadar yıldız yoktu.

"Görünmez olmak. Bu, hepimizin ortak gücü, değil mi?" dedi yavaşça. "Kimse hiçbirimizi fark etmiyor. Biz kayıp ruhlarız, asla var olmayacak olanlarız." Sesinde öfke veya kırgınlık yoktu, sadece gurur vardı.

"Dünya bizi görmüyor." Evie onun yanına yaklaştı. Diğer ekipleri izliyordu.

"Ama biri görüyor. Biri bize kafayı takmış. Ve hâlâ onu çözmeye çalışıyorum. Çözdüğümde hepinize anlatacağım."

Bir an için ikisi de sessiz kaldı. Ardından Evie devam etti: "Bana Kapıları nasıl öğrendiğini anlatsana."

"İlk Kapi'yı sekiz yaşındayken, kurgusal dünyalara gitmenin kötü bir fikir olduğunu öğrenmeden önce buldum." Dalgınlıkla kolundaki yara izlerini okşadı. "Büyük şehirlerle ilgili bir kitap çaldım ve o şehirleri ziyaret etmeye başladım. Bir de..." Gülüşü çarpıktı. "...zamanda yolculuk yapamayacağımı öğrendim."

“Sevgililer Günü’nde bizi kurgusal bir dünyaya götürmüş-tün.”

“Ben ona ‘Muhteşem Gatsby’ diyorum. En sevdiğim kitap. Kurgusal dünyalar tehlikelidir, Evie. Çünkü neyle karşılaşacağını asla bilemezsin. Oralarda çok uzun süre kalamazsın zira çözülmeye, lekelenmeye veya çürümeye başlarlar. Hızlandırılmış fotoğrafçılık için kurulmuş bir tiyatro seti gibi. Çok korkunçtur.”

“İlk kurgusal dünyanın nasıldı?” Kollarının üzerine yaslandı.

“Yani, sekiz yaşındaydım. Winnie The Pooh’ydu. Yüz Dönüm Ormanı.”

Evie ona şaşkınlık ve sevinç dolu bir bakış attı. “Ah, hayır.”

Ciaran hafifçe titredi. “Sana şöyle söyleyeyim, gerçek hayattaki Eeyore, hikâyedeki kadar ilgi çekici değil. Dev, ilk yolculuğun Narnia olması konusunda ısrar etti. Korkarım Bay Tumnus’u bir daha asla aynı şekilde göremeyecek. Queenie bu dünyaların nasıl var olduğuna dair bir tez yazacaktı neredeyse.”

Evie hayretle güldü. “Beni Orta Dünya’ya götürebilir misin?”

“Kesinlikle olmaz. Hayır. Bu asla olmayacak. Bir daha sorma. Bu dünyalar sisin üzerindeki spreyci boya ya da çürüyen güzel kâğıtlar gibidir. Güzel bir hile öğrendim. Üzerinde bir damla kanımın aktığı bir nesne bırakırsan, dünyanın her yerinde DNA’mı takip edebilirim.” Evie’ye baktı ve onu, birbirlerini farklı bir hayatta tanıdıklarını hissettiren bir şekilde inceledi. “Bu hile bazen işe yarayabilir.”

Etraflarında esen rüzgâr Evie’nin saçlarını gözlerine uçurdu. Evie saç tellerini geri itmek için elini kaldırdığında, Ciaran’ın da parmakları saçlarına değdi. “Saçların küçük kara yılanlara benziyor. Bu rüzgâra *Chergui* denir. Başka yerlere seyahat ederek farklı rüzgârlara dönüşür. Gittiği yerlerde bambaşka isimler alır. Her zaman düzensiz davranışlara neden olur. Bazı şanssız

ruhlar, rüzgârda ölümlerin sesini duyabilir.” Şenlik ateşinin yanında dans eden Dev, Queenie ve Mad’e baktı. “Üçü için de ölümü göze alırım, karakuş.”

Evie ona inanıyordu.

Elini arabanın üzerinden aralarında kalan boşluğa koydu. Kafatası yüzüğü Evie’ye sırtıttı. “Senin için de ölürüm, Evie Wilder.”

Evie derin bir nefes verdi. Elini dikkatlice onun elinin üzerine koydu.

“Ciar!” diye seslendi Mad. “Hadi, gel ve bize birkaç dans hareketi göster!”

Ciaran roadster’dan aşağıya kaydı. “Mad çağırır, ben yanıt veririm.” Dansa doğru ilerledi. Diğer ekiplerin arasında hareketleri bir kral gibiydi. Kolunu altın saçlı bir çocuğa doladı ve kısa bir vals hareketiyle onu döndürdü, ardından zümrüt rengi ipek elbiseli bir kızı tutup döndürdü.

Evie arabanın yanında kaldı, gülümsemesi solmuştu.

Kendini planladığından daha fazla içerken buldu. Görevde değillerdi ve bu his ona cesaret veriyordu. Alkolle birlikte çevresindeki hırsızların alevler arasındaki gürültülü dostluğu baştan çıkarıcıydı. Çar ekibinden biri, Rus cadı Baba Yaga’nın resimlerinin bulunduğu bir minibüsün üzerinde DJ’lik yapıyordu. Müzik çölün üzerinde yankılanırken, ışıltılı kolyelerden ve bileziklerden bir gökkuşağı rengi gölgelenerek karanlığı aydınlatıyordu. Neredeyse herkes dans ediyordu.

Plastik bir bardaktan içkisini yudumlayan Evie, gizli bir topluluk tarafından seçilen bu insanlara karşı bir merak duyarak ateşlerin arasında ilerledi. Artık tek bir güç olmuşlardı; tüm küçük bağılılıklarını, kinlerini, yaramazlıklarını ve kargaşalarını bir kenara bırakıp daha yumuşak yönlerini ortaya çıkarmışlardı. Mad, DJ minibüsünün yanında Arachnae ekibiyle birlikte dans ediyordu. Dev, ateşin yanındaki katlanır sandalyede

oturmuş gitar çalıyordu. Queenie, kendince bir kraliçe arı olarak ekiplerin arasında dans ediyordu. Nara ekibindeki dikenli mavi saçları olan çocuk, önüne çıkan bakışları görmezden gelerek kenarlarda dolaşırken, flanel gömleği ve yırtık kot pantolonuyla bile muhteşem görünen Çar ekibinden birinin söylediği bir şeye gülüyordu ancak buna rağmen dikkatini, zayıf bir Fenrir'in elinden bir şişe bira alan Queenie'ye çevirmişti. Adı Knife olan Nara üyesi, kedi gözü şeklindeki bir gözlük ve Prada kıyafetleri giymiş Nara'nın lideri yanına gelip onunla konuştuğunda, kadına döndü.

Evie yıldızları izlemek üzere başını geriye attı.

Karanlık etrafını sardı. Dehşete kapılmış ve uyuşmuş bir hâlde ayakta duruyordu. Belli belirsiz insan şeklinde bir silüetin karanlıktan ona doğru süzüldüğünü gördüğü sırada, bir yerden su damlama sesi duydu.

Sonra çöl ve yıldızlar geri döndü. Kalbini sarsan korkuyu ürpererek uzaklaştırdı. Çevresindeki dans eden parlak çizgili vücutlar, içinde uğuldayan statik elektrik gibi, neredeyse hissedildiği görünmez bir enerji yayıyordu.

"Hepsi çok güzel, değil mi?"

Evie başını çevirdiğinde, yele gibi saçları olan muhteşem ve esmer bir kızın yanında durduğunu gördü. Kızın gülümsemesi, hırsızları incelediği sırada hüznü bir kıvrım gibiydi. Kot pantolonuyla kot ceketinin üzerindeki kalpler ve güller kan lekelere andırıyordu. Tanıdık gelmişti.

"Bunun benim için her şeyden daha değerli olduğu anları hatırlıyorum." Kızın elleri arka ceplerindeydi. "Partiler. Macera. Para. Keşke bunun keyfini biraz daha sürseydim."

Evie de kendini aynılarını dilerken bulmuştu.

"Keşke yere çakılmadan önce onlardan uzaklaşsaydım." Dikkati dağılmış olan Evie, bakışlarını tekrar kıza çevirdi.

Kız gitmişti. Saçları rüzgârda savrulup gözlerinin önüne düştüğünde, Evie konuştuğu kişinin kim olduğunu fark etti.

Vero Jordan.

Başka ölü insanlar da var mı diye gözleriyle çölü inceledi. Bardağını çöp poşetine atıp sarı cipe yaslandı. Kollarını başının üzerinde tutup yere çömeldi.

Halüsinasyon mu görüyorum?

“Evie.” Jason Ra, siyah kapüşonlusu ve kot pantolonuyla karanlığın içinden çıktı. Yüzünün üst yarısı kapüşonu tarafından gölgelenmişti ama Evie onu hemen tanıdı. Evie onu bekliyordu ama madalyonuna yerleştirdiği küçük böcek aracılığıyla randevularını başlatan kişi Jason olmuştu. Ancak Evie, hâlâ doğaüstü olaylara maruz kalmanın etkisi altındayken buna hazırlıklı değildi.

Jason döndü ve şenlik ateşlerinin ötesindeki çivit rengi gölgelere doğru yürüdü. Evie bir şey söylemeden onu takip etmek üzere ayağa kalktı. Jason durup elini uzattı. “Sana göstermem gereken şey Palmiye ve Lotus’un yakınında ama korunan bölgede değil. Seni geri getirebileceğim.”

Evie parmaklarını onun parmaklarına doladı. Ciaran’ın göçebe Kapıları, Gece Anne’nin büyüleri ve uluyan karanlık ışınlanma sihriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Evie, bir kez daha tüm bu sınır ötesi yolculukların vücudunun moleküler yapısına ne yaptığını merak etti. Bir gün gerçekten de yok olabileceğini düşünüyordu.

“Gözlerini kapat.” Jason elini tuttu. Beş köşeli gümüş rengi yıldız etraflarında parıldarken, Evie huşu içinde bir nefes aldı. Dört nala koşan toynaklara benzer bir ses duydu, çöl etraflarında dönerken alt dudağını ısırды. Gözlerini kapatmadı. Diğer yerin -siyah otlakların- etraflarında şiddetle döndüğünü, devasa büyüklükteki ve ata benzer bir şeyin daireler çizerek koştuğunu gördü.

Beş köşeli yıldız söndüğünde hâlâ Agafay Çölü'ndeydiler ama bu sefer bir tarafında yamacın belirlediği تنها bir noktadaydılar. Jason kumlu, kayalık zemine doğru yürüdü. Ay ışığı bir lamba gibi parlıyordu. Jason ona, “Buraya en son geldiğimde, Çar ekibinden biri koleksiyonerlerin hesaplarına gizlice giriş yaptığı için sürgüne gönderilmişti,” dedi.

Evie, Jason'ın kum ve çakıl taşlarını tekmelemesini izledi. Spor ayakkabısını taş yüzeyde gezdirdi. Çömeldi ve taş baktı. “Sessizlik’in muhafızları onu buraya getirdi.”

Endişelenen Evie geri çekildi. Jason devam etti: “Cenazeler isimsiz olarak gömülmüyor. Sessizlik ve Gece'nin batıl inançları vardır. Ölülerin ortalıkta dolaşmaması için mezarlarına bir işaret bırakırlar.”

Ama ölüler ortalıkta dolaşıyordu. Evie bunu bizzat öğrenmişti.

Jason'ın ayağa kalkıp ikinci bir kare şeklindeki taşın üzerindeki kumları itelemesini izledi. Ardından Jason üçüncü bir taşı ortaya çıkardı. Ona baktı. “Gizli bir hırsızlar topluluğu üyelerini sürgüne göndermez, bir tanığın dünyaya sızmasına izin vermez. Sessizlik ve Gece gibi insanlar için tek seçenek budur. Sürgündekiler gösteriş olsun diye damgalandıktan sonra gizlice buraya getirilip başlarından vurulurlar.”

Evie'nin midesi bulandı. “Ciaran bunu biliyor mu?”

“Bana bunun yerini Ciaran gösterdi. Başka birinin de bilmesini istiyordu ama ekibini korkutmak istemiyordu. Sessizlik ve Gece'nin iyiliksever olduklarına, Anne ve Baba'ya karşı gelmedikleri sürece güvende olduklarına inanmalarını sağladı.” Jason çok sertti. “Eğer bilirlerse, Mad, Dev, Queenie ve Vero'nun kaçacaklarını düşünüyordu.”

“Jase.” Evie onun bileğine dokunmak için uzandı. “Sen ve Vero o zaman mı...”

“Evet, o zaman ayrılmaya karar verdik.” Jason geri çekildi ve Evie’nin cesareti, kumda en az bir düzine kadar taş görünce iyice kırıldı. Burası bir mezarlıktı. Mide safrası boğazına kadar yükseldi. Jason ayağıyla hafifçe taşlardan birine vurdu. Evie oraya doğru yürüyüp taşın üzerine kazınmış olan isme baktı. Matthew Orian. Evie kusmak üzereydi. Çöl gecesi, Jason’ın onu gerçekliğe bağlamasıyla bir anda cehennem gibi bir manzaraya dönüşmüştü.

Jason devam etti: “Sessizlik ve Gece, babamın Interpol’de çalıştığını ve Vero ile benim ekibi terk etmeyi planladığımızı öğrendi. Ardından o görevde bizi öldürmeye karar verdiler.”

“Onlara bunu söyleyen Ciaran değildi. Neden söylesin ki?”

“Bilmiyorum.” Jason başını iki yana salladı. “Ciaran, o iki ejderhaya karşı isyan çıkarmaya hazır olduğunda, hepinizi kendi yanına çekecek. Lila Pearce’ı zehirleyerek Sessizlik ve Gece’ye savaş ilan etti.”

Evie soğukkanlılığını yeniden kazandı. “Ciaran şimdi neden Sessizlik ve Gece’ye isyan etsin ki?” Çaresizce döndü. “Babanın nerede çalıştığını Sessizlik ve Gece kendi kaynakları sayesinde de öğrenmiş olabilir. Kaybedecek bir şeyleri olan sen ve Vero olduğunuz için sizin kaçacağınızdan şüphelenmiş olabilirler. Ciaran’ın sonunda onlara cephe almasına neden olan şey, tabii böyle bir planı varsa, Vero’nun öldürülmesi de olabilir.” LFS’i putlaştırdıkları sahte anne ve babalarına karşı isyana ikna etmek için bu hainler mezarlığından daha fazlasına gerek var mıydı?

Jason çöle baktı. “Bana inanmıyorsun.”

Evie’nin boğazı sempati ile kasıldı. “Bunun dışında her şey tesadüf. Ben buna inanıyorum. Sessizlik ve Gece babanı öldürdü. Belki de Vero’nun ölümüne de onlar sebep oldular. Ama Ciaran’la ilgili söylediklerine inanamıyorum.” Çünkü bu, Evie’nin uğruna çalıştığı her şeyi yok ederdi.

Jason, Evie'ye doğru bir adım attı. "Cumartesi gecesi saat yedide Silver Cove Bowling Salonu'nda buluşalım. Seni Sirenlerin liderine götüreceğim. O sana ekibinin neden isyan ettiğini anlatacak."

"Beni geri götür." Evie korkuyla ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Beni partiye geri götür. Cumartesi günü görüşürüz."

Çünkü Siren ekibinin lideri Circe'ye bir sorusu daha vardı: Kutsal mekânların LFS'in güçlerini etkilediğini Circe'ye kim söylemişti?

"Evie." Jason onun elini sıktı. "Bana gerçek adını söyle."

Evie doğrudan ona baktı. "Evie Wilder."

Jason'ın bakışları soğudu. Ardından karanlık gelip ikisini de süpürdü.

Doğüstü tehditlerle dolu bir gecenin gerginliğini yaşayan Evie, bir şenlik ateşinin yanında tek başına durup alevlere baktı. Mad kolunu onun omuzlarına attığında Evie başını kaldırdı. "Her yerde seni arıyordum."

Jason'ın anlattıkları ve Sessizlik ile Gece'nin kurbanlarının mezarlığı nedeniyle hâlâ şaşkın olan Evie, Vero'nun hayaletini nasıl gördüğü de dâhil olmak üzere her şeyi anlatmak istiyordu Mad'e. Havaya yükselmek ve insanı bir anda diğer ülkelere götüren Kapılar her ne kadar çılgınca olsa da hayaletler, ölü kalmayan ölü insanlar oldukları için dehşet vericiydiler.

Ne var ki Sessizlik ve Gece'nin ihanetini ortaya çıkarırsa, La Fable Sombre'u da bitirmiş olacaktı. "Bana Vero'dan bahset, Mad," diye fısıldadı.

Mad ona baktı. "Bir tür kriz falan mı yaşıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, bununla başa çıkman ve kontrol altına alman gerek." Sesinde gerçek bir endişe vardı.

“Bana Vero’dan bahset.”

Mad iç çekti. “Los Angeles’ta bir restoranda çalışıyordum. Vero beni otoparkta patenlerimle havaya yükselirken yakaladı. Bana neler yapabildiğini, nesneleri nasıl bulabildiğini gösterdi.” Keder, Mad’in sesindeki kaygısız gizemi bastırıyordu. Ateşlerle donatılmış çöldeki çetelere baktı. “Jason’la ise Vero ve ben onun Corvette’inde birkaç serseriyle yarışırken tanıştım. Yarışta bizi yana savurarak şarampole düşmemize neden olmuşlardı. O anda beyaz atlı prens Jason geldi. O ve Vero zaten arkadaştı.” Sesi titriyordu. “Birlikte takılmaya başladık. Vero, Jase ve ben. Sonra Ciaran’la tanıştık.”

Lanet rüzgâr yeniden etraflarında dolaştı ve şenlik ateşlerinden birinin yukarıya doğru gürlemesine neden oldu. Evie, partiyi çevreleyen geceye baktı ve endişeyle La Fable Sombre ile ilgili başka ruhların gecenin içinde bekleyip beklemediğini merak etti. “Vero ve Jason’ın neden La Fable Sombre’dan ayrılmak istediklerini biliyor musun?”

“Bilmiyorum.” Mad bakışlarını kaçırdı. “Hadi, Kehanet ekibi ile birlikte kızarmış marşmelov yiyelim. En iyi içkiler onlardadır ve biz bu gece sadece eğleneceğiz. Tamam mı?”

Evie endişeli bir hâlde, başka ruhların ortaya çıkmamasını umarak Mad’i takip etti.

BÖLÜM ON ÜÇ MAVİ AY MOTELİ

Silver Cove sığınağındaki yatağında dizüstü bilgisayarıyla oturan Evie, Vero Jordan ile ilgili makaleleri taradı. Ardından da Lila Pearce ile ilgili olanları. Jason'ın babası Interpol ajanı Samuel Ra'yı. Vero, Pearce'ın New York'taki çatı katından bir tablo çalıp kaçmaya çalışırken pencereden *düşmüştü*. Vero Jordan'ın gizli ortağı Jason, içeri girip iki güvenlik görevlisine saldırmış ve üçüncüsünü de aynı pencereden dışarı itmişti. Samuel Ra, bir şehir efsanesi olduğu iddia edilen La Fable Sombre isimli suç çetesini araştırıyordu.

Evie, uzun siyah saç ve kedi gözü şeklindeki gözlüğü olan asistanının yanında duran Lila Pearce'ın fotoğrafının yer aldığı makaleye odaklanarak tırnağıyla dişlerine vurdu.

Bu asistan kız, Nara ekibinin lideri Sadie Sakamura'ydı.

Oyunun taşları Evie'den önce yerleştirilmişti. Evie ise bu oyunu gözleri kapalı oynuyor gibiydi. Ta ki Jason'ın anlattıkları onu diğer tarafa yönlendirene dek. Lila Pearce'ı, Nara ekibi

aracılığıyla yönlendirerek Vero'nun ölümünü planlayan Sessizlik ve Gece'ydi. Bunun nedeni ise Jason ve Vero'nun LFS'den ayrılmayı planlıyor olmalarıydı.

Peki, Sessizlik ve Gece bunu nasıl öğrenmişti?

Tedirgin, huzursuz ve endişeli olan Evie ana sığınağa doğru yürüdü. Bakışları Dev'in, üzerinde tek gözlü kalpler ve bir Kawaii firavun faresinin karalamaları olan mandalina rengi dizüstü bilgisayarına kaydı. Queenie'nin kırmızı ince topuklu ayakkabıları bir sandalyenin yanına atılmıştı. Mad'in Vonnegut romanı, Dev'in İngiliz çayı kutusunun üzerindeydi. Odada izi olmayan tek kişi Ciaran'dı.

Ciaran'ın çalışma odası olarak kullandığı odaya doğru ilerledi. Lambayı açtığında gördüğü ilk şey, ona tapınmak için kollarını kaldıran küçük insanlardan oluşan bir topluluğa bakan, beyaz pelerinli bir kızın ürkütücü bir tablosuydu. Kızın arkasında gölgeli devler vardı. Evie bakışlarını tuhaf tablodan çekip masaya doğru ilerledi. Ciaran'ın gümüş renkli dizüstü bilgisayarının yanında bir tabanca vardı. Etrafına baktı, masanın birkaç çekmecesini kurcaladı. İlginç bir şey yoktu. Neden kişisel bir şeyler bulacağını düşünmüştü ki? Ciaran bir *tabula rasa*, yani boş bir sayfaydı. La Fable Sombre'un her bir üyesinin onunla ilgili bir teorisi vardı ama onun hikâyesini duyan kimse yoktu.

Kendi odasına dönerek kâsedden bir portakal aldı ve kanepeye atladı. Portakalı soyarken, Mad'in portakal kabuklarını soyup ardından portakalı bir vampir gibi nasıl ısırıldığını, Dev'in plan yaptığında nasıl koltuk dışında herhangi bir yere uzanmayı tercih ettiğini, Queenie'nin her zaman hareketsiz durarak telefonunda kimyasal iksirler araştırdığını veya hesapladığını, Ciaran'ın her ne yapıyorsa on dokuz yaşındaki savaşçı bir kral için fazla olgun görüldüğünü düşündü. Dağınık olmaları onu rahatlatıyordu ama...

Ciaran, Vero'nun ölümü yüzünden Sessizlik ve Gece'ye karşı bir isyan planlıyorsa... *Bu olamaz*, diye düşündü umutsuzca. *Şimdi değil. Olamaz.*

Ciaran onu hırsızlar topluluğuna katılmaya davet ederek sözleşmeli kölelik hayatına son vermişti. Ona her baktığında şövalye maskesi düşüyormuş gibi görünen Ciaran'ın, gözlerindeki hesap kitabın yerini gerçek bir hayranlık almıştı. Jason ve Vero tarafından ihanete uğradığını mı hissediyordu? Yarattığı aileyi terk etme planı yaptıkları için miydi? Onun Sessizlik ve Gece yüzünden Jason ve Vero'ya ihanet edeceğine inanmıyordu.

Ama bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Evie daha önce hiç Ciaran'ın dairesine gitmemişti. Ciaran onu içeri davet ettiğinde Evie'nin ilk fark ettiği şey, siyah cilalı ahşap ve yüksek tavan oldu. Mobilyalar çok sadeydi. Işık armatürü, üzerinde kırklı yıllardan bir poster kızının resmedildiği bir B-52 uçak modeliydi. Diğer tarafta, sis ve çelik grisi tonlarda bir yatak odası vardı. Siyah mermerden yapılmış bir şöminenin üzerinde kara kara düşünüyor gibi duran bir bufalo kafa tası vardı. Bunların hepsi bir alfa erkeği için aşırı klişe şeylerdi. Evie, Ciaran'ın bilinçli olarak bunları kullandığından şüpheleniyordu. Buna karşın, Ciaran Argent'in bir zamanlar kim olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Hiçbir yerde bulamadığı kişisel ayrıntıları tarayan Evie, gönülsüz bir saygıyla, *İyi oyun*, diye geçirdi aklından.

Evie bir berjere oturunca Ciaran da onun karşısındakine çöktü.

"Bu cumartesi Jason Ra ile randevuya çıkacağım." Yüzünde herhangi bir hareket, gri gözlerinde bir titreme olup olmayacağını görmek için onu izledi.

“Tabii ki çıkacaksın.” Bacaklarını açarak öne doğru eğildi ve konuşmanın aniden samimi bir hâl almasına neden oldu. Sesindeki keyif Evie’yi geriordu.

“Ne bildiğini öğreneceğim,” diye söz verdi Evie. “Bizi devirmek konusunda fazla hevesli olmaya başladı.” Sonra nazıkçe sıradaki sorusunu sordu: “Sessizlik ve Gece, Jason ve Vero’nun ayrılacağını nasıl öğrendi?”

“Bilmiyorum.” Ciaran onu izliyordu. “Jase’i geri istiyorlar. Onun yeteneği çok özel.”

“Mümkün değil. Üstelik Sessizlik onu bitirmeye can atıyor gibiydi.”

“Sessizlik fikrini değiştirdi, Evie.” Ciaran’ın ifadesi ciddiydi. “Jason sana bizimle ilgili duymak istemeyebileceğin şeyler anlatacak. Benimle de ilgili.”

Zaten anlatmıştı. “Vero’nun kaderinden Sessizlik ve Gece’nin sorumlu olduğunu düşünüyor. Nara ekibinin liderinin Lila Pearce’in asistanı olduğunu biliyor muydun?”

“Biliyordum. Vero’ya gelince... Ben onun için kendimi suçluyorum.” Başını iki yana salladı. Elleri gevşekçe kenetlenmişti, parmaklarında birkaç yüzük parlıyordu. Kafatası yüzüğü parmağında yoktu.

Evie öne doğru eğildi. “Sessizlik ve Gece, Jason ve Vero’yu soygun için kendi koleksiyonerlerinden birine mi gönderdi yani? Neden?”

“Zaten Nara ekibinin lideri Sadie’yi Lila Pearce’in yanına yerleştirmişlerdi. Bir casus olarak. Pearce’da Sessizlik’in istediği, La Fable Sombre’un geçmişiyile ilgili bir tablo vardı...”

“Resmî koleksiyonerlerinden asla çalmadıklarını söylemiştin. Bunu tuhaf bulmadın mı?”

Ciaran ona baktı. “Bana ne sormaya çalışıyorsun, karakuş? Eğer Sessizlik ve Gece, Vero ile Jason’ı ölümü gönderdiyse...”

“Çöldeki mezarlığı gördüm.”

Ciaran, gözlerinde parlayan bir öfkeyle geri çekildi. “O mezarlardaki insanlar haindi, Evie. Krallığı ve hepimizi tehlikeye attılar.”

“Öyleyse Vero ve Jason da öyleydi,” diye sessizce hatırlattı Evie ona.

Bakışları buluştu. Ciaran korkunç bir sakinlikle cevap verdi: “Vero, Pearce’ın güvenlikleri tarafından öldürüldü.”

“Diğerlerine mezarlıktan ne zaman bahsedeceksin?” diye meydan okudu Evie.

“Karakuş. Güven bana, olur mu? Bu çok hassas bir konu.” Sesi yoğunlaşmıştı. “Şu an her şeyin dağılmasını mı istiyorsun? Çünkü aslında öyle istemediğini düşünüyorum. Jason’la buluş. Onun ne kadar kırgın ve hüsrana uğramış olduğunu öğren. Jason gelip seni alana kadar Dev ve Queenie’yi geçici refakatçi olarak seninle birlikte göndereceğim. Sessizlik ve Gece’nin adamlarından birinin seni takip etmediğinden emin olmalarını istiyorum.”

Evie itiraz etmedi. Ciaran mantıklı davranıyordu. Suçlu biri Evie’nin düşmanlarıyla konuşmasına böyle razı olur muydu?

Ama zeki biri bunu yapardı, diye fısıldadı, Evie’nin kafasının içindeki yılan gibi olan kız. Ve sana yalan söylüyor.

Jason, Silver Cove Bowling Salonu’ndaki bir bankta oturuyordu. Evie yağmurun kayganlaştırdığı sokaktan içeri adım attığında, patlamış mısır ve yanık şeker kokuları geldi burnuna. Kendisi gibi olmayan insan topluluğuna baktı.

“Ona bak,” dedi Evie’nin solundaki Dev. Queenie ise sağ tarafında durmuş onaylamaz bir şekilde sessizliğini koruyordu. “GQ dergilerinin kapağından fırlamış gibi. Saçına o şekli nasıl veriyor?”

“Tatlı ama keskin.” Queenie, Evie’ye baktı. “Dokunursan elini kesebilir.”

“Metafora ihtiyacım yok, Queenie.” Evie onların artık gitmesini istiyordu. Ancak Evie bir şey diyemeden, Jason’ın karşısına dikilmişlerdi. Biri Jason’ın sağına, diğeri de soluna oturdu.

Jason, korkusuzca, “Victoria. Devon. Bu akşam nasılsınız?” diye sordu.

“Bize gerçek isimlerimizle hitap etmen aşırı kaba.” Dev ciddi bir dikkatle Jason’ı inceledi. “Ne yapıyorsun, ahbap? Senin bu yaptığın açıkça bir intihar dalışı. Bizimkilerden biriyle uğraşmak yani.”

“İri, buğulu gözleri ve nankör tavırları olan bir kız.” Evie yaklaşırken Queenie bir kolunu bankın arkasına koydu.

“Sana ne oldu, Jase?” dedi Dev özlemle. “Berlin’i hatırlıyor musun? Onu görmeliydin, Queens. Bir sanayicinin doğum gününde, İngiltere’den daha değerli olan eski bir sikkeyi çalmamız gerekiyordu. Mad bir akrobattı. Ciar büyücüydü. Ben DJ’dim. Jason şimdiye kadarki en korkunç güvenlik görevlisiydi; gözlükleri ve köpek balığı dişleri kadar keskin bir kıyafeti vardı. Jase, o zengin piçle konuşma şeklin... Jase’e bakmaya cecaret bile edemezdin, Queens. İnsanı kemiklerine kadar ürpercek şekilde tehdit doluydu. Sanayici hemen bilgiyi vermişti.”

Jason’ın yüz ifadesi, Evie’ye bu anıların kötü bir kan ve ihanet senfonisindeki sahte notalar olduğunu söylüyordu.

“Dev. Queenie.” Evie kollarını kavuşturdu.

“Ciaran takmıyor, ahbap. Git ve Evie’mizle konuş.” Dev ayağa kalkıp nazikçe devam etti: “Kimsenin sizi takip etmediğinden emin olmak için buradayız.”

Jason bakışlarını girişe çevirdi, tüm kasları gerilmişti.

“Tabii eğer...” Dev ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. “...randevunda bizim de olmamızı istersen durum değişir.”

Jason dişlerini sıktı.

“Onlara biraz alan tanıyalım, Dev.” Queenie, Dev’i de yanına çekip ayağa kalktı. İkili kalabalığın arasına karıştı.

Siyah balıkçı yaka kazak, kot pantolon ve kalın mokasen ceket giymiş olan Evie, ellerini ceketinin ceplerine soktu. “Randevumuzda nereye gidiyoruz? Umarım eğlenceli bir yerdir.”

“Onlar gibi konuşmaya bile başlamışsın.” Ayağa kalktı.

“Ben mi?” Evie, hiçbir şey söylemeden parmaklarını onun parmaklarının üzerine kapattı. Görünmezlik örtüsünü üzerlerine çekti. Jason’ı kalabalığın arasından geçirirken kimse onları görmedi, kimse göz teması kurmadı. İnsanlar onlarla çarpışıyorlardı ancak onları fark etmiyor gibiydi. Evie onu dışarı, yağmurla parıldayan geceye çıkardı. “Beni ıslılayacaksın.” Bir ara sokağa girdiler ama ona bakmadı. “Nereye?”

“Madrid’e. Circe ile buluşmaya.” Jason yavaşça Evie’nin diğer elini tuttu. “Gözlerini kapat. Geçen sefer kapatmadın ama bu gerçekten çok tehlikeli.”

“Şimdiye kadarki en korkunç lunapark treni gibiydi.” Gözlerini kapattı, küçük bir heyecan hissediyordu. Beş köşeli gümüş yıldızın ortaya çıkma cızırtısını ve dört nala koşan toynak sesine benzeyen o sesi yeniden duydu. Diğer dünya etrafını sarıyordu, göz kapaklarının ötesinde görebildiği çivit mavisi karanlık tamamen eksiksizdi.

Gözlerini farklı bir sokakta açtı. Jason onu mor ve topaz ışıklarla parıldayan binalarla çevrili, arabalı sinema salonunun otoparkından dışarı çıkardı. Madrid’in süslü, saf mimarisini görünce hayretle iç çekti. Dev ekrana siyah beyaz bir film yansıtmıştı.

Evie merakla, “Peki, Circe’yi nasıl buldun?” diye sordu. “O ve ekibi saklanıyor olmalı.”

Jason’ın cevabı dikkatliydi: “Eski mahkûmlardan ve hırsızlardan oluşan bir ağ oluşturdum. Evet, bu oldukça Sherlockvari. Doğru yerlere, Roma’daki Diana Tapınağı’ndaki minyatür heykelle ilgilenen var mı diye sordum. Circe bundan kısa bir süre önce gemi enkazında ele geçirdiği ganimeti kaybetmişti, bu nesnenin onun için karşı konulamaz olacağını biliyordum.”

“Peki, onunla neden buluşuyoruz?”

“Gerçeği duymak için.” Onu park edilmiş diğer arabaların arasında duran deniz mavisi Tauro’ya götürdü.

Arabanın kaportasında oturan kız gözlerini filminden ayırmadı. Sözlerini yumuşatan bir Zimbabve aksanıyla, “Artık senin bir beyaz atlı prens olduğunu biliyorum. Ama yine de keskin nişancılar veya suikastçılar için seni yoklamam gerekecek, değil mi? Ve yanındaki kız...”

Jason kızın üzerini aramasına izin verdi. Kız, mavi ekose bir elbisenin üzerine sarı bir kapüşonlu giymişti, botlarının fermuarları parlıyordu. Kollarını kaldırıp üzerinin aranması için izin veren Evie’ye döndü zarif bir şekilde. “Ben Circe. Sen kimsin?”

“Evie. Ben hiç kimseyim.”

Circe iç çekti ve denizatı şeklinde bir çantayı yanına koydu. Evie çantada bir silah parıltısı gördü. Circe onun baktığını fark edince omuz silkti. Tekrar Tauro’nun kaportasına çıktı. Jason onun yanına oturdu. Evie ise arabaya yaslanıp onlara baktı. Circe, “Soruları sen sorabilirsin, Jase. Ama kız sessiz kalacak. Onu tanımıyorum.”

Evie bu mantığa karşı çıkamazdı.

Jason, “Neden isyan ettin, Circe?” diye sordu.

Kız doğruldu, bulutlara benzeyen saçları kapüşonunun altından parlıyordu. Sağ bileğinin ve elinin abanoz rengi derisini

gümüşi bir ahtapot dövmesi sarıyordu. “Çünkü artık Sessizlik ve Gece’ye güvenmiyorduk. Senin de Sonsuza Dek Kayıp Ruhlar’ı terk etmenin sebebi bu değil mi?”

“Diğer ekipler de onları böyle mi görüyor?”

“Ah, evet. LFS’te bir tuhaflık var.” Çenesini Evie’ye doğru salladı. “Bu da onlardan biri, değil mi?”

“Ona güvenebilirsin. Sessizlik ve Gece’ye güvenmeyi neden bıraktınız?”

“Yeni üyemiz Morgan. Onda ters bir şeyler vardı, nasıl desem...” Circe doğrudan Jason’a baktı, gözleri şaşırtıcı bir tonda yeşim yeşiliydi. “Sizin gibiydi. La Fable Sombre gibi. Yanlış titreşen bir enerji. Ben de araştırmaya başladım ve bazı şeyler öğrendim.”

“Nasıl şeyler?”

“Belki de Sessizlik ve Gece’nin asıl ekibinin diğer beş üyesi emekli olmamışlardır. Geri kalan üyeler dışarıda bir yerlerde onlardan saklanıyordur. Kaynak mı istiyorsun? Annem. Gençliğinde, Sessizlik ve Gece bizim yaşlarımızdayken, annem LFS’in bir üyesiyle tanışmış... Bunu hayal etmek güç. Annemin erkek arkadaşı... O öldürülmüş. Annemin eski günleri hatırladığında buna üzüldüğünü biliyorum. Pek, Sessizlik ve Gece’nin eski ekibindekiler neden kaçıyorlar? Tabii, bir de bizim gözümüzün önünde damgaladıkları o *hainler* var, onları bir daha gören olmadı. Matthew Orion olayını duydum. Sizin de Vero’nuz öldürüldü...”

“Diğer ekiplerden şüphelenen var mı?”

“Diğer ekipler benden ve benim ekibimden biraz daha az meraklı ve çok daha açgözlü. O gemi kazasından, cehennemden gelen o sihirli kitaptan ne elde ettiğimizi öğrenince... en yeni üyemiz onu çalmaya çalıştı. Bana dokunduğunda, beni neredeyse öldürüyordu. Kalbim *sarsıldı*. Ekibim onun peşine düştü. Böylece gemi enkazı ganimetini aldık ve ortadan kaybolduk.

İşte o zaman yardım için sana geldim. Ganimeti o kilisede saklamak dediğin gibi işe yaramadı.” Evie, şaşkınlıkla Jason’a bir bakış attı. Bu, aklındaki sorulardan birinin cevabıydı. Circe devam etti: “Bana şunu söyle, Jase, La Fable Sombre’u neden önemsiyorsun? Bırak da zor yoldan öğrensinler.”

“Ekibinle ilgili ne düşünüyorsun, Circe? Sen ekibinin Sessizlik ve Gece’nin ihanet çukuruna düşmesine izin verir miydin?”

“Lanet olasıca bir beyaz atlı prens.” Güldü. “LFS’in Ciaran Argent’ı var. Tam bir piç. Onun tekerine çomak sokmamalıydım. Sihirli kitabı ele geçirince ne yaptı? Kendine mi sakladı, yoksa Kâbus Anne ve Boğaz Kesen Baba’ya mı verdi?”

“O seni ilgilendirmez, Circe.” Jason’ın gözleri filmdeydi. “Ne önemi var ki?”

“O kitabı almalarını gerçekten hiç istemedim. Onu tekrar denize atmalıydım. Peki, senin olayın ne?” Circe, Evie’ye döndü. “Jase’in içgüdüleri genellikle iyidir, yani ekipten ayrılmayı mı planlıyorsun?”

“Hayır. Planlamıyorum.”

Circe acıyan bir ifadeyle ona baktı. Sonra omuz silkip Jason’a döndü. “Diana nerede? Bana söz vermiştin.”

Jason ceketinin cebine uzanıp küçük, bronz bir kutu çıkardı. Circe kutuyu açınca avcı tanrıça Diana’nın taş heykeli ortaya çıktı. Sırıttı. “Jase. Bu mükemmel.”

“Circe,” dedi Evie sessizce. “Kararınız konusunda size saygı duyuyorum. Sessizlik ve Gece’nin insanları öldürdüğüne inanıyor musun?”

“Mezarlığı görmedin mi?” Circe selam verir gibi iki parmağını alnına dokundurdu. “Eğer onların sana karşı cephe almasına neden olacak bir şey planlıyorsan, kızım, sana saygı duyayım.”

Jason onları beş köşeli yıldız ile ışınlayarak Silver Cove'a dönmelerini sağladı. Şehir merkezinin eski bir kısmından geçerek, sanat galerisine dönüştürülmüş ve gece boyunca kapalı olan bir İspanyol misyoner kilisesinin hâkim olduğu bir avluya doğru yürüdüler. Işıklarla aydınlatılmış bir banyan ağacının ötesinden, arkadaki gece kulübünden gelen baygın müzik avluda yankılanıyordu. Evie, "Neden Sirenlere Bestiarum Vocabulum'u kilisede saklamalarını söyledin?" diye sordu.

"Sessizlik ve Gece o kitabı almamalıydı, Evie."

"Neden bir *kilise*, Jason?"

Jason da onunla birlikte İspanyol kilisesinin merdivenlerine oturdu. Banyan ağacından sarkan ışıklar tenlerinde bir mozaik oluşturuyordu. "Çünkü güçlerimiz kutsal bir toprakta sınırlandırılıyor. Herhangi bir kutsal yerde. Bunu LFS ile Edinburgh'dayken ve kendim bir kiliseye girmeye çalışırken, neredeyse dış duvara çarpmak üzereyken öğrendim."

"Peki, diğerlerine söylemedin mi?"

"Bu işte yeniydim, Evie. Sonra bir de Barselona'da olanlar vardı... Ama Marsilya'daki kilise bir sınavdı."

"Teşekkürler." Dikkatli yaklaşımını boşa çıkaran kurnaz bir bakışla sorusunu sordu: "Sence biz neyiz?"

"Bilmiyorum. Bazen onu görüyorum. Yalnız kaldığımda, onu duyuyorum. Bana güç veren şeyi."

"Ne görüyorsun?" diye fısıldadı Evie.

Jason başını iki yana salladı. "On üç yaşındayken bir köpeği kurtarmak için Los Angeles otôyoluna atlamıştım. Bir kamyonun bana doğru geldiğini gördüm. Sonra gümüş sembollerle dolu, dönen bir karanlığın içinde kayboldum."

Evie ürperdi. Jason başını salladı. “Sonra daha da kötüleşti. Köpeği tutarken, o karanlıkta bir şey gördüm: başında spiral şeklinde siyah boynuz olan bir at. O çılgın gecede, babamın evinin önünde dizlerimin üzerine düştüm. Kollarımdaki köpek ölüydü, sanki kaçmaya çalışırken kemikleri kırılmış gibi bükülmüştü. Bir hafta sonra okulumun yakınındaki restoranda tek başıma otururken Ciaran Argent yanıma oturdu.” Sesinde bir hüznle devam etti anılarını anlatmaya: “İlk soygunumuz Barselona’daydı. Ciaran, Mad ve ben. Antik bir yüzüğü çalmaya gönderilmiştik. Görevden sonra La Sagrada Familia Bazilikası’nın koridorunda yürüdüğümü hatırlıyorum. Mad’in üzerinde şampanya pembesi bir elbise vardı. Ciaran kolunu omzuma attı ve bir imparatora ait olan yüzüğü parmaklarımdan birine takarak, *Artık bizden birisin, dostum*, dedi.” Jason alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sonra hepimiz bir mide bulantısı hissetmeye başladık ve oradan ayrılmak zorunda kaldık. Bunun adrenalin azalmasından kaynaklandığını düşündük, kutsal yerlere karşı bir alerjiden dolayı olabileceği aklımıza gelmedi.” Bakışlarını Evie’ye çevirdi. “Ama o anda, Evie, dağılan ailemin yerini alacak bir ailem vardı.”

Evie anladı. Jason, Ciaran’ın karanlığını, istediği gibi hareket etme arzusunu, yasalar ve nezaket tarafından engellenmeme isteğini fark etmişti. Sanki tehlikeli bir avatarı kardeşi olarak seçmiş gibiydi.

Eğer Sessizlik kral ve Gece kralıçeyse, Ciaran Argent da onları suçüstü yakalayan prensti.*

Jason parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Zeppelin. Gücüme bu adı verdim,” diye fısıldadı.

Evie, sanki kilise kapısının arkasından biri onları izliyormuş gibi bir karıncalanma hissetti ensesinde. Arkasında rahatsız edici bir varlık hissederek omzunun üzerinden kapıya baktı.

* Shakespeare’in Hamlet adlı eserine gönderme yapılmıştır.

“Ben benimkine bir isim koymadım,” dedi. Sadece zehir yeşili gözleri ve yılanlara benzeyen saçları olan yılan gibi bir kızın görüntüsü vardı.

“Gücüm bana hayatımın kötü bir döneminde geldi, Evie. Köpek olayından önce.”

“Sanki bu bir lanetmiş gibi konuşuyorsun.”

“Bana kan ve kederden başka bir şey getirmedi.” Sesindeki gerginlik, Evie’nin boğazının sempatiyle kasılmasına neden oldu.

“Jase. İntikam tüm bunlara değer mi? Takip etme, delilleri toplama... LFS’in var olduğunu dünyaya kanıtlamaya mı çalışıyorsun?”

“*Sessizlik ve Gece*’nin var olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. Hayatım buna bağlı. Şimdi saklanıyorum. Beni bulurlarsa öldürecekler. Ciaran’ın beni kurtların önüne atmamasının tek nedeni, beni dikkat dağıtmak için kullanması.”

Evie önce uzaklara, sonra parmakları birbirine kenetlenmiş olan ellerine baktı. “Jason... Ciaran seni geri istediklerini düşünüyor. Seninki nadir bir yetenekmiş. Sen bir Gezgîn’sin...”

“Onların Ciaran’ı var. Şimdilik.” Dudağı büküldü. “Beni ölüme gönderdiler, Evie. Sakın bana sadece Vero’yu öldürmeyi amaçladıklarını söyleme.”

Evie’nin boğazına tekrar bir sempati yumrusu oturdu. “Sevdiğin insanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

Jason ona bir bakış attı. “Ailene ne oldu?”

“Öldüler.” Omuzları çöktüğünde kollarını kendine sardı. Ciaran’ın, Jason’ın annesiyle ilgili söylediklerini hatırladı. “Senin başına ne geldi, Jason? Güçlerini ortaya çıkaran ne oldu?”

Jason zorlukla konuştu: “Annem öldü. Sonrasında beni babam büyüttü.” Duraksadı. “Ben iyi bir evlat değildim. Bana en sevdiği destansı şiir olan *Argonautica*’daki kahramanın ismini

verdi. Sanırım beklentileri yüksekti.” Evie’ye bakıp nazikçe, “Senin annen nasıl biriydi?” diye sordu.

Evie dalgın bir şekilde konuştu: “Annemin yeşil gözleri, saçları ve yüzündeki çilleri bana benziyordu. Bana dünyanın her yerinden masallar anlatırdı. Bu korkunç dünya...” diye fısıldarken sesinde öfke vardı. “Keşke onu yenebilseydim.”

“Evie... o öfke...” Avluya baktı. “La Fable Sombre’u birbirine bağlayan kırılğan bağ bu. Bize yeteneklerimizi bahşeden ya da bizi o yeteneklerle lanetleyen şey bu. O öfkenin seni ve çevrendeki herkesi boğacak bir akıntıya sürüklenmesine neden olabilir ya da o hissi terk edebilirsin. Sana yardım edebilirim.”

Evie uzaklara baktı. “Hayır. Yapamazsın. Burada tüylerimi diken diken eden bir şey var.” Ayağa kalktı. “Hadi, gidip bir şeyler içelim.”

Tamamı Japon balığı neonlarıyla dolu deniz mavisi ışıklarla donatılmış bir gece kulübüne doğru yürüdüler. İçeri girdiklerinde Art Nouveau temalı bara doğru ilerlediler. Evie sahte kimliğini gösterdi. “Senin zehrin nedir, özel dedektif?”

Jason bara yaslanıp cüzdanını çıkardı. “Ekşi viski kokteyli.” Evie barmene yüz dolarlık bir banknot uzattı ve iki burbon sipariş etti. Bir planı vardı. Jason alaycı bir şekilde gülümseyip cüzdanını kaldırdı.

“Jase.” Evie ona doğru bir adım attı. Kadın şarkıcı White Stripes’in *Seven Nation Army* şarkısının caz versiyonunu söylemeye başlarken, Evie uzanıp parmaklarını Jason’ın boynunda gezdirdi ve koyu kirpikleri kapandı. “Hadi, dans edelim.”

Jason’ın elleri Evie’nin beline doğru kaydı. Başını eğdi, dudakları Evie’nin dudaklarından bir nefes uzaktaydı. “Evie.”

Evie, kollarını Jason’ın boynuna doladı. Dudaklarına donmuş bir çilek gibi parlamasına neden olacak bir parlaticı sürmüş, gözlerine kalem çekmişti. Dans ederken Jason kulağına

fısıldadı: “Karşımda oyunbaz bir kız var. Seni hiç tanımıyorum, Evie Wilder.”

Evie onun mükemmel maskesini kırmak, tüm sırlarını öğrenmek istiyordu. Sorun, onun her şeyini bilmek istemesiydi. Müziğe uyumlu bir şekilde sallanıyorlardı. Jason’ın bir eli Evie’nin sırtında, diğeri beline doğru kayarken Evie, aşk tanrısının yayı gibi görünen Jason’ın dudaklarının kıvrımını inceledi. Jason onu kırmaktan korkar gibi tutuyordu.

Evie onu tekrar bara götürdü, bir şişe burbon sipariş etti ve gerçekte içtiğinden daha fazla içiyormuş gibi yaparak bardağı her boşaldığında yeniden doldurdu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ama dayanıklı olacaktı. Muhteşem bir buzulu yontar gibi çabalayacaktı. “Peki Jase, neden özel dedektif olmaya karar verdin?”

Jason ona ne cevap vereceğini düşünüyor gibiydi. Yine ağzı alaycı bir kıvrımla bükülürken, “LFS’ten ayrıldığımda,” dedi. “Üç ay boyunca suç işlemeye devam ettim. Babamın bana öğrettiği düzenle ilgisi olan her şeyden bir kopuş yaşıyordum. Vero ve La Fable Sombre’u kaybetmek...”

Evie ona fazla içki içirdiği için duyduğu suçlulukla irkildi. Jason’ın geçmişi, dikişini söktüğü bir yara gibi kanıyordu.

Jason bulanık bir ses tonuyla devam etti: “Sonra bir OG özel dedektifiyle tanıştım. Hırpalanmış aslana benzer bir yüzü ve ucuz takım elbiseleri ile konuşma tarzından beklemeyeceğin kadar cıva gibi bir zekâsı vardı. Müşterilerinden birini soyduğum için peşimdeydi. Bana bir kartvizit verdi ve iş teklif etti.” Jason üçüncü burbonunu içti. “Kendimi bir ofisin darmadağın dolabının başında Johnny Cash dinleyip çay içerken buldum ve özel bir dedektifin ne olabileceğini, babamın ne olduğunu öğrenmeye başladım. İnsanlar çaresiz kaldıklarında dedektifleri ararlar, Evie, seçenekleri tükendiğinde. O dedektif bana, *Herkes onları hayal kırıklığına uğrattığında, ben o insanlara umut oluyorum*, demişti.”

“Ama,” dedi Evie, kasıtlı olarak sarhoş gibi yaparak. “Yeni ailemi yıkmaya çalışıyorsun. Arkadaşlarını. Buna izin veremem.” Dirseğini Jason’ın omzuna dayadı. “Sanırım çok fazla içtim... Kaldığın yer uzakta mı?”

“Seni kendi sığınağıma götürmemin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu nazikçe.

“Benden faydalanmaya çalışmayacaksın.”

“Demek istediğim bu değildi...”

Evie, oyununun üçüncü perdesine başlayarak tökezler gibi yaptı. Jason bir kolunu ona dolayarak Evie’yi doğrulttu. “Peki o zaman. Hadi, gidelim.”

“Neden?” diye fısıldadı Evie.

Jason ona baktı. “Neden mi?”

“Neden beni kurtarmaya çalışıyorsun?”

“Çünkü bir zamanlar ben de senin gibiydim. Keşke biri de beni kurtarsaydı.”

Jason’ın kaldığı yere doğru yürürlerken Evie nefes nefese gülererek ve biraz tökezleyerek rol yapmaya devam etti. Mavi Ay Moteli’ne vardıklarında durdu ve kapıları parlak maviye boyanmış ucuz binaya baktı. Motelin neon tabelasında, hilal şeklindeki ayın ucuna oturmuş zayıf, şuh bir kadın vardı. “Yaşadığın yer burası mı?”

“Annem ve babam zengindi. Londra’daki büyükannem zengindi. Kahire’deki büyükannem de zengindi. Ben değilim.” Bir odaya girdiler. Evie etrafına bakındı; kitaplar, bir dizüstü bilgisayar ve kırmızı raptiyelerin yerleştirildiği boş bir ilan panosu gördü. İlan panosuna bakıp kaşlarını çatı. “İyi bir Sherlock tahtası değil.” Evie döndüğünde, Jason’ın ceketini çıkardığını ve içinden daha iyi günler görmüş siyah bir kazağın

ortaya çıktığını gördü. Evie'ye, "Yatağa sen geçebilirsin. Çarşaf lar bu sabah değiştirildi. Ben kanepede uyuyacağım," dedi.

Evie yatağın ucuna oturdu ve motelin arkasındaki ormana bakan pencereden dışarı baktı. Jason, özlem dolu bir sesle, "Yıldızları görebiliyorum," dedi.

"Geri dönecek bir evin yok mu?" Bu soruyu sormak Evie'yi üzdü.

Jason banyoya girip musluğu açtı. "Burası sadece bir savaş kampı. Londra'daki büyükannem beni korkunç sarı ve siyah renklerde boyanmış malikânesine götürmek istiyor. O eski bir bohemdir ve Stevie Nicks dinler, yani hoş biridir. Ama gide-mem. Sessizlik ve Gece'nin beni bulabileceği hiçbir yere gide-mem."

Evie başını çevirip boş ilan panosuna baktı. Ayağa kalkıp buzdolabını açtı ve bir şişe Jack Daniel's görünce iç çekti. Şişeyi aldı ve iki kahve kupası buldu; kupaların birinde gülen bir yüz, diğerinde ise kitap okuyan tek boynuzlu bir at görseli vardı.

Jason yüzüne su çarptıktan sonra banyodan çıktı. Saçlarında, kirpiklerinde su parlıyordu. Kanepeye uzanıp bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Kaç bardak burbon içtim?"

"Bilmiyorum." Jason'ın yanına çöküp iki kupayı da sigara yanıklarıyla dolu sehpanın üzerine koydu. "Buzdolabında Jack Daniel's olduğunu biliyor muydun?"

Kolunu başının üzerinden çekip tek gözüyle ona baktı. "Burada olmaman gerek."

Evie onu izleyerek kanepeye kıvrıldı. "Biraz daha konuşalım."

"Ben zaten konuşuyorum. Sen neden konuşmuyorsun?"

"Al." Jack Daniel's doldurduğu kupasını Jason'a uzattı. "Buna ihtiyacın olacak çünkü bazı acımasız sorular soracağım."

Dürüstçe cevap vereceksin. Sonra da sen soracaksın, ben cevap vereceğim.”

Jason başını öne eğdi, sonra hızla kaldırıp, “Devam et,” dedi.

Evie onu zayıf yerinden vurdu: “Daha önce birini öldürdün mü?”

Jason’ın gözleri kapandı. Kupanın içindeki tüm sıvıyı başına dikti, ardından kupayı tekrar masanın üzerine koydu. “Evet.”

Evie’nin beklediği cevap bu değildi. Bundan hoşlanmamıştı. Bunu değiştirmesini istedi. Ama yılmadan devam etti: “Sen ve Ciaran, hiç Sessizlik ve Gece’nin La Fable Sombre için tehlikeli olduğundan şüphelendiniz mi?”

“Evet.”

Son sorunun amacı başka bir şeyi başarmaktı, bu yüzden Evie dikkatle sordu: “Gerçekten La Fable Sombre’u yok etmek mi istiyorsun? Yoksa yok etmek istediğin sadece Sessizlik ve Gece mi?”

Jason cevap vermedi. Evie ona bir bakış attı ama gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Alkol konusunda aşırıya kaçmıştı. Jason sızmıştı.

Evie sessizce hareket ederek ayağa kalktı. Jason telefonunu dizüstü bilgisayarının yanına koymuştu. Evie telefonu aldı. *Bakalım sen kimsin.* Telefon kilitli değildi. Acınası derecede az kişinin bulunduğu kişi listesine baktı. Fotoğraf galerisine göz attı ve sahilde bir dondurma tezgâhının önünde Jason, Mad ve Vero Jordan’ın bulunduğu bir fotoğraf buldu. Bir sonraki fotoğrafta Jason, Ciaran’la birlikte bir gece kulübündeydi, ikisi de özel tasarımı takım elbiseleriyle oturuyordu. Jason’ın La Fable Sombre ile olan hayatına dair diğer fotoğraflara göz attı. O fotoğraflarda Jason farklı görünüyordu; sinirli, şiddete hazır.

Sonra sırf meraktan çalma listesine baktı: Joy Division. Bauhaus. The Cult. Led Zeppelin. Guns N’ Roses. Leonard

Cohen. Kulaklığını takıp bir iki şarkı dinledi. Jason şimdi kanepeye yayılmıştı ve uyurken de uyanıkken olduğu kadar ciddi-di.

Evie masanın üzerindeki birkaç kitabı aldı. Dostoyevski'nin *Budala'sı*. Gördüğü bir çizgi roman -*Batman: Baykuşlar Divanı*- hızlı ve keskin bir kahkaha atmasına neden oldu. Kırmızı cildi yıpranmış, kapağına altın harflerle *Argonautica* yazan küçük bir kitap buldu. Kitabı açtığına, yün pelerin giymiş, kapüşonu koç boynuzlarıyla süslenmiş bir oğlan çocuğunun siyah beyaz fotoğrafı düştü. Sayfaları karıştırınca, kitabın içine karalanmış bir not buldu: *Sen vahşi bir çocuktun. İyi bir adam oldun. Seninle gurur duyuyorum. Sevgiler, baban.*

Kitabı bıraktı. Jason'ın gözlüğünü kaldırıp küçük kame-rayı inceledi. Gözlüğü bırakıp, taktığını gördüğü kulaklığa dokundu. O da tıpkı madalyonunda bulunduğu dinleme cihazı gibi deniz kabuğuna benzeyen inci siyahı bir malzemedan yapılmıştı.

Jason'ın dizüstü bilgisayarını açtı ve ekran resmini görünce çok sevindi: Yunan kahramanı Jason, Argonotlarıyla birlikte gemisindeydi. Bu, Maxfield Parrish tarzı yüzünden babasının en sevdiği sanatçılardan biri olan William Russell Flint'in bir tablosuydu. Jason'ın tüm dosyaları düzgün bir şekilde sıralanmıştı ve hepsinin gizemli isimleri vardı: *Kasım Yağmuru. Kalp Şeklinde Kutu. Kaşmir. Doğan Güneş Evi...*

İsimlerini şarkılardan alıyorlardı. Hangisinde Karanlık Masal ile ilgili bilgi vardı? Siyah ojeli serçe parmağıyla dişlerine vurarak dosya isimlerini inceledi. Güldü.

Siyaha Boya isimli dosyaya tıkladı.

Dosyada eski fotoğraflar vardı. Gazete makaleleri. Fotoğraflar. Latince yazılmış kelimeler. Ekranı kaydıldıkça, altında açıklamalarla birlikte tuhaf yaratıkların olduğu resimler belirdi. Geyik kafalı bir adam. Yıldızlardan oluşan bir taç giyen kedi benzeri bir yaratık. Ayakları pençe olan bir kadın.

Tablolardan biri, Sessizlik ve Gece'nin bazilikasında gör-
düğü, La Fable Sombre'un kurucularının Orta Çağ kıyafet-
leri içindeki portresiydi. Altındaki başlık şöyleydi: "Orta Çağ
Paris'i. La Fable Sombre'un ilk üyeleri. Bir üniversite öğrencisi.
Bir eşkıya. Bir hayat kadını." Sırada bir grup çelimsiz gencin si-
yah beyaz fotoğrafı vardı. Ortadaki çift, bir sessiz filmde fır-
lanmış gibiydi; siyah saçlı, şeytani bir gülümsemesi olan bir kız,
büyüleyici bakışları ve arkaya doğru taranmış saçları olan genç
bir adam. Altındaki başlık şöyleydi: "Chicago'dan Zoe Becker
ve Fas'tan Kaden Idrissi. Yıldızlar. 1920'de katıldılar. 1930'da
Anne ve Baba oldular."

Yaldızlı Çağ: Bir sütuna yaslanmış olan smokinli genç
bir adamın fotoğrafı. Yanındaki sandalyede uzun saçlı, koyu
renk ve geniş elbiseli bir kız oturuyordu. "Zarifler. Nijerya'dan
Oruko Musa ve Danimarka'dan Astrid Ehrling. Bir sonraki
Anne ve Baba."

Evie, Jason'ın bir araya getirdiği La Fable Sombre tarihi
içinde kayboldu. Bütün bunları nasıl takip etmişti? Evie bunu
çalmak istedi. Küçük parçalara göz gezdirerek bilgileri beynine
işledi. On beşinci yüzyıl Fransa'sından bu yana hep sekiz ekip
vardı: Krallığın gözdesi La Fable Sombre ve diğer yedi ekip.
Her on yılda bir Baba ve Anne değişiyordu. La Fable Sombre'un
en iyilerinden ikisi bir sonraki Baba ve Anne oluyordu. On yı-
lın ardından o Baba ve Anne emekli oluyor ve yerlerine yenileri
atanıyordu.

Mad'le birlikte izlediği filmlerden birinde figüran olabile-
cek göz alıcı yedi kişinin yer aldığı 1950 tarihli bir fotoğrafa
geçti. Bu fotoğraf *Avcılar* olarak etiketlenmişti. Ve ortadaki
çift; elleri, üç parçalı takımının ceplerinde duran, yüzünde zeki
bir ifade bulunan genç bir adam ile lider gibi görünen, kloş el-
biseli bir kız...

“Ava?” diye fısıldadı Evie, yanıldığı düşüncesiyle fotoğrafa bakarken. Ama o lider görünümlü kız kesinlikle Ava Dubrowska’ydı. Yüzünde zeki bir ifade olan yanındaki genç de Ava’nın kocasıydı. Denizkızı kolyesi bile vardı boynunda.

Jason kıpırdandı. Evie ona bir bakış attı. Dizüstü bilgisayarını endişeyle kapattı.

Ardından Evie odadan çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Kapı kapanır kapanmaz Jason sahte uykusundan uyandı. Evie’nin, ondan istediği şeyi bulduğunu umuyordu.

Şimdi Pembe Afet’in dik merdivenlerinden güvenle yukarı çıkan kişi farklı bir Evie’ydi. Bir grup adamın yanından olay-sız bir şekilde geçti çünkü görünmezlik örtüsü onu gizlemişti. Adamlar ürpertiyle etraflarına baktılar ve aralarından biri, “Bu da neydi böyle?” diye yorum yaptı.

Ava’nın verdiği anahtarlar hâlâ Evie’deydi. Evie ani bir aydınlanmayla eskiden şık bir bina olan Pembe Afet’in sahibinin Ava olduğunu fark etmişti.

Ava, bülbul desenli mor elbisesiyle kapıyı açtığında gülümsedi. “Evie!”

“Ben La Fable Sombre’um.” Evie, sanki pençeli ve kanatlı bir şey tarafından izleniyormuş gibi görüne kadar Ava’nın bal tatlısı bakışlarının kararmasını izledi.

Ava geri çekilerek Evie’yi içeri aldı. “Demek biliyorsun.”

Evie turkuaz kanepede, etrafı kelebek desenli vitray lambalarla ve muhtemelen değerli olan zevkli eşantyonlarla çevrili bir şekilde oturdu. Ava mutfığa giderek, “Demek seni aralarına aldılar,” diye seslendi.

“Biliyor muydun?” diye sordu Evie.

Ava, üzerinde çaydanlık olan bir tepsi ve mavi çoban kızları desenli fincanlarla geri geldi. Çayları koydu, sonra fincanlara biraz krema ve şeker ekledi. “Birbirimizi, türümüzü hissedebiliyoruz. Gücüm beni on yıl önce terk ettiği hâlde. Restoranda otururken senin Greyhound otobüsünden indiğini gördüğümde... biliyordum. Seni aramaya geleceklerini de biliyordum. Her zaman ruh yollarında seyahat edebilen ve onları yeni üyelere yönlendiren biri vardır.”

Ciaran ve Gece Anne. Jason. Evie kaşlarını çatı. “Peki, bunu bana söylemenin önemli olacağını düşünmedin mi?”

“Ah, Evie, gerçekten.” Ava ona bilmiş bir bakış attı. “Bana inanır mıydın?”

Evie elbette inanmazdı. Otobüsten indiğini ve Ava’nın onu yağmurda elinde lavanta rengi bir şemsiyeyle karşıdan karşıya geçerken gördüğünü hatırladı. Evie, Los Angeles’tan Silver Cove’a geldiğinde, Ava onun ilk arkadaşı olmuştu çünkü Evie’de bir şeyler fark etmişti.

“Bu binanın sahibi sensin.” Evie suçlayıcı ses tonuna engel olamamıştı.

“Emekli olduğumuzda, ekibimden diğer iki kişiyle birlikte almıştık. O zamanlar farklıydı.” Ava hüznü çayını karıştırdı. “Burası.”

“Çatı katını tamir ettirmiştin.”

“Hayırseverliği kabul edecek bir tipe benzemiyorsun.”

“Barbar’ı kovacaktın.”

“Evet. Maalesef yönetici ben değilim, yoksa içeri bile giremezdi. Pencereden düşmesi çıkışını hızlandırdı.” Bilmiş bir tavırla tek kaşını kaldırdı ve Evie, karşısında Jason’ın dizüstü bilgisayarındaki fotoğrafta gördüğü o kızı görür gibi oldu.

Evie, “LFS’e 1950’de katılmışsın,” diye belirtti.

“Peki, bunu nasıl keşfettin?”

“Kaynaklarım var.” *Karanlık bir geçmişli olan muhteşem ve zor bir kaynak*, diye düşündü.

“Hımm.”

“La Fable Sombre’la nasıl tanıştın?”

“Ben sekiz yaşındayken babamla Romanya’ya kaçtık.” Ava parmaklarını çay fincanına doğru salladı. “Ve on yıl sonra, orada güzel bir aslana benzeyen genç bir adamla tanıştım. Bir Amerikalı.” Gözlerinde gizlenmiş bir gülümseme vardı. “Arından onun arkadaşlarıyla tanıştım. Ben yeni olurdum. Bizim Sessizlik ve Gece’miz Asiler’di, savaş sırasında yenilen ülkelerde kaosa neden olmuşlardı. Nazilerle ilgili bir kaos. Gece’miz pilottu, Idaholu bir kızdı ve çilleri falan vardı. Sessizlik’imiz ise Kahireli bir arkeoloji öğrencisiydi.”

Evie fısıldadı: “Sonra ne yapabildiğini keşfettin.”

“Evet. Gücüm birkaç yıl önce -yaşlı ve zayıf olmam hoşuna gitmediği için- beni terk etti. Ama aynı zamanda ruhumdan bir karanlık kalkmış gibi oldu.” Ava doğrudan Evie’ye baktı.

Evie, asla yetmiş yaşında olduğunu belli etmeyen kadına baktı. Evie’nin, Ava Dubrowska’yı *yaşlı ve zayıf* olarak tanımlanması mümkün değildi. “Öldürücü genlere ya da mucizevi bir yapıya sahip olmalısın, Ava. Yoksa öyle mi?” Omurgasından kürek kemiklerinin arasına kadar bir ürperti yükseldi. “Güç yüzünden mi?” Öne doğru eğildi. “Gücümüz nereden geliyor? Biliyor musun?”

Ava’nın yüzünde beliren sıkıntılı ifade hiç de cesaret verici değildi. Ava nazikçe, “Ne yapabiliyorsun?” diye sordu.

“Görünmez olabiliyorum. Sen ne yapabiliyordun?”

“Şarkı söyleyerek insanları uysallaştırıyordum. Öldürdükleri insanları soyan kötü niyetli adamlardan çalarken bu çok işe yarardı.” Evie, Ava’nın nezaketinin altındaki gücü gördü. “Ne

olduğuna gelince... Bezen gücümü görebiliyordum. Önlüklü, beyaz saçlı küçük bir kıza benziyordu. Fakat bacaklarının yerinde kuş pençeleri vardı. Senin gücünün biçimi nasıl, Evie?"

Evie'nin zihnindeki karanlıkta o görüntü belirdi: yarık göz bebekleri ve kıvrımlı saçları olan solgun bir kız. Evie'ye Yunan-caya benzeyen bir dilde fısıldayan kız. On üç yaşındayken onu bir kâbusta ziyaret eden, üzerine çömelip ilahiler söyleyen, siyah elbisesi Evie'nin bacaklarının üzerinden kayarken pençeli ellerini Evie'nin göğsüne bastıran o kız. Evie o zamanlar terden sıyrılsıklam, hasta ve solgun olarak uyanmıştı. Ergenliğin dev dalgalarında sörf yapmaya başladığında kâbus kızı gitmişti. "Bir kız. Medusa'ya benziyor."

"İnsanları taşa çeviren Yunan gorgonu mu?"

"Bugünlerde de herkes mitoloji biliyor." Evie'nin arkasındaki raftan bir şey düşüp paramparça oldu. Olduğu yerde sıçradı, arkasını döndüğünde yerde başı ve bir kanadı sert ahşabın üzerinde dönen porselen bir melek gördü. Midesinin bulandığını hissetti.

Ava düşmüş meleği görmezden geldi. "Kutsal yerler gücü ehlileştirir. Palo santo ahşabına dikkat etmelisiniz. Biz La Fable Sombre'dayken iksir yapımcımız olan Gabrielle, malakit ve kutsal toprağın, güçlerimize sebep olan şeyle uyuşmayan bazı kimyasal özelliklere sahip olduğuna inanıyordu."

Evie hâlâ kırık meleğe bakıyordu. "*Güçlerimiz* tam olarak ne?"

"Onlar biziz, Evie." Ava nazikçe gülümsedi. "Olduğumuz her şey tüm korkularımız ve arzularımız. Bizi ezmek isteyen karanlıklarda aklı başında kalma ve gelişme yöntemimiz."

"Sen bir Gece Anne'ydin. Kocan da Sessizlik Baba'ydı."

Ava, Evie'ye kurnaz bir bakış atmadan önce başını hafifçe eğdi. "Peki, şu anki Baba ve Anne ile tanıştın mı?"

"Korkunçlar."

“Aslında öyle de olmaları gerekiyor, Evie.”

“Öyle mi?” Evie sesinin kısıldığını hissetti. Bitkin düşmüştü. “Ekibiniz birini öldürmüş müydü hiç?”

“Bu nasıl bir soru. Biz hırsızdık, Evie. Suikastçı değil. Senin yanında gördüğüm o sarışın delidolu kız mıydı Bay Barbar’ı pencereden dışarı iten? Yetkililere bir baykuş kızın onu pence-
renin kenarına çektiğini söylediğinde hâlâ sarhoştun.” Ava gözle-
rini kısıtı. “Senin La Fable Sombre’un insanlara zarar mı verdi?”

Evie, Ciaran’ın Lila Pearce’i zehirlemesini düşündü. Lyan’ı ve Ciaran’ın gömleğindeki kanı hatırladı. Ve Vero’yu... Ava’ya yalan söylemek istemiyordu. Ayağa kalkıp kırık meleği aldı. “Onları bırakamam,” diye cevap verdi.

“Ah, Evie.”

Evie kırık meleği masaya koydu. “Şimdi gitmem gerek. Çay için teşekkür ederim. Seni görmeye geleceğim.”

“Evie...”

Ama Evie çoktan dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmıştı. Artık bazı şeyleri biliyordu.

Queenie ve Dev, Evie onlara mesaj attıktan sonra Pembe Afet’in önünden onu aldılar. Evie, Aston Martin’in yolcu koltuğuna otururken, Dev dikiz aynasından onunla göz göze geldi.

“Randevun nasıl geçti, genç hanım?”

“Bilgilendirici.”

“Sen gözü kara bir kızsın.” Queenie arabayı bulvarın her zaman-
manki cuma gecesi trafiğine soktu. Evie’nin güzel akşamlarda oturduğu terk edilmiş küçük avlunun yanından geçtikleri sırada, Evie’nin içinde nostaljik bir sızı oluştu. Dev ona baktı.

“Queens bir Piguet saat takıyor. Benim pırlantalı altın bir yüzüğüm var. Ve sen, hayatım, muhtemelen benim alışveriş

merkezinde çantacı olarak çalıştığım dönemdeki aylık maaşımdan daha pahalı bir çift ayakkabı giyiyorsun. Bu mahalleden sağ salim çıkabileceğimizi düşünüyor musun?”

Evie, barok şekilli mokasenlerine baktı. Oldukça pahalıydılar. Ama o Marsilya fiyaskosundan sonra bunları hak etmişti. Sırt çantasını kucağına alıp pencereden dışarı baktı. “Bu mahallede hâlâ arkadaşlarım var, bu yüzden kötü söz söyleme, saygısız herif.”

“Üzgünüm, Eves. Gerçekten.” Kirpiklerini kırptırarak ona bir bakış attı. “Ama ben kötü bir adamım.”

Deponun bulunduğu yere yanaştıklarında Evie kaldırımın kenarına park edilmiş, aynalı camları olan büyük siyah bir Lincoln gördü. İçine dolan endişe, keyifli ruh hâlini tamamen yok etti.

“Bir anda ortaya çıkmalarından nefret ediyorum.”

Dev arabadan inip girişe doğru yürüdü. Queenie ile birlikte yürüyen ve ona yetişmeye çalışan Evie’ye baktı. “Sessizlik Baba bize o şık Pandora kavanozuyla ilgili daha fazla bilgi vermek için burada olmalı. Endişelenme.”

“Endişe?” Queenie gülümsedi. “Görünmez Kız’a can düşmanımızla olan randevusunda eşlik ettik.”

“Can düşmanımız değil,” diye fısıldadı Evie.

“O sadece Jase.” Dev omuz silkti. “Bizi mahvetmek istemiyor. Ah. Bekle. Evet, istiyor.”

“Sessizlik ve Gece’ye bir nükleer bomba atacak ve bizi de yanlarında götürecek.” Queenie’nin fısıltısı öfkeliydi.

Evie onlara dik dik baktı.

Kapılar açıldı. Sessizlik ve Gece’nin tuttuğu kaslı heriflerden biri kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş ve siyah sürmeli gözleri kısılmış bir hâlde karşılarında duruyordu.

“Hey,” diye selamladı Dev onu havalı bir tavırla. “Batavi loncasında hayat nasıl?”

“Sizi bekliyor.” Batavi, deponun içindeki duvar resmini işaret etti, duvarın ardında sığınağa çıkan merdivenler vardı.

Ana girişe adım attıklarında Evie daha dik durmak için çabaladı. Bütün lambalar yanıyordu. Victrola’nın pikabına bağlı hoparlörlerden, güneş ışığının neden olduğu kara delikle ilgili bir şarkı çalıyordu. Mad’in kahkahasını ve bilardo toplarının takırtısını duydu. Sessizlik Baba ceketini çıkarmış, antika spor hatıralarının asılı olduğu yosun yeşili duvarın dibindeki bilardo masasının üzerine eğilmişti. Parlak hedeflere odaklandı ve ustaca hedef aldı. Ciaran yakınlarda durmuş, sopasını çeviriyordu. Pembe pamuklu bir kır elbisesi giyen Mad, sandalyede oturuyordu. Sopasını bir mızrak gibi tutmuştu.

Sessizlik Baba umursamazsa, “Fark etmemişim,” dedi, “Madrigal bir köpek balığıymış.” İstekasıyla topuna vurdu ve masadaki tüm toplar birbirine çarparak sonunda tek tek cephelere kaydı.

“Tüm paranı cepledi, değil mi?” Dev, ceketini çıkardı. “Senin için geri kazanabilirim.”

“Öyle gibi.” Mad ayağa kalktı. “Baba bir sonraki işimizle ilgili bize biraz daha bilgi vermek için burada.”

Ciaran onları Lotus Sarayı’ndan gelen kırmızı kutuların beklediği ana odaya götürdü. Herkes oturdu ve kutuları bölüştü.

“Bin Gece Evi Rusya’da.” Sessizlik Baba *chopstick*leri düzgünce kutunun içine koydu. “Açık artırmanın adı Meleğin Mahzeni. Bölgede yılda bir kez düzenlenir. Bu yıl etkinliğe Petrov ailesi ev sahipliği yapıyor. Onların başındaki kişi ise Nicola Petrov.”

“Nikki Petrov? 80’lerde Uyumsuzlar’da isyan etmişti. Bir şey çalıp kaçmış.” Mad sertçe başını kaldırdı. “Bu yılki Meleğin

Mahzeni'ne *La Fable Sombre'un eski bir üyesi* mi ev sahipliği yapıyor?"

"Doğru." Evie, Sessizlik'in Ciaran'ın görünüşünde herhangi bir çatlak olup olmadığını izlediğinden şüphelendi.

Ciaran omuz silkti. "Her zaman biraz meydan okumayı severim. Bizi bekliyor olacak. Artık eskisi kadar güçlü değil."

Evie kutudan Çin eriştelerini çıkardı. Sessizlik Baba'nın ceketinden siyah plastik bir dosyayı çıkarıp masaya atışını izledi. "İşte kimlikleriniz. Melekler Mahzeni'nde kimse soru sormaz. Tabii, kanunla ilgili biri olduğunuzdan şüphelenilmezse."

"*Rol* mü yapacağız?" Mad'in nefesi kesildi. "Ah, bu düşündüğümde daha iyi olacak."

Ciaran dosyayı inceleyip içindekileri kaldırdı. Bir kalenin ve onu çevreleyen arazinin haritasını çıkarmak için kartonları bir kenara itti. Bireysel olarak isimler ve karakter tanımlarını içeren beş kart hazırladı. Evie bunlardan büyülenmişti ama kartlardan birini almaktan kaçındı. Bin Gece Evi'nin fotoğrafıyla, Evie'nin konuyla ilgili olduğunu varsaydığı başka fotoğraflar aklına gelmişti.

"Yılın üçüncü ve son soygunu." Sessizlik Baba, bakışları her birinin üzerinde gezindikten sonra Evie'ye odaklandı. "Başarılı olursanız... ödüller..."

Evie dikkatle Pandora kavanozunun yeni fotoğrafını kaldırıp inceledi. "O gerçek mi? Pandora?"

"Gerçek, o bilgilere göre yani. Kavanozda bir şey olup olmadığı ise..." Sessizlik ayağa kalktı. Boş boş plak rafını inceledi. Ciaran müziği seviyordu, bu yüzden koleksiyonu çok çeşitli ve şaşırtıcıydı. Evie, Ciaran'ın bu koleksiyonu gittiği her yere götürüp götürmediğini merak etti. Sonra *La Fable Sombre'un* kaç farklı sığınağının olduğunu düşündü. "Kavanozu aldıktan sonra nereye koyacaksınız?" diye sordu.

Sessizlik döndü ve ona keskin, azizlerinkini andıran bir gülümseme sundu. “Bundan Gece Anne sorumlu olacak. Kurcalayın. Bilgileri değerlendirin. Kavanozun bulunduğu kasanın nerede olduğunu öğrenin. Kalede kalacaksınız.” Tekrar yerine oturdu ve masaya dağılmış kırmızı kurabiyelerden birine uzandı. “Şimdi falımızı okuyalım mı?”

Diğerleri kurabiyelerini açarken, Evie ayağa kalkıp koleksiyondan bir plak seçti. Victrola’da çalan şeyi değiştirdi. Prince’in *When Doves Cry* şarkısı eski bir ilahi gibi boşlukta yankılanırken, Queenie Mad ile birlikte şarkıyı söylemeye başladı. Dev ayağa kalktı ve Mad’i de kaldırıp etrafında döndürdü. Ciaran da şarkıya katıldı, sesi yankılanıyordu. Evie onları izlerken güldü.

Sessizlik Baba’nın yakıcı mavi bakışlarıyla karşılaştı ve sanki az önce ona meydan okumamış gibi masum bir tavır takındı.

BÖLÜM ON DÖRT ŞEYTAN ŞANSI

Evie bir Rolls-Royce Phantom'un arka koltuğunda, Ciaran'ın karşısında oturmuş, endişeyle ipek kumaştan yapılmış mavi kokteyl elbisesini çekiştiriyordu. Yanında, bir kuşağının arkasına sıkıştırılmış kırmızı bir nilüfer çiçeği olan Dev, Queenie'ye sahte kimliğinin karakter eğrisini anlatıyordu. Arabayı Mad kullanıyordu, elmas yakalı ve ince çizgili takım elbisesinin içinde şık görünüyordu. İki düğüm hâlinde toplanmış pembe bir peruk takmıştı.

"Yani bu koleksiyonerler..." dedi Evie, bir cesaretle. "Sessizlik ve Gece'nin müşterisi değillerse, kim bunlar?"

"Mafya patronları. Zengin suçlular. Oligarklar. Emekli hırsızlar." Ciaran'ın gözleri ışığın altında obsidiyen gibi parlıyordu. Hiçbir şeyle uğraşmaz, hiçbir şeyi kafaya takmazdı ve bir suikastçı kadar hareketsiz durabilirdi. Evie onun gergin olabileceğini düşünemiyordu, Ciaran sanki kaosu çözümsemişti artık.

"İşte Kapımız." Mad, ormanlık bir yolda arabanın uzun farlarını açmıştı. Evie ağaçların arasında, duvarlarındaki sigara

reklamı artık solmuş olan bir garaj gördü. Ciaran bir elini kaldırdı. Hava hışırdar gibi oldu. Garaj kapısı açıldı ve ortaya ormanla kaplı gece yolu çıktı. Kar yağıyordu. Mad, karanlığın içine doğru arabayı sürdü. Sanki doğaüstü bir oto yıkamacıdaymış gibi gölgeler kıvrılıyordu aracın etrafında. Evie pencerelerin dışındaki karanlığa baktığında, şekiller ve insanlık dışı yüzler gördüğünü sandı. Titredi.

“Rusya Ana’ya hoş geldiniz.” Dev, pencereden dışarı baktı. “Umarım burada olduğumuzu bilmiyordur.”

Evie, uzaktan Bizans’a özgü soğan kubbeli çatıları olan, zirvesinde elmadan bir kuleye ve projektörlerle aydınlatılmış on sekizinci yüzyıl mimarisine sahip bir şehrin parıltısını görünce derin bir nefes aldı. İçinde parıldayan heyecan verici enerji yüzünden koltuğunda kıpırdamaktan kaçınmak zorundaydı.

Mad, Rolls-Royce’u otoyolun dışına doğru döndürdü ve Ciaran hariç herkes bir tarafa sallandı.

“Teşekkürler, Mad.” Queenie neredeyse Dev’in kucağına fırlamıştı. Queenie doğruldu. Evie, Mad’in elmacık kemiklerinde pembe bir kızarıklığın belirdiğini sanarak gözlerini kıstı.

Mad, malikânelerin görkemli kapılarının ardında beliren köy yoluna saptı. Yaprak dökmeyen budanmış ağaçların arasında soluk heykeller yükseliyordu. Evie’nin sinirleri geriliyordu. Arkadaşlarının hiçbiri stresli ya da gergin görünmüyordu, birbirleriyle sohbet edip dalga geçiyorlardı.

Mad, bir süre ilerledikten sonra arabayı bir açıklıkta durdurdu. “İşte geldik.”

Dev, Gucci ceketini düzeltti. “Sosyal konutlarda kaldığım günlere göre çok ilerledim.” Ciaran’a baktı. “Ya sen?” Ciaran usulca güldü ama bir cevap vermedi. Dev iç çekti. “Biliyor musun, Evie, Ciar’ın babası hapis yatmış ünlü bir mücevher hırsızymış. Ciar, Londra sokaklarında yaşamış ve zenginlerin evlerine gizlice girerek hırsızlığı öğrenmiş.”

“Bu pek de yaratıcı değil.” Ciaran’ın ağzı seğirdi.

“Bundan daha iyisini yapman gerekecek.”

“Kabanlar.” Mad arabanın arkasından giyecekleri kabanları çıkarıp diğerlerine dağıttı. Evie omuz silkmeden önce elini kabanının mavi kürkünde gezdirdi.

“Buradan sonrasını yürüyecek miyiz?” diye sordu.

“Evet.” Mad, beyaz kürk paltosu dalgalanarak Rolls’tan indi. Queenie de arabadan indi, bordo paltosu kar üzerinde katliam olmuş gibi hissettiriyordu. Köprücük kemiğinin üzerinde kırmızı boncuk işlemeli bir kolye duruyordu. Mad, “Bir-birimizi tanımıyor olmamız gerekiyor, o yüzden yaklaştıkça ayrılacağız,” dedi.

Yağan karla birlikte karanlıkta, şaha kalkmış atların oyulduğu ahşap kapıları olan taş duvara giden orman yolundan aşağıya doğru yürüdüler.

Dev, Evie’ye elini uzattı. Evie de onun elini sıktı. İkisinin de görünmezlik örtüsüne bürünmesini diledi. Görünmezlik, gölgeler ve soğukla birlikte geldi. Kapıya doğru yürüdüler. Dev elini cebine atıp telefonunu çıkardı. “Güvenlik kameralarının bu kadar savunmasız olması şaşırtıcı. Hepimiz oradan geçene kadar ıssız yolun görüntülerini donduracağım.”

Dev sihirle kapıları açtı. O ve Evie önden ilerlediler.

Ciaran, Mad ve Queenie de onları takip etti. Evie, Dev’le birlikte ağaçların ve çitlerin gölgeli peyzajına doğru ilerlerken görünmezlik perdesinin düşmesine izin verdi. Kıvrımlı bir yolun sonunda, mavi çatılı ve saçaklarından kıvrılan yarı hayvan heykeller sarkan, soluk taşlardan yapılmış bir kale belirdi. Kar yüzünden parıldayan devasa bir merdiven yukarı doğru uzanıyordu. Tepede küçük aylara benzeyen lambalar parlıyordu. Gece kıyafetleri giymiş insanlar merdivenlerden çıkarken lüks arabalardan oluşan bir ordu valeler tarafından uzaklaştırılıyordu.

Ciaran ve Dev gölgelerin arasından sıyrılıp kaldırımında ilerleyen konukların arasına katıldı. Merdivenlerin başında takım elbiseli ve kulaklıklı bir adam onları karşıladı. Ciaran siyah kartı gösterdi. O ve Dev el sallayarak içeri geçtiler.

Evie, Mad ve Queenie kaleye yaklaştılar. Bir kış akşamında birkaç dakika içinde Rusya'ya varmanın imkânsızlığı karşısında gözleri kamaşmış olan Evie, dalgın bir hâlde hareket ediyordu. Önceki gece sabahın üçüne kadar tartıştıkları acı verici planı düşündü. *Birinci adım: Kapılardan geçtikten sonra ayrılın.*

Mad güvenlik görevlisine siyah bir kart gösterdi. Görevli onun merdivenlerden çıkmasına izin verdi. Daha büyük bir merdivenin girişinde duran altın rengi iki atın yanından geçip devasa bir salona girdiler. Gösterişli takılar ve pahalı kıyafetler giyen insanlar dolaşıyordu etrafta. Ziyafet masasındaki güzel mezeler ve pastalar o kadar katmanlı ve detaylı görünüyordu ki âdeta birer sanat eseri gibiydiler.

Mad odanın ortasındaki doldurulmuş dev ayının etrafında bir daire çizdi. Queenie, tüvit takım elbiseli, saçları altın yapraklarla süslenmiş iki genç adama baktı.

“Burası suçlular için bir otel.” Mad ayının arkasından çıktı.

Evie bu yerde, sadece çok kötü olduklarını hayal edebildiği insanlarla çevriliyken bir an için yönünü kaybetmiş gibi hissetti. Bir kez daha, *Ne yapıyorum ben?* diye düşündü.

“Hadi, yiyecek bir şeyler alalım. Çok açım ben,” diye duyurdu Queenie. Ardından ziyafet masasına yöneldi.

“Hadi, Eves.” Mad, elleri blazer ceketinin ceplerinde, kasıtlı bir şekilde Queenie'nin peşinden yürüdü.

Evie, tam arkadaşlarını takip etmek üzereyken siyah takım elbiseli genç bir adam gördü. Genç adam profilden neredeyse firavuna benziyordu ama saçları parlak kuzguni değil, sarıydı. Evie donakaldı.

Armani giyimli bir grup genç farklı bir dilde konuşarak yanından geçerken Evie, Jason Ra'yı gözden kaybetti. Mad, burunda elmas hızma olan genç bir adama göz kırptı.

Queenie ona, "Flörtleşme," dedi. "Lütfen flörtleşme."

İkinci adım: Ortama ayak uydurun.

Mad onları merdivenden yukarı çıkardı ve siyah kartı kullanarak bir çift kapının kilidini açtı. Çok büyük bir süite girdiler. Büyük pencereler vahşi görünümlü bir parka bakıyordu. Her şey gümüş ve mavi renkte desenlerle kaplıydı. Şöminenin üzerinde deniz kenarında koşan siyah atların olduğu devasa bir tablo asılıydı. Mad onlara, buranın tuhaf heykelleri ve okült folkloru tasvir eden vitray pencereleriyle kalenin, Büyük Petro'nun gizli tatil kalesi olduğunu söyledi. Kalenin içindeki hava soğuktu, sanki içeride bir yerlerde bir şey enerjiyi emiyordu. Evie gümbürdeyen müziğin, sarhoş seslerin, bağırışların ve kahkahaların sesini duydu. Zaman zaman bir şeylerin kırılma sesi geliyordu.

Hırsızların arasındaydılar.

Bir saat sonra Evie görkemli banyoda dişlerini fırçalarken, kemiklerine korkunç bir ürperti yayılmış gibi titremeye başladı. Diş macununu tükürdü, sivilce kremini, deodorantı ve üzerinde "Kuzgun Kanı" ile "Doğum Günü Şekeri" yazan rujları bir kenara iterek lavaboya yaslandı. Titreyerek yüzüne ılık su çarptı. Ama titremesini durduramadı. Kollarını başının üzerine koyarak yere çöktü. Karanlıktan bunalmaya başladığında derin bir nefes aldı, son birkaç haftadır içe doğru çöküyor gibi hissediyordu. *Ne yapıyorum ben? Ölebilirim.*

"Evie?" Elleri omuzlarını kavrarken, Mad'in endişeli sesini duydu. "Çok soğuksun. Queens, bir ceket getir."

Ceketi Evie'ye sardı. Mad, Evie'nin ellerini ovuşturdu. Queenie kapı çerçevesine yaslanmış, elinde dumanı tüten bir kupa tutuyordu. "Çay getirdim."

Evie onlara, "Süzülmeyi bırakın," dedi.

Queenie bir tişört ve kot pantolonla yalın ayak onun yanına çömelip çayı ona uzattı.

Evie çayını yudumlarken paniğin boynuzlu başını çukura gömdü. Mad kolunu onun omuzlarına doladı. "Özel bir akşam yemeği için bizimkilerle buluşacağız. Kimse fark etmeyecek, içeride yüzden fazla konuk var."

"Bifteğe ve deniz mahsüllerine ihtiyacım var." Queenie ayağa kalktı. "Öyleyse toparlan, Görünmez Kız."

Etrafı otoriter ablalarla çevriliymiş gibi hisseden Evie, kendini yukarı doğru itti. "O zaman hazırlansam iyi olur."

Evie, Queenie ve Mad, Bin Gece Evi'nde dolaştılar. Temizlik personeli henüz gelmemişti. Yerde parıltılar vardı. Çıplak kadın heykelinin üzerine tüylü bir maske atılmıştı. Kızarmış bir tavuktan kalan parçalar bir kaidenin üzerinde duruyordu, daha önce orada bulunan küçük heykel ise artık yoktu. Her yerde şarap kadehleri vardı. Queenie masanın üzerindeki açılmamış bir Chardonnay şişesini aldı. Mad, bir kâsedan selofana sarılı gösterişli bir lolipop aldı ve birini Evie'ye verdi. Evie, şüpheli insanlarla dolu bir kalede ortada bırakılmış yiyeceklerin tadına bakmanın akıllıca olup olmadığını merak ediyordu. Ama lolipopun tadı şampanyaya benziyordu ve içinde şekerden yapılmış bir kelebek vardı. Bu lolipop etrafındaki her şey için mükemmel bir metaforu: abartılı ve acımasız. Mad, "Burada Papaz'la buluşacağız. Bize Pandora'nın kavaozuyla ilgili biraz bilgi verebilir. Ya da kavanozun ne yapabildiğini anlatır," dedi.

Evie sahanlığa giden merdivenin dibinde durdu. En yukarıda altın düğümlerden oluşan çerçeveli devasa bir tablo vardı; siyah elbiseli, yüzü bir kafatasına benzeyecek şekilde boyanmış, saçları darmadağın olan Pre-Rafael tarzı bir kız. Elinde sembolik bir kalp tutuyordu. Resim, Evie'nin annesine ait olan madyonun üzerindeki çizime benzeyen bir Bakirenin Ölümü tablosuydu. Evie köprücük kemiklerinin üzerinde duran madyonun üzerine elini koydu.

Mad, "Eves, hadi gidelim," diye seslendi ona.

Evie, Mad ve Queenie içinde biftek, karides ve enfes lezzetler olan tabaklarla donatılmış masaların olduğu geniş bir salona geçtiler. Küçük kekler cam kubbelerin altında duruyordu. Ciaran bir sandalyeye yayılmıştı, çizmeli ayağı masanın üzerindeydi. Dev bir sandalyeyi çekti ve Queenie, kızıl tavşan ayağını döndürerek oturdu. Mad uzun adımlarla masaya doğru yürüdü ve Ciaran'ın kulağına fısıldamak üzere eğildi.

Evie bu ışıltılı yırtıcıları gözlemlerken Ciaran'ın bakışları ona kaydı. Kısa kürk paltosu, elektrik mavisi elbisesi ve Prada mokasenleriyle orada duruyordu. Artık onlardan biriydi. İçinde ışıltılı bir neşe yeşerdi ve bunun Juliet ile Ezra'yı her hatırlayışında hissettiği şeyin aynısı olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Bu sevginin ötesindeydi.

Bu aşktı.

"Evie." Ciaran'ın sandalyesine sarılmış olan Mad ona işaret etti. "Hadi."

Evie gülümsedi ve kapının arkasından kapanmasına izin vererek ailesine doğru ilerledi.

Ciaran onların rahatlamasını istemişti. Dev'le birlikte paylaşıkları süitte, Bin Gece Evi'nin ve arazisinin haritasını, ziyafetten arta kalanların ve dökülen kahve damlalarının arasına koydu.

“Bu s   tlerde kamera ve dinleme cihazları olmadıĝına emin misin?” Mad saçını tek omzunun üzerine attı.

“Hayır.       misafirler ya dolandırıcı ya da kriminal geçmişleri olan zengin kişiler ve hepsi de aşırı paranoyak.” Dev, Bin Gece Evi’nin planları üzerinde parmaĝını gezdirerek binalara giden yolları gösterdi. “Bu planlar yeni. Bu haritada Mad’in çatıya   ıktıĝında g  rd  ĝ   ta   yapıyla ilgili hiçbir şey yok.”

“Sen...” Ciaran, Evie’ye baktı. “...Dev ve Mad bu binayı araştıracaksınız.”

Evie, “Onun kasa olduĝunu düşünüyorsun,” diye tahminde bulundu.

“Bu d  varların dışından bir şeyler duyabiliyorum.” Ciaran’ın gözleri kısıldı. “Elektrik akımına benzer bir uĝultu. Bestiarum Vocabulum’un yakınındayken de aynısını hissetmiştim. Çok fazla gücü olan bir şeyin sesi.”

“Peki, bunu nasıl yapacaĝız?” dedi Evie, meydan okurcasına.

Ciaran ona, “Mad, G  z olacak. Sen ve Dev, Forvet. Queenie ve ben hem Gösteriş hem de Di   ve Pençe.       etrafta sadece bir Rus güvenlik   irketi gördüm ve bu endişe verici.”

“D  v   memiz gerekecek mi?” Queenie, Evie’ye baktı. “Eĝer hepimizi görünmez yapabilseydin, şiddete hiç gerek kalmazdı.”

Evie hızlıca masadakilere bir göz attı. “Aynı anda sadece bir kişiyi görünmez yapabilyorum ve o bile oldukça çaba gerektiriyor. Temas kurmadan... birini görünmez yapabilir miyim... bilmiyorum.”

“Pratik yapacaĝız. Burada, bu odada. Her şeyin yolunda gittiĝinden emin olmak için.” Mad havaya yükseldi. “Malakit ya da güçlerimizi engelleyebilecek başka bir şey olmadıĝından emin olmak için.”

“Yoksa bu partiyi düzenleyen kişi bir zamanlar LFS’ten miydi?” Evie masadan geri çekildi.

“Nikki Petrov kötü adam olmasıyla ünlüdür.” Dev, bir gömme dolaba doğru ilerledi ve kapağını açtı. Dolaptan geniş ekran bir televizyon ve stereo çıktı. Başını hafifçe eğdi.

Televizyonda bir film kanalı açıldı. Ateşli bir şarkı havada süzülürken Dev gülümsedi. Evie ona doğru yürüdü, elinde kumanda olmadığını görünce televizyona bakakaldı. “Bunu nasıl yapabildin?”

“Elektrikli herhangi bir şey. Bir cihazı da bir kilit kadar kolaylıkla etkileyebilirim.”

“Ya sen, Queenie?” Evie, Simyacı’nın yeteneğini nasıl geliştirdiğini merak etti.

“Ben zaten bir şeyler yaptım.” Queenie, Dev’in kalktığı sandalyeye ayaklarını uzattı. “Herkesin kahvesine bir şeyler ekledim.”

“Ne?” Dev döndü. Mad havadan yere indi. Evie ise neredeyse elindeki kupayı düşürecekti.

Ciaran kahkaha atınca Queenie güldü. “Rahatla. Şaka yapıyorum.” Dev’in sandalyesini kenara itip ayağa kalktı. İçinde meyve olan kristal kâseyi boşalttı ve bir sürahidten içine su döktü. Cebinden iki şişe çıkarıp kapaklarını açtı. “Işıkları söndür.”

Evie düğmeye bastı. Queenie’nin şişelerdeki her şeyi suya döküşünü izledi. Akkor baloncuklar tavana doğru pembe, mavi, mor ve zümrüt renginde yükselmeye başladı. Dev uzanıp bir tanesine dokundu. Neon rengi dışarı doğru patladı. Geri çekildi ve baloncuğun rengi solmadan önce sis oluşturmaya devam ettiğini görünce sırtıttı.

“Radyoaktif değil, değil mi?” Mad bir baloncuğu dürttü. Etrafına pembe bir parlaklık saçıldı ve bir anlığına yüzünün yarısını kapladı. “Tıpkı süslü kokteyllerdeki duman kabarcıkları

için kullanılan çözeltiler gibi. Yalnızca sonolümin esansının daha geniş bir versiyonu diyebileceğimiz ve benim tasarladığım bir kimyasal.” Queenie bir baloncuğu patlattığında, kendini sarıran mavi ışıktaki bir deniz kızına benzedi. “Ve bir dilek.”

“NASA’da olsan, harcanırdın.” Mad mor bir baloncuğu patlatmak için havaya yükseldi. Neon ışıktaki dünya dışı görünüyordu.

“Ya senin Kapıların?” Evie, Ciaran’a döndü. Ciaran ayağa kalktı, bir dolabın kapısını açtı ve Times Meydanı’ndan bir gece görüntüsü çıktı ortaya. Kapıyı kapattı. Evie omuz silkip görünmezlik örtüsünü çağırdı. Örtü bu sefer siyah kelebekler gibi kanat çırpıyor ve ona yapışıyordu, ardından da fısıldayan sesler geliyordu.

Ciaran ona, “Temas kurduğun kişiyi görünmez yapabileceğini biliyorum,” dedi, sesi görünmezlik perdesi yüzünden boğuk geliyordu. “Ancak *ayrıldığında* da Mad’in görünmez olmasına ihtiyacım var.”

Evie perdenin içinde duruyor ve havaya yükselen Mad’e bakıyordu. Bir kolunu kaldırdı ve karanlık şeritlerin bükülüp belendiğini hissetti. Karanlığı, yaşayan bir yaratıkla iletişim kurar gibi diledi. Kelebek parçaları Evie’den ayrılarak Mad’e doğru uçtu...

Mad solmaya başladı. Evie’nin etrafındaki perde parçalanarak yok oldu. Bu kadar basit bir çaba bile yorgunluğun birikmesine neden olmuştu.

“Evie. Bunu yapabilirsin,” dedi Ciaran sakinçe. “Gözlerini kapat ve odaklan.”

Evie de öyle yaptı ve kolunu yukarı kaldırdı. Çağırdığı soğuk karanlık, bir kızın ürkütücü şarkısı eşliğinde yeniden ona yapıştı. Evie bir su damlama sesi duydu, karanlık bir mağara ve parlayan yeşil ışığın önünde yükselen bir kadın şekli gördü.

“Evie!” Ciaran’ın telaşlı sesi, Evie’nin gözlerini açmasına neden oldu.

Evie ve hâlâ havada asılı duran Mad’in arasındaki kısa mesafe, gerçekte mor bir gökyüzü ve siyah çimenlerden oluşan bir manzarayı ortaya çıkaran pürüzlü bir boşluk ile bozulmuştu. Mad, siyah kelebeklerin telaşlı hareketi içinde geziniyordu.

Boşluk ortadan kayboldu. Evie ve Mad’in çevresi karanlığın perdesiyle sarılmıştı ve arkalarındaki oda rengârenk bir şekilde akıyordu. Ciaran, Queenie ve Dev’in sesleri kısıldı. Mad gülerek döndü...

Evie perdenin kaybolmasına izin verdi. Mad düşerken, Evie’nin kulak zarlarını patlatan bir ses duyuldu. Ciaran hemen atılıp Mad’i yakaladı. Queenie ve Dev, sendeleyen Evie’nin iki yanına koşmuşlardı.

“İyiym. İyiym.” Titreyerek başını kaldırdığında, Mad’in bir kolunu Ciaran’ın omuzlarına doladığını gördü. Yaptığı şeye inanamıyordu, uzakta duran birini görünmez yapabilmişti.

Mad hâlâ gülüyordu. “Harikaydı.”

Ciaran, Evie’nin bakışlarıyla karşılaştı. “İşte oldu, karakuş.”

BÖLÜM ON BEŞ

ŞÖVALYE

Evie, güneş ışığı süitlerini terk ederken, Queenie ve Mad'den önce uyandı. Sabah altıya kadar Dev ve Ciaran ile birlikte planları üzerine çalışmışlardı. Evie bir vampir gibi uyumuştı.

Çabucak giyinip Jason Ra'yı aramak üzere süitten çıktı. Jason'ı yapay sarı saçlarına ve kalın gözlüklerine rağmen hemen tanıdı. Onu harekete geçiren şey bir yandan merak, bir yandan da ona küfretme arzusuydu.

Onu aşağıdaki girişten geçerken gördü. Görünmez oldu ve Bin Gece Evi'nde onu takip etti. Koridorlarda ve çizim odalarında koleksiyonerler ve hırsızlar arasında dolaşan Jason, bıçak atma yarışmalarından ve sinsi kızlardan kaçındı.

Saçlarına elmas iğneler takmış bir kadınla konuşan tanıdık bir adama yaklaştı. Adam Jason'ı gördüğünde yüzü ânında ifadesiz bir hâl aldı. Kaçmadı. Kadından tesadüfi görünecek şekilde bir adım uzaklaştı, döndü ve koridor boyunca yürüdü. Mandalina rengi takımı koridorun siyah ve altın renkleri

arasında parlıyordu. Evie, merak içini kaplarken, *Papaz*, diye düşündü.

Jason, LFS'in danışmanı olan bu adamı takip ederek merdivenlerden aşağıya indi, bir çift koyu kırmızı kapıdan geçti ve duvarlarında Minos boğa dansçılarının resimlerinin olduğu bir bara girdi. Onları izleyen Evie hâlâ görünmezlik perdesinin altındaydı. Sanki kadim sırlarla örülü taş ve ahşap tarafından besleniyordu.

Jason, Papaz'ın yanındaki bara yaslandı ve zencefilli gazoz sipariş etti. Burnundaki gümüş halkası parlayan barmen ona küçümseyen gözlerle baktı. Papaz ise barmene, "Burbon, lütfen," dedi.

Papaz, içinde buz küpleri şıngırdayan içkiyi içerken, bardağının kenarından Jason'a baktı. Bardağı bıraktı. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen ekipten ayrılan kişisin."

Jason cebinden bir kâğıt çıkarıp açtı ve Papaz'a uzattı. "Sen bir koleksiyonersin. Bu nesneyle ilgili ne biliyorsun?" Jason, Anesidora Pithos adlı Pandora'nın kavanozunun fotoğrafının olduğu kâğıda dokundu. "Bunun gizli bir açık artırmada teklif edildiğini biliyorum. Nedir bu?"

"Karşılığında ne alacağım?" Papaz'ın sesi azalırken, Jason telefonunu kaldırıp ona yaldızlı sembollerle dolu yıpranmış pembe kapağı olan eski bir kitabın fotoğrafını gösterdi. Papaz, "*Cara Dora...*" diye fısıldadı. "Altın Şafak Tarikatı'nın kitaplarından. Sende mi?"

"Bende. Bunu sana her zamanki yöntemlerle ulaştırabilirim." Jason'ın inanılmaz duruşu, Evie'nin onun adına biraz daha az korkmasını sağladı.

"Cevap vermeden önce..." Papaz fotoğrafa baktı. "...sevgili Mad'ime ihanet etmediğimden emin olmak istiyorum. Veya Ciaran Argent'in planlarını altüst etmediğimden." Bu bir uyarıydı.

“Sadece bu nesnenin ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Priest ceketinden bir gözlük çıkardı. Fotoğrafi inceledi. “Bir kavanoz.”

“Evet?” diye sordu Jason.

“*Dolu* bir kavanoz. Anesidora Pithos, hayvan şeklini alan ruhlara veya şeytanlara, yani büyük zarar verebilecek tehlikeli ruhlara inanan eski bir kültüre aittir. Sessizlik ve Gece bu nesneye *ulaşmamalı*.”

Evie’nin etrafını saran gölgeler duyarlı yaratıklar gibi hareket etmeye başladı. Onları kendisine yakın tutup sarılmaya teşvik etti.

Jason, Papaz’a, “Onu sen ister misin?” diye sordu.

“Tanrım, asla.” Papaz iki burbon daha sipariş etti. Bakışları Jason’a sabitlenmişti. “LFS’ten neden ayrıldın?”

“Biri öldü.” Jason fotoğrafı cebine koydu. “Ya sen?”

Papazın nezaketi, terebentin ile soyulur gibi soyuldu. Sertleşmişti. “Aynısı.”

Evie’nin yaşadığı şaşkınlık karşısında neredeyse görünmezliği kaybolacaktı. Papaz, *Sessizlik ve Gece’nin ekibinden biri miydi?* Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Papaz içkisini bir dikişte bitirip bardağı masaya koydu. “Sonsuza dek kaçacaksın, seni bulup bulmayacaklarını asla bilemeyeceksin.”

“Neden Ciaran Argent’a yardım ediyorsun?” Jason’ın sesine çaresizlik karışmıştı.

“Bilgi ticareti yapıyorum.” Papaz omuz silkti. “Onlar La Fable Sombre.”

İçeriye altın takılar takmış, gözleri parıldayan bir grup insan girdi. Barı doldurdukları sırada Rusça konuşuyorlardı. Hem Papaz hem de Jason gerildi. Kimse onlara saldırmaya kalkışmayınca Papaz, Jason’a, “Sen neyin peşindesin, Junior James

Bond? Tek başına saldırı mı planlıyorsun? Yaptıkları bir şeyin intikamını mı alacaksın? Ah, canım. Ne kadar sıkıcı.”

Jason umursamazca, “Sessizlik ve Gece’nin sonunu getireceğim,” dedi.

“Evet. İntikam.” Papaz bilgece başını salladı. “Peki, sana ne yaptılar?”

“Sevdiğim iki kişiyi öldürdüler,” dedi Jason

Papaz’ın gözlerindeki ışık kayboldu. “Bunu yapıyorlar.” Saatini kontrol etti. “Zamanımız dolmak üzere. Birazdan iki eski suç ortağıyla buluşacağım.”

Jason, Evie’nin hiçbir zaman tatmin edici bir cevap alamadığı o soruyu sordu: “Biz gerçekte neyiz?” Evie, neredeyse nefes bile almadan cevaba odaklandı. “Sen de bizim gibiysen...”

“Bilsem ne fark eder. Sessizlik ve Gece, biz gençken ve aralarına ilk katıldığımızda, kendi karanlık efsanelerini oluşturdular. Sessizlik, Katolik olarak yetiştirildi. Gece ise rahibelerin yönettiği bir yetimhanede büyümüştü. Bu çiftin dindarlığı korkunç düzeydedir. Bir aileleri olduğuna inanabiliyor musun? Dünyaya en az bir insan getirdiler. Yıllar önce Gece’nin karnının ay gibi yuvarlak olduğu zamanı hatırlıyorum. Ve iki çocukları Avrupa’daki yatılı okullardan birinde saklanıyor.” Papaz, Jason’a baktı.

Evie, bir an için perdenin karanlığını çevresinde tutmayı unuttu ve kısa süreliğine görünür hâle gelince, yakınındaki genç bir çift ona baktı. Ardından Evie tekrar gölgelerin arasına çekildi. Perde yeniden etrafını sardı. Çift oradan hızla uzaklaştı.

Jason ve Papaz, renklerin sardığı bir dünyada sohbetlerini sürdürüyorlardı. Papaz, “Sessizlik ve Gece güçlerimizin oradan geldiğine inanıyor...” Aşağıyı göstererek, Hades’i, Yer altı Dünyası’nı ve cehennemi işaret etmişti.

“Senin Gece ve Sessizlik’in neye inanıyordu?” diye sordu Jason.

“Bebekler mi? Ruby, Somalili bir Gotik tanrıçaydı, Annabelle ise David Bowie’nin Jaipur’da doğmuş kadın versiyonuna benziyordu. Tanrım, onlara âşıktım. Onlar, güçlerimizin evrimsel bir gelişim olduğuna ve zamanı geldiğinde ortaya çıktığına inanıyorlardı.”

“Bebekler’e ne oldu?”

“Ah, cevabı biliyorsun.” Papaz’ın bakışları karanlıktı.

Jason, “Sessizlik ve Gece onları öldürdü,” dedi ve Evie bu duruma hiç de şaşırmadı.

“Evet.” Papaz’ın maskesi yeniden çatladı ve altındaki acı ortaya çıktı. “Sessizlik ve Gece onları öldürdü. Ve sanki birbirlerini öldürmüşler gibi gösterdiler. Sessizlik ve Gece’nin tarzı budur.”

“Bunun farkındayım.” Jason çok sertti. “LFS üyesi arkadaşların nerede? Sanırım emekli olmadılar.”

“Öldüler.” Papaz bir burbon daha içti. “Hain piç Basilisk hariç. Daha fazla soru yok. O şeyi bana ver.” Papaz, Jason’a üzerinde yaldızlı harflerle isim ve adres yazan pembe bir kartvizit verdi.

“Basilisk’i nasıl bulurum?” diye sordu Jason. O sırada Papaz yüz dolarlık bir banknotu masaya koyarken barmenlerden birine göz kırptı. “

“Bulamazsın. Ayrıca onun *seni* bulmasını da istemezsin. Sessizlik ve Gece’nin sonunu getirmek istiyorsan, Pandora’nın kavanozunu, yani Anesidora Pithos’u ele geçirmen gerek.’ La Fable Sombre’un o kavanozu onlara götürmesine engel ol.” Biraz daha bilgi verip vermemek arasında tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. “Beni bir daha arama.” Sanki karanlık bir havuzda kaybolan parlak bir ışık gibi kayarcasına, gölgeler onu içine çekiyormuşçasına uzaklaştı.

Evie, Jason'ın dirseklerini bara dayamasını ve ellerini boyalı saçlarının arasından geçirmesini izledi.

Ne yapıyorsun burada, diye düşündü sitemle. Bu yılanların arasında.

Evie, düşünceli bir şekilde madalyonuna dokundu. Ardından gözlerini kısarak madalyonu yukarı kaldırdı. Görünmezlik perdesi çözülerek kaybolurken, yukarı kaldırdığı madalyonla konuştu: "Heykel bahçesinde yürüyüşe çıkıyorum."

Her birine verilen siyah kartlardan birini göstererek ön girişi kullandı. Görkemli merdivenlerden aşağı inerken kış havası kendini yalnız hissetmesine neden oluyordu. Kollarını iki yana açmış bir kız heykelinin durduğu çorak görünümlü bahçeye giden patikayı takip etti. Heykelin minik boynuzları vardı. Evie patikanın aşağısındaki bir sonraki heykele doğru ilerledi. Hilal gibi kıvrılmış, ayakları pençeli bir çocuk heykeliydi.

Arkasından gelen adım seslerini duyunca, "Beni her zaman bulmayı başarıyorsun," dedi sinsice.

Jason Ra yanına geldi. Evie genç adama baktı. Aptal bir Lapland şapkası ve siyah çerçeveli gözlük takmasına rağmen gizemli ve tehlikeli görünüyordu. İntikam peşinde koşan insanlar hem kendileri hem de etraflarındaki herkes için her zaman tehlikeliydi. Evie bunu bir yerde okumuştı. "Bu görüntü sana pek yakışmamış, Ra."

"Nereden anladın?" Çenesini madalyona doğru salladı.

"Yoksa onu neden geri verecektin ki? İçine böcek yerleştirmek acımasız bir hareketti." Madalyonu çevirdi. "Saygı duy-dum." Evie onu ormanlık bir tepeye götürdü. Beyaz taştan bir kulenin yükseldiği zirveye ulaştılar. Merdivenleri kullanarak güçlükle çatılı tepeye çıktılar. Evie neredeyse yerdeki kanalizasyon kapağına takılıp düşecekti. Bir banka oturup kış manzarasını izlerken, "Bunu sabote etmeye mi çalışacaksın?" diye sordu. "Yapma."

Jason öne doğru eğildi. “Onlar bir süreliğine benim de ailemdi.”

“Babanı Ciaran öldürmedi, Jason.”

“Hayır. Ama bunu yapan adam için çalışıyor.”

Evie buna itiraz edemezdi. Öne doğru eğildi.

“Interpol onların var olduğuna inanmıyor, Evie. Babam inanmıştı. Bu yüzden öldürüldü. Sen de cinayetler işleyerek kendini koruyan kadim bir loncaya katıldın. Yeni ailendeki herkesin kendi sırları ve kötü geçmişleri var. Vero ve ben aralarına kabul edildik ama bizim katılmış olmamız La Fable Sombre’un dışlanmışlar kuralına tamamen aykırıydı. Doğal olmayan tüm yeteneklerimiz bir kriz aracılığıyla ortaya çıkmıştı. Yeni ailedeki herkes hayattan zarar görmüş kişiler, Evie. La Fable Sombre, parçalanmış hayatlarla beslenen bir canavar.”

“Ne yapmamı bekliyorsun, Ra? Onları bırakmamı mı? Gidecek başka yerim yok.” Jason Ra’yla uğraşmak kendi yansımasını alt etmeye çalışmak gibiydi. “Yapamam.”

“Ben de aynısını düşünüyordum. Ta ki bir kız kollarımda ölene kadar.”

Evie’nin boğazı düğümlendi. Bakışlarını Jason’dan uzaklaştırarak çizmelerinin arasındaki zemine odaklandı.

Jason gözlüğünü çıkardı ve gökyüzüne baktı. “Bak,” dedi yumuşak bir sesle.

Evie kafasını çevirdi. Safir mavisinin üzerinde akkor renklerden oluşan geniş bir gökkuşağı şerit hâlinde yayılmaya başladı. Işık gösterisi bir sırttaki çam ağaçlarının arkasından akar-ken, sadece havayı solumak bile büyümlü hissettiriyordu. Kuzey ışıklarının gökyüzünde eriyen mücevherlerden oluşan bir şehir gibi parlamışını seyrettiler. Evie ona döndüğünde, Jason’ın gözlerinde kendi yansımasını gördü.

“Neden onlara katıldın?” Evie’nin sorusu bir yakarıştı. *Ne istediğini bilmem gerekiyor, Jason Ra.*

Jason, gökyüzünün neon pembeler, yeşiller ve morlarla parıldayışını izliyordu. Yavaşça cevap verdi: “Kızgındım. Acı çekiordum. Babamı suçluyordum, oysa onu suçlamamam gerekiyordu.”

Evie büyük bir endişeyle, *Annesi*, diye fark etti.

“Ciaran sanki bunu hissetmişti, sanki o öfkenin ve kaybın kokusunu alabiliyordu. Mad ve Vero benim sakinleştirici ilham perilerimdi. Bizi içine çeken asıl fırtına, Ciaran’dı. Ondan önce dünya bizi yönetiyordu.” Acı, sesini keskinleştirdi. “O ise bize, dünyayı yönettiğimizi hissettirdi. Dikkatsizdik. Acımasızdık. Gurur duymadığım şeyler yaptım. Sonra Mad de değişti. Dev de. Queenie de.” Jason ona baktı.

Evie, Mad’in Barbar’ı pencereden dışarı atışını düşündü. Queenie, sırf yapabiliyor diye bir zehir yaratmıştı. Dev için ikna etme gücünü nesneler üzerinde kullandığı gibi, insanlar üzerinde kullanmasında da hiçbir sorun yoktu. Dudakları gerildi. Bu konuşmanın gideceği yönü kontrol altına almaya karar verdi. “Planlarımızı sabote etmek için burada olduğunu biliyorum.”

“Sessizlik ve Gece’nin sizden çalmanızı istediği şeyi... Anesidora Pithos’u onlara veremezsin.”

Evie, kuzey ışıklarının renk yelpazesini hayranlıkla izliyordu. “Annem bana masallar anlatır, efsaneler okurdu. Canavarları hep sempatik hâle getirirdi. Rapunzel’deki üvey annenin kalbi kırıktı ve yalnızdı. Medusa, kız kardeşlerini koruyordu. Belki Sessizlik ve Gece de...” Başını iki yana salladı. “Ve Pandora, meraklı ve pervasız hâliyle kâbusları serbest bırakmıştı... Ama aynı zamanda dünyaya umudu da salmıştı.” İç çekti. “Umut, canavarların en kötüsüdür. Umut kararsız bir flörttür. Sana her şeyin yoluna gireceğinin sözünü verir. Sonra

sigarasını suratına fırlatıp sırıtarak, *Seni kandırdım*, der. Tam bir şerefsizdir.”

Jason onu izliyordu. “Fazla alaycı birisin.”

“Evet, öyleyim. Ciaran’ın burada olduğunu öğreneceğinden endişelenmiyor musun? Yoksa mantıksızca onu kışkırtmaya mı çalışıyorsun?”

“Sence ben öyle bir şey yapacak biri miyim?” Aptal şapkasını çıkardı ve Evie’nin yüzünü buruşturmasına neden olan sarı boyalı saçları ortaya çıktı. “Burada olduğumu biliyor, Evie. Beni, onunla rekabet etmeye çalışan Nara ve Fenrir’i kullandığı gibi dikkat dağıtmak için kullanıyor. Tek fark, beni Sessizlik ve Gece’nin dikkatini dağıtmak için kullanması.”

Jason’ın elini tutmak isteyen Evie, kendini tutup ellerini paltosunun cebine koydu. “Ciaran bana Fas’taki mezarlıktan ve planlarından bahsedeceğini biliyor olmalı.”

“Bahsetmemi umuyor.” Jason’ın bakışları tamamen karanlıktı.

Evie bu ifadeden hoşlanmamıştı. “Sessizlik ve Gece’den nefret etmemi istiyor. Çünkü o da nefret ediyor.”

“Peki, ediyor musun?”

“Hangi sebeple nefret etmem gerekiyor?” Uzanıp Jason’ın saçlarına dokundu. “Çok kötü olmuş.”

Jason bir elini saçlarından geçirdi. Evie, saçların kendi rengine dönecek şekilde koyulaşmasını izledi. “Güzel numara,” diye fısıldadı. “Senin yeteneğin tam olarak ne? Ben sanıyordum ki...”

Jeson bir elini yüzünün önünden geçirdi. Evie, şimdi başka birine bakıyordu, Jason’ı sadece karşısındaki kişinin gözlerinde görebiliyordu. İrkildi.

Parçalar yerine oturuyordu. LFS’in olduğu yerlerde nasıl hiç yakalanmadığını, nasıl kaçabildiğini, nasıl görünüşünü

değiştirebildiğini anladı. “Başkalarının güçlerini kullanabiliyorsun,” diye fısıldadı.

“Bize gücümüzü veren her şey bir kod gibi öğrenilebilirdir.”

Jason dikkatsizce elini tekrar yüzüne götürdü ve Evie karşısında Jason’ı gördüğü için rahatladı. “Başkalarından ufak tefek numaralar öğrenebiliyor ve bunları bir kenarda saklayabiliyorum. Sessizlik’ten bunu aldım. Gece’den ışınlanmayı aldım. Mad’dan de bir şeyler aldım. Ciaran’dan ya da Queenie’den hiçbir şey almadım. Dev’in yaptığı bazı şeyleri yapabiliyorum.”

“Ya benden? Palmiye ve Lotus’ta görünmez olamamam gerekirken, seninle birlikte olduğum için olabilmişim. Sen gücü *büyüttün*.” Şaşkınlıkla bir kahkaha attı. “Yapabildiklerin...” Korkunç bir farkındalıkla sarsıldı. “Ciaran’ın sana ihtiyacı var, Jason. Seni geri istiyor.”

“Biliyorum.” Bakışları buluştu ve Evie, aniden kalbinin içinde alevli hançerler varmış gibi hissetti. “Vero’nun yeteneğini öğrendim. Değerli şeyleri nasıl bulabileceğimi öğrendim. Buna insanlar da dâhil.” Başını eğip cebinden telefonunu çıkardı. “Sessizlik ve Gece’nin elinde Micki O’Malley’in ölmeden önce aradığı iki kayıp çocuk var. Ona onları bulacağıma söz verdim.”

Evie dünya bükülüyormuş gibi hissetti. Görkemli gökyüzünün çökebileceğini düşündü. Oturduğu banka tutundu. “*Micki O’Malley* yanında çalıştığın dedektif mi?”

Jason başıyla onayladı. “Çocuklar Avrupa’da yatılı okuldadırlar. Ama Sessizlik ve Gece onları kış tatili için iki ayrı evlerine götürdü. O evleri bulmam lazım... Ama bildiğin üzere, Sessizlik ve Gece’nin sihirlerimize karşı korumaları var.”

Evie, madalyonunu açtı ve kardeşlerinin küçük fotoğrafına bulanık gözlerle baktı. Kırılğan bir sesle, “Sessizlik ve Gece’nin kaçırdığı o iki gencin fotoğrafı var mı?” diye sordu.

Jason telefonunu kaldırdı. Genç adamdan yayılan nazik endişe, Evie'nin kalbindeki hançeri daha da büktü. Telefonunda NASA tişörtlü, saçları dağınık ve koyu renkte genç bir delikanlının fotoğrafı vardı. Delikanlının yanındaki kız, zambak turuncusu elbisesinin içinde güçlü duruyordu, saçları kumraldı.

Evie, küçük Ezra ile Juliet'in fotoğrafını göstermek için madalyonu kaldırdı. "Erkek ve kız kardeşim. Herkes öldürüldüklerini düşünüyordu."

Jason'ın telefonundaki fotoğrafta görünen iki genç, madalyonda buruşuk bir fotoğrafları olan çocukların büyümüş hâlleriydi. Evie'nin içini sevinç ve şaşkınlık kapladı.

Hayattalar. Hayattalar. İkisi de hayatta...

"Ne zamandır biliyorsun, Jason?" Tutmakta zorlandığı gözyaşları akmasın diye gözlerini kırptırdı. Hançerler kalbini terk ederek boğazına saplandı. Tüm bu zaman boyunca... Jason sadece gölgelerdeki beyaz atlı prens gibi onu korumaya çalışmamıştı... Aynı zamanda Evie'nin kardeşlerini de arıyordu.

"Madalyonunu bulup o fotoğrafı gördüğümünden beri." Sanki parçalanmasından korkuyormuş gibi hareketsiz duruyordu. "Asıl adın Elizabeth Luna."

"Değiştirmek zorundaydım. Tüm bu zaman boyunca..." diye fısıldadı. Boğazındaki hançerler daha derine batarken devam etti: "*Onları arıyordun*. Neden bana söylemedin?" Koyu renk gözlerine kuzey ışıkları yansıyor.

"Eğer onları kurtaramazsam, bunun seni mahvetmesini istemedim. Ya yanılmışsam... ya onlar..." dedi ama cümlesini yarım bıraktı, *ölmüşlerse* diyemedi. "Sessizlik ve Gece'nin elinde olduklarını ne zamandır biliyordun?"

Evie madalyonu kapattı. Gece göğünde renklerle dolu bir şehir oluşuyormuş gibi görünen doğal büyüyü izledi. "Bilmiyordum. Sadece öyle umuyordum. Ama Sessizlik Baba'yı gördüğümde, annemi ve babamı öldürürken babamın kılığına girmiş

olabileceğini anladım çünkü onu gözlerinden tanıdım. Dünyamı sona erdiren canavarın gözleriyle aynıydı gözleri.”

“Evie... LFS’i ne zamandır biliyordun?”

İsteksizce cevap verdi: “Annemle babamın onlardan bahsettiğini hatırlıyorum. *La Fable Sombre’dan ayrılamazsın*. La Fable Sombre. Bu isim hoşuma gitmişti. Süslü bir atlıkarınca olarak hayal ediyordum. Sekiz yaşındaydım.” İç çekti. “LFS’nin ailemi öldüren canavarla olan bağlantısını bulmam gerekiyordu. Ama La Fable Sombre üyelerinin hepsi çok gençti...”

“Annen ve babam bir zamanlar La Fable Sombre üyesiydi.” Jason anlamıştı. “Mad, Dev ve Queenie’nin dikkatini çekmeyi başardın. Ciaran’ın da... O gece galada olacaklarını nereden biliyordun?”

“Bazı şeyleri sır olarak tutma hakkım var.” Alev saçan bakışlarını gökyüzünden ayırdı ve Jason’ın bakışlarıyla buluştu. Sonunda bunun olduğuna inanamayarak nefes verdi. *İkisi de hayatta... Hayattalar...* “Birlikte kardeşlerimi geri alabiliriz. Sadece Sessizlik ve Gece’nin nerede yaşadığını bulmamız gerekiyor. Bu düşündüğümden çok daha zor.”

Jason fotoğrafı telefonundan sildi. Ayağa kalktı. “Evie, onları geri almak için...”

“Biliyorum...” Bakışlarını kaçırdı. “Birileri bizi görmeden önce gitsen iyi olur.”

“Bir yolunu bulacağız.” Gölge ve canavar gibi hissettiren bir şey etrafını sardı. Jason, kalıntıları cıva gibi kara damlayan beş köşeli gümüş bir yıldız ve siyah bir duman sarmalının içinde ortadan kayboldu. Evie bir an için alnında bir boynuz olan, şaha kalkmış bir at silüeti gördüğünü sandı.

Sanki düşmanın kalbine bir hançer fırlatılmış gibi dudaklarından küçük bir sevinç çığlığı çıktı. Doğrulup elleriyle ağzını kapattı. Ezra. Juliet. Seslerinin neye benzediğini unutmuştu. Onları bulmaya çalışırken pek çok küçük anıyı unutmuştu.

Doğruldu, yüzünü sildi, içinde vahşi hisler yükseliyordu. Onlar için ölürdü.

Onlar için öldürürdü.

Evie, stresten tüyleri diken diken olmuş bir hâlde kızların süitine döndüğünde, Dev ve Ciaran'ı orada buldu. İkisi de kasvetli bir ruh hâlindeydi. Mad ve Queenie de pek mutlu görünmüyordu.

“Geç mi kaldım?” diye sordu Evie, birinin onu Jason’la görüp görmediğini merak ederek. Onlarla birlikte yere oturdu, kale arazisinin haritasına ve Pandora’nın kavanozunun içinden canavarların dökülüşünü gösteren çizime baktı. “Güzel.” Çizimi diğerlerinin önüne kaydırды. “Bu senin çalışman mı, Dev?”

Dev ona, “Mad ve ben bu gece Papaz’la görüştük,” dedi. Evie bu görüşmenin, Jason’la birlikte plan yaptığı sırada gerçekleşmiş olduğunu fark etti. “Çok ciddi uyarılarda bulundu.”

Evie’nin bundan hiç şüphesi yoktu.

“Kavanozun nasıl açılacağına dair bazı fikirleri vardı.” Mad arkasına yaslanıp sonbahar yaprakları ve yıldızlardan oluşan bir duvar resminin boyandığı tavana baktı. Resim, devasa bir ağacın altında oturuyorlarmış hissi veriyordu.

“*Sessizlik* ve *Gece*’nin bunu açabilecek uzmanlarının olmadığını nereden biliyorsun?” diye meydan okudu Evie. “Onlara Bestiarum’u ve kavanozu nasıl açıp kullanacaklarını bu uzmanlar söylemiş olabilir?”

“Uzmanlarını tanıyorum, onlar Papaz gibi değiller.” Ciaran, Pandora’nın kavanozunun taslağının etrafında döndü. “Efsanevi nesneler kırılmaz. Kavanoz açacağı ile açılmaz. Ya da şampanya gibi patlatılmaz. Bestiarum iblisler tarafından yapıldı. Anesidora Pithos ise tanrılar tarafından.” Ciaran parmağını çizimin üzerinde gezdirdi. “Kavanoz, Bestiarum’un aksine

anahtar görevi görecek bir nesneyle açılmaz. Kitapların kapağı açılır. Kavanozların ise içindekiler serbest bırakılır.”

“Yani oldukça gizemli.” Queenie arkasına yaslandı.

“Papaz’ın bize söylediğine göre...” Dev öne doğru eğildi. “...kavanozun mührü bir dua ya da büyüyle açılabilirmiş. Açılması konusunda endişelenmemizin gereksiz olduğunu düşünüyorum.”

“Papaz böyle nesnelerin aldatıcı olduğunu söyledi.” Mad, kavanozun üzerinde tasvir edilen hayvan-insan şekillerinin üzerine parmağını koydu. “Kapağı bir tarafa çevirirsen, içindeki bir şeyi serbest bırakırsın; diğer tarafa çevirirsen...”

“Bir şeyin kavanozun içine girmesine neden olursun.” Evie çenesini dizlerine dayamış oturuyordu. “Hepiniz Sessizlik ve Gece’ye inanıyor musunuz? Dünyayı güvende tutmak için tehlikeli eserleri topladıklarına?”

“Onlara neden inanmayalım ki?” Queenie kaşlarını çattı.

Evie, Ciaran’ın bakışlarıyla karşılaştı ve onlara, *Çünkü onların hırsız arkadaşlarınızla dolu bir mezarlıkları var*, demek istedi. Ancak bir şey söylemedi. La Fable Sombre şimdilik isyan edemezdi ta ki o ve Jason, Sessizlik ve Gece’nin nerede yaşadığını öğrenene kadar. Peki, Sessizlik ve Gece’nin güvenini kazanmak ne kadar zaman alacaktı? Daha kaç soygun yapacaklardı?

“Kötümser olma, karakuş.” Ciaran ayağa kalktı ve teras kapılarına doğru yürüyüp kapıları açtı. Dışarıda kar yağıyordu. “O benim işim.”

Kar, tuhaf bir kasırğa gibi yanından geçip Queenie’ye doğru uçtu. Her bir kar tanesi, yüzlerce soğuk ve küçük ışıkla parıltıyordu. Mad sevinçle parlak kar tanelerini yakalamak için elini kaldırırken, Dev hayranlıkla dolu bir küfür savurdu. Ayağa kalan Evie, tenine değen karın eriyişini hissedebiliyordu. Parmağını parlayan kalıntıların damladığı bileğinde gezdirdi.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Mad.

Queenie’yi izleyen Dev, dikkatlice sordu: “Ama bir silah olarak kullanılabilir, değil mi?”

Queenie, “Kapıları kapat,” diye çıkıştı.

Ciaran söyleneni yaptı. Parlak kar taneleri Queenie’nin etrafında dans etmeye devam ediyordu.

“Queenie,” dedi Ciaran. “Daha önce kar taneleri seni bu kadar çok seviyor muydu?”

“Daha önce derken? Sizden önce mi? Hayır.”

“Ah, Queens,” dedi Mad, üzüntüyle. “Daha iyi bir hâle geliyoruz.”

Evie, Ciaran’a baktı ve gözlerinde yılana benzeyen gölgeler gördüğünü sandı. Yavaşça, “Hayır... sanırım değişiyoruz,” dedi.

Hiç kimse, hatta Ciaran bile, “Nasıl?” diye sormaya cesaret edemedi.

Ve Evie, hepsi için keskin bir korku hissetti.

Mad ve Queenie ile birlikte Bin Gece Evi’nde dolaşan Evie, gölgeleri ışığa tercih eden kişilerin çoğunun kaçak koleksiyonerler değil, haydut hırsızlar olduğunu biliyordu. Abanoz rengi kadife kokteyl elbisesi ve görüldüğü kadar dar hissettiren diz boyu çizmeler giymişti. İnce çizgili şık bir takım elbise giyen Mad, toplantı boyunca onun yanında neşeyle hareket etti. Göz farı, ışıltılı melek kanatlarını andırıyordu. Queenie ise koyu mavi ipek elbisesi ve özenle örülmüş saçlarıyla hançeri olan bir asilzade gibiydi.

Evie, Ciaran’ın lacivert Armani takım elbisesiyle zarifçe gölgelerde dolaştığını gördü. Bu hâliyle bir servet değerindeki doğaüstü eserleri çalmaya çok uygundu. Ciaran’ı görmek, Evie’de

cesur olma, risk alma ve ona korkak küçük bir fare olmadığını gösterme isteği uyandırdı.

Bir önceki gece planın üzerinden geçmişlerdi. Üçüncü kez. Potansiyel olarak tehlikeli olabilecek tüm pürüzleri ortadan kaldırmak için. Evie'nin artık gerçek amacı ne olursa olsun, eki-biyle çalışma zorunluluğu vardı. Ne kadar iyi olursa, Sessizlik ve Gece'ye o kadar yaklaşabilirdi. Ve eğer Jason haklıysa... Ez ve Jules'u bulacaktı.

Dev, Evie'nin yanında belirdi. Sol kulağının arkasına sıkıştırdığı cennet kuşu çiçeği kısıcık saçlarıyla uyumluydu. Gelinlik beyazlığında bir takım elbise giymişti. "Selam, güzel kızlar. Biraz eğlenmeye hazır mısınız? Ciaran işe koyulmamız gerektiğini söylüyor. Bazen tam bir oyunbozan olabiliyor."

Queenie, Ciaran'la flörtleştirmiş gibi yapmak için onlardan uzaklaştı. İnsan içindeyken hâlâ iki yabancı rolündeydiler.

Evie ve Mad, Dev'i merdivenlerden aşağı takip ederek güvenliğin ve elmaslar içindeki bir grup insanın yanından geçtiler. Ardından paltolarını üzerlerine geçirdiler.

"Bütün bu sevimli, berbat insanlar." Kaşmir paltosu dalgalanan Dev kasıldı. "Çok fazla baştan çıkarıcı şey var."

Mad, ellerini cebine koyarak Dev'e döndü. "Defol. Sen özünde romantiksin."

"Bunu kimseye söyleme." Dev bir başka merdivene yöneldi. Altta bir kapı ve kapının önünde de takım elbiseli iri bir adam vardı. Yaklaştıklarında onlara baktı. Mad ona siyah bir kart uzattı. Muhafız kartı aldı, ultraviyole ışığa tuttu, sonra geri verdi.

Müzik ve seslerle parıldayan kaleden ayrılırlarken hâlâ kar yağıyordu. Pencereleden süzülen ışıkla birlikte altın rengine bürünen kar taneleri, parıldayan şeritler hâlinde aşağıya doğru süzülüyordu. Güzel gecenin tadını çıkarmak için yürüyüşe çıkan başka konuklar da vardı. Evie, Mad ve Dev, at üstündeki

bir adam heykelinin yanından geçen yolda ilerlerken konuşmadılar. Heykelin arkasında, ay ışığında parlayan karlarla kaplı bir park vardı.

“El ele tutuşma vakti.” Mad, Evie’nin elini sıktı, Evie de diğer elini Dev’e uzattı. Evie, yıpranmış gibi hissettiği görünmezlik perdesinin üçünü sarmasını istedi. Çevrelerinde dolaşan doğaüstü sesler ürkütücü ve çocuksuydu.

“Kimsenin fark etmesini istemedikleri şey burada.” Dev onları insan vücutlu ve hayvan başlı heykellerin yanından geçirdi. Patikadan sapıp ölü bitkilerin arasından geçerek köknar ağaçlarının tıkadığı bir patikaya doğru ilerlediler. Ardından bir açıklığa adım attılar.

Önlerinde yosunla kaplı ve koşan atların oyulmuş olduğu devasa, kıvrımlı bir taş duvar belirdi. Dev, duvarı takip ettiklerinde içeride büyük bir kapı buldular. Duvarın ötesinde ağaçlar ve asmalarla örülmüş bir tür taş labirent vardı.

“Ne bu?” diye fısıldadı Mad. “Labirent mi?”

“Eski bir binicilik arenası.” Evie kapıdan içeri baktı. Geceye doğru yükselen duvarlara soğuk freskler boyanmıştı. “Tuhaf bir tarz. Yan yana iki ata yetecek kadar yer var.” Güldü. “İşte, burası. Kasayı buraya koymuşlardı, değil mi?”

“Neden güvenlik yok?” Dev etrafına bakındı. “Muhafız yok.”

“Çünkü insanların bilmesini istemiyorlar. Güvenlik dikkat çeker, çatışma yaratır.” Evie geri çekilip yuvarlak taş yapıya baktı. “Güvenlik içeride olacak.” Elini uzattı. “Dev. Mad. Hazır mısınız?”

Mad havaya yükselmeye başladı. Evie, pratiğini yaptıkları gibi Mad’i görünmez yapmaya çalışıyordu. Bu, Herkülvari bir çaba gerektiriyordu. Gözleri sulandı. Ağzında kan tadı vardı. Sanki vücudunun ipleri çözülüyordu. Sonra o ipler kopmuş gibi

keskin bir his oluştu. Acı dolu bir çığlık atıp eğildi. Dev omzuna sarıldı. “Eves?”

“İyiyim.” Nefes aldı. “İşe yaradı.”

Mad, gölgelerle örtülmüş bir hâlde havaya yükseldi. Yukarıda, gecenin içinde kaybolmuş gibiydi. Evie kulaklıktan onun sesini duydu. “Etrafta kimse yok. Gidin.”

Evie ve Dev arenaya yaklaşırken, Evie kapıların arasında duran birini gördü. Dev’i geriye doğru çekip durdu.

“Orada biri var,” diye fısıldadı.

Karanlığın içinden Vero Jordan çıktı; üzerinde beyaz bir elbise, saçında kırmızı güller vardı.

“Evie.” Dev, hayalete bakmıyordu bile. “Ben kimseyi göremiyorum.”

“Seni büyüleyecekler.” Vero’nun tuhaf bir şekilde yankılanan sesinde uyarı vardı. “Ardından seni ölüme terk edecekler.”

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadı Evie.

Vero, deriden ve kemikten oluşan bir bulmaca gibi gölgelerin içinde kaldı.

“Evie?” Dev şaşkınlıkla seslendi. “Kiminle konuşuyorsun?”

Vero’nun yüzünün sağ tarafından mürekkep gibi bir karanlık aktı. *Kan*, başından elbisesine doğru aktı. Evie, kara yayılan kırmızılıktan uzaklaşmak için geriledi. Vero başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızıydı. Ağzını açtı ve dudaklarından bir atın çığlık atan kışnemesine benzer bir ses çıktı.

Ardından ortadan kayboldu ve ondan geriye ayın savurduğu gölgelerin işareti kaldı.

Bu doğaüstü olayı ortaya çıkaran durum her neyse, solup gitmişti. Evie ürperdi. Baştan ayağı buz kesti. Dişleri takırdıyordu.

“Donuyorum,” diye fısıldadı Dev.

“Herhangi bir şey duydun mu?” Evie ona baktı.

Arenanın taş monolitine yaklaşırlarken Dev başını iki yana salladı. Hafif ses tonu, huzursuz görünen ifadesine uymuyordu. “Bizi görünmez tut, Görünmez Kız.”

Evie üzerlerindeki görünmezlik perdesini korudu. Soğuk, bir deri gibi yapışmıştı üzerine. Fısıltılar artık daha uzak gibiydi ama Evie, ensesinde hayalet parmakların gezindiğini hissederek gibi olduğunda irkildi.

Arenanın kapılarını açmak Dev için çocuk oyuncağıydı. Kapılar açıldıktan sonra labirentte ilerleyerek dikkatlice içeri girdiler. Labirentin duvarları soyut atlarla, bazıları insana benzemeyen çılgın bakışlı figürlerin olduğu fresklerle ve asmalarla kaplıydı. *Ruh atları*, diye aklından geçirdi Evie. *Ve ruhlar*.

“Tuzaklar,” dedi Dev, sanki Evie’nin bu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. “Görünmezliğin umduğumuz gibi çalışırsa, hiçbir şey bizi algılamayacak.”

Yere bir yaprak düştü ve tavandaki yarıktan fırlayan bir sivri uç ânında kazığa saplandı. Evie irkildi. Dev küfretti.

Evie görünmezlik perdesini etraflarında tutmak için odaklanmak zorundaydı. Önlerinde, saçma bir rüzgâr küçük bir yaprak kasırgası oluşturdu.

Duvarlardan iki ok fırladı. Evie ve Dev geri çekildiler. Dev, “Bunu her gece sıfırlıyor olmalılar,” diye fısıldadı.

Evie, dönüp kaçma dürtüsüne direniyordu. Dev ile birlikte yola devam etti. Kış soğuğunda terliyordu. Hiçbir şeyi rahatsız etmemeye dikkat ederek bir köşeyi dönüyorlardı ki...

Dev yanlışlıkla bir çakıl taşına tekme attı. Taşın önlerinde yerde savruluşunu karşılıklı bir korku içinde izlediler.

Taşlardan arasından bir ok fırladı. Çakıl taşı bir noktada sallandı, devrildi ve tekrar sekti. Yerden bir ok daha fırladı.

Evie, Mad’in çok yukarıda olduğunu hissediyordu.

Merkezdeki anıta ulaştıklarında Evie, labirentin hayvan resimleri oyulmuş parlak siyah taştan bir mezara benzediğini düşündü. Hedefe bu kadar yakın bir yerde hiçbir korumanın olmaması Evie'yi endişelendiriyordu, tıpkı anıtın görünürde bir kapısının olmamasının da endişelendirdiği gibi. Dev'e baktı. "Açabilir misin?"

"Bir dakikamı alır." Öne doğru eğilip alnını taşa dayadı. Bir elini aslan başlı insan çiziminin üzerine koydu. "Bir dakikadan fazla olacak. Eski tip gibi görünüyor ama değil, değil mi?" Geri çekilip oymaları inceledi. Anıtın etrafında dolaştı. "Dekorasyonlarda ne dikkatini çekti?"

Evie, bazıları insan nitelikleri taşıyan hayvan çizimlerine baktı. "Tasvir edilen beş hayvan vardı: atmaca, firavun faresi, ayı, aslan ve bir böcek. Bok böceği."

"Tahminimce kilidi açmak için beş kişiye ihtiyaç var." Dev, anıtın önünde durup başparmağını çenesine sürttü.

Evie kaşlarını çatı. "Yani hepimizin burada olması mı gerekiyor?"

Onlara doğru esen rüzgâr, önlerindeki yaprak ve kar örtüsünü döndürüyordu. Tuhaf, fısıldayan bir sessizlik vardı.

Siyah gözlü, yeleleri örümcek ağı gibi uçuşan yarı saydam atlardan oluşan bir sürü, etraflarında sessizce süzülüyordu. Evie ve Dev duvara çarptılar. Hayalet atlara eşlik eden rüzgâr, Evie'nin saçlarını gözlerinin önüne sürükledi. Başını Dev'e çevirirken, içinde dehşet çığlıkları yükseliyordu.

Dev'in yüzünün yarısı, yarık ağızlı ve altın gözlü bir hayvan kafatasına dönüşmüştü. Evie'nin saçları doğal olmayan bir canlılıkla başının etrafında kıvrılmaya başladı. Yılan gibi bir şey şakağına ve çenesine çarptı. Bir çığlık attı.

"Evie!" diye bağırdı Dev, hayalet atlar yanlarından sessiz bir kasırğa gibi geçerken. "Paniğe kapılma!"

Evie gözlerini kapatıp duvara yaslandı. Birkaç derin nefes aldı. Sessizlik normalleşti.

Gözlerini açtı. Atlar gitmişti. Uzanıp saç tellerine dokundu. Yılan yoktu. Etrafına bakındı. “Gördün mü...”

“Hayalet atları ve saçlarının yerini yılanların aldığını mı? Evet, gördüm.”

Başını kaldırdı ve Mad’in üstlerinde uçtuğunu görmeyi bekledi. Evie, bulutların önünde Mad’in silüetini hissettiğinde, mikrofonuna doğru konuştu: “Ciar ve Queenie’ye şimdi burada olmaları gerektiğini haber ver.”

Kaleden çok uzakta oldukları için kulaklıkları ve mikrofonları erişim alanında değildi muhtemelen. Ama Mad’in cep telefonu vardı. Dev, Ciaran’a hem kendisinin hem de Evie’nin üzerindeki küçük iletişim cihazları yüzünden zaten yeterince risk altında olduklarını söylemişti. Görevdeyken yanında telefon olmasını istememişti ama Mad bunu hayatta kabul etmezdi.

Mad aşağıya inip etrafına bakındı. “Bir sorun mu oldu?”

“Hayalet atlar ve çeşitli kâbus gibi görüntüler.” Evie gülümsedi.

“Eves.” Mad ciddiydi. “Bunu yapabilir misin? Bu labirentte beşimizi birden görünmez yapabilir misin?”

“Bilmiyorum.” Evie, görünmezlik perdesinin Dev ve Mad’in etrafında kalmaya devam etmesini dileyerek yürümeye başladı. El ele tutuşmuş hâlde tetiklenmiş olan tuzakların yanından geçtiler. Yukarıdan gelen bulut ışığı, gölgelerinin taş üzerinde kıvranmasına neden oluyordu.

Dev, “Kendimi biraz duvarlara hapsolmuş gibi hissediyorum ama yine de hepimizin el ele tutuşması hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı.

“Nefes al, vurdumduymaz herif,” diye talimat verdi Mad. “Dünya siyah beyaz olduğundan ve korkutucu sesler

duyduğumdan dolayı sinirlendiğimi görmüyorsun...” Evie’ye döndü. “Bu görünmezliğin, Ciaran’ın Kapılarıyla aynı yerden geldiğini düşünmeye başlıyorum.”

“Bu iyi bir tahmin olurdu.” Evie kapılı girişi ve arkasında duran Ciaran ile Queenie’yi görünce iç çekti.

Dev, kapıtları açıp, “Hepimizin el ele tutuşması gerekiyor,” dedi.

Ciaran kapıdan içeri adım atar atmaz hem Queenie’nin hem de Dev’in uzattığı elini tuttu. Evie’nin bakışlarıyla karşılaştı. “Nasılsın, karakuş?”

Kendini yere atıp günlerce uyumak istiyordu. Görünmezlik perdesi Ciaran ve Queenie’nin üzerinde isteksizce dalgalanıyordu. “Hayattayız, değil mi, bu da bir şey.”

Dev onları, “Bunu geçmek oldukça zor,” diyerek uyardı. “Adımlarımızı tam olarak takip edin.” Beşi okul gezisine çıkan anaokulu öğrencileri gibi tek sıra hâlinde hareket ederken, Ciaran öncülük yaptı.

Queenie etrafına bakındı. “Bu fısıldayan şey de *ne*?”

Evie ve Dev aynı anda, “Sesleri duymazlıktan gelin,” dedi.

Evie’nin el ve ayak parmakları aniden uyuşmaya başladı. Kendini saran karanlıkta, yarasalar gibi uçuşan gölgeler fark etti. Ayaklarından biri başka dünyaya ait siyah çimlerden oluşan bir parçaya battığında nefesi kesildi; ardından çimler yenisinden taş, gerçekliğe döndü. Mad bir omzunun üzerinden arkasına baktı ve Evie’nin elini sıktı.

Bir hilal oluşturarak kasanın önünde durdular. Dev onlara, “Hepimizin bu hayvan oymalarından birine dokunması gerekiyor,” dedi.

Evie elini firavun faresinin üzerine koydu. Ciaran, ayıya. Mad, şahine. Dev, aslana. Queenie, bok boceğine. Dev, kasayı kilitli tutan mekanizmaya sevgiyle fısıldarken, Evie, perdenin

hepsini içinde tutması için mücadele ediyordu. Sanki derisi yüzölüyormuş ve görünmezlik iplerini derisinden kopan parçalar oluşturunuyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Taşa yaslandı, nefesi düzensizdi.

Çığlık atan, gıcırdayan bir ses duyuldu.

“Bırakın,” diye emretti Dev. Taş duvar kaymaya başlayınca geri çekildiler.

Steampunk* bulmacalarına benzeyen dairesel bir titanyum kapı çıktı ortaya. Evie titreyerek, “Yapamıyorum... Perde...” diye fısıldadı. Etraflarını saran görünmezlik kayboluyordu.

Mad endişeyle ona baktı. “Hepiniz el ele tutuşmaya devam edin. Bizi bu şekilde görünmez tutmak Evie için daha kolay. Dev? Sen içeri girebilir misin?”

“Süslü teknoloji yok. Hacklenecek bir ses ya da ağ yok. Bu dâhice. Şifreli bir kilit. Bunlardan daha önce sadece iki tane görmüştüm. Semboller kullanıyorlar ve içeri giriş şifresini sadece birkaç kişi biliyor. Tek yapmam gereken onu şifreyi çözdüğüme ikna etmek.”

Titanyum kapıya yaslandı ve bir âşık gibi fısıldadı. Bu kez kasanın mekanizmaları tıkırdayıp uğuldu. Devasa kapı yavaşça içeriye doğru açıldı. Queenie arkadaki odaya bir el feneri tuttu. Işık, parlayan lazer ışınlarından oluşan bir ağa çarptı. Odanın merkezinde, her biri altın plakalarla etiketlenmiş, mücevher ve sanat eserlerinin bulunduğu düzinelerce vitrin vardı. Queenie el fenerini etrafa salladı. “Herhangi bir kamera görmüyorum.”

“Hayır. Yalnızca lazerler,” diye fısıldadı Evie. Mad ve Queenie’nin elleri Evie’yi ayakta tutuyordu.

“Parlama sırası bende.” Mad, Evie’nin elini Ciaran’a bıraktı. “Beni koru, Eves.”

* Steampunk. 19. yüzyıl endüstriyel buharlı makinelerinden esinlenen bilim kurgu türü.

Evie ayakta zor duruyordu ama Mad, lazerlerin etrafında dönerek kasaya doğru süzülürken, görünmezlik perdesinin Mad'in etrafında kalmasını sağlayabildi. Mad sonunda küçük siyah bir canavara benzeyen küçük bir kavanoz olan Anesidora Pithos'un bulunduğu vitrinin önünde durdu. Vitrini açtı, kavanozu alıp sırt çantasına koydu.

Queenie gergin bir şekilde, "Bu kadar kolay olamaz," dedi.

Tam o anda Mad'in görünmezliği örümcek ağı gibi çözüldü. Lazer ışınından birkaç santim ile kurtularak yere düştü. Etrafında bir şey çırpınıyordu. Evie, gagası ve siyah gözleri olan, arkasından uçurtma kuyruğu şeklinde beyaz tüyler dökülen insanlık dışı bir kadın yüzü görünce keskin bir nefes aldı. Geri çekildi ve bağlantıyı kesti.

Mad hareketsiz yatarken, Dev küfretti.

"Mad!" Queenie kasaya doğru atıldı.

Ciaran onu geri çekti. "Lazerleri geçersen, alarmlar çalar... Bu malakit... Lanet kasanın içi malakitten yapılmış..."

Dev çömeldi, sustalı bıçağını çıkardı ve siyaha boyanmış taş zemini kazıdı. Küfretti. "Bu kesinlikle malakit."

Evie, kendisine malakit ile ilgili söylenenleri hatırladığında korkuya kapıldı: *Güçlerimizi engeller.*

Ciaran kasaya, önlerindeki tuzağa adım atarak Evie'nin görünmezlik perdesini bozdu. Evie'yi, aniden onu ateş gibi yakan bir ışık sardı. Korkutucu hissin ardından el ve ayak parmaklarını uyuşturan bir soğukluk geldi. Dizleri buz gibi soğuktan çatlayacaktı. Yere düştü, dışarı doğru savrulan eli lazer ışınlarından birini sıyırdı. Arkadaşlarına koşmalarını söylemek istedi ama hareket edemiyordu.

Burada yatmaya devam edersem öleceğim. Koç boynuzlu bir paniğin de desteğiyle güçlü bir çaba sarf edip kendini yukarı çekti. Ciaran, Mad'i malakit mahzenden dışarı çekmeye çalışıyordu.

Karanlığın içinden dört genç adam çıktı. İçlerinden biri silahının kabzasıyla Dev'e vurdu. Burnundan kanlar akan Dev duvar dibine çöktü. Diğer üçü Queenie ve Evie'ye yaklaştı. Evie, "Bizi görmeyin," diye bağırdı. "Bizi görmeyin."

"Sizi görüyoruz, *milashka*."* Koyu renk bukleleri olan genç adam sıırttı. Onun da arkadaşlarının da gözleri sürmeliydi. Bunlar, Sessizlik ve Gece'nin tuttuğu paralı askerler olan Batavi'lerdi ve şimdi taraf değiştirmişlerdi. Evie, *Açgözlü şerefsizler*, diye geçirdi içinden.

Batavi silahını kaldırdı. Korku Evie'nin cesaretini kırdı.

"Bekle." Evie'ye yaslanmış ve onun bir elini tutan Queenie'nin saçları yüzüne düştü. "Lütfen. Bize bunu o yaptırdı."

"Kim yaptırdı, *milashka*?" Bukleli adam tabancasını indirmede.

"O." Queenie, Ciaran'ı işaret etmek üzere elini kaldırdı ve ardından bukleli adamın yüzüne kızıl bir parıltı fırlattı. Batavi donmuş gibi kalakaldı, gözleri vahşileşti.

Ciaran, adama çarptı. Kalan üç Batavi silahlarını Queenie ve Evie'ye doğrulturken vahşi bir şiddetle savaşmaya devam ettiler.

Artık malakit mahzenden çıktığı için kendine gelmiş olan Mad, havada döndü. Paralı askerlerden birinin çenesine tekme attı. Adam şaşkınlıkla silahını düşürdü.

Yüzü kan içinde olan Dev, kendisine en yakın olan Batavi ile yüzleşmek için ayağa kalktı. Gülümsemesinde hem tehdit hem de bir vaat vardı. "Beni aslında incitmek istemiyorsun, değil mi?" dedi, onu ikna etmek için. Batavi ona baktı. Silahı elinden düştü. "Teşekkürler, dostum." Dev, silahı alıp

* Rus. Tatlım.

gülümseyerek fırlattı. Batavi'ye, "Benim için uyur musun?" dedi. Batavi ânında yere düşüverdi.

Mad ise diğer bir Batavi'yi yakasından tutmuş ve havada uçarken onu da kendisiyle birlikte havaya kaldırmıştı. Ardından adamı serbest bıraktı. Adam taşa çarptığında, bir kırılma sesi duyuldu.

Son paralı asker silahını Evie'ye doğrulttu. Yaşça Evie'den pek büyük değil gibiydi. "Nesin sen?" Geri çekildi.

"Sadece bir kız." Evie ona doğru yürüdü. Bir kurşunun onu öldürebileceğine, derisini ve kemiğini veya önemli bir organını parçalayabileceğine inanmayı reddederek perdeyi kendi etrafına sardı.

Batavi başını iki yana salladı. "Siz *canavarsınız*."

Pembe Nike ayakkabılı bir ayak adamın silahına tekme atıp elinden düşmesine neden oldu. Mad havaya yükseldi, kendi etrafında döndü ve adamın kafasına bir tekme attı. Paralı asker düştü. Birkaç Batavi daha ortaya çıktı. Mad havada takla atarak Pandora'nın kavanozunun bulunduğu sırt çantasını Evie'ye fırlattı, Evie çantayı yakaladı. Mad, "Sen git! Arkandan geleceğiz!" diye bağırdı.

Bir silah sesi duyuldu. Evie, kolunda hissettiği jilet kesigi gibi bir acıyla çığlık attı ve kolunu bir kurşunun sıyırdığını, akan kanın karın üzerinde tomurcuklandığını gördü. Yaşadığı şaşkınlık daha da üşümesine neden oldu.

Batavilerin sayısı biraz daha arttı. Evie, kolundaki sıyrıktan kan akmaya devam etmesine rağmen Dev, Ciaran, Queenie ve Mad için -vücudundan yayılan ızdırap verici bir çabayla- görünmezlik *diledi*. Her birinin üzerinde karanlık bir gelgit dalgası belirmişti ve Evie gözeneklerinden kan fışkırıyormuş gibi hissediyordu. Sendeledi. Dünya tamamen siyah ve beyaza büründü. Ağzında bakır tadı vardı.

O gittikten sonra perde dayanmayacaktı.

Bir silah sesi daha duydu.

Vücutuna başka bir vücut çarptı. Güçlü kollara dolanmış hâlde yere düştü. Evie yere yuvarlandı. Ciaran'ın yanına çömel-diğini, köprücük kemiğini bir kurşunun sıyırıldığı yerden göm-leğine kan bulaştığını gördü. Bir anlığına etrafındaki her şey karardı.

Evie'nin o karanlıkta Ciaran'da gördüğü şey, porselen bir omurgası ve göğüs kafesi olan siyah-gümüş renklerde bir pi-tondu. *Sen nesin?* diye düşündü dehşet içinde.

Rahatsız edici görüntü ortadan kayboldu. Ciaran ayağa kalktı. Evie'yi yukarı çekip çıkışa doğru itti. "Görünmez ol ve *dışarı çık.*"

Perdeyi kendi etrafına çekip Pandora'nın kavanozuyla bir-likte koştu. Eğer kavanozu kaybederlerse tüm bunlar boşa git-miş olacaktı. Labirente benzeyen koridorda kan damlalarından oluşan bir iz bırakarak hızla ilerledi. Görünmezlik perdesi onu takip etti ve diğerlerinin de görünür olmasına neden oldu.

Kafasına bir şey çarptı. Sendelese de kendini düşmekten son anda kurtardı. Dengesini yeniden sağladığında, altın renginde örgülü saçları olan bir kız çıktı ortaya. Kızın siyah ceketi uçuşu-yor, parmakları sanki mücevher dolu gibi parılıyordu.

Sersemlemiş olan Evie, şakağına dokundu ve yüzünü buruş-turdu. Yanmış gibiydi.

Gözleri kızın ellerine odaklandı; kızın parmaklarını süsle-yen şey mücevher değil, küçük elektrik kıvılcımlarıydı... Evie, "Sen kimsin?" diye fısıldadı.

Kız gülümseyerek, "Çar ekibinin yeni üyesiyim," dedi Rus aksanıyla. "Şimdi onu bana ver. Sessizlik ve Gece seni canlı isti-yor. Diğerleri..." Omuz silkti.

Çar ekibinden mi? Evie etrafına görünmezlik perdesini çe-kerek geri çekildi.

Kız onun ne yaptığını fark edince hamle yaptı. Evie kavanozun bulunduğu deri sırt çantasını salladı. Kız sendeledi, hırladı ve sonunda Evie'nin bileğini yakaladı. Evie'nin kolu bir elektrik şokuyla cızırdadı. Kalbi korkutucu bir hızla atıyordu. Sarışın kız bileğini daha sıkı kavradığında Evie karda dizlerinin üzerine çöktü. Evie'nin bedenini sarsan elektrik, çok daha şiddetli bir hâl aldı.

Evie'yi çevreleyen görünmezlik perdesinden çıkan sivri uçlu ve sisli bir şey, yılan gibi kıvrılarak sarışın kıza doğru atıldı. Kız yere yığıldı. Evie sırt çantasına doğru süründükten sonra karda ayağa kalktı. Gözleri geriye dönen ve uzuvları garip bir spazmla donmuş olan kıza baktı. Kız hâlâ nefes alıyordu.

Dev ve Mad koşarak arenadan çıktılar, onları arkalarından gelen Ciaran ve Queenie takip ediyordu. Evie sevinç çılgılığı atmamak için kendini zor tuttu.

Birlikte karların üzerinde arenadan hızla uzaklaştılar.

Evie yerde bir şeye takıldı, geriye doğru sıçrayınca Mad'e çarptı. Birbirlerine dolanarak yere düşmüşlerdi. Kış manzarasını tararken, Ciaran'ın gözleri kısıldı. Yoğun bir kar yağışı başlamıştı.

Dev ters yöne atıldı ve görünmez bir bariyere çaptı. Çarptığı şeye bir yumruk savurdu. "Bu da ne?"

Evie rüzgârın kaldırımıadaki karı süpürmesini izledi. Ayaklarının altında daire şeklinde birkaç yeşil taş gördüğünde hissettiği dehşet, kalan son enerjisini de çaldı. "Ciaran..."

Ciaran onun dönen yeşil taştan karları uzaklaştırmasını izledi. "*Malakit*. Bir tuzak."

"Şimdi hiçbir şey işe yaramayacak." Evie paniğe kapıldı. Dev küfretmeye başladı.

Karlı manzarada onlara doğru ilerleyen yeni bir Batavi grubu belirdi. Ciaran sert bir tavırla, "Ölümcül olacak," dedi.

Mad, kaşlarını çatmış altlarındaki malakite bakıyordu. “Malakit bize bunu neden yapıyor?”

“Malakiti dönüştürebilirim.” Queenie küçük sırt çantasını aldı. “Malakit, bakır karbonit hidroksittir.” İçinde sıvı bulunan şeffaf bir kabı havaya kaldırdı. “Vitriol yağı.”

“Sülfürik asit mi?” Evie, bakışlarını onlara doğru gelen Batavi’den uzaklaştırarak Queenie’ye baktı. “Bunu hep yanında mı taşıyorsun?”

“Ben Simyacı’yım, Görünmez Kız.”

“Geliyorlar,” diye uyardı Dev.

Evie, umut kadar kırılgan ve sönük olan gücünü kullanmaya çalışıyordu.

Mad, kasvetli bir şekilde, “Neden ateş etmiyorlar?” diye merakını dile getirdi.

Evie ona Çar ekibinden karşılaştığı kızın söylediklerini anlatmak istemiyordu. Sessizlik ve Gece, Evie’yi canlı istiyorlardı.

Queenie, “Burunlarınızı ve ağızlarınızı kapatın,” diye emretti ve yapışkan sıvıyı dikkatlice malakitın üzerine dökerek dairenin çevresine doğru bir iz oluşturdu. Evie bir patlama sesi duydu ve ateş edildiğini sandı ancak bu ses, görünmez bariyerin çökmesinden kaynaklı bir hava basıncıydı. Queenie çemberin dışına çıktı. “Koşun!”

“Cidden mi?” Hepsi koşarken, Dev güldü. “Sana evlenme teklifi ediyorum, Victoria Olanna Nulajuk St. James!”

Batavi grubu peşlerine düştü. Evie bir kez daha görünmezlik perdesini kendisinin ve arkadaşlarının üzerine örttü ama perde buğulanarak kayboldu. Artık gücü kalmamıştı. Kar ağzına ve gözlerine hücum ederken, yorgunluğun onu pençesine aldığını hissedebiliyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Eğildi ve burnundan damlayan kanın kara sıçradığını gördü.

Mad, Evie’nin bir omzunu tuttu. “Eves...”

Ciaran, Dev ve Queenie aynı anda döndüler. Ciaran, “Queenie... kar... yapabilir misin?” diye sordu.

“Bilmiyorum...”

Yaklaşan Batavi grubu silahlarını kaldırdı. Evie, kendisini gizleyecek karanlığı çağıramayarak dizlerinin üzerine çöktü. Sanki içine yılan gibi bir şey girmişti ve beynini kemiriyordu.

Dev ve Mad oldukları yerde durmuşlardı, umutsuzlukları yüzlerinden okunuyordu.

Ciaran kollarını teslim olurcasına kaldırarak ileri doğru yürüdü; şeytani gülümsemesiyle baştan çıkarıcı bir kral gibiydi. “Paralı askerler, size bir çift sözüm var.”

Queenie kollarını hafifçe iki yana kaldırdı. Gözlerini kapattı. Dudakları hareket etmeye başladı. Saçları kar girdaplarının arasında dalgalanıyordu. Etrafındaki kar taneleri alev alıyordu âdeta.

Evie şaşkınlıkla karın ileri doğru savrulmasını ve küçük, parlak noktalardan oluşan tipi izledi. Savrulan tipi, Ciaran’ın yanından geçti.

Bataviler dağılıp koşmaya başladılar. Parıldayan ve silah hâline getirilmiş kardan duvarın arkasında hızla gözden kayboldular.

Mad, Queenie’yi tam yere yığılırken yakaladı. Queenie’nin gözleri siyah, dudakları maviydi. Evie onun boğazında siyah tavşan şeklinde bir gölgenin dolaştığını gördü.

Ciaran onlara doğru yürüdü. “Bir Kapı bulmalıyız.”

Hava bir silah sesiyle yarıldı. Ciaran’ın içinden bir kurşunun geçmesi, arkasında onlara göz kırparak elinde silahla ortaya çıkan bir figür... Hepsi bir kalp atışında gerçekleşmişti.

“Ciar!” Mad’in sesi acıyla parçalandı. Evie içgüdüsel olarak Ciaran’a doğru atıldı ve eliyle karnını tuttuğunu gördü. Karın üzerindeki kan ahududu reçeli gibi görünüyordu. Aynı anda

hem çok çirkin hem de çok güzeldi. Silahlı kişinin -Miami'deki bir gece kulübüne çok daha uygun olacak şık pastel tonlardaki takım elbiseli genç bir adam- sırtıttığını gördü. Saçları Mohi-kan tıraşlı ve kızıl renkteydi. "*Lycan*," diye homurdandı Ciaran.

"Aynen öyle, pislik. Ölmedim." Lycan göz açıp kapayıncaya kadar Queenie'nin arkasında belirdi. Bir kolunu kızın boğazına dolayıp tabancasının namlusunu da şakağına dayadı. "Öldürmek için buradayım..."

Onun arkasındaki Dev, elini Lycan'ın omzuna koyup havayı titreten ve Evie'nin bir anlığına sağır olmasına neden olan bir sesle, "DUR," diye bağırdı.

Kelime güçtü; bir büyü ya da ikna değil, bir kaplanın öldürmeden önceki kükremesiydi.

Ve Lycan durdu. Gözleri kafasının içinde geriye döndü. Karlara yığıldı. Dev, yere düşen adama dehşet içinde bakarken Evie ve Mad, Ciaran'ı ayağa kaldırdı. "Öldü mü?" diye fısıldadı Dev.

"Hayır." Bir elini kanayan karnına bastıran Ciaran, Lycan'ın süslü tabancasını aldı. Silahı kaldırmak için iki elini de kullandı ve ardından onu Lycan'a doğrulttu.

Lycan'ın vücuduna iki kurşun isabet ettiğinde Evie irkildi. Ciaran silahı karın içine fırlattı. "Onu Bataviler öldürdü."

"O bir Gezgin'di." Evie dehşet dolu bakışlarını Ciaran'a doğru kaldırdı ve onun da anladığını gördü. Sesi çatladı. "Senin gibi."

"Bir Kapı bulmalıyız. Şimdi. Hadi." Dev, Queenie'yi ayakta tutarken, Mad kolunu Ciaran'ın beline doladı. Evie sendeleyerek onların peşinden gitti. Karda koşmaya başladılar.

Sürüklenen beyazlığın içinde beliren yeni bir Batavi grubu onlara doğru ilerliyordu. Parmakları uyuşan ve yorgunluğun yiyip bitirdiği Evie, sırt çantasını omzundan çekti. Artık herkes kaçabilsin diye Pandora'nın kavanozunu fırlatmaya hazırdı...

Havada vızıldayan bir kurşun, Queenie'nin ayaklarının dibindeki kara çarptı. Artık onları yalnızca Queenie'nin kar örtüsü koruyordu.

Mad, Evie'nin elini yakaladı ve diğerleri koşmaya devam ederken onu durdurdu. "İçinde biraz olsun görünmezlik kaldı mı, Eves? Çünkü ben hâlâ uçabiliyorum. Batavi bizi görmezse, birlikte onlara biraz zarar verebiliriz."

Evie, ölmekte olan bir ateş böceği gibi titreşen gücü hissederek başını salladı.

Ciaran, Dev ve Queenie, Evie ve Mad'e doğru koşmaya başladılar.

Bir kurşun Mad'in yanından geçerek yanağını sıyırdı.

Bir SUV karın üzerinde kükreyerek onlara doğru yaklaştı. La Fable Sombre ile Batavi arasında düzgün bir dönüş yaparak onlardan sadece birkaç santim mesafede fren yaptı. Havada sanki bir jeneratör patlamış gibi garip bir ses vardı.

Jason başını sürücü tarafındaki camdan dışarı uzattı. "Hadi, gidelim!" Evie güldü ve *Seni seviyorum*, diye bağışlamak istedi.

"Seni seviyorum, Jason Ra!" diye bağırın Dev oldu.

Arabaya ilk binenler Evie ve Queenie oldu, Ciaran ile Dev de onların arkasından içeri geçtiler. Yanağını sıyıran kurşundan dolayı kanaması olan Mad, yolcu tarafındaki kapıyı açıp kendini içeri attı.

SUV karın üzerinde hızla ilerlerken, Batavi grubu yoldan çekildi.

"Jason." Ciaran'ın kadifemsi sesinin altında vahşet dolu bir ton vardı. Karnının kenarını tutuyordu. Görünürdeki kan miktarı endişe vericiydi. "Tekrar hoş geldin."

Jason cevap vermedi, karda arabasını sürerek Bin Gece Evi'nden uzaklaşırken, ağaçlardan ve heykellerden kaçmakla

meşguldü. Queenie sakın bir tavırla, “Kapısı olan bir yere ihtiyacımız var,” dedi.

Evie, Jason’la kaledeki gizli buluşmalarını hatırladı. “Buradan sola dön.”

Jason dikiz aynasında onunla göz göze geldi ve direksiyonu çevirdi. Lastikler gıcırdarken araba karlı arazi boyunca ilerledi. Jason tepenin eteğinde frene bastı. Herkes dışarı çıkıp sahte kuleye doğru koştu.

“Kapı yok!” Queenie, Evie’ye döndü. “Ciar’ın bizi dışarı çıkarmak için bir Kapı’ya ihtiyacı var...”

Mad, Jason’a bakarak, “Jason bizi götürebilir,” dedi.

Jason sert bir şekilde başını iki yana salladı. “Bir seferde yalnızca bir kişiyi götürebilirim. Pratik yapmadan...”

“Tek ihtiyacım olan şey bir kapı.” Ciaran, Evie’ye döndü.

Evie kulenin içindeki merdivenleri işaret etti. Herkes koşarken, Evie ve Jason da onları takip ediyordu. “Evie,” diye seslendi Jason.

“Kurtardığın için teşekkür ederim.” Evie onun elini sıkmak için uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Jason. “Sana izin veremem.”

Evie ona baktı. Ardından kendini onun tutuşundan kurtardı. Jason ona doğru uzanıp sırt çantasının askısını yakaladı. Çanta Evie’nin omzundan kaydı. Karanlık etrafını sarıyordu.

Jason sırt çantasıyla birlikte ortadan kaybolurken, beş köşeli gümüş renkli yıldız havada soldu. Evie, onun gözlerindeki şoku gördü; Jason, onu da yanında götürmek istemişti.

“Evie!” Ciaran yukarıdaki korkuluğun üzerinden eğildi.

Merdivenlerden yukarı koşan Evie, hepsinin tepeye açılan kapının yanında durduğunu gördü. Ciaran alçak ve tehlike dolu bir sesle, “Jason nerede?” diye sordu.

“Gitti.”

“Ya kavanoz?”

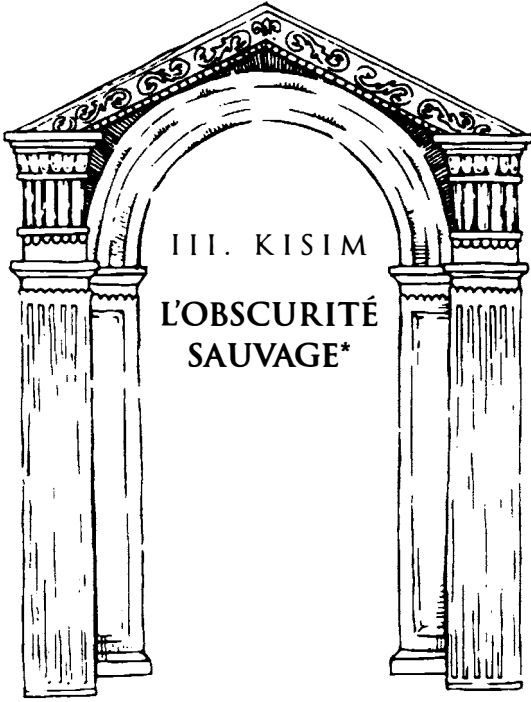
Evie’nin alışılmışın dışında bir hamlesi olmuştu. Paltosunun içinde taşıdığı sırt çantasından, içinde teriotropik figürlerin karmaşık çizimlerinin bulunduğu küçük kavanozu çıkardı. Ciaran âşık olmuş gibi derin bir nefes aldı. “Alamamış.”

Queenie sııttı. Dev güldü. Mad, Evie’ye sarıldı. Ve Evie, o anda hepsini seviyordu.

Ciaran eğilip bir elini kapının üzerine koydu ve Evie’ye sordu: “Nereye gitmek istiyorsun, karakuş?”

Evie titrerken güneşi ve sıcağı düşündü. Bunu Ciaran’a söyledi. Ciaran kapıyı açtı. Diğerleri etraflarında toplanırken, Ciaran ayağa kalkıp Evie’nin elini tuttu. Evie gözlerini kapattı ve bir dilek tuttu.

Ardından hepsi atladı.

@ayisigikitap

BÖLÜM ON ALTI YANIK TATLILIK

Evie karanlığın içinden tamamen sudan oluşan bir dünyaya düştü. Burun deliklerinden giren su, ciğerlerini doldurdu. Havaya ulaşamadığı için titremeye başladı. Ceketini çıkardı, kavanozun olduğu sırt çantasına sarıldı. *Yukarısı ne taraf? Yukarısı ne taraf?*

Sakin ol, dedi beyninden bir ses. Su. Suyu seviyoruz. Su bize zarar veremez.

Rahatladı ve dudakları aralandı. Sakinleştiği anda, vücudunun hava kadar hafif olmasını sağlayan yardımcı bir unsur hâline gelen suda yukarı doğru yükseldi.

Suyun yüzeyini aştı. Ciğerlerine hücum eden oksijeni açgözlülükle içine çekti. Ayaklarının altında kum olduğunu fark etti. Tereddüt ederek ayağa kalktı. Yuttuğu suyu tükürdü. Zihni onu neredeyse suyu soluyabileceğine inandıracak şekilde kandırmıştı. Etrafı denizle çevriliydi. Üstünde ise yıldızlarla dolu bir gece göğü vardı.

“Evie.” Ciaran bir tanrı gibi denizin içinden çıktı ve sıırıslık-lam, saçları geriye taranmış hâlde ona doğru yürüdü. Geceleri gözleri tamamen siyah görünüyordu. Nazikçe, “Yunanistan dedin ama atlarken denizi mi düşünüyordun?” diye sordu.

“Biraz. Yüzmeyi burada öğrendim. Çocukluğumda buraya tatile gelirdik.” Sesi titriyordu. Kurşunun değdiği koluna acı saplandı. Ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Koluna baktı ve bunun sadece bir sıyrık olduğunu fark etti.

“Plaj şu tarafta,” dedi Ciaran. “Hadi.”

İncir ağaçlarıyla dolu bir koruya doğru uzanan kumsala yürüdüler. Az ileride harabeye dönmüş bir tapınak vardı. Üzerinde turuncu ışıklar titreyordu.

“Diğerleri nerede?” Evie arkasını döndü ve endişeyle La Fable Sombre’un geri kalan üyelerini aradı.

Ciaran ceketini ve ayakkabılarını çıkardı. Kara bir sembol gibi parıldayan telefonunu kaldırdı. “Telefonum mahvolmadan önce Mad bana mesaj atmıştı. Kıyı boyunca biraz daha ilerlemişler. Dev onu neden öldürmeye çalıştığını bilmek istiyor. Çünkü yüzme bilmiyor. Queenie onu kurtardı.”

Evie vahşi kumsala baktı. Ayağının altındaki çakıl taşlarına bastı ve ürperdi. “Vuruldu.” Kanı işaret etti.

“Sen de öyle.” Gömleğinin yırtılmış olan kısmını çekiştirerek hâlâ kanayan yarayı ortaya çıkardı. “Sadece sıyrık.”

“Sadece bir sıyrık değil.” Evie beyninde bir endişe ile ona baktı. “Daha ne kadar kan kaybetmeyi düşünüyorsun?” Mad’in ona verdiği çakıyı çekti ve elbisesinden uzun bir şerit kesti.

“Ne kadar ateşli.” Evie ipek kumaşı onun karnına sararken, Ciaran gülümsedi. Parmakları genç adamın kadifemsi tenine dokundu ve kaslarının seğirmesine neden oldu. Tuhaf bir histi ve Ciaran’ın yakınlığı yüzünden, Evie’nin düğümü atması oldukça zorlaştı. “Orada bir yerde kurşun var mı?” diye sordu.

“Girmişti. Diğer taraftan çıktı.”

Evie yüzünü buruşturdu. “Yani sıyrık değil.”

“Hızlı iyileşirim. Kapılardan her geçişimde.”

“Bunu bilmiyordum. Bu seni korkutmuyor mu?”

“Sence hiç korkmuş gibi görünüyor muyum?”

Evie, Ciaran’ın hayatında korku duygusunu bir anlık olsun tatmış olduğundan bile şüpheliydi. Kıyafetinin kolunu sıyrıp, “Sıra bende,” dedi. Ciaran ince kumaşı Evie’nin kanayan koluna sarıp düğümledi. Bunu yaparken oldukça dikkatli davrandı. Bu da Evie’nin, Ciaran’ın yaralı kollarındaki kasların ve şakaklarına doğru uzanan ıslak saç kıvrımının farkına varmasını sağladı. “İşte.” Gülümsedi. “Her şey sarıldı.”

Kumların üzerinde yürüdükleri sırada Ciaran başını eğdi. “Dinle.”

Müziğin bas sesini ve dağınık ağaçlardan oluşan bir tepenin arkasından gelen sesleri duydu. Tapınak yanan ateşin ışı-ğıyla aydınlanıyordu. Evie’yle Ciaran çakıl taşlı ve bodur ağaçlı tepeye doğru yürüdüler. Zirveye vardıklarında, diğer taraftaki kumsalı ve orada kurulmuş olan şenlik ateşinin etrafında toplanmış bir grup insanı gördüler. Yakınlarda birkaç motorlu scooter vardı. Ciaran, “İşte hikâyemiz şu: Teknemiz alabora oldu.”

“Peki, bize ateş eden de deniz kızları mıydı?”

“Eh, şimdi olayı kavradın.”

Evie onu sahildeki kalabalığa doğru takip ederken, parmaklarını başının etrafında kıvranıyormuş gibi hissettiren saçlarında gezdirdi. Kendini yenilmez hissediyordu.

Ciaran elbette Yunanca biliyordu. Bir şişe bira içerken müzikten sorumlu sakallı gençle konuşan Evie’ye tercümanlık yaptı. Gencin adı Christos’tu. O ve sevgilisi onları hastaneye götürmeyi

teklif etmişlerdi. Ancak Ciaran, birinin Vespa'sından verecekleri ilk yardım çantasının yeterli olacağını söylemişti.

Evie ve Ciaran diğerlerinden biraz uzakta oturuyorlardı. Evie kahveyi kabul etti. Termosun bardağı, üşüyen ellerini ısıttı. Ev sahipleri sohbet ederken Evie, Ciaran'a, "Ben labirentten kaçarken bir kız Pandora'nın kavanozunu almaya çalıştım... Neredeyse beni *elektrikle* öldürecekti. O da bizim gibiydi, Ciaran. Çar ekibinden olduğunu söyledi. Sonra *Gezgin* Lycan ortaya çıktı... Sessizlik ve Gece onları bizim yerimize koymak istiyor olabilir mi?"

"Sanırım cevabını bildiğin bir soru soruyorsun, Evie." Ciaran karanlık gözlerle onu izliyordu. "Hiçbir kanıtım yok. Queenie, Gece'ye tapıyor. Dev, Gece'ye âşık. Ve Mad... Mad hem Gece'ye hem Sessizlik'e hayran. Sorunu anlayabildin mi?"

"Sessizlik ve Gece'nin, Lycan'ı sana suikast düzenlemesi için gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

Ciaran soğukkanlılıkla, "Sessizlik ve Gece benim yerime bir *Gezgin* buldu. Buldukları kişi aptalca bir şey yaptı ve artık yok," dedi. "Artık bizim kurallarımıza göre oynamak zorundalar. Diğer ekiplere yerleştirdikleri ekstra güçler asla La Fable Sombre gibi olmayacak."

"Biz ne yapacağız?" Evie ellerini yüzüne götürdü. Ne yapabilirdi? Sessizlik ve Gece'ye ulaşması gerekiyordu... "Papaz, Sessizlik ve Gece'nin Pandora'nın kavanozuna sahip olmamaları gerektiğini düşünüyor." Aralarındaki sırt çantasına baktı, içindeki nesneyle uzun süreli bir temas istemiyordu. "Bestiarum'a da öyle. Onlara güvenmiyor. Sence bu nesnelerle ne yapacaklar?"

"Pek bir şey yapamazlar." Onu her zamanki gizemli neşesiyle izliyordu, sanki daha birkaç saat önce bir adamı vurmamış gibi. Ciaran birasının kalanını içti ve şişeyi yere bırakıp ayağa

kalktı. Bir elini Evie'ye uzattı, parmaklarını açtığında kafatası yüzüğü parladı. "Benimle gel."

Elini tuttu ve ona gerçekten bir şeyler söylemesinin daha iyi olacağını belirtmek için gözlerini kıstı. Ciaran onu tapınağa doğru götürdü. Merdivenlerden yukarı çıktı, başında kanatlar ve ayağında sandaletler olan Yunan tanrısı Merkür'ün heykelinin yanından geçti. Heykel bir *yeniden yapımdı* ve taş çok yeniydi. Sarmaşıklarla kaplı sütunlar ve başka kırık heykeller gördüler. Ateşin ışığı her şeyi kızıl ve altın rengine boyayıp gölgeleri sınırlıyordu.

Ciaran sırt çantasından siyah kavanozu çıkardı. Anesidora Pithos hem çekici hem de itici bir hava yayıyordu. Kapağı saçları dönen bir kızın kafasına benziyordu. Evie'nin şimdiye dek gördüğü en güzel ve en uğursuz nesnelerden biriydi. "Pandora'nın hikâyesini biliyor musun, Evie? Bir kutuyu açtı ve dünyaya kötülük salgını yayıldı. Birtakım günahlar. Ama ben bu kavanozun içinde ne olduğunu hissedebiliyorum, ya sen?" Kavanozu Evie'nin kulağına doğru kaldırdı ve "Dinle," diye fısıldadı.

Sanki kulağına bir deniz kabuğu tutuyormuş gibiydi. Önce boş bir sessizlikle karşılaştı. Ciaran'ın Kapılarındaki karanlıktan geçerken ya da etrafına görünmezlik perdesini çekerken duyduğu insan dışı sessiz sesleri duyuyordu. Geri çekildi. "İçinde ne var?"

"Bizi biz yapan şey her neyse, o var. İçimizde nasıl bir güç varsa, bu kavanozdaki şey de onunla aynı yerden geliyor; dünyanın kabuğunun altındaki karanlıktan."

"Sessizlik ve Gece bunu neden istiyor?" Kozmik bir dehşet kıvılcımına basmış gibiydi.

"Kontrol." Kavanoza baktı. "Bunları görüyor musun?" Kavanozun üzerindeki figürlerin arasında parmağını dolaştırdı. Ardından kolunun üst kısmındaki koyu renk düğümlü dövme-leri göstermek için gömleğin kolunu yukarı çekti. Dövmesindeki

semboller, kavanozun üzerindikilerle aynıydı. “Bestiarum’un kenar süslemelerinde de aynı işaretler vardı. Gel benimle.”

Evie kavanozu sırt çantasına koyarken, Ciaran onu bronz kapılı bir kemere götürdü. Elini sıktı. “Bizi görünmez yap.”

Evie, üzerlerine görünmezlik perdesinin çökmesini diledi. Ciaran kapıyı iterek açtı.

Karanlık, şu anda perdeden vücuduna doğru esen soğuktan daha kötü bir soğukla birlikte akıyordu. Evie’nin nefesi ciğerlerinde tıkanı. Dehşet içinde koyu mavi çimenlerin ve iskelet ellerine benzeyen kemik renginde ağaçların bulunduğu çayıra baktı. Ortada, siyah bazalttan geniş bir merdiven vardı, korkulukları devasa yılanlar gibi kıvrılıyordu. Merdivende bir şey oturuyordu, korkunç ama güzel bir şey. Ayağa kalkmaya başladı. Onun ötesinde, kemik şeklindeki ağaçlardan birinin altında duran büyük ve insana benzeyen bir şey dört ayak üzerinde sinsice onlara yaklaşmaya başladı.

Dehşet Evie’nin içini titretti.

Ciaran, “Bizi göremiyorlar,” diye güvence verdi Evie’ye. “Merdivenlere bak. Şu tasarımları görüyor musun? Bestiarum’dakilerin aynısı. Kavanozun üstündekilerle de aynı.” Ciaran geriye doğru bir adım atarak onu da yanında sürükledi. Kapı kapandı. “Neydi o?” diye fısıldadı Evie. “Az önce bana ne gösterdin?”

Ciaran, kral kobra gibi ona doğru eğildi, gözleri o tuhaf merdivenler kadar karaydı. “Bu, Evie, Vahşi Karanlık. Güçlerimizin geldiği yer.”

Uzanıp Evie’nin saçından bir şey aldı. Mücevher mavisi kanatları olan siyah camdan bir eşek arısını gören Evie irkildi. Ciaran arıyı avucunun içinde ezdi. Bakışlarını ona kaldırdı. “Bu bizim içimizde. Orada olan şey. Bestiarum’da yazılanlar. O kavanozun içinde olanlar.”

Evie, Kapi'yı açıp kavanozu o korkunç manzaraya fırlatmak istiyordu.

“Evie.” Gazlı bez ve antiseptikle sildiği yarayı incelerken kaşlarını çattı ve hafifçe kolunu sıktı. “Çok cesursun. Bunu sana söylemiş miydim? Sen olmasan... nerede olurduk, bilmiyorum.”

Evie, onun sıcaklığını hâlâ nemli olan kıyafetlerinin içinden bile hissedebilecek kadar yakındaydı. Bir adım daha yaklaştı çünkü bu çılgın gece onu umursamaz bir hâle getirmişti. Ciaran, Evie'nin yüzünü iki eliyle avuçladığında genç kızın gözleri karardı. Arzu, diliyle tadabildiği yanık bir tatlılıkla içini kapladı. Ciaran bir tutulmaya dönüştü, onu vücuduna doğru çekti ve yılan gibi kasları Evie'nin vücudunun yumuşaklığına karşı sarsıldı. Dudakları ayrılıp Evie'nin dudaklarıyla acımasız bir incelikle buluştu. Ciaran dizlerinin üzerine kayıp yüzünü Evie'nin karnına bastırdı. O anda Evie'nin kalbi, kas ve kemikten oluşan kafesinin içinde isyan etti. Evie eğildi, baştan çıkarıcı vaatler ve karanlık sırlar fısıldayan o dudakları şiddetle öptü. Elleri genç adamın gömleğinin altına kayıp kürek kemiklerini tutarken, Ciaran da Evie'nin elbisesini yukarı sıyırdı.

Ama Evie'yi rahatsız eden bir şey, arzusunu bastıran cevaplanmamış bir soru vardı. “Lila Pearce'ı zehirlemenin gerçek nedeni ne?”

“Çünkü onlar bizim yerimize başkalarını getirmeden bir şeyler yapmalıydım.”

“Sessizlik ve Gece'ye karşı savaş ilan ettin.” Geri çekildi. Ciaran onun ellerini yakalayıp parmaklarını birbirine doladı. “Kavanozu neden onlara veriyorsun? Bestiarum'u neden onlara verdin?” diye fısıldadı Evie. Sonra bir anda anladı. “Onları çalacaksın. Üzerine kanının damladığı nesneleri takip edebildiğini söylemiştin. Bestiarum'u kanınla işaretledin. Aynı şeyi kavanoza da yapacaksın...”

“Karakuş.” Ciaran artık hiç de neşeli değildi. “Onların nerede yaşadıklarını öğreneceğim.”

“Onları öldüreceksin.” Bu sözler bir lanet gibi dökülmüştü dudaklarından. Ayağa kalktı, yüzü gölgedeyken bir adım geri attı.

“Kaos bizim dostumuz olacak, Evie. Ve bu kaosu ortasında kral ile kraliçe ölecek. Sessizlik’i öldürüp onun yerine geçeceğim. Oedipus kompleksim yok, dolayısıyla Gece Anne’ye de ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var.”

Evie, Ciaran’ın bu isyanı uzun süredir planladığına dair terorisinden rahatsızlık duymaya başlamıştı. “Anne ile Baba’yı saf dışı bıraktıktan sonra tüm ekiplerin senin peşinden geleceğini nereden biliyorsun?”

“Gelecekler. Ve sen, Evie. Neler yapabileceğini hayal et-sene.”

Hayal ettiği bir şey vardı. Sessizlik ve Gece’nin nerede yaşadıklarını bulmayı hayal ediyordu. Kardeşlerinin nerede olduğunu bulmayı.

Evie’nin sesi pürüzlüydü: “Bunun arkadaşlarımızı... korumak için olduğunu düşünmüştüm. Asıl mesele yönetime geçmek miydi?”

“Evie... Sessizlik ve Gece’nin nasıl Sessizlik ve Gece olduklarını sanıyorsun sen?”

“Diğer La Fable Sombrelarda durum böyle değildi. Ama Sessizlik ve Gece, Bebekler’e suikast düzenledi, bu yüzden kendi sonlarının da böyle olacağını sanıyorlar. Bizi bir tehdit olarak görmelerine şaşmamalı.”

Ciaran ona doğru eğildi. “Yönetimin La Fable Sombre’da olmasını istiyorum. Senin de aynısını istediğini biliyorum.”

Evie'nin istediği bu değildi. Ciaran dikkatle onu izliyordu. Sesi, bir çingiraklı yılan gibi Evie'nin içinde ve kalbinin odacıklarında titreşti.

“Sen, senden çaldıkları kardeşlerini istiyorsun. Onları geri almanın tek yolu da bu.”

Evie şoktan paramparça oldu. Derin bir nefes aldı ve denge-sizce verdi. Ezra ve Juliet'i ne zamandır biliyordu? Ya Sessizlik ve Gece'nin onları aldığını? Midesine bir yumru oturdu. Um-duğu kadar zeki olamamıştı.

“Bunu anlayan Jase'ti.” Ciaran başını eğdi. “Gerçekten anlamayacağımı mı sanıyordun? Görünüşe göre ikimizin de sırları varmış.”

“Böldüğüm için özür dilerim.” Utangaç bir ses araya girdi.

Ciaran'ın bakışları sütunun yanında duran Christos'a kaydı. Evie elbisesini düzeltti; yanıyordu, büyülenmişti ve dehşete düşmüştü.

Christos kumsalı işaret etti. “Sanırım arkadaşlarınız burada?”

Evie motor sesleri duydu. Sırt çantasının askısını kavradı ve normal nefes almaya çalışarak, uzaktan sesini duyabildiği Vespaları görebilecek mi diye sahili taradı. Ciaran'a baktığında, gözlerinin gümüşü derinliklerinde yılana benzeyen bir şey gördü. Neler yapabileceğini hatırladı. Cazibesi yüzünden dikkati dağılmıştı ama altta yatan bir tehdit vardı: *La Fable Sombre olmayan herkes düşmandı*. Ve Jason Ra, bu durumun ne kadar hızlı değişebileceğini kanıtlamıştı. Ciaran'a göre parti veren Yunanlıları büyülemek ya da öldürmek onun için aynı şeydi. Bin Gece Evi'nde Lycan'ı vurmuştu. Lila Pearce'ı zehirlemişti.

Ciaran, yan tarafına düşen elini yumruk yaptı. Evie'ye bir adım daha yaklaştı ve yanından geçerken kulağına, “Birlikte Sessizlik ve Gece'nin sonunu getireceğiz,” diye fısıldadı.

Kumsal boyunca kükreyerek ilerleyen üç Vespa, sanki önceden çalışılmış gibi etkileyici bir şekilde aynı anda durdu. Mad, Dev ve Queenie uzun adımlarla tapınağa doğru yürürken Ciaran ekibini bir gülümsemeyle selamlamak üzere aşağıya indi. “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu arkadaşlarına.

Evie, denize dönük bir şekilde tek başına dururken, çocukluğunda sudan ne kadar çok korktuğunu anımsadı. Ta ki annesi ona, *Bir şeyden korktuğunda, Evie, ona doğru yürü ve hırrr yap. Sen onu korkut*, diyene kadar.

Evie, Ciaran Argent’tan korkuyordu.

Yunan parti sahipleri, *Karanlık Masal* ekibini ateşin etrafında bırakmış ve onlara cömertçe battaniyeler, atıştırmalıklar ve bira dolu bir soğutucu ikram ettikten sonra oradan ayrılmışlardı. Ciaran tapınağın merdivenlerine yayılmış, denize bakıyordu. Queenie onun yanına oturmuştu, parmaklarının arasında bir bira şişesi sallanıyordu. Evie bu kasvetli ruh hâlini anlıyordu. Queenie, Dev ve Mad iyileşmeyi başarmışlardı ama onların da yaraları vardı ve Christos’un Vespa’sının far lambaları yolda kaybolduğu anda gülümsemeleri de kaybolmuştu.

Evie’nin tek istediği, takımyıldızlarla dolu gökyüzünün altındaki bu kumsalda, denizin yanında, eski tanrıların kalıntılarıyla dolu antik bir tapınağın yakınında uyumaktı. Kendi planı göz önünde bulundurulduğunda, Ciaran’ın isyanının iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin olamadığı için hâlâ onun söylediği şeyin şokundaydı. On dakika içinde kendini yeniden toplarlardı ve mide bulandıran bir huzursuzlukla ne yapması gerektiğini fark etti. Sessizlik ve Gece’ye savaş ilan etmeden önce kardeşlerini bulması için yardım etme konusunda Ciaran’ı ikna edebilirse, bu işi başarabilirdi.

Tabii Ciaran diğerlerine söylemezse. Tabii diğerleri Evie'den nefret etmezlerse. Ve Evie onları kaybetmezse. İçini bir dehşet kapladı. *Karanlık Masal* olmadan Evie nasıl var olurdu?

Bir yarı tanrıçaya ait olabilecek antik kavanoz, sırt çantasında şarkı söyler gibi uğulduyordu sanki. Belki de Evie hayal görüyordu. Sırt çantasını alıp içine baktı ve kavanozun obsidiyen yüzeyinde sol gözünün yansımasını gördü. Yansımasında alnından kayan bir karanlık filiz kıvrıldı ve ağzını açarak minik dişlerini gösterdi.

“Evie.”

Mad yanına çöktüğünde, Evie sırt çantasını hızla kapattı fakat Mad, “Onu görebilir miyim?” diye sordu.

“Kavanozun yüzeyine bakma.” Evie nesneyi ona verdi ve Mad'in kavanozun kendi yansımasını yakalamaması için onu tutmasını izledi.

“Bu kadar tehlikeli olmak için fazla küçük,” diye fısıldadı Mad. “Sanki şarkı söylüyor.” Kavanozu Evie'ye geri verdi. Queenie, Mad'in yanağındaki kesiği özenle dikmişti.

Evie kavanozu döndürdü ve istemeden yansıtıcı yüzeyini Mad'e doğru çevirdi. Başını kaldırınca, Mad'in donakaldığını gördü. Gördükleri yüzünden dehşete düşmüş bir hâlde kendi yansımasına bakıyordu. Sol burun deliğinden sızan kan, bir solucan gibi kıvrıldı.

“*Mad...*” Evie kavanozu sırt çantasına tıktı. “İyi misin?”

Mad dalgın dalgın burnunu sildi. “Endişelenme.” Ayağa kalktı ve denizi izlemek üzere uzaklaştı.

“Gerçekten burada mı uyuyacağız?” Queenie, yırtılmış olan bordo rengi ipekten elbisesiyle düşmüş bir hükümdar gibi tapınağın merdivenlerinden aşağıya indi.

“Bence güzel.” Dev, dövmeli kolunu gözlerinin üzerine kapatıp sırtüstü kuma uzandı.

“O adam -Lycan- nasıl hayata dönmüş?” diye sordu Queenie. “Hiçbiriniz bu konuda endişe duymuyor musunuz?”

Sırtı onlara dönük oturan Mad, “O bir Gezgin’di,” dedi.

Evie araya girdi: “Ben arenadan kaçarken bir kız geldi. Bana Çar ekibinin yeni üyesi olduğunu söyledi ve kavanozu almaya çalıştı. Üstelik elektrik güçleri vardı.”

“Ne oldu?” Dev doğruldu, kollarını dizlerine doladı.

“Onu bayılttım.”

“O hâlde onu öldürmedin.” Dev’in sesine kök salmış bir acı vardı. “Aferin sana.”

“Dev. Lycan kafama bir silah dayamıştı.” Queenie, Dev’in yanına çöktü ve elini onun bir dizine koydu. “Sen yapılması gerekeni yaptın.”

“Bir örüntü fark ettiniz mi?” dedi Ciaran. “Nara’nın yeni üyesi, Plaza La Mer’de Evie görünmez olduğu hâlde onu görebilmişti. Fenrir’den Lycan bir Gezgin’di. Sirenler en yeni üyeleri aralarına katıldıktan sonra isyan çıkardılar. Ve bu ekiplerin üçü de bu yıl bir üyelerini kaybetmişlerdi. *Kazalar* nedeniyle.” Öne doğru eğildi. “Sessizlik ve Gece, bizim gibi güçleri olan başkalarını buldular ve onları ayrı ekiplere yerleştirdiler.”

Dev’in sesinde öfke vardı. “Onları bizim yerimize getirmeye çalışıyorlar.”

Ciaran ateşin ışığı ve gölgesiyle sarılmıştı. “Eskiden Anne ve Baba’nın gözdeleliydik. Ama şimdi kontrol edebilecekleri ekipleri var. Onlar için tehdit oluşturmayan ekipler.”

Queenie sertçe ekledi: “Ve artık bu ekiplerin her birinde bizim gibi biri var.”

Evie bundan nefret ediyordu. Ciaran’ın entrikalarının onun işine geliyor olmasından nefret ediyordu. “Circe ve Sirenler bu yüzden isyan ettiler, aralarına bizim gibi biri katıldığı için.” Evie, Ciaran’ın çöldeki mezarlıktan bahsetmesini bekledi.

Ciaran başını kaldırdı. “Sessizlik ve Gece, Vero ve Jason’ın ayrılmayı planladıklarını biliyordu. Vero’nun öldürülmesinin tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Sanırım Anne ve Baba, Jason ve Vero’nun öldürülmesi için plan yaptı ve koleksiyonerlerinden birini soyma görevi verdi.”

Bu açıklamayı derin bir sessizlik izledi.

Mad’in yüzü keskin ve vahşiydi. “Ne yapacağız?” Ciaran ayağa kalkıp onlara doğru yürüdü. “Kavanoz ve kitap krallığının anahtarları. Sessizlik ve Gece o yüzden onları koleksiyonerlerden saklıyor. Onlar bu oyunda yeni değiller. Daha önceki Sessizlik ve Gece’nin Paris’in altındaki o kasada hangi emanetleri bulup sakladıklarını kim bilebilir? Anne ve Baba’da o kasanın anahtarı yok çünkü onlar seleflerini öldürdüler. Bestiarum Vocabulum’u ellerinde tutmalarına izin verirsek ve onlara Anesidora Pithos’u verirsek...”

Evie, “Bize karşı kullanacakları nükleer silahları olacak,” diye tamamladı onun sözünü.

Queenie sarsılmaz bir öfke ve biraz da panikle, “Sessizlik ve Gece bizi bitirmeye çalışıyorsa, hayatta nasıl kalacağız?” diye sordu. “Bizi oyundan çıkarmak istiyorlarsa, ortadan kaybolmamız gerek.”

“Hayır,” dedi Ciaran onlara. “Krallıklarını ellerinden almalıyız. Kavanozu onlara verdikten sonra hem kitabı hem de kavanozu onlardan geri çalacağız. , Sessizlik’in İrlanda’daki evinde. Gece ise Pandora’nın kavanozunu Fransa’daki evine götürecektir. Onları kanım sayesinde takip edebilirim.”

Mad fısıldayarak konuştu: “Sen Anne ve Baba’yı öldürmek istiyorsun.”

“Bunun için yeterince hırslı olan Nara ve Fenrir’i suçlayacağız.” Ciaran eğildi ve arsenik benzeri bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi. Evie, sanki bir kuyuya düşmüş ve son tutunacağı yer de kaymış gibi bir kesinlik duygusu hissetti. Başarısız

olurlarsa, Sessizlik ve Gece tüm kaynaklarıyla peşlerine düşecekti.

“Böl ve fethet.” Queenie muhtemelen titreyen ellerini gizlemek için saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Dev, başını salladı. İrileşen gözleri altın rengine dönmüştü. “Bunu nasıl başarabileceğimizi bilmiyorum.”

Mad bile şüpheli görünüyordu.

Evie, Ciaran’la bakıştı. Hayatlarını -ve Evie’nin kardeşlerini- kurtaracak bir isyan için almaları gereken desteği kaybediyorlardı. Hepsinin Ciaran’ın acımasız stratejisine katılmaları gerekiyordu. Evie dikkatlice konuya girdi: “Jason Ra, bana çölde Sessizlik ve Gece’nin öldürdükleri insanları gömdükleri yeri gösterdi. Son kurban da Siren ekibinden Matthew Orion’dı.”

Queenie küfretti. Dev homurdandı. Mad, Ciaran’a ihanete uğramış gibi bir bakış attı. “Bunu biliyor muydun, Ciar?” diye fısıldadı.

“Evet.” Ciaran kendini savunmadı. “Biliyordum. İşte, bu yüzden bizi kurtarmayı planlıyordum.”

Queenie ciddi bir tavırla, “Kaçmalıyız,” dedi.

“Bunu yapamayız.” Ciaran’ın bakışları Evie’ye takıldı. “Onlara nedenini söyle, karkuş.”

Evie ona baktı.

Güzelliği, içindeki hesaplı karanlığın ve soğğun bir maskesi olan Ciaran, “Hadi, Evie,” dedi ikna edici bir şekilde. “Onlara La Fable Sombre’a girmeyi nasıl planladığını anlat. Kraliçe Kobra’yı annenin ve babanın eşyalarının arasında bulup nasıl yem olarak bağışladığını. İlgimizi çekecek bir yem. Annenle babanın La Fable Sombre’un bir önceki üyelerinden olduklarını, Sessizlik ve Gece’nin onları öldürdüğünü anlat. Silver Cove’un otoyol girişindeki benzin istasyonunda bizi gözetleyebilmek için nöbet tuttuğunu. İlgimizi çekme ihtimaline karşı zengin

hedeflerle dolu şehir kulübünde bir süre çalıştığını. O kolyeyi almamızı beklemek için Plaza Le Mer’deki yemek şirketinde işe girdiğini. Hepsi intikam içindi.”

Evie onun bunu neden yaptığını biliyordu. Herkes ona bakarken Evie, acıyı, şaşkınlığı ve öfkeyi gördü.

“Evie?” Mad’in sesi kısık ve ezilmiş gibiydi.

Queenie, Evie’ye küçümseyerek baktı. “Biliyordum. Tüm o ilgi çekici sohbetleri bizimle ilgili bilgi edinmek için kullandın, hikâyelerimizi...”

“Hayır... yani... evet, başta öyleydi. Ama...” dedi yalvarırcasına. “...sonra işler değişti.”

“Bize nedenini anlat.” Dev doğruldu. Sanki ihanet kalbini parçalamış gibi, dikenlerle zırhlanmış duygu dolu bir büyü-cüydü şimdi. Hırlamaya hazır bir görünümü vardı. “Eminim bizi kullanmanın iyi bir nedeni vardır.”

Mad üzüntüyle Evie’ye baktı. “Ailen... Sessizlik ve Gece...”

“Sessizlik ve Gece ebeveynlerimi öldürdü ve kardeşlerimi kaçırdı.” Yıllardır kardeşlerinin insan şekline bürünmüş bir canavar tarafından kaçırıldığına ve buna rağmen yine de hayatta olduklarına dair taşıdığı gizli ve acımasız umut, güzel ve dehşet verici mücevherler ve kan gibi etrafa saçılmıştı. “Birkaç yıl önce kardeşlerimi bulması için bir dedektif tutmuştum. Jason da onun akıl hocası olan bu dedektifin yanında çalışıyormuş ve o yüzden kardeşlerimi arıyordu.” Bakışlarını ellerine indirdi, ellerini sertçe birbirine bastırdı. “Onların izini Sessizlik ve Gece’ye kadar sürdü.”

“Sen de Sessizlik ve Gece’ye yaklaşmak için bizi kullandın.” Queenie ona baktı. “Senin için bir hiçmişiz gibi.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Evie.

Dev ciddi bir tavırla, “Sadece amacına ulaşmak için bir araç,” dedi. “Bu kadar mıydık?”

Yaşlar, Evie'nin gözlerine batıyordu. "Başta öyleydi. Artık değil."

Evie, sadece birbirlerine sahip olduklarını biliyordu. La Fable Sombre'da ihanetin affedilemez olabileceğini biliyordu. Onları kaybederse, yalnızca Juliet ve Ezra'nın yerini bulma ihtimalini değil, kendisini de kaybetmiş olacaktı.

Dev, gökyüzüne baktı. "Kardeşlerin daha önceki hayatlarına dair... neler olduğuyla ilgili pek bir şey hatırlamıyorlar, sanırım."

"Onları peri masalındaki iki canavar büyüttü." Mad başını eğdi, bal rengi saçları yüzünü örtüyordu. "Ya seni hatırlamazlarsa, Evie? Alındıklarında kaç yaşındaydılar?"

"Biri altı, biri dört." Evie onları izlerken umut etmeye bile cesaret edemiyordu. İhanet ettiği için onu kapı dışarı etmezlerse ya da terk etmezlerse bu bir mucize olurdu.

Ancak Ciaran'ın onlara gerçeği söylemesinin bir nedeni vardı. Bir stratejisi vardı. "Evie hâlâ bizden biri. Aileden. Yani kardeşleri de aileden."

Queenie, Ciaran'a baktı. "Sence Sessizlik ve Gece aramızdan kaç kişiyi öldürdü?"

"Gerektiği kadarını." Ciaran'ın sesi havayı böldü.

Mad kıpırdamadan oturuyordu. "Ne olduklarını... nasıl anlamadık?"

Evie, Mad'in görmek istediğini gördüğünü düşünüyordu.

Dev, Evie'nin bir elini sıktı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Pekâlâ, Sessizlik ve Gece'nin evine giriyoruz. Kitabı ve kavanozu alıyoruz. Evie'nin kardeşlerini kurtarıyoruz. Peki, ya sonra?"

"Eve döndüğümüzde bir plan yaparız." Ciaran alevlerin üzerinden Evie'nin bakışlarıyla buluştu. "Hepimiz istediğimizi alacağız."

Evie, *Ben Ezra ve Juliet'i alacağım*, diye düşündü. *Ve sen de krallığı alacaksın*. Dev, Mad ve Queenie'ye baktı. Şiddetle ve sessizce, *Sizinle daima ilgileneceğim. Sizi hep seveceğim*, diye söz verdi.

BÖLÜM ON YEDİ ZEHİR

Ertesi akşam Evie, Mad, Queenie ve Dev, Gece Anne ve Sessizlik Baba'nın çöküşünü planlamak üzere bir araya geldiler. Sığınağın ana odasında yere oturmuş, Ciaran'ı bekliyorlardı. Mad'in hayalci peri kızı kişiliği ortadan kaybolmuş, yerini acımasızca konuşan kurt gözlü kız almıştı. "Anne ve Baba bize ihanet ettiler, hem de Evie'den bile daha fazla. Kanıtlar ortada; Evie, ailesini Sessizlik'in öldürdüğünü gördü. Bildiğimiz iki çocuğunun Evie'nin kardeşleri olduğu oldukça açık. Bizden ayrılmayı planlayan Vero ve Jason'ın isyanı, Vero'nun ölümüyle sonuçlandı. Çölün ortasında, yaşlanarak ölmediği bariz olan bizler için kahrolası bir mezarlık var. Ayrıca diğer her ekiplere özel *yetenekleri* olan kişiler yerleştirdiler."

"Bunların hiçbiri ikinci dereceden şeyler değil." Queenie'nin dudakları acıyla büküldü.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Başını eğen Dev'in altın rengi gözleri parladı. "Anne'nin bizim için yemek yapmayı

ne kadar sevdiğini, bana nasıl da vals yapmayı öğrettiğini düşünüyorum...” Sesi yumuşadı. “Baba ise bana bir beyefendi gibi boks yapmayı göstermişti.”

Queenie saçını çekiştirdi. “Gece bana ilk Louboutinlerimi vermişti. Bana Fransızca öğretti. O, büyükannem ve büyükbabam dışında tanıdığım en havalı insan. Sessizlik bana Isaac Newton’ın *Principia Mathematica* kitabının ilk basımını verdi, memleketime para göndermeme yardımcı oldu, STEM Okulu için ilk temelleri atmamı sağladı... Bunu nasıl yapacağız?” diye fısıldarken, sesi çatladı.

“Gece Anne beni ilk Versace elbisemi almaya götürdü.” Mad’in sesindeki acı, Evie’nin dudağını ısırmasına neden oldu. “Sessizlik Baba bana baykuş şeklindeki ilk çakımı vermişti. Geçen kış hastalandığımda, geceleri bana hikâyeler anlattı. Sessizlik, on sekizinci doğum günümde bana bir Aston Martin aldı çünkü *benimle gurur duyuyordu*.” Bakışlarını kaldırdı, gözlerinde vahşi bir şey vardı. “Ya biz ya da onlar. Onları ebeveynlerimiz olarak düşünmeyin, buna cüret etmeyin. Onlar bize bir şeyler verdiler, evet. Ama bu sevgi değildi. Her şey boştu. Sadece bizi kontrol etmek içindi.”

Hepsi, genel olarak kişisel bir farkındalık emaresi göstermeyen Mad’e baktılar.

Evie çelik gibi bir kararlılıkla konuştu: “Zamanı geldiğinde Gece’yi öldüreceğim. Bu sizin intikamınız değil. Benim...”

“Eves...” Mad, Evie’nin omzunun üzerinden bir şeye bakıyordu. Evie’nin ensesi, sanki güneş ışığının olmadığı soğuk bir yere açılan bir kapı varmış gibi karıncalandı. Dönerek ayağa kalktı.

Beş köşeli gümüş yıldızın içinden, ay tutulmasının içinden fırlamış bir ay tanrısı gibi görünen Jason Ra çıkmıştı. Boynuzlu, ata benzer vahşi bir şeyin devasa gölgesinin önünde duruyordu.

Dev, sesinde keskin bir ifadeyle ayağa kalktı. “Burada ne yapıyorsun, dostum?”

“Hey, Jase,” diye selamladı Mad, sarı saçları uçuşurken. “Bize katılabilmene sevindim.”

“O neden burada?” Queenie temkinliydi.

“Jase bize yardım edecek.” Ciaran odaya girdi. “Seni gördüğüme sevindim, dostum.”

“Bu iş bittiğinde...” Jason alçak sesle konuştu. “...işimiz de bitecek.”

“Elbette, Jase. Bu bir söz mü?” Ciaran gülümsedi.

Jason cevap vermedi, bakışları Evie’ye kaydı.

Evie, Jason’a, “Sadece onları dışarı çıkarmana ihtiyacım var,” dedi. “Ezra ve Juliet’i. Onları güvenli bir yere götür.”

“Dışarı çıktıklarından emin olmalısın.” Jason, Ciaran’a baktı. “Sessizlik ve Gece’nin evinde güçlerimizi kullanamayacağız; tıpkı Palmiye ve Lotus’ta olduğu gibi, tüm kapı ve pencerelerde korumalar ve muhafızlar olacak.”

“Malakit mi?” diye sordu Evie. “Yoksa kutsal topraklar mı?”

Jason başını iki yana salladı. “Bunlar onları da etkileyecektir. Bizi dışarıda tutmak için kullandıkları her neyse, onların yeteneklerini zayıflatmayan bir şey.”

“Biz sihirli güçlerimizden ibaret değiliz, Jase.” Ciaran, Evie’ye başını salladı. “O hâlde biz elimizden gelenin en iyisini yaparken, sen de Evie’nin kardeşlerini güvenli bir yere götür.”

“Yapabildiğimiz tek şey hırsızlık.” Jason, kendisine bakmayan Evie’yi izliyordu. “Başka ne var?”

“Sence?” Ciaran dostane tavrından taviz vermedi. “Sen ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Çöldeki mezarlığı gördün.”

Jason, Evie’ye doğru bir adım attı. “Evie...”

Mad onun önüne doğru kayıp bir elini göğsüne koydu. Evie neredeyse Mad'in Jason'ı kravatından tutup bir gece kulübündeki dans pistine sürüklediğini hayal edebiliyordu. "Jason. Yardım etmek mi istiyorsun? O zaman beyaz atlı prens olma. Eski hâline dön," dedi Mad.

Jason bakışlarını Evie'den ayırmadı. Ciaran arkasında durduğu yerden artık gülümsemeden izliyordu.

Evie hepsine bir göz attı. İçine yerleşen kadim karanlık, onların huzursuzluğunu, kararsızlığını ve kibrini görüyordu; aralarında buzlu bir fener gibi duran Jason'ın hariç. Ve bakışları sinir bozucu bir unsuru değerlendiriyor gibi Evie'ye dönen Ciaran hariç.

"Peki." Jason geri çekilirken sesi havada asılı kaldı. "Bana üzerime düşeni söyle, ben de yapayım." *Ve söylemediği sözlerin sonuçlarıyla daha sonra ilgilenelim.*

"Tamam öyleyse." Ciaran masaya doğru yürüyüp taşıdığı zarftan diyagramları ve illüstrasyonları masaya bıraktı. "Toplının, çocuklar, bir gecede iki kör saldırı planlayacağız."

Evie, Jason'dan uzaklaşarak Ciaran'a doğru yürüdü ama onun öfkesinin yakıcı bir şekilde farkındaydı. Ciaran istediği başka bir şeyi daha elde etmişti: Jason geri dönmüştü.

Ciaran konuya girdi: "Kış tatili bir hafta sonra bitiyor. Sessizlik ve Gece, Evie'nin kardeşlerinin İrlanda ve Fransa'daki iki ayrı evlerinde olmasını sağlayacak. Zamanımız az çünkü Sessizlik ve Gece sonumuzu getirmeyi ve yedeklerimizin ayrı ekiplerle çalışmasını sağlamayı planlıyor. Artık LFS yok. Ayrıca Bestiarum ve kavanoz ellerindeyken, onları ya şimdi devireceğiz ya da asla." Masanın etrafına bir göz attı. "Öncelikle, Jason'ın dediği gibi, kapı ve pencerelerin muhafaza altında olacağı ve böylece sihirlerimizin içeride işe yaramacağı kesin."

Jason onlara, “Yani bunu eski yöntemle yapacağız,” dedi. “Tek bir numara ile.”

“Nesnelerin üzerine kanını bırakman.” Evie, Ciaran’a baktı. “Bizi evlere o götüreceksin. Peki ama evler korunuyorsa Kapı’yı nasıl kullanacaksın? Ayrıca o evleri daha önce hiç görmediğin hâlde nasıl olacak?”

Ciaran ve Jason birbirlerine baktılar ve Evie şunu fark etti: “Jason senin yeteneğini *büyütecek*. Hem daha önce evlerine git-tin.”

“Doğru.” Ciaran genel kat planının taslağına dokundu. “İlk olarak Sessizlik’in evine gideceğiz. Bestiarum’la aynı odaya çıkacağız. Kitabı çalacağız. Ardından dağılacaksın ve kardeşini arayacağız.”

“Ve Sessizlik’i,” dedi Mad, ciddi bir tavırla.

Jason, Ciaran’a karanlık bir bakış atarak, “Cinayete ortak olmayacağım,” dedi.

“Sorun değil, dostum. Bununla hiçbir ilgin olmayacak. Sen ve Evie, onun kardeşini arayacaksınız.”

Jason yalvarırcasına Evie’ye baktı.

“Jason,” dedi Dev, sakın ama sert bir sesle. “Eğer bu korkunç şeyi yapmazsak, Sessizlik ve Gece’yi mahvettikten sonra peşimize düşmeyeceklerini söyleyebilir misin?”

Jason, “Size böyle bir şey söyleyemem,” dedi onlara.

“Jase,” dedi Ciaran nazikçe. “Sessizlik’le ben ilgileneceğim. Ardından Pandora’nın kavanozunu Gece’nin Fransa’daki evinden almak için bir Kapı açacağız. Kavanozu aldıktan sonra, Evie’nin kız kardeşini bulmak için ayrılacağız.”

“Ezra bizimle mi olacak?” Evie şüpheliydi.

“Evet, çocuğu korumamız gerekecek, yani... Gece Anne’nin işini kim bitirecek?” Queenie’nin sesi gergindi.

“Ben.” Mad çenesini öne doğru kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Hayır.” Evie, Sessizlik ve Gece’den korkuyor olsa da -Ciaran dışında hepsi korkuyordu- Mad’in cinayet işlemesine izin veremezdi. “Ben yapacağım.”

Jason ona öfke ve dehşet dolu bir bakış attı.

“Sen katil değilsin, Evie.” Mad hâlâ dikkatle Ciaran’a bakıyordu. “Ben öyleyim.”

Evie itiraz etmedi ama sıkıntılı bir şekilde arkasına yaslandı. Dev, “Mad...” diye fısıldadı.

Queenie iki elini de kaldırdı. “Olacak olan bu mu yani? Katil mi olacağız?”

“Ya da öldürüleceğiz.” Evie korkunç gerçeği dile getirdiğini biliyordu.

“Madrigal.” Jason pişmanlık dolu bakışlarını ona dikmişti. Mad onun bakışını görmezden geldi.

“Bu bittiğinde...” Ciaran gözlerini kıstı. “...Jase ve ben sığınağa dönmek için bir kapı açacağız.” Ciaran fotoğrafları dağıttı. “Fenrir ve Nara ekiplerine benzememiz gerekiyor. Maskeler takacağız ve önce Fenrir’in berbat kıyafet seçimlerine göre giyinip ardından Nara tarzına geçeceğiz. Zorla girmiş gibi görünmek için ipli iniş ekipmanı taşıyacağız. Queenie’nin iksirleri işe yaramayacağı için şok tabancaları, kameralar için spreyci boya, iletişim için Bluetooth cihazlarımız ve zamanlamayı doğru ayarlamak için saatlerimiz olacak. Kapı’dan geçmek için hepimizin başlangıç noktasında buluşması gerekecek.” Ciaran hepsine uyarı niteliğinde bir bakış attı. “Her saldırı için otuz dakikamız olacak. Güçsüz kalacağız ve birbirimizden kopacağız.” Bir an durup bunun sindirilmesine izin verdi. “Zamanı ve birbirimizi takip etmemiz kesinlikle çok önemli.”

“Yaptığım zehri mi kullanacaksın?” Queenie başını eğdi, dövme parmakları birbirine kenetlenmişti. “*Onların... üzerinde?*”

“Zehrin bir ölüm arzusuyla yapıldı, Queens. Teknik olarak bu doğaüstü bir şey. Hayır, ben kesin işe yarayacak başka bir şey buldum. Evie.” Ciaran Evie ile göz göze geldi. “Herkes için açıklığa kavuşturmak istediğim bir şey var.” Anlamalı bir şekilde Jason’a baktı. “Aileni öldüren adamın gerçek yüzünü hatırladığından kesinlikle emin misin?”

“Evet.” Evie bundan nefret ediyordu, Jason’ın onu, Evie sanki boğuluyormuş da onu kurtaramıyormuş gibi izlemesinden nefret ediyordu. “Sessizlik’ti o. Gözlerini gördüğüm anda anladım.”

Ciaran başını salladı. “Her şeyi güçlerimiz olmadan yapmamız gerekecek. Jase hepimizin ellerini tutup sihirlerimizi büyütemez. Kapı’nın işe yarayacağına inanmamın tek nedeni, buranın üzerinde çalışabileceğimiz bir eşik alanı olması.”

Evie odadaki dehşeti, yapmaya kalkıştıkları şeyin büyüklüğünü ve ölümcül sonuçlarını hissedebiliyordu. Soğukkanlı ve doğaüstü yetenekleri olan iki insanı yenme... ve onları öldürme ihtimali.

“Hepimiz aynı anda Gösteriş, Göz, Diş ve Pençe olacağız.” Mad çenesini kaldırdı. “Bunu yapabiliriz.”

Evie yumuşak bir şekilde ekledi: “Biz La Fable Sombre’uz.”

“Peki, sonra ne olacak?” dedi Jason, meydan okuyan soğuk bakışlarıyla Ciaran’a bakıyordu. “Yani bu iş bittiğinde? Krallığı sen mi yöneteceksin?”

“Hayır, dostum.” Ciaran, Evie’ye baktı. “Krallığı La Fable Sombre yönetecek.”

Hayır, diye düşündü Evie. Krallığı sen yöneteceksin.

Jason, Mad'le birlikte ayrıldı. Dev ve Queenie de onları takip etti. Evie, "Sen benimle gel, Evie," diye seslenen Ciaran'ın yanında kaldı.

Mad'in bahçe ışıkları ve antika mobilyalarla süslediği çatı katına çıktılar. Evie, alçak duvara yaslandı ve gece göğünde içinde yüzebileceği yıldızlarla dolu bir deniz olduğunu hayal etti. Nefes aldı. "Bu imkânsız olacak."

"İmkânsız olan *biziz*." Ciaran duvarda onun yanına yaslandı. Sanki Marsilya'dan, Fas'tan, St. Petersburg'dan gelen ruhlar onu buraya kadar takip etmiş gibi bir rüzgâr etraflarında dolaşüyor, saçlarını ve kıyafetlerini çekiştiriyordu. Bunun yalnızca Azize Ana'nın bir kalıntısı olduğunu biliyordu.

"Mad'in katil olmasını istemiyorum." Evie taş duvara tutundu.

"Evie... Mad'in hikâyesini biliyorsun." Ciaran nazikçe devam etti: "Zaten öyleydi."

"Gece Anne'nin işini ben nasıl bitirebilirim?" Mad'in geçmişini hatırlamayı inatla reddetti.

Ciaran cebinden, içine nişan yüzüğü konulan bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında, etrafı yılanlarla çevrili güzel bir yüzle süslenmiş gümüş rengi bir yüzük ortaya çıktı. "Sadece tek bir çizik. Yapman gereken bu. Kanca burada. İğne içinden çıkıyor. Böylece kendini zehirleme tehlikesiyle karşılaşmayacaksın."

"Bunu Queenie mi yaptı?" Evie dehşete düşmüştü.

"Queenie yapmadı. Bunu uzun zaman önce başka biri yapmıştı." Ciaran bunu ne kadar zamandır planlıyordu? Evie zehirli yüzüğe, yüzük de ona bakıyordu. Ciaran'ın sesi nazikti. "Bunu yapabilirsin, Evie. Ekipte bana en çok benzeyen kişi sensin. Bir hayal et, sen ve kardeşlerin yan yanasınız ve güven-desiniz."

Evie zehirli yüzüğün bulunduğu kutuyu aldı ve hızla kapağını kapattı.

Ciaran uzanıp onun elini tuttu ve parmağındaki yüzüklerin üzerinde elini gezdirdi. “Yüzüklerinin bir anlamı var mı?”

Her birini farklı bir koruyucu aileden almıştı. Bazıları hediyeydi, bazılarını ise bulmuş veya çalmıştı. “Hayır, Ciaran. Ben senin hikâyenin küçük bir kısmını dahi öğrenmeden, sen bana hikâyemle ilgili daha fazla soru soramazsın.” Mad bile bilmiyordu. Mad’in teorisine göre Ciaran, karısını öldüren bir suç dehasının oğluydu ve babasıyla savaşmak için suç dolu bir hayata yönelmişti.

“Pekâlâ.” Ciaran dirseklerini duvara dayadı. “Ne bilmek istiyorsun? Ne istersen sor, karakuş.”

“Sen Sessizlik ve Gece’nin oğlu musun?”

Güldü ve ona inanmayan bir bakış attı.

“Tamam.” Omuzlarını kamburlaştırdı. “Baban kimdi?”

“Hiç kimse.” Ciaran’ın kayıtsız ses tonu, sözlerinin acısını yalanlıyordu. “O bir hiç kimseydi.”

Evie bundan rahatsız olmuştu. “Ya annen?”

“Ne yazık ki o da öyleydi.”

Evie ona bir bakış attı. “Esrarengiz, dolaylı ve anlaşılmaz davranıyorsun.”

“Jase’in yaptığı gibi her şeyi açıkça anlatmadığım için mi?”

Bu söylediğinde herhangi bir kıskançlık yoktu. O kadar yaklaşmıştı ki nefesleri birbirine karışıyordu. “Dediğim gibi, sana hikâyemi anlatmadan önce beni biraz daha yakından tanıman gerekecek, karakuş.”

“Jase ve Mad seni yıllardır tanıyorlar ve sen sırlarını onlardan bile hâlâ saklıyorsun.” Evie avucunu Ciaran’ın kalbinin üzerine, göğsüne dayadı. Aynadaki buz ışığı kadar gri olan gözlerine baktı.

“Ah, hayır, yapma.” Kadifemsi sesi bir kahkahaya dönüştü. “Ben *bunlara* kanmam, karakuş. Sabah görüşürüz.”

Saçlarına dolanan rüzgârla ve bir elinde tuttuğu zehirli yüzükle birlikte onu çatıda bıraktı. Evie parmaklarına doladığı ölüm madalyonunu dudaklarına götürüp, “Yalnızım. Çatı katında,” diye fısıldadı.

Jason’ın geri dönmeyeceğini; bu gece güvenilebileceği, ona güvence verecek ve teselli kanatlarını etrafına saracak kimse- nin olmayacağını anlayana kadar bir saat bekledi.

BÖLÜM ON SEKİZ

AKŞAM YEMEĞİNDEKİ İBLİSLER

Mad ve Queenie geldiğinde, Evie yatağında oturmuş elindeki madalyona bakıyordu. Mad, askısız pembe saten bir elbise giymiş ve elmas bir taç takmıştı. Başka biri gibi görünüyordu. Kar beyazı ipek elbiseli Queenie, saçını fok şeklinde oyulmuş kemikten tokalarla özenle şekillendirmişti.

“Evie.” Mad, Evie’yi yavaşça ayağa kaldırdı. “Ne giyeceğine henüz karar vermedin mi?”

Evie, içinde patlamalar meydana gelen bir güneş gibi sırlarla dolu hissediyordu kendini. “Doğrudan oraya mı gidiyoruz?”

“Bizi Palmiye ve Lotus’un yakınına götürecek bir Kapı’dan geçeceğiz.” Queenie onun yanından geçip Evie’nin birkaç elbise asılı olan dolabına doğru yürüdü. Siyah bir elbise çıkardı. Mad kanepeye gidip fırlatılmış bir oyuncak bebek gibi otururken, üzerindeki saten hışırdadı. Evie onun yanına çöktü ve Queenie’nin gardırobunu eleştirmesini izledi. “Hepsi mi siyah?”

Gerçekten mi, Eves?” Kısa kollu, oniks boncuklardan yapılmış iplerden oluşan gece rengi bir elbiseyi havaya kaldırdı. “Bu olur.”

“Siyah kadifeyi giymek istiyordum.” Evie sanki iki korkunç suçluya darbe yapmak üzere değillermiş gibi normal konuşmalara alışmaya başlamıştı.

Eğer Ezra ve Juliet’i düşünmeseydi, onları canlı ve güvende göremeyecek olma ya da onları tekrar kaybetme ihtimali olmasaydı, bu kadar dağılmazdı.

“Birlikte yemek yiyeceğimiz kişi Gece Anne, bir Viktorya dönemi soylusu değil. Değiş üzerini.” Queenie elbiseyi Evie’ye doğru itti. “Ayakkabılarını sen seç. Onunla uğraşmayacağım.”

Mad, Evie’ye, “Endişelenme,” dedi. “Bana da zorbalık yapmıştı.” Elbisesinin pembe satenini düzeltti. “Ama bunu ben seçtim. Kendimi Marilyn Monroe gibi hissetmemi sağlıyor.”

Queenie ellerini beline koydu. “Bu, sana Gece Anne’nin verdiği elbise mi?”

“Bunu duygusal nedenlerden giyiyorum.”

“Seninle ne yapacağım ben, Mad?” Queenie onun yanına çöktü.

Evie elbiseyi alıp banyoya yöneldi. “Bir dakikaya geliyorum.”

Queenie, “Oradayken bize ihanet etmemeye çalış,” diye seslendi.

Evie irkildi. Banyoda küvetin kenarına çöküp içindeki panik dalgalarıyla mücadele etti. Öldürmeyi planladığı Gece Anne ile akşam yemeği randevuları vardı.

Beyaz takım elbiseli ve beyaz saçlı bir kadın Batavi, Marakeş’in bir ara sokağında, kendisine söylenen yerde La Fable Sombre’u

bekliyordu. Ciaran'ın Kapı'sı arkalarından kapanırken, Batavi gözünü bile kırpmadı. Onları bir Rolls-Royce'a bindirip Palmiye ve Lotus'a doğru yola çıktı. Her zamanki gibi şakalardan uzak, sessiz bir yolculuk olmuştu.

Palmiye ve Lotus'a girdiklerinde etraflarındaki mermer ve taş, ayak seslerinin ve fısıltılarının yankısını taşıyordu sanki. Evie, Pandora'nın kavanozunu üzerine Yunan desenleri kazınmış olan bronz bir kutuda taşıyordu. Kavanozun kutunun içinde uğuldadığını hissedebiliyordu. Ona sessiz olmasını söylemek istiyordu.

Ciaran Batavi'yle konuşmaya başladı, kadını büyüleyerek ona süslü tabancasını göstermesini ve adını söylemesini sağladı. Onları çatı katına götüren, kafes şeklindeki ferforje bir asansöre bindiler.

Kapılar, kubbeli tavanı ve bir canavarın ağzını andıran şöminesiyle, beyaz rokoko pervazlı ve gök mavisi rengindeki görkemli bir odaya açılıyordu. Gümüşten geyik kafalı lambalar, kavrulmuş kuş etlerinin, sebzelerin, Arap salatasının ve kat kat bir pastanın bulunduğu yemek masasını aydınlatıyordu. Gece Anne, zambak desenli gümüş elbisesiyle bir sütuna yaslanmıştı. Elmaslar köprücük kemiklerinin, parmaklarının ve kulaklarının buzlanmış gibi görünmesine neden oluyordu. Kuzguni saçları sırtına dökülüyordu. Sessizlik Baba masanın başında oturuyordu.

Gece Anne masayı işaret etti. "Biraz tête-à-tête* kalma vakti geldi."

Dev o tarafa doğru yürüyüp Queenie için bir sandalye çekti. Mad, gözlerini masumiyetle fal taşı gibi açıp pastanın yanına oturdu. Bıçağı alıp kendine bir dilim kesti. Evie kucağında bronz rengi kutuyla karşısına oturdu. Ciaran bir sandalyeyi çekip oturdu ve hafifçe Sessizlik Baba'ya döndü.

* Fr. Baş başa

Sessizlik başını eğdi ve dumanı tüten bir kapta kahve getirip küçük fincanlara dolduran hizmetçiyi işaret etti. “Türk kahvesi. Güneş doğana kadar uyanık kalmanıza neden olacak ama zaten hepimiz gececiyiz, değil mi?”

Gece Anne, Evie’nin yanından geçip masanın diğer ucundaki sandalyeye oturdu.

“Şimdi.” Sessizlik Baba ellerini masaya koydu. “Anesidora Pithos.”

Evie bronz kutuyu kaldırdı ve yakınında oturan Gece Anne’ye doğru itti.

Evie ikna edici olduğunu umduğu bir tavırla sordu: “Nasıl açılacağını biliyor musun?”

Gece Anne kavanozu kaldırdı, parmaklarını bir çeşit siyah metalle mühürlenmiş olan kapağı boyunca gezdirdi. “Bunun üzerinde çalışan uzmanlarımız var. Bize son görevi anlatın.”

Evie hareketsiz kaldı. Mad, özenle pastasını yerken omuz silkti. Dev, tereyağı bıçağını çevirdi. Queenie kavanoza baktı. Ciaran kendine biraz daha kahve koyup, “Ölümcüldü,” dedi.

“Elbette.” Sessizlik ayağa kalktı. Evie’nin yanından geçip masanın etrafında dolaştı. “Devam et.”

“Koleksiyonerlerden veya hırsızlardan bazıları Batavi kiralamış. Bataviler, Pandora’nın kavanozunu bizden çalmaya çalışan iki hırsızdan birini vurdu.” Ciaran, Lyca ve Elektrik Kız’dan bahsediyor ama onların gerçekte kim olduklarını bilmiyormuş gibi davranıyordu. “Açık artırmayla ve kalede olanlarla ilgili haberler yayılmış.” Tabakadaki eti keserken hareketleri rahat ve kaygısızdı. “Bir sürü Batavi vardı.”

“Bir ordu,” diyerek onayladı Mad.

Gece Anne, “Demek St. Petersburg’da ihanete uğradık,” dedi.

“Bu bir trajedi... İhanet.” Sessizlik’in ses tonu tene değen bir bıçak kadar soğuktu. “İnsan kime güvenilip kime güvenilemeyeceğini bilemiyor. Bizim işimizde ihanet çoğunlukla açgözlülükten kaynaklanır.” Kendi zenginlik arzusuyla alay eder gibi gülümsedi. “Ya da memnuniyetsizlikten. Aranızda açgözlü ya da memnuniyetsiz olan var mı?”

Evie gerildi.

“Bilmiyorum, Baba.” Ciaran onu izliyordu. “Oldukça zenginiz. Genciz. İstedığımız yere gidebiliyoruz. Daha ne olsun?”

“Güç.” Sessizlik’in konuşması neredeyse babacandı.

“Ona da sahibiz.” Ciaran, sanki boynundan bir rahatsızlığı varmış gibi başını geriye doğru attı. Ardından gözleri tamamen karardı. Lambalar titreşti. Evie, Ciaran’ın etrafında devasa bir piton gibi dolanan bir gölge gördü. Kalbi hızla atmaya başladı.

Sessizlik Baba öne doğru eğildi. Yüzü değişerek Ciaran’ın yüzünün bir kopyası oldu. Queenie küfretti. Salonu yemek odasından ayıran kapılar çarpılarak kapandı. Işıklar söndü.

Sessizlik Baba’nın sandalyesinde devasa bir şey oturuyordu, boynuzları uzayan bir şey...

Işıklar tekrar yandı ve Sessizlik Baba yeniden nazik ve yakışıklı hâline döndü. “Biz, insanlığın geri kalanı gibi değiliz. Ama yaşlandıkça güç azalır. Yetenekleriniz, onlara en çok ihtiyaç duyduğunuz anda sizi buldular.”

“Biz neyiz?” sorusunu ortaya fırlattı Evie. Bunu pek çok kez sormuştu.

“Siz nesiniz?” Gece Anne’nin sesindeki Fransız tınısı, neşesiyle birlikte doruğa ulaşmıştı. “Ma chérie, bunu şimdiye kadar nasıl anlamadın?” Bakışları Evie ile buluştuğunda gözleri simsiyahtı. “Her birinizin hayatında korkunç bir olay meydana geldi. Bir şeye, herhangi bir şeye seslendiniz ama seslendiğiniz şey bir tanrı ya da bir aziz değildi. O konuda size yardım edecek herhangi bir şeye seslendiniz. Adını söylemediğiniz bir şeye.”

Mad ve Jason'ın daha önce nazikçe dürtmelerine rağmen Evie'nin özenle kaçındığı hatıra, bir evin döşeme tahtalarından sızan kan gibi sızmaya başladı. Aynalı bir kapı açıldı...

Sekiz yaşında bir kız çocuğu yere oturmuş, mutlu bir şekilde büyük bir kâğıt parçasına parmak boyama yapıyordu. Yağmur yağıyordu, onu ürperten ama aynı zamanda güvende hissettiren bir fırtına vardı. Annesiyle babası tartışıyorlardı ama yağmur seslerini bastırıyordu. Altı yaşındaki Juliet parmak boylarını bir oyuncak bebeğin üzerinde kullanıyordu. Dört yaşındaki Ezra ise uyuyordu.

Daha sonra gök gürültüsü evlerine girdi. Evie annesinin haykırıldığını, babasının bağırdığını duydu. Başka bir gök gürültüsü nefesini kesti. Koridordan gelen ayak sesleri duydu. Kapı tokmağının dönüşünü izlerken nefes nefese ayağa kalktı. Korkunç bir şeyin geldiğini biliyordu. Eve bir canavar girmişti. Çaresizce, "Bizi göremesin," diye geçirdi içinden. "Bizi göremesin. Lütfen."

Kapı açıldı. Babasının yüzünü taşıyan canavar elinde silahla içeri girdi. Hızla Evie'nin yanından geçti. Minik Juliet'i ve uyuyan Ezra'yı kucığına aldı.

Adam Evie'nin kardeşleriyle birlikte dışarı çıktı. Arkasına baktı. Kapı kapanırken, Evie onun gerçek yüzünü gördü.

Kapının arkasındaki ayna, kendine doğru dönmüş ters duran yüzünün yansımasını ortaya çıkardı. Evie'nin içini dehşet kapladı.

Babası, önce annesini, sonra kendini öldürmüştü. Ama aslında öyle olmamıştı. Katil, babasının kılığına bürünmüş bir canavar olan Sessizlik Baba'ydı. Evie yardım istediğinde, karanlığın içinden farklı bir yaratık çıkıp onun içine girmişti. Hayali bir arkadaş değil. Ava'nın ona söylediği gibi yardımsever bir ruh

değildi bu. Jungvari bir şey değildi bu, daha çok kendi ruhunun karanlık versiyonu gibiydi.

Bir iblis. Bu düşüncesiyle içine bir korku saplandı.

Evie, Gece Anne'ye baktı. "Ele geçirildik."

Mad, pastasından bir ısırık daha aldı. "Benimki rüyalarımda sürekli benimle konuşuyor. Adı Strix. Kemik Anne. Bir baykuş ruhu."

Dev dikkatlice araya girdi: "Benim içimde ne var? İnsanları ısırarak istiyormuşum gibi geliyor. Kedi gibi ama kedi değil. Daha korkutucu. Sinsi, sessiz ve kurnaz. Bengal kaplanı gibi."

"Siz kutsanmışsınız," dedi Gece Anne onlara nazikçe. "Tarih boyunca var olan diğer La Fable Sombre üyelerinin kutsanmış olması gibi."

Evie'nin canavarı hep rüyalarının gölgesinde dolanıyordu; siyah ipek elbiseli güzel bir kız, kıskançlık dolu yeşil gözleri ve zümrüt yeşili yılanlardan oluşan bir haleyi andıran saçları vardı. Evie her zaman, dünyasındaki tüm ışıklar söndüğünde kendisine görünen ilk hayalî arkadaşını düşünmüştü.

Queenie fısıldadı: "Rüyamda siyah bir tavşan görüyorum. Adı Pyewacket. Bana bitkilerin sırlarını, iksir ve zehirlerin nasıl yapıldığını anlatıyor. Rüyalarımda başparmağımda bir kesik açıp akan kanımı emiyor."

Evie, Gece Anne'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Benimki rüyalarımda bir havuzda saklanıyor. Saçları yılanlardan oluşuyor." Kız bazen o havuzdan Evie'nin hiç hatırlayamadığı hediyelerle çıkıyordu.

Mad, Evie'yi izliyordu. "Seninki bir gorgon mu? Medusa gibi?" Ellerini başına kaldırıp parmaklarını oynattı.

Queenie hâlâ durumu idrâk etmeye çalışıyordu. "Onun içime girmesine izin vermemeliydim."

Ciaran sert bir şekilde, "Millet," dedi, "sakin olun."

Evie dünyanın, tanımadığı bir yöne doğru eğildiğini hissetti.

Işıklar çok parlak görünüyordu. Gölgeler, odanın köşelerindeki kötü niyetli varlıklar gibi görünüyordu.

Gece Anne, “Şeytani olan ile ilahi olan arasında ince bir çizgi vardır,” diye devam etti. Bir dilim daha pasta kesen Mad’i izliyordu. Mad pastayı tabağına koyarken, elindeki bıçak parlıyordu. Evie uzanıp bıçağı onun elinden aldı.

Dev dikkatle, “Onlardan kurtulabilir miyiz?” diye sordu. “Onları gönderebilir miyiz?”

Sessizlik Baba, ağzına kadar dolu olan şarap kadehinin üzerinden Dev’e baktı. “Bunu neden isteyesiniz ki? Gücünüz sizin müttefikinizdir.”

Gece Anne devam etti: “Sadece hayatta kaldığınızdan emin olmak için size geldiler. Hayatınızdaki bir avuç insanı düşünün, sonra bir de güçsüz olduğunuzu düşünün. Bu gücü siz seçtiniz ve bedeli ne olursa olsun bunu yapmaya devam edeceksiniz.”

Evie, her zaman iç sesi olduğunu düşündüğü, cesur ve bilge olan yaratık olmadan yaşamayı hayal bile edemiyordu. Bunun nedeni belirsiz bir varlığa ev sahipliği yapmasına neden olan korkunç bir trajedi olsa bile. Jason, “Ne olmuş olursa olsun... seni bu işin içine sokacak bir şeymiş,” diye uyarmıştı onu.

“Hayır.” Queenie başını iki yana salladı. “Onlar her neyseler, ya enerjiden ya da karanlık bir maddeden yapılmış organizmalar, öyle değil mi? Parazit değil, simbiyotik.”

“Bu doğru, Queens.” Ciaran, Sessizlik’i izliyordu. “Yalnızca batıl inançları olan insanlar onlara iblis der. La Fable Sombre’a katılan herkesin doğaüstü bir yeteneği vardı ve hepsi geçmişinde karanlık bir gün yaşamıştı.”

“Bunların ne olduğuna dair bir La Fable Sombre’dan diğerine aktarılan pek çok teori var. Ne yazık ki...” Sessizlik Baba,

Gece Anne'ye baktı. "...bu bilgi kasada kilitli. Bu da beni konuşmamızın can alıcı noktasına getiriyor."

Gece Anne'nin masanın üzerine bıraktığı Pandora'nın kavanozu, kötücül bir şekilde masaya çöreklenmiş gibi görünüyordu.

Konuşmanın özü iblislerin bizi ele geçirmesi değil miydi? Evie hâlâ huzursuzdu, odadaki her tuhaf gölgenin farkındaydı. Kendi içinde ruhsal bir virüs gibi gezinen gölgeyi de hissedebiliyordu.

"Anne'lerimiz hayatlarına son verdiğinde, kasanın anahtarı ekip üyelerimizden biri tarafından çalındı." Gece Anne'nin bu uğursuz cümlesi, hem Evie'yi hem de içindeki iblisi memnun etti.

"Kasanın anahtarı." Ciaran aylar önce Marakeş'teki pazarda büyülediği kobra gibi büyülenmiş ve saldırmaya hazırды. "Nerede olduğunu biliyorsun."

"Bu, yeni yılın ilk saldırısı olacak." Sessizlik Baba gülümserdi. "İstanbul'a gidip Basilisk'ten anahtarı çalacaksınız."

Mad inleyerek koltuğuna çöktü. Queenie bir küfür savurdu. Dev, bardağını bir kenara koydu ve doğrudan şişeden bir yudum aldı. Evie, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde Ciaran'a dönüp, "Basilisk kim?" diye sordu.

Dev, "Şeytan," diye yanıtladı. Mad onunla aynı anda, "Kötü adam," Queenie ise, "Psikopat," dedi.

"Bir uyarı," diye devam etti Sessizlik. "Sen onlara eşlik etmeyeceksin, Evie. Sana başka bir şey için ihtiyacımız var." Sessizlik'in bakışları Dev, Queenie, Mad ve Ciaran'ın üzerinden geçti. "Ona ihtiyacınız olmayacak. Yeterince zekisiniz zaten."

Evie donakaldı. Tahmini, anahtarın Basilisk'in elinde olmadığı yönündeydi. Sessizlik ve Gece, La Fable Sombre'u ölüme gönderiyordu.

Ama beni değil? Neden beni göndermiyorlar? Düşünmeyi bırakması ve sonuç olarak hain olmaya hazır olmadığından ihanetten şüphelenmiyormuş gibi davranması gerekiyordu.

“Eğer bunu yaparsak...” dedi Ciaran, ilgisiz ancak meydan okur gibi bir tavırla. Çünkü elbette biliyordu. “...ve başarılı olursak, kasada ne olduğunu görebilecek miyiz?”

Sessizlik odanın içinde gezindi, freskli tavanın kenarlarında kayboldu ve şöminenin karanlık mağarasına doğru süzüldü.

“Başarılı olacaksınız ve elbette kasada ne olduğunu görebileceksiniz.” Elinde Pandora’nın kavanozunu tutan Gece Anne, Sessizlik Baba’ya doğru ağır ağır yürürken sırtı diğerlerine dönüktü. Evie ikilinin bakışlarını hayal edince omurgasında bir ürperti dolaştı.

Kayıtsız bir tavırla, “Peki... ben ne yapacağım?” diye sordu Evie.

“Küçük bir soygun.” Gece Anne ona dönüp ıslıl ıslıl gülümsedi. “Baba ve benim kendi görevlerimiz var. Bunun için sana ihtiyacımız olacak.”

Sessizlik Baba yüzü gölgede kalacak şekilde duvara yaslandı. “İki haftanız var. Tatilinizin tadını çıkarın, çocuklar.”

Evie, Sessizlik’in sözlerinin gerçek anlamını düşünerek Ciaran’la göz göze geldi: *Hayattaki son günlerinizin tadını çıkarın.*

BÖLÜM ON DOKUZ KANA BULANMIŞ ZİRH

“**M**adrigal Jones.”
“Evet, adım bu. Evie Wilder.”

“Mad... Üzgünüm.”

Mad bakışlarını kaçırdı. “Yalan söylemeyeceğim, ne yaptığını bilmek beni gerçekten üzdü. Dev öyle görünmüyor olabilir ama kızgın. Sinirlendiğinde çok sessizleşir. Queenie ise... Queenie aslında oldukça etkilendi. Yani, senin gibi biri nasıl aramıza sızabilir?”

“Hey.” Evie nazıkçe itiraz etti. “Gizli ajanların psikolojisini, vakalarını nasıl değerlendirdiklerini ve bilgiyi nasıl özümstediklerini araştırdım. O kadar paranoyaktım ki ne yaptığımı düşünmeye bile cesaret edemiyordum.”

“Bana her şeyi nasıl planladığını anlatacak mısın?”

“Bir gün.”

Mad iç çekti. “Sence Ciaran bunu nasıl öğrendi? Kardeşlerini yani?”

“Bilmiyorum. Jason biliyordu çünkü üç yıl önce yanında çalıştığı dedektifi Ezra ve Juliet’i bulması için tutmuştum. Sonrasında bu davayı Jason devralmış.”

“Evet. Jase akıllıdır. Kardeşlerini bulduğunda bizi bırakacak mısın?” diye sordu Mad usulca.

Sessizlik ve Gece’ye karşı planladıkları saldırının akşamıydı. Evie, Silver Cove sığınağının çatısında Mad ile birlikte oturuyordu. Hava yıldızlı ve soğuktu. Evie âdeta adrenalinle doluydu. Bundan kurtulabilirse, kardeşlerini kurtarabilirse, La Fable Sombre’dan ayrılacaktı. Ezra ile Juliet’i ve bir de kazandıklarını alıp onları bulamayacakları bir yerde yaşayacaktı. Bu planın ardından pişmanlık dolu bir fısıltı duydu ve sanki bir uçaktaymış gibi içi titredi. La Fable Sombre’suz bir hayat... Dev’in, Queenie’nin, Mad’in olmadığı... Ve Ciaran’ın... “Bilmiyorum.”

“Evie.” Mad koluna konan uğur böceğini uçurdu. “İyi olacağız. Yani Sessizlik ve Gece’nin sonunu getirdiğimizde. Bize ihanet ettiler.”

“Bazen sana şaşıyorum.” Evie, teşebbüs etmek üzere oldukları şeyin mutlak dehşetine teslim olmayı reddederek onu dürttü.

Mad başını çevirdi. “Ya onlar ya biz. Ciaran sana Anne için zehirli yüzük mü verdi? Onu bana ver.” Evie, Mad’in gözlerindeki parıltıyı fark etti. LFS, Mad’in tek ailesiydi. Onlar olmadan hiçbir şey yapamayacağını düşünüyordu. Gerçekten de hepsi için ölebilirdi.

“Hayır. Sana söyledim, Mad. Bunu ben yapacağım. Gece’nin evindeyken, senin ve Jason’ın Juliet’i aramasını istiyorum.” Evie gözlerini çok yukarıdaki bir yıldızla sabitlemişti. *Ailemi kurtarmak için birini öldüreceğim.*

“Eves... kolay olmayacak.” Mad dizlerini kendine doğru çekip çenesini dizlerine dayadı. “İlk kez birini öldürmek.”

“İlk kez derken ne demek istiyorsun?” Evie’nin sesi keskinleşmişti.

Mad, Silver Cove’a, dönme dolap ve hız treniyle bir takım yıldızını andıran lunaparka baktı. “Tek pişmanlığım *öldürmediğim* bir kişidir.”

Evie, Mad’i aslında hiç tanımadığını düşünerek korkuyla ona baktı. “Sanırım bunu açıklayamayacaksın?”

Mad bakışlarını kaçırdı. “LFS’ten önce Los Angeles’ta polisler tarafından kovalanıyordum. Bunun o âna dek yaşadığım en iyi şey olduğunu sanıyordum... ta ki beni kovalayan polis duvara çarpıp fırlayana kadar. Arabayı kullanan polis memuru neredeyse parçalara ayrılmıştı, hiçbir şey yapamayacak duruma gelmişti... Ben bir insanı *parçaladım*.” Sesi kırılıyordu. “Adı Lisa Rodríguez’di. İki küçük çocuğu vardı.”

Pişmanlık gözlerini kararttı.

Evie bu itiraf karşısında dehşete düşmüştü ve böyle bir hasarın sorumlusu olarak kendini hayal bile edemiyordu. Ama bu, Mad’in pervasız davranışlarını, herhangi bir şeyin onu rahatsız etmesine ya da vicdanını bulandırmasına izin vermemesini açıklıyordu. Mad’in ruhuna çoktan bir şeyler yerleşmişti.

“Bu aynı olmayacak.” Evie, sağ işaret parmağındaki Medusa yüzüğünü çevirdi. Bunu yapabilir miydi, Gece’yi soğukkanlılıkla zehirleyip onun ölümünü izleyebilir miydi? Peki, bununla yaşayabilir miydi? “Bunu hayatta kalabilmemiz için yapacağız.” Annesini ve babasını düşündü, Ezra ve Juliet’in yatılı okullarda yalnız büyüdüklerini düşündü. Kaybettiği her şeyi... “Sessizlik ve Gece kaç kişi için ikincil hasara neden oldu?”

“Korkunçsun.” Mad gözlerini belertti. Ardından sırtıttı ve korkusuzca duvarın üzerinde dengede durarak ayağa kalktı. “Zamanı neredeyse geldi. Hazır mısın?”

Evie başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Kalbi küt küt atıyor, midesi bulanıyordu. “Hadi, gidip kardeşlerimi alalım.”

Ciaran gecenin geç bir saatinde, gücünü güçlendiren Jason'la birlikte, havada dönen bir karanlığın içinde uçuşan beş köşeli gümüş rengi yıldızın parladığı bir Kapı açmaya çalışıyordu. Bestiarum'un üzerindeki kan damlasını takip eden Ciaran, körlemesine deniyordu. Bu kez terk edilmiş bir mağazanın kapı kolunu tutup çekiştirerek açmaya çalıştı. Jason da onunla birlikte kapıyı zorluyordu. İkisi de başaramamıştı. Ciaran ve Jason geri çekildi.

"Tekme ile açamaz mıyız?" diye sordu Mad ciddiyetle. Her biri ahşaptan kurt maskeleri takmışlardı. Evie, Mad ve Queenie saçlarını geriye doğru tarayıp takım elbise giyerek erkek kılığına girmişlerdi; Mad'in çizgili takımı göz kamaştırıyordu. Fenrir ekibi gibi giyinmiş, Baba'ya ihanet ediyorlardı.

Dev, "Bunu yapmamayı tercih ederim," dedi.

"Hepinizin benimle birlikte itmesine ihtiyacım var," dedi Ciaran. "Kapının diğer tarafındaki Sessizlik'in koruma büyüleri kapının açılmasını engelliyor." Ciaran, Dev ve Jason omuzlarını kapıya dayadılar. Queenie, Mad ve Evie de onlara destek olup elleriyle tahtayı ittiler.

Kapı, daha derin gölgelerle dalgalanan bir karanlığa doğru uçarak açıldı. Uzakta kare şeklinde bir ışık vardı: bir şöminenin üzerine geyik kafasının asıldığı zarif bir oda. *Sessizlik Baba'nın evi.*

"El ele tutuşun." Ciaran, Evie'nin elini tuttu. "Bakışlarınız hep ileride olsun. Karanlığa bakmayın ve asla yeteneklerinizi kullanmaya kalkışmayın. Bunu yaparsak, evlerindeki bir şey bizi fark etmelerini sağlayacaktır."

Tek sıra hâlinde karanlığın ve soğuğun içine daldılar. Evie saçları çekiştiriliyormuş gibi hissetti, kulağında kötü niyetli bir fısıltı duydu. Diğer elini tutan Jason, tutuşunu daha

da sıkılaştırdı. Sonunda örümcek ağı gölgeler onları serbest bırakınca, ay ışığının yüksek pencerelerden sızdığı bir koridora adım attılar. Geyik kafasının asılı olduğu oda, koridorun sonundaydı. Odanın içi av ganimetleri, tuhaf biblolar ve vitrinlerde duran antikalarla doluydu.

Ciaran onları odaya, bir çift beyaz metal kapıya doğru götürdü. Kapı kolları, ahşabın üzerine çizilmiş insan figürlerine saldırıyormuş ve onları yutuyormuş gibi görünen hayvan desenleri şeklinde dövülmüş demirden yapılmıştı. “Burada. *Bestiarum*. Hissedebiliyorum onu.”

“İçeriye nasıl gireceğiz?” Evie hemen oradan çıkıp Ezra’yı bulmak istiyordu.

“Bu Simyacı’mızın işi.” Ciaran geri adım attı. “Bunun Fenrir’in işi gibi görünmesi gerekiyor. Maskelerinizi takın.”

Queenie öne çıkıp sırt çantasından metal bir kutu çıkardı. Kapının önünde çömeldi. Dumanlardan korunmak için o da diğerleri gibi filtreleri bulunan maskesini ayarladı ve kalın eldivenlerini taktı. Metal kutudan iki cam tüp çıkardı. “Genellikle hidroklorik asit iş görür ama baz metaller için kullanılabilecek daha iyi bir şey buldum.” Kilidin üzerine mavi bir sıvı döktü. “Ve daha az tehlikeli.”

Demir kilit çözünmeye başladı. Dumanlar tuhaf şekillerde yukarı doğru kırılıp soldu.

Queenie kapıları iterek açtı.

Bir başka devasa geyik kafası, yuvarlak bir odanın karşı duvarına asılmıştı. Tavan penceresinden ay ışığı sızıyordu. Duvarlar, antika silahların ve güzel kadın resimlerinin yanı sıra, başka hayvanların -domuz, kaplan, antilop- kafalarıyla süslenmişti. Üç vitrin vardı. Evie birinde kılıç, diğerinde taştan bir kafa gördü. Üçüncü vitrinde...

Dev, Bestiarum Vocabulum'un bulunduğu vitrine yaklaştı. Biraz uzağında durup geyik kafasına baktı. Evie geyiğin cam gözlerinde bir parıltı yakaladı. "Kamera."

"Gördüm." Dev ileri doğru süzüldü, bir sandalyeyi kenara çekti ve geyiğin cam gözlerine spreyci boya sıktı. Bunu yaparken de içerideki kameraların yüzündeki kurt maskesini iyice görmelerini sağladı. Sonra sandalyeden indi.

Ciaran, Mad'e baktı. "Sıra sende."

Queenie ışıkları kapattı. Bestiarum'un bulunduğu kasa, mavi lazerlerden oluşan bir ağ ile çevrelenmişti.

Mad, ağ üzerinde çevik hareketlerde bulunarak, uçmadan jimnastik hamlelerle ilerledi. Dev ısıklık çaldı. Queenie usulca güldü. Mad, balerin hareketleriyle Bestiarum'un bulunduğu vitrinin yanına ulaştı. Küçük bir çekiçle camı kırdı, içeri uzanıp kitabı aldı ve sırt çantasına koydu.

Hep birlikte odadan çıktılar. Koridorda pencereye doğru hızla ilerlerken Dev, sırt çantasını açtı ve suçu Fenrir'in üzerine yıkmak için getirdikleri ipe iniş ekipmanını çıkardı. Planladıkları sahte kaçış gösterisini hazırlayıp ardından geri çekildiler.

"Şimdi sırada Evie'nin kardeşi var." Ciaran, hepsinde aynı-sından olan kulağındaki iletişim cihazına dokundu. "İletişimde kalın, güzel iblisler."

Ciaran, Dev ve Queenie ile birlikte merdivenlerden yukarı süzüldü. Evie, Mad ve Jason ise geyik şeklinde duvar lambalarıyla aydınlatılan siyah bir koridora doğru ilerlediler. Evie herkesin onun atan kalbinin sesini duyabildiğinden emindi.

"Ben bu tarafı tutacağım," diye fısıldadı Jason, gölgeleri mavi ışık sıçramalarıyla kırılan başka bir koridoru işaret ederek. "Saati unutmayın."

Evie başıyla onayladı. Mad ile birlikte hızla ilerledi.

Takım elbiseli iki adam köşeyi dönünce Evie, Mad'i pencerenin kenarındaki bir girintiye çekti. Batavi değillerdi ama yetenekli katillerde olan soğuk ve duygusuz görünümüne sahiptilerdi. Onlar gittiklerinde Evie, "Sanırım Ezra'nın odasının nerede olacağını biliyorum," diye fısıldadı.

Merdivenlerden hızla üçüncü kata çıktı, Mad de onu takip etti. Ezra gökyüzünü hep severdi. Dört yaşındayken bile yıldızlara hayrandı. Her zaman güneşin doğuşunu ya da ayın ortaya çıkışını izlemek için uyanık olmayı isterdi.

Evie kabzasında pusula bulunan küçük bir çakı çıkardı ve Mad'i pencereleri doğuya bakan bir koridora yönlendirdi. Kapılardan birinde *Uzaylılar Hoş Geldiniz, İnsanlar Siktirin Gidin* yazılı bir poster görünce kapıyı itti ve indie müzisyenlerinin posterlerinin asılı olduğu, kitap rafları ve bilimsel aletlerle dolu geniş bir yatak odası çıktı ortaya.

"Burada kimse yok." Mad maskesini yukarı kaldırdı. Bir kurt melek gibi homurdandı. "Nerede acaba?"

Evie avuçlarını gözlerine bastırdı. *Nerede?* Balkon kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtı. Yağmurun biberimsi amonyak kokusu onu sardı. Bu özel kokunun adının petrikor olduğunu Evie'ye annesi söylemişti, Yunancada taş ve tanrıların kanı anlamına geliyordu. Yıldızlara doğrultulmuş pahalı bir teleskop ve bir tabakta yarısı yenmiş bir hamburger gördü. "Buralarda bir yerlerde."

"Tamam. Sen sola git. Ben sağ tarafa gideceğim. Bakmaya devam edelim." Mad hızla odadan çıktı.

Evie başka bir kameranın olmamasını umarak gizlice diğer koridora doğru ilerledi. Bir cebinde şok tabancası, diğerinde ise bir kutu sprey boya vardı.

Aralık görünen bir çift kapıyı ve içerisinde kehribar rengi bir ışığın parıldadığını görünce durdu. Odada sallanan bir

sandalyeye oturan, elinde alkol bardağı olan bir adam gördü. Donakaldı. *Sessizlik*.

Onu, girişi geçip şöminede yanan ateşin olduğu kitap dolu çalışma odasına adım atmaya neyin zorladığını bilmiyordu. Her şey gümüşten ve orman yeşili desenli abanozdandı. Sandalyeye yaklaştı. İşaret parmağındaki Medusa yüzüğü, metalin içinde sanki ölümün kendisi varmış gibi buz kesti. Şöminenin üzerindeki aynadan sandalyedeki adamın başı öne eğik bir hâlde uyuduğunu gördü. Sessizlik Baba'yı bu kadar savunmasız bir durumda bulmak çok rahatsız ediciydi.

Etrafından dolaşıp ona baktı. Uzanıp elini sol omzuna koydu ve zehirli yüzüğü boynuna dayadı.

Sessizlik'in gözleri şaşkınlık içinde titreyerek açıldı. "Kim..."

"Yüzük zehirli," dedi Evie buz gibi bir sesle. "Kardeşim nerede?"

Sessizlik öyle bir hızla hareket etti ki Evie elini geri çekmeye bile fırsat bulamadan ayağa kalkıp ona saldırdı.

Ciaran onunla Sessizlik'in arasına girdi. Bir elini Sessizlik'in boynunun kenarına vurdu. Sessizlik sendeledi. Evie, "Hayır!" diye haykırdı.

Sessizlik'in gözleri yuvalarında ters döndü. Bir içki aracına tutundu, parçalanan şişeler ve dökülen içkilerle birlikte yere yığıldı. Spazmlarla sarsılıyordu. Hareketsizleşti, gözleri dik dik bakıyordu ve ağzının kenarları köpüklüydü. Evie midesi bulanarak dehşet içinde arkasını döndü.

"Hadi, Evie." Ciaran'ın sesi fazla sakindi. "Bitti."

"Ezra..." Kardeşinin orada olmadığına inanamıyordu.

"Burada değil. Evi aradılar. *Dinle*."

Evie bağışlar ve koşan ayak sesleri duydu. Ciaran devam etti: “Burada olduğumuzu biliyorlar. Kapi’ya geri dönmemiz gerekiyor...”

“Onu bulana kadar gitmiyorum!” Sessizlik’in cesedine bakmadı. Çıkışa doğru koştu.

Kapı hızla açıldı. Karşısında Dev vardı. “Hadi! Merdivenlerden yukarı çıkan küçük bir ordu var!”

Ciaran, Evie’nin yanına geldi. “Kardeşin muhtemelen Gece’nin evinde, kız kardeşinin yanında. Tatil zamanları. Hadi, karakuş.” Koridorda Kapı’yı açtıkları yere doğru koşarken, Evie’nin içinde bir panik ve ızdırap dolaşıyordu. Mad ve Queenie’yi beklediler. Dev, diğer tek giriş noktası olan koridorun kapılarını kilitlerken, Mad’in sorgulayıcı bakışları bir şekilde Evie’nin bakışlarıyla keşişti.

Evie etrafına bakındı. “Jason nerede?”

Mad ona, “Burada olacak,” diye cevap verdi.

Erkekler kibarca arkalarını dönerken, kızlar takım elbiselerini çıkarıp altına giydikleri Issey Miyake elbiselerini düzelttiler. Queenie sırt çantasının fermuarını açtı ve Mad ile Evie’ye kaliteli topuklu ayakkabılar ve süslü geyik maskelerini uzattı. Hepsi gizli ve çekici bir görüntüye bürünüp Nara ekibinin kılığına gireceklerdi.

Ciaran iki elini birden kapalı Kapı’ya koydu. “Jason bir an önce buraya gelse iyi olur. Kapı’yı açmak için ona ihtiyacım var...”

Koridor kapıları çarpılarak açıldı ve girişte silahlarını onlara doğrultmuş iki adam belirdi.

Arkalarında ortaya çıkan bir gölge, golf sopasıyla korumalardan birinin kafasına vurdu. Diğer koruma hızla döndü ve bir mermi sesi duyuldu. Jason golf sopasıyla ikinci adamın karnına vurdu. Adam yere yığılırken Jason koridora girdi ve kapıları tekmeleyerek kapattı. Jason onlara doğru ilerlerken hepsi

-sırıtan Ciaran hariç- hayranlıkla onu izliyordu. Jason ellerini kapıya koydu. Karanlık, Ciaran'dan kan gibi akarken, Jason'ın beş köşeli yıldızı ahşabın üzerinde parıldadı. Ciaran, "Geri döndüğüne sevindim, ahbap," dedi.

Jason cevap vermeden bakışlarını Evie'ye kaydırды. Jason başını salladığında Evie *anlamıştı...*

Jason, Ezra'yı bulmuş ve onu evden çıkarmıştı. Onu korumalardan uzaklaştırarak güvenli bir yere götürmüş ve geri dönmüştü. Bluetooth mikrofonları üzerinden iletişim kurmaya cesaret edememişlerdi.

Korumalar koridorun kapılarını kırarken, Ciaran'ın Kapı'sı açıldı. Onları karanlığa doğru yönlendirdi. Sesler hepsine fısıldıyordu. Evie'nin dudaklarına yapışkan bir şey değdi. Ürperdi. Pıhtılaşmış gölgeler içinde diğerlerini güçlükle görebiliyordu. Mürekkep rengi bir çimenlik alan ile mutlak gecenin açık gökyüzü onları çevrelemişti.

Çok uzun bir süre ilerledikten sonra, küçük masaların üzerindeki kaymak taşı kavanozlarda zambakların açıldığı, beyaz halıyla kaplı bir koridora adım attılar. Ciaran'ın Kapı'sı kapandı. Diğerleri kar rengi bir piyano ve beyaz mobilyalarla dolu bir salona doğru sinsice ilerlerken Jason, Evie'yi bileğinden yakalayıp fısıldadı: "Kardeşin güvende. Onu dışarı çıkardım."

Evie sevinçten dağıldı. "Kardeşim nerede..."

Ciaran arkasına dönüp, "Hadi," diye seslendi.

Evie, kollarını Jason'a dolama dürtüsüne direnerek onunla birlikte yürüdü.

"Kavanoz nerede?" Mad beyaz odada bir daire çizerek döndü.

"Yakında olması gerekiyor." Ciaran soluk duvarları incelemeye koyuldu. "Hissedebiliyorum."

Dev, bir sfenks tablosuna doğru yürüdü, uzanıp tabloyu kaldırdığında bir kasa çıktı ortaya.

Kasayı açtı. Pandora'nın kavanozu içinde değildi... Sadece üzerine güllerin resmedildiği, ahşaptan bir puro kutusu vardı. Evie onun omzunun üzerinden kasaya bakarken Ciaran kutuyu alıp kapağını kaldırdı. Kutunun içinde polaroidler, puslu, altın dokunuşlu fotoğraflar vardı. Evie bunları çalışma masasının üzerine yaydı. Fotoğrafların çoğu çarpıcı mavi gözlü genç bir oğlanla siyah saçlı bir kıza aitti: Sessizlik ve Gece'ye. Egzotik yerlerde çekilmiş başka fotoğraflar da vardı. La Fable Sombre'un eski üyelerinin yirmi yıl önceki polaroidleri. Evie'nin annesi ve babası da bunların arasındaydı.

Evie, Ciaran'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Sen, Jase ve Mad kardeşlerini arayın. Biz kavanozu bulacağız."

Dev ve Queenie, Evie'ye bakarlarlarken ciddi görünüyorlardı. Gece Anne'nin öldürülmesiyle ilgili hiçbir şey konuşulmadı.

Ciaran, Queenie ve Dev salondan ayrılırken; Evie, Jason ile Mad'i koridora yönlendirdi.

O sırada köşeyi iki kadın Batavi döndü. Bataviler onları görmeden Mad, Evie'yi boş bir odaya soktu, Jason da başka bir odaya girdi. Evie ve Mad kapının her iki yanında duvara yapışmış hâlde saklanarak gergince beklediler.

Bataviler gittiğinde Jason onları buldu. Evie'ye, "Kız kardeşinin odası nerede olabilir?" diye fısıldadı.

Juliet, David Bowie severdi. Yüksek yerlerden korkardı ve odası annelerinin bahçesine bakardı.

"Zemin katta, bahçenin yakınında olmalı." Ayrıca doğuda, güneşin bitkileri beslemek üzere doğduğu yerde.

Jason, "Siz şu koridordan gidin, ben diğerinden," diye yönlendirdi. "Böylece tüm katı aramış oluruz."

Jason uzaklaşırken, Evie ve Mad pencerelerden içeri sızan ay ışığında ürkütücü görünen beyaz kapılarla kaplı koridordan aşağıya doğru ilerlediler. Evie bir müzik sesi duydu: David Bowie.

Başka bir koridora koşup kapıyı iterek açtı ve kapı, üzeri örtülü bir yatağın, pembe pelüş puf koltukların ve güneş sarısı duvarlarda posterlerin olduğu bir odaya açıldı. Pencereler, kışın çıplak kalan ama yine de güzel olan duvarlarla çevrili bir bahçe manzarasını çerçeveliyordu. Evie kapının eşiğine çöktü. “Burada değil.”

“Bana o şeytani yüzüğü ver,” diye talepte bulundu Mad. “Gece’yi bulacağım.”

“Hayır.” Evie çaresizce ona döndü. “Ama Juliet’i bulma konusunda sana güveniyorum, Mad.” Mad’in elini tuttu. “O, altı yaşındayken bile gece kuşuydu. Bahçeleri çok sever. Bir kış bahçesi ya da bitkilerin bulunduğu bir asma kat ara.”

Mad, “Eves... sen katil değilsin,” diye fısıldadı.

“Mad. *Git*.”

Mad koridorda ilerlerken Evie yüzünü merdivene çevirdi. Merdivenleri çıktı. Üst koridor, karşı duvarda zarif aynaların olduğu dar pencerelerden oluşan bir açıklığa sahipti. Bu görüntü, rahatsız edici derecede sınırsız gece yanılması yaratıyordu.

Koridorun sonunda nefes alan bir şey vardı. Evie’nin, yalnızca hareket eden karanlık bir kütle olduğunu sandığı bir şey. Ay ışığı karanlık silüetin kocaman gözlerinin üzerinde parlıyordu. Bir kadın sesi, Yunancaya benzer bir dilde fısıldıyordu. Evie geri çekildi.

Gölgelerin arasından küçük siyah kavanozu kucaklayan Gece Anne çıktı. “Evie. Ben de seni bekliyordum.”

Evie irkildi. Gece devam etti: “Juliet’i tekrar görmek istiyor musun? Benimle gel.” Koridorda yürüdü. Evie’nin onu takip

etmekten başka seçeneği yoktu. Zehirli yüzük âdeta parmağını yakıyordu.

Gece, Evie'yi küçük bir seraya götürdü. "Burası kız kardeşinin en sevdiği yerdi." Parmaklarını mor çiçeklerin üzerinde gezdirdi. Bir an yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. Pandora'nın kavanozunu uzattı. "Taktığın o mikrofona dokunmaya kalkma. Kavanozu alacaksın. *Kaçmana* izin vereceğiz. Ciaran ve diğerleriyle birlikteyken kavanozu açacaksın. Bütün iblisler ona çekilecek. Sonra da yarın gece yarısı Plaza La Mer'in çatısında Anesidora Pithos'u bana teslim edeceksin. Biz de sana kız kardeşini geri vereceğiz."

Evie, Gece'nin Sessizlik'in ölümünden haberinin olmadığını fark etti. Titreyen elini yüzünde gezdirdi. Jason, Juliet'i bulmuş muydu? Kendini hiç bu kadar güçsüz, bu kadar yalnız hissetmemişti. "La Fable Sombre'u Basilisk'e gönderecektiniz. Ölmeye. Beni neden göndermeyecektiniz?"

Gece, mistik bir hayırseverlikle Meryem Ana gibi gülümsedi. "Sen annenin yararlı iblislerini miras aldın. Erkek ve kız kardeşinin de içlerinde uyanan, zihinlerine fısıldayan bir şey var. Üçünüze ihtiyacımız var. Sana ve seçip diğer ekiplerin arasına dağıttığımız kişilere."

"Ama bir Gezgin'e ihtiyacın varken Ciaran'ın öldürülmesini istiyorsun..." Evie konuşmayı kesti.

"Lycan bir pişmanlıktı. Eğer sen rica edersen, Jason seninle gelir. Böylece ihtiyacımız olan Gezgin, Jason olur. Eğer güçlerini ellerinden alırsan, Dev, Mad ve Queenie yaşayacak." Ciaran'ın adını söylemedi. "Onları Basilisk'in üzerine göndermeyeceğim. Kasanın anahtarı sonsuza dek kayboldu."

"Bunu istemiyorum." Evie yalvarışının sesine sızmasına engel olamadı.

“Ah, *chérie*, sence başka bir seçeneğin var mı?” Bir tutam saçını Evie’nin kulağının arkasına sıkıştıran Gece’nin gözleri şefkatle karardı.

Evie, “Nasil açacağımı bilmiyorum,” diye yalan söyledi. “Kavanozu.”

“Madrigal’ın kadim bilgileri olan bir kaynağı var. Kavanozu nasıl açacağını biliyorsun. Ama bunu şimdi yapmayacaksın çünkü üzerimde beni sihirden koruyan bir şey var. İşte.” Gece Anne, Evie’ye minik hayvanlar şeklindeki siyah boncuklardan oluşan bir bileklik verdi. “Kutsal obsidiyen. Bu, senin iblisinin kavanozun içine çekilmesini önleyecek.” Hafifçe kavanoza vurdu. “Bana bunu boş getirirsen anlarım.”

Evie bileziği ve kavanozu elinden alıp sordu: “Madem başından beri istediğiniz bendim, o zaman bana neden Ez ve Juliet’ten bahsetmediniz?”

“Çünkü intikam için peşimizden gelirdin. Önce kendi yolunu bulmana ihtiyacım vardı. Gerçekte kim olduğunu öğrenmene.” Sözlerinde tuhaf bir şefkat vardı.

Evie, kendi sesinin altında duyduğu akışkan, kötü niyetli başka bir sesle fısıldadı: “Annemi ve babamı öldürdünüz.”

“Annenle babanı biz öldürmedik.” Gece Anne gözlerini kapattı ve iç çekişiyle birlikte görkemli bir karanlık etrafını sardı. Karanlıkta ortaya çıkan iri kadının yüzü güzeldi, dişleri keskindi ve vücudu aslan gibiydi. “Hadi, koş artık, Evie. Bunun ikna edici olması gerekiyor.”

Artık gotik bir tabir olan “korkudan kafayı yemek” ifadesini anlayan Evie hızla dönüp kaçtı.

Gölge sfenks onu kovalıyordu. Evie, korkudan nefesi kesilmiş hâlde geriye baktı, koridorda hızla ilerleyen uçsuz bucaksız karanlığı, pençelerin güzel duvar kâğıtlarını parçaladığını gördü. Koşmaya devam etti, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

Yaratığın Yunanca bir şeyler tısladığını, pençeli ayakların mermer zemine çarptığını duydu.

Çift kapılı bir odadan içeri daldı ve Ciaran'ın açık tuttuğu bir Kapı'ya doğrultulmuş silahları olan dört Batavi ile karşılaştı. Ciaran'ın teninde siyah harfler ve mücevher parlaklığında çizimler parlıyordu; Kapı'yı açık tutmak için Bestiarum'un gücünü kullanıyordu. Bakışları Evie'nin bakışlarına kilitlenmişti.

Bataviler tam ikisinin arasında duruyorlardı. Silahların dördü de Evie'ye yöneldi. Ciaran onun adını bağırdı.

"*Git!*" diye haykırdı Evie. Ardından dönüp diğer yöne doğru koştu.

Gece'nin Batavilere, "*Onu vurmayın!*" diye bağırdığını duydu.

Evie, hepsinin güvende olacağına inanmak zorundaydı.

Jason'ın da...

Bir kapıdan bahçeye kaçtı. Jason şimdiye kadar Juliet'i almış olmalıydı. Nefes nefese madalyonuna doğru konuştu: "Jase. Bahçe. Doğu. Ağaçlar. Büyük beyaz bir ağaç var..."

Gecenin karanlığında, ağaçların altında kaybolana dek koşmayı sürdürdü. Jason kardeşini bulacaktı. Onu bulması gerekiyordu. Yere çöktü, nefesi tıkanmıştı ve kalbi patlamaya hazırды.

Dayanılmaz gelen bir saatin ardından Jason ağaçların arasından yürüyerek geldi. Evie ayağa kalkıp gülümsedi. "Evie... o güvende." Evie muzaffer bir gülüşle onun elini tuttu. Jason onu beş köşeli gümüş yıldıza ve ötesindeki karanlığa doğru yönlendirdi.

Evie, derisi sıyrılacak kadar sert bir şekilde dizlerinin üzerine düşerken kavanoz da kollarının arasından yere yuvarlandı. Yağmur havayı kamçılıyordu. Tekrar beş köşeli yıldızla açılan kara deliğe baktığında Jason'ın ceketinin kapüşonu geriye

düşmüş hâlde dışarı çıktığını gördü. Pandora'nın kavanozunu yeniden kucağına alan Evie ayağa kalktı. "Jase."

Jason'ın arkasında ortaya çıkan altın rengi gözleri, fildişi kancalı dişleri ve kıpkırmızı kesilmiş dikenli pulları olan devasa kara yılanı gören Evie gözlerine inanmadı. Dehşet, dişlerini Jason'ın sol omzuna kenetlerken, Evie onun adını haykırdı. Kan, tüm tiksindiriciliğiyle Evie'nin yüzüne sıçradı. *Hayır*. Evie'yi dehşet sardı. Jason ona doğru uzanırken, Evie de öne doğru bir hamle yaptı. Parmakları birbirine dokundu...

Jason dünyalar arasındaki gecenin içine doğru sürüklenmeden önce, gözleri çaresizlikten siyaha dönmüş bir hâlde, "Zeppelin," dedi. Kara delik kendini bir çılgılık ile mühürledi.

Evie, dünya bükülüyormuş gibi hissediyordu. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Boğazı kapandı ve tüm gürültü yıkıcı bir sessizliğe gömüldü. Evie, o boşlukta dizlerinin üzerine çöktü. İçindeki yaratığı, tıslayan ve tüküren Medusa'yı bunu düzeltmek için nasıl kullanacağını bilmiyordu. Jason'ın yüzüne dokundu. Kanı, soğuk teninde hâlâ sıcaktı. *Bu gerçek olamaz.*

Öldü. Jason öldü.

Sanki içi sökülüyormuş gibi karnını tuttu.

Sonunda ayağa kalktı. Döndü ve sırttan bir hilalin etrafında kıvrılmış süslü neon tabelayı gördü: Motel Mavi Ay. Jason'ın gök mavisi Chevy Bel Air'i otelin önüne park edilmişti. Evie hiçkırıkları arasında derin bir nefes aldı.

Motele doğru koşup yumruklarını kapıya vurdu. Kapı açıldı. Işıklar yanıyordu.

"Ezra! Juliet!" İçeri daldı.

Oda, yalnızca motel odalarının olabileceği kadar sıkıcı bir şekilde terk edilmişti. Ama durum daha da kötüydü çünkü Evie, kardeşlerinin burada olacağını ummuştı.

Neredeydiler? Sefil bir şekilde, Pandora'nın kavanozu elinde iki büklüm oldu.

Jason gitmişti. Ve Evie'nin hâlâ yapması gereken korkunç bir şey vardı.

Evie araba sürmeyi doğru düzgün bilmiyordu ama Bel Air'i Silver Cove'un ana caddesinden depo bölgesine ve La Fable Sombre'un sığınağına yönlendirmeyi başardı. Titremesi durmuştu ama ara sıra gelen bir ürperti vücudunu sarıyordu. Jason'ın kanı hâlâ tenindeydi. Nemli saç tellerinin arasından geceye baktı. Jason'ın ölümünden kimin sorumlu olduğunu biliyordu.

Deponun altındaki ezoterik kitapçının önüne park etti arabayı. Labirent şeklindeki koridorları geçerek ana salona gidebilir ve La Fable Sombre'un orada olmasını umabilirdi.

Onları bitirecek olan küçük, siyah kavanoza baktı. Dikkatlice tuttu.

Kitapçı hâlâ açıktı, alaca karanlık havayı karartırken pencerelerdeki topaz ışıklar puslu görünüyordu. Hızla merdivenleri çıktı. Koridorlardan geçerek ana salona doğru ilerledi. Kapılar kapalıydı. İçeride bir tartışma sesi duydu.

“Bu kimin kanı, ahbap?” Dev'in sesi öfkeliydi. “Bu kan onun mu? Evie'miz vuruldu mu?”

“Onu orada bıraktık.” Queenie'nin sesi herkesin sesini bastırdı. “Onu öylece bıraktık.”

“Geri dönmeliyiz!” dedi Mad.

Onun cümlesini, Ciaran'ın sakın ve derin sesi takip etti: “Jason onu kurtaracaktır. Ya da daha çok, o kendini kurtaracaktır. Eğer yakın zamanda gelmezse, kavanozu takip ederek onu bulacağım.”

Evie, dışarıdaki koridorda, Pandora'nın kavanozunu kucaklamış hâlde bir duvara yaslanmıştı. Gece'nin ona verdiği obsidiyen boncuklu bilekliği takmıştı. Jason'ın gözlerindeki umutsuzluğu ve kanı hatırladı... Jason'ın onun için kendini riske attığı anları düşündükçe, kirpiklerinin altından gözyaşları süzülüyordu.

Doğruldu. Eğer Gece'nin ondan yapmasını istediği şeyi yapmazsa... Gece peşlerinden gelecekti.

Eğer yaparsa, ikinci ailesini kaybedecekti. Ama yapmazsa da ilk ailesini kaybedecekti. Yine. Jason'ın Juliet ile Ezra'yı nereye götürdüğünü de bilmiyordu.

Gözlerini kapattı. Anne ve babasıyla, Ezra ve Juliet'le birlikte sahilde geçirdikleri son günü hayal etti. Alaca karanlık gökyüzünü boyarken babası gitarını tıngırdatıyordu. Okyanus, batan güneşin altın ışınlarını yansıtıyordu. Annesi kırmızı bir mayo giymiş, küçük Ezra ve Juliet'le birlikte dönüyordu. Ufukta gri fırtına bulutları olmasına rağmen Evie'nin çocukluğunun en güzel günüydü.

Bir elini yüzüne götürüp sessiz bir çılgılık attı. Acıdan parçalanıyordu. Jason'ın şiddetli, korkunç ölümü onun içinde daha fazla boşluk yaratmıştı. Saçları yılan gibi olan, kalbinin yerinde bir taş bulunan, suda doğmuş bir kız gibi davranan, içine sızan her türlü varlığa yer açtığını bildiği bir boşluk. *Jason...* İnsanlara nadiren sunduğu gülümsemesi titreşti hafızasında. Tırnaklarıyla bir kolunu baştan aşağı çizdi, kanın tatmin edici damlacıklarını hissetti.

Köşede hareket eden devasa bir gölgeyi gördüğünde hareketsiz kaldı. Gölgenin dalgalanarak büyüyüşünü izledi.

Vahşi Karanlık zarif, dehşet verici bir biçimde ona doğru ilerledi. Soğuk ve karanlık onu görünmez yaparak üzerine çöktü. Ardından görünmezlik perdesi altında yalnız kaldı.

Ciaran ve Mad'in tartıştıklarını duydu. Odanın kapısını dikkatlice açıp içeri girdi.

La Fable Sombre, ailesiyle birlikte sahilde geçirdiği son günün temel renklerini yansıtıyordu. Kısa saçları alaca karanlığın kırmızısıyla parıldayan Dev, ters ters bakarak bilardo masasına oturdu. Kırmızı kimonosu içinde alev alev yanıyor gibi görünen Queenie, sarmal merdivene oturmuştu. Mad pencerenin kenarında durmuş, çerçeveye yaslanarak avluya bakıyordu ve altın rengi saç telleri başının etrafında güneş ışınları gibi parlıyordu. Ekibinin ortasında fırtınalı bir karanlık olarak duran Ciaran ise yüzü herkesten uzakta, şöminenin önünde duruyordu ve parmaklarının arasında bir içki şişesi sallanıyordu. Onun iblisi diğerlerinden farklıydı. *Piton, Eşikte Yaşayan*, diye fısıldadı kendi iblisinin sesi kulağına. Kapıların arasındaki Vahşi Karanlık, Ciaran'ı iyileştirmişti. Ciaran'ın o yerden gelen sembollerden oluşan dövmeleri vardı. Sessizlik ve Gece'nin korumalarını aşarak evlerine giren bir Kapı açmayı başarmıştı.

Görünmezlik örtüsüyle sessizce odada dolaştı. Kimse ona bakmadı. Kimse onu görmedi. Işıklar titreşti.

Queenie, "Bizim için gelecek," diye ısrar etti. "Gece. Sessizlik'le ilgili durumu öğrendiğinde..."

Ciaran, "Bir planım var," dedi, sesi boş ve soğuktu. Şişeden bir yudum aldı. Ardından şişeyi bıraktı. Döndü ve Bestiarum Vocabulum'u kaldırdı. "Gece gelirse savaşırız. Gelmezse... Evie'nin yapması gerekeni yerine getirdiğini anlarız."

Mad fısıldadı: "Geri dönmemiz gerek."

Queenie ayağa kalktı. "O şeyi Kapı açmak için kullan, Ciar."

Dev'in yüzü sertleşti. "Hadi, Evie'yi alalım."

"Hayır," dedi Ciaran onlara. "Bekleyeceğiz. Karatavuğumuza biraz güvenin."

Evie'nin elindeki kavanoz uğuldamaya başladı, çıkan ses ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Kavanozun metal kapağına dokundu ve kendi içinde çöreklenmiş olan yaratığa sordu: *Nasıl?* Kıza benzeyen yaratık kadim bir dilde fısıldıyordu. Evie dilindeki keskin efsunlu sesli harfleri anlayıp tekrarladı.

“Bu da ne?” Dev etrafına bakındı.

Kavanozun metal mührü eriyerek obsidiyen yüzeyinden aşağıya doğru boncuk gibi yayıldı. Evie, Mad'in Papaz'dan aldığı talimatları hatırladı: Kapağı bir tarafa çevirirsen, içindeki bir şeyi serbest bırakırsın; diğer tarafa çevirirsen, bir şeyin kavanozun içine girmesine neden olursun Ama hangi yöne? Sekiz yaşındayken ve babası gibi olmaya hevesliyken, babasına evde beceriksizce “yardım” ettiği sırada, onun öğrettiklerini uyguladı. Sıkamak için sağ tarafa. Gevşetmek için sola. Sevdiği iki kişiyi kurtarmak için sevdiği diğer dört kişiye ihanet etmesi gerektiğini fark ederek titrek bir nefes aldı.

Kapağı sağa doğru çevirdi ve Pandora'nın kavanozunu açtı. Hiçbir şey olmadı. Evie, dikenli tellerin gerginliğine dolanmış bir hâlde bekledi.

Queenie bir ürpertiyle etrafına baktı. Dev, şakaklarını ovuşturarak eğildi. Teninden ışık sızmaya başlarken Mad kısıldı. Kurt gözleriyle hızla dönüp, “Evie?” diye fısıldadı.

“Ciaran...” Queenie'nin gözlerinden ve burnundan siyah mürekkebe benzer bir madde sızıyordu. Tavşanı andıran bir karanlık silüet Queenie'nin içinden çıkıp Evie'nin elindeki kavanoza doğru kıvrılırken, Evie duvara çarptı.

Dev titreyerek bükülürken, teninde kan damlacıkları vardı. Damlacıklar yukarı doğru dönerek kızıl bir kaplana dönüştü ve kavanozun içine girdi.

Mad, ıgılık atarak öne doğru eğildi. Kocaman, yarı saydam, kadın suratı olan bir baykuş Evie'ye doğru uçtu; Evie gözlerini kapatıp onu yakalamak için kavanozu uzattı.

"*Evie.*" Adını söyleyen gırtlaktan gelen bir hırıltıydı. Gözlerini açtı.

Devasa ve ışıltılı siyah bir şey -kocaman gözleri kötülükten başka bir şey içermeyen bir yaratık- Ciaran'ın içinden çıktı. Evie, yarattığın kobra başı Ciaran'a doğru eğilirken geri çekildi. Ciaran'ın gözleri gecenin karanlığı gibiydi. "Seni görüyorum, Evie," dedi.

Evie dönüp kaçarken kobranın ruhu onu takip etti. Evie, boynunu sıyıran soğuk pulları hissedebiliyordu.

Devasa karanlık onun üzerine geldi ve kavanozun içine doğru kıvrıldı. Evie kavanozu sıkıca tutmuş, merdivenlerden aşığıya doğru koşarken kapağı iyice kapattı. Otomatik kapıları açmak için düğmeye bastı. Kapılar açıldığında durdu.

Acımasız çeviklikle hareket eden bir Batavi ordusunu taşıyan üç siyah araba gelmişti.

Sessizlik Baba soğuk bakışlarla Mercedes'inden indi. Evie'nin midesi bulandı. *Nasıl ölmemişti?* İçini bir öfke kavurdu, ardından bir dehşet hayaleti onu tamamen sardı. Sessizlik depoya bakıp ceketini düzeltirken, Evie hareketsiz kaldı. Bakışları onu görmeden üzerinden geçti. Batavilere dönüp emir verdi: "Gördüğünüz herkesi öldürün."

Bataviler parlak silahlarını kılıflarından çıkarıp hızla ilerlediler.

Gördüğünüz herkesi öldürün.

Evie dönüp sığınağa doğru koştu. Hâlâ görünmez bir hâlde, ana salonun kapılarını ardına kadar açtı. Ciaran ortada duruyordu, La Fable Sombre'un diğer üyeleri de onun arkasındaydı.

Evie tam o anda Dev, Mad, Queenie ve Ciaran'ın görünmez olmalarını diledi. Dileği onu, gücünün geriye fırlamasına neden olan bir gelgit dalgasının, bir ses patlamasının içinde bıraktı. Yine de kendini zorladyıp ilerledi ve La Fable Sombre'un çevresini saran görünmezlik ağının katıksız gücü onu korudu.

Kavanozu tutarak duvara yaslandı.

Sessizlik ve adamları sığınağa dalmıştı, o sırada Sessizlik'in bakışları etrafta geziniyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu Batavilerden biri, tabancasıyla etrafı işaret ederek. O sırada La Fable Sombre görünmezlik ağı içinde sessizce birbirlerinden uzaklaşıyordu. Queenie bir şömine demiri aldı. Dev bilardo sopasını elinde çevirdi. Mad, hatıra duvarından bir beyzbol sopası almıştı. Sessizce ve görünmeden Sessizlik ve adamlarına yaklaştılar. Sessizlik'in bakışları etrafı tarıyordu.

"*Ciaran*. Numaralarını takip etmekte zorlanıyorum. Ama benimkilerin yanından bile geçemezsin. İstedğim zaman başkalarını istediğim şekle sokabilirim... Tıpkı o zavallı herif gibi. İğneyi ben olduğumu sanarak başka birine sapladın. Evie görünmezlik perdesini uzun süre tutamaz. Perde düşecek. Seni göreceğiz. O zaman kızlarından birini öldüreceğim. Yavaş yavaş hem de. Ama Evie'yi değil elbette. Benden çaldığın her şeyin nerede olduğunu bana söyleyeceksin. Çünkü kendi koleksiyonunu oluşturmaya başladığını biliyorum, oğlum. Bana söyleyeceksin, yoksa kızlarından birini daha mahvederim."

Evie küçümseyerek, "*Babalık*" buraya kadarmış, diye düşündü.

Mad, Sessizlik'in arkasından gizlice yaklaşırken, kurt gözleri öfkeyle parlıyordu.

Ciaran başını bir yana eğdi. "Anne buna ne diyecek?"

Sessizlik bir silah doğrulttu. Ciaran başını salladı. "Yani... Sanırım o kasanın anahtarı Basilisk'te değil, değil mi?"

Sessizlik gülümseyerek nişan aldı. “Elveda, Ciaran. Sen bir hayal kırıklığısın...”

Mad arkasından sopayı salladı. Sessizlik, sopa darbesiyle küfrederek silahı düşürdü. La Fable Sombre’un geri kalanı hızla ellerindekileri savurmaya başladı. Silah sesleri duyuldu. Sessizlik’in adamları bağırıştı. Bir silah Evie’ye doğru gelirken, Evie yere çömelip silahı yerden Queenie’ye doğru kaydırды. Queenie silahı kaptı. Silahın emniyetini açıp Sessizlik’e doğrultan Queenie’nin görünmezlik perdesi şeritlere ayrılmaya başladı.

Sessizlik, Ciaran’a doğru atıldı. Başka bir adam tabancasını Queenie’ye doğrultmuştu.

Evie adamın kafasına bir heykelcik indirdi ve gücü dalgalanırken görünür hâle geldi.

Dev, haydutlardan birine bilardo sopasıyla saldırdı ve bıçaklanmamak için geriye doğru eğildi. Mad sopayı başka bir adamın kafasına indirdi. Sessizlik, Ciaran’ın çenesine bir yumruk attı. Ciaran sendeledi. Sessizlik’in yerdeki devasa, boynuzlu gölgesi Ciaran’ı duvara yasladı. Ardından bir kolunu Ciaran’ın boğazına bastırdı. Evie, “Ciaran! Bilekliği!” diye bağırdı.

Ciaran ve Sessizlik ona baktılar.

Ciaran, Sessizlik’in bileğindeki mühürlü boncuklardan oluşan bilekliği kopardı. Evie, Pandora’nın kavanozunu açtı.

Odayı soğuk sardı. Sessizlik’in boynuzlu gölgesi duvarın ve tavanın üzerinden Pandora’nın kavanozuna doğru aktı. İblis kavanozun içine doğru çekilirken, Sessizlik sendeledi.

Ciaran doğruldu, yüzünün alt yarısı kanla kaplıydı. Şeytani görünüyordu. Sessizlik’e doğru bir adım attı ve kafatası yüzüğünün parıldadığı eliyle Sessizlik’in boynuna vurdu.

Sessizlik şaşkına dönmüştü.

Bayıldı.

Başka bir haydut Ciaran'a saldırırken Sessizlik, Evie'ye doğru sürüklendi. Evie onun ani düşüşünün şaşkınlığıyla geri çekildi. Kanlı dişleriyle gülümsedi. "Biliyor muydun? Tüm bu zaman boyunca? Ah, sen kesinlikle bize aitsin." Kan tükürdü. Bir kere sarsılarak yere yığıldı. Görmeyen gözleri, kan kırmızısı tasarımında gölgeli bir canavar tasviri olan tavan penceresine dikilmişti.

Evie, dünyasını acımasızca ve canavarca yok eden adama baktı. Bir şeyler hissetmeliydi, zafer ya da en azından tatmin. Fakat yalnızca boşluk vardı. Sonunda, Sessizlik'in artık hiçbir önemi yoktu.

Evie koştu. Arkasına bakmadı. La Fable Sombre kendi başının çaresine bakabilirdi. Güçleri olmasa bile.

BÖLÜM YİRMİ GECE

Evie, Plaza La Mer'de Jason'ın arabasından indi. Boğucu bir korku onu sersemletmiş, adımlarını dengesizleştirmişti.

Artık yalnızdı.

Yalnız değilsin, diye fısıldadı bir kız sesi ve Evie içine bir gücün aktığını hissetti, parmak uçlarından süzülen gölge şeritlerini gördü. Lobideki asansöre adım atıp La Fable Sombre'un iblislerinin bulunduğu kavanozu kucağına alırken, seçeneklerini düşündü. Artık Gece'ye zehirli yüzüğü batırabileceğine karar verdi.

Kapılar kayarak açıldığında, beyaz takım elbiseli, gözleri siyah sürme desenlerle çevrelenmiş dört kadın çatıda duruyordu ve silahları Evie'ye doğrultulmuştu. Bulundukları çatı, sütunlar ve kaideler üzerindeki küçük heykellerle bir malikâne bahçesi gibi dekore edilmişti.

Gece Anne görüş alanına girdi. Yunan tanrıçaları gibi görünmesini sağlayan beyaz bir elbise giymişti, siyah saçları

toplanmıştı. “Evie.” Korumalarını işaret etti. “Bunlar Nouveau, Hawk Eye, Magpie ve Scarlet. Onları yenemezsin.”

Evie hiçbir çıkış yolu göremiyordu. Gece’nin neden kavanozu elinden almadığını merak etti.

“Kavanozu neden senden almadığımı mı merak ediyorsun?” Gece öne çıkıp elini uzattı.

Görünmez bir güç onu o kadar sert bir şekilde geri itti ki çarptığı iki Batavi düşmesini ancak engelledi. Evie kavanoza bakarken Gece Anne doğruldu. “Eğer birinin elindeyse, isteyerek verilmesi gerekir.”

“Kız kardeşim sende değil,” diye fısıldadı Evie, umutsuzluk kalbini aşındırıyordu.

“Ama onu bulabilirim. Erkek kardeşini de.” Gece Anne ellerini uzattı. “Sana ihtiyacımız var, Evie.”

Asansörden ses geldi. Herkes döndü, dört Batavi silahlarını asansöre doğru çevirdi.

Asansörün kapıları kayarak açıldı.

Morluklarını ve kanını bir madalya gibi gururla taşıyan Ciaran ve Dev, Queenie ve Mad ile birlikte asansörden indiler. Ciaran, Gece Anne’nin soğuk bakışlarına karşılık verdi. “Bizi öldürmeye çalıştın, Anne.”

“Artık seni sevmiyorum.” Dev hiç bu kadar tehlikeli görünmemişti.

Mad küçümseyerek araya girdi: “Evie’nin bizi feda etmesini sağladın, seni kaltak.”

Queenie orta parmağını kaldırdı. “Gece Anne.”

Gece Anne gülümsedi. “Önemli değil. Yedeklerim var.”

Ciaran ona, “Baba öldü,” dedi.

Gece’nin yüzü değişip derisinin altındaki canavar öfkeyle yukarı doğru hareket ederken, Evie irkildi. Gece, dişlerini gösterdi. “Göze göz.” Parmağını salladı.

Kızıl saçlı bir Batavi, elinde parıldayan bir bıçakla Mad'e doğru ilerliyordu.

Dev, Batavi'ye saldırdı. Mad ve Queenie de diğerlerine doğru yönelmişti.

Ciaran, Evie'ye doğru yürüdü. Batavilerden biri ona ateş etti. Ciaran bir kolunu başka bir Batavi'ye dolayıp onu kalcan olarak kullandı. Evie etrafına görünmezlik perdesini çekti ve hepsini kurtarmak için ne yapması gerektiğinden korkarak Gece'ye döndü.

Gece, yanındaki Batavi'ye bağırdığı sırada Evie görünmezliğin arkasına saklanarak ona doğru ilerliyordu, zehirli yüzük parmağını yakıyordu. Durdu.

Her şeye rağmen bunu yapamayacağını fark etti.

Önünde titreşen karanlık, ıslak siyah elbiseli, saçları kıvrılan, gözleri yeşil yeşil yanan bir kıza dönüştü. Evie iblisin ondan yapmasını istediği şeyi biliyordu. Karanlık, tül misali tenine yapışıp fısıldıyorken ve La Fable Sombre'un Batavi'yle olan çatışması sürüyorken Evie, Gece Anne'ye doğru ilerlemeye devam etti.

Gece hızla döndü, karanlık etrafını sarıyor, minik mor enerji parçacıklarıyla parlıyordu. Gözleri evrendeki delikler kadar karaydı. "*Seni görüyorum, Evie.*" Evie'yi yakalayıp uzaklaştırmak için uzandı...

Tam o anda Evie, Pandora'nın kavanozunu Gece'nin güzel yüzüne çarptı. Gece çığlık atarak yere yığılırken, kırılan burundan kan fışkırdı.

La Fable Sombre ile Batavi arasındaki çatışma devam ederken, soğuk şahin gözleri olan bir Batavi silahını kaldırıp Evie'ye doğrulttu.

Mad, "Tam şu anda keşke uçabilseydim!" diye bağırdı. Evie kavanozun kapağını sola çevirip kavanozu açtı.

Siyah, beyaz, koyu yeşil ve bakır renklerinde dört silüet kavanozdan döne döne çıkarak eski konaklarına doğru süzüldüler. Diğer gölgeler de kavanozdan kaçtı ve korkunç, geçici hayvan alayları gibi gecenin içinde kıvrıldılar.

La Fable Sombre parıldayan gözlerle onlara bakarken Bataviler şaşkınlık ve dehşet içinde tereddüde düştüler.

Dev, kaplan sarısı gözleri ile kızlardan birine doğru kasılarak ilerledi, gülümsedi ve ikna edici bir sesle konuştu: “Beni incitmek istemiyorsun, öyle değil mi?”

Kızıl saçları örgülü olan kız silahını indirdi, yüzünde hayranlık ifadesi vardı. Dev, silahı onun elinden yavaşça aldı. Mad bir balerin gibi havada süzülürken, şahin gözlü Batavi dönüp silahını ona doğrulttu. Dev, şahin gözlünün suratına tekme attı.

Batavi yere düştü ve silahı elinden fırladı.

Aynı anda başka bir Batavi, Queenie’ye bıçakla saldırdı. Queenie geriye doğru kaydı, ceketinin cebine uzandı ve ona saldıran Batavi’ye bir avuç dolusu pembe sim fırlattı. Batavi nefes alırken bir öksürük krizi geçirdi. Dizlerinin üzerine çöktü. Queenie yakındaki bir kaideden küçük bir heykeli onun kafasına vurunca kız yere yığıldı.

Evie, Ciaran’ın elindeki iki silahı diğer iki Batavi’ye doğrulttuğunu gördü.

Gece Anne yeniden ayağa kalkmıştı ve elindeki silahı Mad’e doğrultmuştu.

Herkes donup kalmışken Ciaran, kaptığı silahlardan ikisini birden Batavilere doğrultmak ile silahlardan birini Gece’ye çevirmek arasında kararsız kalmış gibiydi.

“İşte.” Evie kavanozu bırakıp geri çekildi. “Al şunu.”

Gece, Mad’in bakışlarıyla karşılaştı, silahı indirdi. Mad’in yüzündeki korkunun yerini rahatlama aldı.

Ardından Gece silahını kaldırıp ateşledi.

Mad yere düştü.

Ciaran, Gece'yi vurdu. Gece şaşkınlıkla sendelerken, kanlı karnını tutuyordu. Hızla değişim geçirmeye başladığı sırada arkasında bir karanlık belirdi; devasa bir yüz oluşmuş, etrafında jilet pençeleriyle gölgeli bir aslan bedeni şekillenmişti. Evie ortaya çıkan canavara dehşet içinde baktı.

Mad, paltosunda kan lekeleriyle kendini yukarı doğru itti ve Gece'nin üzerine atıldı. İkisi birlikte çatıdan aşağıya yuvarlandı.

Evie, "*Mad!*" diye bağırdı.

Mad, Gece ile birlikte havada dönerken karanlık da onların etrafında dönüyordu.

Altın saçları uçuşan Mad kollarını iki yana açtı ve Gece'yi bırakıverdi. Kadının solgun çılgılığı hızla sona erdi.

Evie öylesine kötü titriyordu ki sanki iskeleti bile sarsılıyor gibiydi.

Ayakta kalmış olan iki Batavi kaçtı.

"*Evie!*" diye bağırdı Ciaran.

Korkunç, kadın yüzü şeklinde ve kanatlı bir aslana benzeyen siyah bir şey, Gece Anne'nin düştüğü yerden Evie'ye doğru uçuştı. Evie ölümü gördü. Yerinde durup onunla yüzleşirken üzerine soğuk gece çöktü, yırtıcı bir rüzgâr saçlarını ve kıyafetlerini parçaladı. Pençelerin tırpan gibi kendisine doğru uzandığını, bir çift kocaman gümüş rengi gözün parıldadığını gördü. Evie'nin içini bir öfke kapladı. Dünyasını elinden alan işte *buydu*.

Evie'nin içinde ortaya çıkan aynı derecede canavarca bir şey, gölge kıvrımlarının kendi içinden dışarı çıkmasına neden oldu. Evie, Pandora'nın kavanozunu kaldırdı. Kanatlı sfenks geri çekildi ve küçük bir kasırga oluşturarak kavanozun içine girdi.

Evie, Gece Anne'den geriye kalan tek şeyi kapağını kapattığı kavanoza hapsetti.

Herkes çatışmanın bittiği yerde dururken, Mad çatıya doğru süzülüp yarasını inceledi. Omuz silkti. "Sadece bir sıyrık." Kurt gözleri parlayarak Evie'ye döndü. "Jason nerede?"

Evie, Ciaran'a baktı. "Onlara sen mi söylemek istersin? Yoksa ben mi söyleyeyim?" Hissettiği acı, adrenalinini bastırmıştı.

Ciaran elindeki silahları masanın üzerine bıraktı. Bakışlarını asla ondan ayırmadı. "Evie," dedi. "Biz kazandık."

Evie diğerlerine dönüp konuştu: "Bir şey Jason'ı karanlığa doğru sürükleyip boğazını ısırды. Dev bir piton gibi bir şey."

Mad, Queenie ve Dev, Ciaran'a bakıyordu. Queenie, "Kapi'dan çıkmakta gecikmiştin... Evie için kaldığını sanıyorduk," diye fısıldadı.

Dev'in kaşları çatıldı. "Üzerinde kimin kanı vardı?"

"Kapıların arasındaki yerdeydin. Vahşi Karanlık'ta." Mad, vahşi bir tavırla Ciaran'a doğru ilerledi. "Değil mi? Jase'i oraya beş köşeli yıldızı götürmüştü. Sen ne yaptın?" Yumruklarını Ciaran'ın göğsüne vurdu.

Ciaran onun bileklerini yakaladı ve gözleri parlayarak, "Gücün kurbanı ihtiyacı vardır," dedi.

Dev yıkılmış bir hâlde küfretti. Queenie, gözlerini Ciaran'a dikerek yerdeki bir silaha doğru ilerledi.

Mad, Ciaran'ın elinden kurtuldu. "Başka kimi kurban ettin?"

"Vero," dedi Evie sessizce, Pandora'nın kavanozunu hâlâ kucağında tutuyordu. "Ciaran, Sessizlik ve Gece'ye Vero'nun ve Jason'ın ekipten ayrılacaklarını söyledi çünkü geri kalanınızın Sessizlik ve Gece'ye karşı gelmesini sağlamak için Vero'nun ve Jason'ın ölmesine ihtiyacı vardı."

“Vero?” diye fısıldadı Dev ve bir eli Vero’nun ona verdiği kaplan gözü broşuna gitti.

Bir *tıklama* oldu. Queenie, elindeki silahı Ciaran’a doğrultmuştu.

Ciaran hepsine baktı, bakışları sonunda Evie’ninkilerle buluştu. Sesindeki ızdırap tonunda ustaca bir vuruş vardı. “Vero’nun ölmemesi gerekiyordu.”

“Sen bir yalancısın.” Evie, Pandora’nın kavanozunun kapağını çevirdi.

Ciaran yılan gibi bir hızla atıldı, onu yakaladı ve merdiven girişine -bir Kapi’nın içine- doğru yuvarlandı.

Karanlığın içine düşmüşlerdi. Ciaran kendisine yapışan gölgelerin arasından geçti. Keskin dikenler, çiviler ve tırnaklar sahte kişiliğini yüzüyormuş gibi Evie’nin derisini sıyrıyor, elbiselerini yırtıyordu. Kapılar arasındaki zorlu yolculukta ayakkabılarını kaybetti Evie.

Üzerlerine doğru bir ışık parladı. Evie dövme demirden yapılma kıvrımlı bir korkuluğa çarptı. O ve Ciaran, gece göğüyle çevrili, demir kirişlerden oluşan bir iç mekânda duruyorlardı. Evie aşağıdaki trafiğin sesini duyabiliyordu. Baş dönmesi ile boğuşurken bile steampunk* parıltısını tanıdı. “Biz...”

“Eyfel Kulesi.” Ciaran onu izliyordu. “Hep buraya gelmek istemiştin. Annen yüzünden. O, Gece’nin en iyi arkadaşıydı. Biliyor muydun?”

Çıplak ayaklarıyla ve üzerinde sadece iç çamaşırıyla kalmış olan Evie, kendi kırılganlığına içermiş bir hâlde Ciaran’ın kanlar içindeki zarafetiyle karşı karşıyaydı. Yine de Pandora’nın kavanozu Evie’nin ellerindeydi. “Sessizlik ve Gece’nin sonunu getirmeme yardım ettiğin için sana minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

* 9. yüzyıl endüstriyel buharlı makinelerinden esinlenen bilim kurgu türü.

Ciaran onun yakınına eğildi. “Seni ekibe almamız için çok güzel rol yaptın. Koynumuza aldığımız yılan. Sen bizi kullandın, Evie. Beni kullandın.”

Evie inanamayarak güldü ve onu itti. “Sen *bizi* kullandın. Lanet güç arzun için. Ve inanmadığım başka bir şey de...” Kelimeleri söylemekte zorlanıyordu. Cümlesinde bir pişmanlık ve keder feryadı vardı. “*Sen Jason’ı öldürdün!*”

“Karakuş...”

“Bana öyle deme.”

Ciaran alçak ve keskin bir şekilde devam etti: “Onu asıl kullanan sendin ama, öyle değil mi? Kardeşlerini bulmak için onu kullandın çünkü bana güvenmiyordun.”

Evie karnına tekme yemiş gibi hissetti. Kırgın bir şekilde konuşmaya çalıştı: “Ben... ben...” *Sevmek* kelimesi Evie’nin artık anlayamadığı bir şey olduğu için imkânsızdı. Zaten artık çok geçti. “Jason senin *arkadaşındı*. Ve Vero... Ona hiç mi değer vermedin?”

Karanlık, Ciaran’ın dövmeli kollarının üzerinden kayarak etrafını sardı. Yüzünün büyük bir kısmı gölgedeydi ama gözlerinin üzerinde bir ışık şeridi vardı. “Kavanozu bana ver, Evie.”

Anesidora Pithos’un verilmesi gerekiyordu. Zorla başkasının elinden alınamazdı.

Rüzgâr etraflarında esiyor, Evie’den isimsiz bir şeyi, belki de umut denen acımasız unsuru çalışıyordu. Ciaran’ın kavanozu almasına izin veremezdi. Gözlerinde kendisinininkiyle eşleşen acımasız karanlığı gördü. Ciaran en iyi yaptığı şeyi yapacaktı; muhteşemliğini ve karizmasını kullanarak onu bir iblis ruhunun insan ruhundan daha iyi olduğuna ikna edecekti. Ve Evie, *Gerçekten de*, diye düşündü çaresiz ve çelişkili bir hâlde, *neden olmasın*.

“Evie.” Ciaran yumuşak bir şekilde seslendi. “Sessizlik ve Gece’yi senin için yok ettim. Özgürüz. Kardeşlerin de öyle,

Jason onları kurtarmıştı. Mad, Queenie ve Dev hâlâ La Fable Sombre. *Güvendeler.*”

Evie, “Sen ortalıktayken değiller,” diye fısıldadı.

Ciaran uzanıp başparmağını Evie’nin çenesine sürttü. “Ne zaman düşman olduk?”

“Jason’ın gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüğümde.” Arkasında baş döndürücü görünen bir metal korkuluğa doğru gerilediğini fark etti.

Acı ve keskin bir şekilde güldü Ciaran. Ellerini mükemmel saçlarının arasından geçirdi. “Ra, ölüyken bile hayatımı mahvediyor.”

Ciaran onu boğazından yakalamak için öne doğru atıldı. Kafatasından şah damarına doğru akan soğukluğu hissetti. “Sana çok kızgıyım, Evie. Ama seni affedebilirim.”

“*Beni affetmek mi?*” Evie bir kahkaha patlattı.

“Queenie ve Dev’e de ikinci bir şans vereceğim. Ve Mad... Onu her şey için affedeceğim. Kardeşlerine zarar vermeyeceğim. Kendi kardeşlerimmiş gibi korunacaklar.”

Evie gözlerinin içine baktı. Yalan söylediğini biliyordu. Mad, Dev ve Queenie ona isyan etmişlerdi. Ciaran’ın onlara ihtiyacı yoktu. Başkalarını bulacak, iblislerin ele geçirdiği başka kayıp kişileri ekibe alacaktı. Ciaran Argent çok güzeldi. Geçmişine dair doğru bir hikâyesi yoktu. İçine giren şey her neyse, onu yutmuştu. Evie şu an *o şeyle* konuşuyordu; kurnaz ve kadim bir şeydi bu, tıpkı Evie’yi bunca yıldır güvende tutan yılan saçlı yaratık gibi.

“Şimdi,” diyerek iknaya devam etti Ciaran. “Kavanozu bana ver.”

Evie görünmez oldu ve kavanozun kapağını açmaya çalıştı.

Ciaran ona öylesine sert bir şekilde vurdu ki Evie tek dizinin üzerine düşerken ağzına kan tadı geldi. Metal korkuluğa

tutundu, kavanoz hâlâ ondaydı. Beyni kafatasında yeniden yerine oturmuş gibi hissederken, Ciaran'ın parlak ayakkabılarını saçının tam üzerinde gördü.

Ciaran onu *görebiliyordu*.

Evie ayağa kalktı ve Ciaran'ın Gece Anne için ona verdiği zehirli yüzüğün parladığı elini havaya kaldırdı. Ciaran onu bileğinden yakaladı ve yüzüğü ona doğru çevirdi. Onu yakınına doğru çekip fısıldadı: "Bana bunu yaptırma. Benimle neden kavga ediyorsun? Sessizlik ve Gece gitti. Biz La Fable Sombre'uz,"

Evie ağzındaki kanı tükürdü. "Artık La Fable Sombre yok."

"Var, Evie. Sen bunu miras aldın. Neden, biliyor musun?" Geri çekildi, zalim bakışlarında bir keyif vardı. "Çünkü sen onların çocuğusun."

Evie konuşamıyordu. Onun ne dediğini anlayamıyordu.

Acımasızca, "Bu doğru," diye devam etti Ciaran, onun etrafında dönerek. "Yatılı okullarda okuyan iki çocuk -kardeşlerin- ve Paris'teki hastanelerden birinde doğan bir çocuk daha. Bir kız. Seni öldürmek istememelerinin nedeninin ne olduğunu sanıyordun?"

Gece'nin karnının ay gibi yuvarlak olduğunu hatırlıyorum, demişti Papaz, Jason'a. Gece Anne, La Fable Sombre'u Evie'nin devralmasını istemişti. Evie, Sessizlik ve Gece ile olan tüm o şifreli konuşmalarını hatırladı. Çılgınlığını bastırmak için bir elini ağzına götürdü.

"Seni alanlar, asıl Gece ve Sessizlik'in öldürdüğü diğer *ebeveynlerindi*, karkuş. Seni almışlardı çünkü... Eh, aslında nedenini bilmiyorum ama bu çok ironik, değil mi?" Gülümsedi. "Çok sevdiğin iki kişi seni kaçırmıştı. Ve sen, ellerinden kaçırıldığın gerçek anne ve babanın ölümüne yol açtın."

Ciaran'ın arkasındaki gölgelerde bir şey hareket etti. Sütunların arasından görünenin ne olduğu anlayınca doğruldu ve bu

korkunç açıklamanın havada asılı kalmasına izin verdi. Bu enkazla daha sonra ilgilenebilirdi.

Ciaran elini onun boynuna götürdü. Kafatası yüzüğünün iğnesini hissettiğinde, Evie'nin içini bir korku kapladı. Ciaran, "Üzgünüm, karakuş," diye fısıldarken, zehir yavaşça kan dolaşımına karışıyordu. Ciaran geri çekildi ve kavanozu alabilmek için onun ölmesini bekledi. Evie'yi ölümcül bir hâlsizlik ele geçirirken, hâlâ kavanozu kucaklamış hâlde arkasındaki korkuluğa tutunarak dik duruyordu. Güçlkle başını kaldırdı. Zehir vücuduna yayılırken, Ciaran'ın arkasında sinsice dolaşan karanlığa odaklandı.

Evie, "Onlar için ölebileceğini söylemiştin," diye fısıldadı.

Yere yığılırken sert bir şekilde zemine çarptı ve Pandora'nın kavanozu elinden kayıp yürüyüş alanının kenarından yuvarlanırken bir çığlık attı. Kavanoz aşağıdaki karanlığın arasında kayboldu.

Büyük bir gölge sıçrayarak Ciaran'a yaklaştı.

Evie, Ciaran'ın göğsüne saplanan obsidiyen boynuzla baka kaldı. Ciaran'ın göğsünden kan fışkırırken, Evie, "Merhaba, Zeppelin," diye fısıldadı. Siyah tek boynuzlu at, Ciaran'ı parıldayan beş köşeli yıldıza ve onun ötesindeki Vahşi Karanlık'a doğru sürüklerken Evie, Ciaran'ın gözlerinin öfke ve ızdırapla dolduğunu gördü.

Beş köşeli yıldız gümüş boncuklar hâlinde soldu.

İşte, Ciaran Argent bu şekilde gitti. Kanı yerde mide bulanıcı bir yakut gibi parlıyordu.

Evie kendisini delip geçen ölümcül, zehirli buz ve karanlık parçacıklarıyla mücadele ederek kendini yukarı doğru itti. İki büküm olmuştu ve burun deliklerinden kan akıyordu. Zehir onu taşa çeviriyordu. Nefes almak için mücadele ederek dizlerinin üzerine çöktü. Gorgon kızın içinden kaydığını hissetti ve hırçın bir sesle fısıldadı: "Hayır... beni bırakma..."

Bir gölge Evie'ye doğru dörtnala koştu ve yanına yaklaştığında durdu. Boynuzu havada gümüş sarmallar çiziyordu. Jason'a olan sadakatinden dolayı onu koruyan iblisi, ayaklarının dibine bir şey tükürdü: Ciaran'ın kafatası yüzüğü.

Evie, kendisini beş köşeli gümüş ve siyahtan renklerden oluşan yıldıza yönlendiren Zeppelin'e bıraktı ve gözlerini kapattı.

Evie, Queenie'nin dairesinde yere düştü. Panzehir burada bir yerdeydi. *Kırmızı dolap...*

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları uyuşmuştu. İçindeki Zeppelin bükülüp kanındaki zehri yaladı ama bocaladı. İblis içinden bir hayalet gibi çıktı...

İblisler ölmekte olan veya yaşılan bedenlerde kalmazlardı.

Evie sadece beş adım ötedeki kırmızı dolaba odaklandı. Tekrar yığıldı. Elleri buz gibiydi. Emeklemeye başladı. Uzun parmak uçlarını dolabın kapısına sürttü. *Lütfen. Ölmek istemiyorum...*

Odanın kapısı çarpılarak açıldı.

"Evie!" Queenie ve Dev bir an sonra yanına varmışlardı. Onu oturma pozisyonuna getirmek için çekiştirdiler. Kolları inanılmaz derecede sıcaktı ve sesleri güneş ışınlarına benziyordu. Görüş alanının kenarlarında sürünen ölümü hisseden Evie, "Hey," diye fısıldadı.

Mad, Evie'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Queens..."

Queenie ve Dev dolaba doğru koşular. Evie, gözden kaybolan Queenie ve Dev'in tartıştığını duydu. Ardından geri döndüler.

"Nerede?" diye sordu Mad sakince.

Evie kalbinin sıkıştığını hissedebiliyordu. Queenie, “Kalp,” dedi. “Yapabileceğimi sanmıyorum...”

Mad iğneyi Queenie’den aldı. Ardından hiç tereddüt etmeden iğneyi Evie’nin kalbine sapladı. Acı, Evie’nin bir anlığına bayılmasına neden oldu. Ardından içini kaplayan sıcaklık, el ve ayak parmaklarını karıncalandırdı. Beyni artık lapa gibi değildi. Kalp atışı düzeldi. Küçük bir rahatlama çılgılığı kaçtı ağzından.

“İşte.” Dev’in gülümsemesi ıslıl ıslıldı.

Mad pembe bomber ceketini çıkardı ve Evie’ye giydirdi.

“Bunu yapacağını biliyordum.” Queenie topuklarının üzerinde çöktü. “Zehrimi kullanacağını biliyordum.”

“Ben de Jase’in iblisini büyü ile etkileyeceğini biliyordum.” Dev’in bakışları ciddiydi. “Buraya bu şekilde geldin, değil mi?”

“Zeppelin,” diye fısıldadı Evie.

“Buraya geleceğini söyleyen bendim.” Mad, ciddi bir şekilde Evie’ye döndü. “Şimdi gerçekten gitmeniz gerekiyor.”

Evie sirenleri duyup başını kaldırdı. “Neden?”

“Biri Gece’nin düşüşünü görmüş,” diye açıkladı Dev. “Ve Mad buraya Jason’ın arabasını deli gibi sürerek ve her türlü yasaı çiğneyerek geldi, yani... evet, gitmemiz lazım.”

Mad, Dev ve Queenie’ye baktı. “Onu buradan çıkarın. Arabamı alın. Anahtarlar kontakta.”

Queenie ve Dev, Evie’yi ayağa kaldırdılar. Evie sendelerken, “Mad, seni bırakamayız,” dedi.

“Seni bırakmayacağız.” Queenie çaresiz görünüyordu.

Dışarıda lastikler gıcırdadı ve kapıların çarpma sesi duyuldu. Megafonla yükseltilmiş bir ses emirler yağdırıyordu.

Mad bir omzunun üzerinden bakıp tatlı tatlı gülümsedi. “Bu işin içinden çıkamayacağımı mı sanıyorsunuz?”

“Madrigal,” diye yalvardı Dev.

“Birazdan görüşürüz, timsah.” Mad hızla odadan dışarı çıktı. Dev ve Queenie, Evie’nin seradan geçerek mahvolmuş merdivenlerden inmesine, ardından karmaşık labirentlerden geçerek Mad’in Aston Martin’i park ettiği aşağıdaki ara sokağa doğru ilerlemesine yardım ederlerken, Evie küfretti.

Queenie arabayı ana yola doğru sürerken Evie, arkasına baktı ve sığınağı çevreleyen kırmızı ve mavi ışıkları gördü.

“Mad,” diye fısıldadı ve yaşamayı çaresizce istediği için uçmayı öğrenen o küçük kızı düşündü.

BÖLÜM YİRMİ BİR TEK BOYNUZLU AT

Evie, Jason'ı Orta Çağ'dan kalma *Tek Boynuzlu Atın Avı* adlı duvar halısının önünde dururken buldu. Koyu mavi kaşmir ceketini ve şık giyimiyle dimdik ve düzgün duruyordu.

Evie onun yanında durup devasa sanat eserine baktı.

“Beni hiç ziyarete gelmedin.” Jason bakışlarını halıdan ayırmadan konuşmuştu.

“Nerede olduğunu bilmiyordum.” Evie ona döndü, kalbi çarpıyordu. “Zeppelin'i geri istiyor musun?”

“Geri alsam da olduğum yerde bana hiçbir faydası olmayacak.” Evie'ye döndü. “Beni bulmaya çalışma. Bu sadece bir rüya.”

Bir otel odasında uyandı. Başını kaldırdığında yılan saçlı, siyah elbiseli kızı yatağının ucunda otururken buldu. Evie kıza bakıp, “Demek geri geldin,” dedi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ BULUTLARIN KRALİÇESİ

Madrigal Jones, üç metre yükseklikteki demir çitlerin ardında kalan beyaz, art deco tarzında bir bina olan St. Lazarus Hastanesi'nin koridorunda iki hasta bakıcıyla birlikte yürüyordu. Buradaki her şey beyazdı: bol kıyafetleri ve bileklerindeki bant da dâhil. Diğer hastaların çoğu gerçekten buraya aitti ama diğerleri... Çıldırtan bir tanıdıklık duygusuyla yaşıyorlardı. Belirli bir ışık altında gözleri zehir yeşili bir renkte parıldayan bir çocuk vardı. Bir de bazen gölgesi duvarların üzerinde süzülüyormuş gibi görünen bir kız.

Kimse Mad'i ziyarete gelmemişti. Bu piçler onun telefon görüşmesi yapmasına bile izin vermiyorlardı. Görevlilerden biri, eğer *nazik* olursa ona yardım edeceğini söylemiş, Mad de umursamazca adamın burnunu kırmıştı. Bir aydır burada yalanlar söylüyor, başkalarını etkilemeye çalışıyor, tehditkâr davranıyordu. Ancak yeteneğini bir kez bile kullanmamıştı, aptal değildi.

Evie'ye, Ciaran'a ne olduğunu sorma şansı olmamıştı. Ama biliyordu çünkü o da tıpkı Jason Ra gibi rüyalarına giriyordu.

Bugün ziyaretçileri vardı. İHasta bakıcı iki kadının arasında yürürken, bunun bir oyun olup olmadığını merak ediyordu. Akrilik cam ve telefonların olduğu odaya vardıklarında durdu.

Camın arkasındaki sandalyede oturan kız, pembe bomber ceketinin dışında tamamen siyah giyimliydi. Saçları koyu renk buklelerden oluşan bir haleyi andırıyordu. Mad yavaşça yürüyüp oturdu. İki örgüsünden birini geriye atıp nazikçe telefonu eline aldı. Yakınında bir erkek güvenlik görevlisi duruyordu ve yüzü onlara dönük değildi.

“Selam, Evie.” Mad gülümsedi.

“Selam.” Evie, Mad'in anladığı o çarpık gülümsemesi ile karşılık verdi. “Yalan söyledin.”

Hüzün, Mad'in içinde bir hayalet gibi dolanıyordu ama Mad o hayaleti kovdu. “Evet. Yakalandım. Bana tüm bunları nasıl yaptığını anlatacak mısın? Sessizlik'i, Gece'yi ve Ciaran'ı nasıl alt ettiğini?”

“Üzgünüm, Mad.”

“Bana bunu nasıl yaptığını anlat, bebeğim.” Mad öne doğru eğildi. “Bütün oyunlarını. Bilmem gerek. Bana bir hikâye borçlusun.”

Evie iç çekti. “Babam hep La Fable Sombre'dan ve bir gün bizi bulacaklarından bahsederdi. O da annem de bundan kaçamadılar. Sonsuza dek başka biri gibi davranamayacaklarını kabullendiler. Sonra da öldürüldüler. İntihar süsü verilmiş bir cinayet. On dört yaşındayken La Fable Sombre'u duymaya başlamıştım. On sekiz yaşına geldiğimde, en sevdiğim bez bebeğimin içinde Yunan harfleriyle yazılmış metal bir levha buldum. Ne olduğunu öğrenmek için levhayı antikacılara ve sarraflara götürdüm. Onun simyacı Kleopatra'ya ait bir kodeks olduğu

ortaya çıktı. O çevrelerde tanıdığı olan biri buldu beni. Kodeksi istedi. Bana tuhaf sorular sordu: *İnsanlar beni yok sayıyor muydu? Bir şey çaldığım olmuş muydu?* Daha sonra annemi ve babamı tanıdığını söyledi. Ben de ona La Fable Sombre'u bildiğimi söyledim.”

Mad'in gözlerinde bir aydınlanma belirdi. “*Papaz*. Papaz bu işin içinde miydi?”

“LFS'e girmemin bir yolunu bulmama yardım ederse ona kodeksi vereceğimi söyledim. O da beni La Fable Sombre'un ne olduğunu bildiğimi ya da ailemin bir zamanlar onlardan olduğunu söylememem konusunda uyardıktan sonra bunu kabul etti. Bana elde edilmesi zor biriymişim gibi davranmamı söyledi. Annemin eşyaları arasında Mısırlı olan Kleopatra'ya ait Kraliçe Kobra'yı buldum, annemin Kleopatra'ya karşı bir sevgisi vardı. Ne olduğunu bilmesem de önemli bir şey olduğunu düşünüyordum. Onu yem olarak kullandım ve Silver Cove Müzesi'nin bağış toplama etkinliğine bağışladım. Sessizlik ve Gece, ailemin Kobra'yı aldığını biliyorlardı. Bu yüzden sizi peşimden yolladılar.”

Mad alçak sesli bir ıslık çaldı.

“Fas'ta Sessizlik Baba'yı gördüğümde, Mad... o gece evimize girenin o olduğunu hatırladım. Onun başka insanların kılığına girebildiğini, cinayetlerine intihar süsü verebildiğini öğrendiğimde... O an, çocukluğumda yatak odamın kapısını açanın bir canavar değil, babamın kılığına girmiş olan Sessizlik olduğunu anladım.”

“Evie...” Mad, ona ulaşmak istercesine cama uzandı.

“La Fable Sombre'a katıldım; güçlü ve zayıf yönlerinizi, fraktallar gibi karmaşık ve güzel yanlarınızı öğrendim. Kozumu oynadım.” Evie, sesinde bir özlemle konuşmaya devam etti: “Annemi ve babamı severdim. Babamın küçük illüzyonları vardı, minyatür tek boynuzlu atlar ve parlayan sinek kuşları

yapabiliyordu. Annem bana cesaret veren hikâyeler uydururdu. Juliet ve Ezra... ben onların ablasıydım. Onları korumam gerekirdi. Çok güzellerdi. Ve Sessizlik ile Gece bunların hepsini benden çaldı.”

“Eves... kardeşlerin...”

“Zeppelin onların nerede olduğunu biliyor. Bunu öğrenmem biraz zaman aldı. Mad, sana bir sorum var.” Evie’nin gülümsemesi onu olduğundan daha genç gösteriyordu. “Hâlâ uçabiliyor musun?”

Mad’in kalbi öylesine hızlı atmaya başladı ki sesini herkesin duyabileceğini sandı.

Güvenlik görevlisi yüzünü döndüğünde onun *Dev* olduğunu gördü. Göz kırptı. Evie telefonu bırakıp görünmez oldu.

Mad başını çevirdi. Bir an sonra odanın onun olduğu tarafındaki pencerenin yavaşça açıldığını gördü.

Dönüp ayağa kalktı. Hızla görevlilerin yanından geçti. Hepsi bağırarak Mad’e doğru atıldı. Başını kaldıran hemşirelerden birine baktı ve onun Queenie olduğunu fark etti. Queenie elini kaldırıp iki görevliye parlak kırmızı tozlarından üfledi. Adamlar oldukları yere yığıldı.

Mad elini pencereye doğru uzattı.

Pervazın üzerine, hışırtılı gölgelerden ve fısıltılardan oluşan bir görünmezlik perdesine atlarken bir el onun elini tuttu.

Mad, pervazın üzerinde duran Evie ile göz göze geldi. “Sana güveniyoruz, Mad.”

Queenie ve Dev de pervazın üzerine atlayıp el ele tutuştular. Evie’nin görünmezlik perdesi hepsini gizliyordu. Mad güldü. “Hazır mısınız? Sıkı tutunun.”

Havaya doğru bir adım attılar,

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ PARIS'İ SEVİYORUM

Evie'nin yapması gereken bir yolculuk daha vardı. Zeppelin birkaç gün sonra Evie, Queenie, Mad ve Dev'i karanlığın içinden geçirerek yemyeşil çalılar ve Yunan heykelleriyle dolu bir avluda solmakta olan beş köşeli yıldızın içine bıraktı. Evie ferforje kapıya doğru yürüyüp sürgüyü açtı ve diğerleriyle birlikte Avenue de Camoens'e, köşeyi dönünce Eyfel Kulesi'ne varacakları yola çıktı.

Bir kafenin önündeki masada oturan iki genci görünce donakaldı. Saçları geriye doğru taranmış olan zayıf delikanlı ve koyu saçları omuzlarına dökülen, kıvrımlı vücut hatlarına sahip kız harika görünüyordu. Evie, içinde kardeşlerinin küçük-lük fotoğrafının bulunduğu madalyonunu kavradı.

Omzunun üzerinde baktı. Parisliler kadar şık görünen ve kolunu Dev'in omzuna atmış olan Mad ve Mad'e yaslanarak duran Queenie gülümseyerek onu izliyorlardı.

Queenie omuz silkti. "Aile her şeydir."

“Pekâlâ, hadi devam et,” diye cesaretlendirdi Dev. “Kendi mutlu sonumuzu yaşayalım.”

Evie dönüp hızla delikanlıyla kıza doğru yürüdü. Onlar da Evie’yi görünce yüzleri parlayarak ayağa kalktılar. Evie karanlığın üzerinden çekildiğini, hançerlerin kalbinden kayıp gittiğini hissetti. Ezra ve Juliet ona kollarını doladıklarında derin bir nefes aldı.

Nihayet dünyası Evie’ye geri verilmişti.

Bir zamanlar La Fable Sombre’un sığınağı olan, şimdi terk edilmiş binadaki metal kapı sarsıldı. Zeminde yüksek bir çatırtıyla birlikte genişleyen pürüzlü bir çizgi belirdi. Kapı hızla açıldı. Fısıldayan karanlık, az ötede donup kaldı. Gölgelerle dolu bir yüzde, obsidiyen rengi gözler açıldı.

LA FABLE SOMBRE'UN TARİHİ

Orta Çağ Paris'i: Üçlü

Ismail Ameziana: Tıp öğrencisi ve Fas Büyükelçisi'nin olağanüstü bir şifa yeteneği olan oğlu.

Bruno Zincalos: Bir haydut, doğaüstü yetenekleri olan bir iz sürücü ve nişancı.

Mariette Chevalier: Gözden düşmüş bir aristokratın kızı ve bir hayat kadını, herkesi her seye ikna edebilme kabiliyetine sahip.

Rönesans İtalya'sı: Âşıklar

Niccolo Leone: Tüm yaratıkları evcilleştirebilen bir İtalyan mücevher hırsızı.

Julian Aguirre: Herhangi birinin kılığına girebilen bir Bask eczacısı.

Fransız Devrimi: Kız Kardeşler

Antoinette Paquet: Paris'teki ünlü bir kadın hırsızın kızı. Sesleri taklit etme yeteneğine sahip.

Claire Paquet: Akrobatik hareketleriyle her yere kolaylıkla tırmanma yeteneğine sahip.

Viktorya Dönemi: Mistikler

Marie Laveau: Şifalı bitkiler uzmanı, kuaför ve Voodoo uygulayıcısı. İnsanları sırlarını söylemeye ikna etme yeteneğine sahip.

Matthew Byrd: İllüzyonlar yaratabilen New England'lı bir teoloji öğrencisi.

Vahşi Batı: Sihirbazlar

Wild Bill Hickok: Teksaslı bir keskin nişancı. İnsanların var olmayan şeyleri görmesini sağlama yeteneğine sahip.

Gemma Algernon: Görünmezlik yeteneğine sahip İrlandalı bir bar işletmecisi.

Yıldızlı Çağ: Zarifler

Oruko Musa: Sesiyle insanları kandırabilme yeteneğine sahip Nijeryalı bir müzisyen.

Astrid Ehrling: İnsanların hareketlerini önceden tahmin etme yeteneğine sahip Danimarkalı bir akrobat.

1920'ler: Yıldızlar

Kaden Idrissi: Faslı bir film yıldızı. Yeteneği doğaüstü bir kuvvet ve hızlı refleksler.

Zoe Becker: Şikagolu bir meyhaneci. Sözleri veya fikirleri çarpıtma yeteneğine sahip.

Buhran Dönemi: Dolandırıcılar

Cal Jensen: Değerli nesneleri bulma yeteneğine sahip Kaliforniyalı bir banka soyguncusu.

Ida Kimura: Gözün görebileceğinden daha hızlı hareket etme yeteneğine sahip Japon bir kâtip ve hırsız.

II. Dünya Savaşı: Asiler

Mae Starr: Bir olaydaki en şanslı sonucu görme yeteneğine sahip Idaholu bir kız pilot.

Luis Castillo: Mexico City'den, ölümlerle konuşma yeteneğine sahip bir arkeoloji öğrencisi.

1950'ler: Avcılar

Ava Dubrowska: Polonyalı bir piyanist. Şarkı söyleyerek herkesi ikna edebilme yeteneğine sahip.

Alexander Abernathy: Alışılmışın dışında bir güce ve reflekslere sahip, sonradan hırsız olan bir eski asker.

1960'lar: Ötücü Kuşlar

Chey Dodge: Uçma yeteneğine sahip Nevadalı bir Navajo müzisyeni.

Thalia Khatun: İllüzyonlar örme yeteneğine sahip Bangladeşli gitarist bir kız.

1970'ler: Düzenbazlar

Vergil Tucker: Şekil değiştirme yeteneğine sahip Michiganlı bir çocuk.

Grace Flores: Paris'ten antropoloji öğrencisi bir kız. İllüzyonlar yaratma yeteneğine sahip.

1980'ler: Uyumsuzlar

Cassie Anders: Doğaüstü reflekslere sahip Teksaslı bir kız.

Deo Torres: Telekinezi yeteneğine sahip Kolombiyalı bir çocuk.

1990'lar: Bebekler

Ruby Ndlovu: Londra gotiklerinden olan Somalili bir kız. Aynaları kullanarak seyahat etme yeteneğine sahip.

Annabelle Chalabaj: Nesneleri istediği şeye dönüştürmeye yeteneğine sahip Hindistanlı bir kız.

2000'ler: Egemenler

Michael Quinn: Başka insanların kılığına girme yeteneğine sahip olan İrlandalı bir çocuk.

Camille Chevalier: İnsanları ışınlama yeteneğine sahip Fransız bir kız.

@ayisigiki tap

TEŞEKKÜR

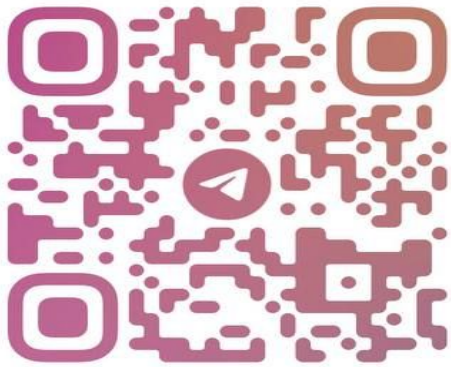
Temsilcim Thao Le'ye, bu kitaba ilk taslağından beri duyduğu şiddetli inancı ve bir yazar olarak bana olan mutlak güveni için teşekkür etmek isterim.

Vurguları yapmadığım zamanlarda bile sabırlı olan beta dinleyicilerim ve yazı grubum Val, Carol, Roy, Amyrah ve Colin'e teşekkür ederim.

Ve destekleriyle hırslılardan oluşan ailemi güçlendirerek bu karakterlerin *pathos* altında bir geçmişe ve kalbe sahip olmalarını sağlayan muhteşem beta okurlarıma teşekkür ederim.

Yıllarca tavsiyeleri ve koçlukları ile bir yazarın isteyebileceği en iyi öğretmenler olan fantastik ve korku dergilerinin cömert basın editörlerine de teşekkür ederim.

Ve bunu okuyabileceğim ve gurur duyabileceğim bir hikâye hâline getiren Bloomsbury'deki harika editör ekibim olan Mary Kate Castellani ve Kei Nakatsuka'ya, düzeltmenlerime ve metin editörlerime teşekkür ederim.

@AYISIGIKITAP